

TÌNH YÊU
VƯỢT
THỜI GIAN

CATHERINE BYBEE

Người dịch: Hà Fli

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

TÌNH YÊU VƯỢT THỜI GIAN

Tác giả: Catherine Bybee

Dịch giả: Hà Fli

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Công ty phát hành: Bách Việt

Ngày xuất bản: 10-2015

Số trang: 456

Khối lượng: 550 gr

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Giá bìa: 90.000đ

Nguồn: Waka

Thực hiện ebook: Heoconmtv

Ngày hoàn thành: 03-03-2018

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả, dịch giả và nhà xuất bản nhé!

Catherine Bybee, sinh ra và lớn lên ở tiểu bang Washington, nhưng sau khi tốt nghiệp trung học, bà đã chuyển đến sống ở miền Nam California với hi vọng trở thành một ngôi sao điện ảnh. Phát chán với thời gian chờ đợi sự nổi tiếng đến với mình, Catherine đã quay trở lại trường và trở thành một y tá. Nhưng cuối cùng, sau mười năm làm y tá ở bệnh viện thành phố, giờ đây Catherine cống hiến phần còn lại của cuộc đời mình cho sự nghiệp viết lách.

Với nhiều series ăn khách như MacCoinich Time Travel (đang được BachvietBooks xuất bản ở Việt Nam), Weekday Brides, Not Quite, Catherine Bybee đã trở thành tác giả ăn khách nhất của nhiều tạp chí danh tiếng trên thế giới như:

New York Times

USA Today

Wall Street Journal

Indie Reader.

Catherine chia sẻ rằng quãng thời gian ở bên chồng và hai con trai cùng hơn mười năm làm việc tại bệnh viện đã mang lại cho bà nhiều vốn sống quý báu để viết nên những tác phẩm văn học lãng mạn của mình. Phần lớn những chi tiết trong tiểu thuyết của bà được lấy cảm hứng từ các tình tiết xảy ra trong cuộc sống xung quanh. Catherine quan niệm rằng cuộc sống thực luôn thú vị hơn những điều hư cấu. Có lẽ đó là lý do khiến các tác phẩm của bà đến gần hơn với độc giả và dễ dàng chạm vào trái tim người đọc.

Tiếp nối ba cuốn tiểu thuyết Phía sau một lời thề, Thề ước thầm lặng và Giữ trọn lời thề, Tình yêu vượt thời gian là cuốn sách thứ tư trong series MacCoinich Time Travel ăn khách của Catherine Bybee. Series này đã được bình chọn vào top 10 tiểu thuyết xuyên không lãng mạn hay nhất trên Amazon. Năm 2011, Catherine đã giành được giải nhất

trong cuộc thi More Than Magic Contest - giải thưởng văn học cao quý cho các tác giả văn học lãng mạn pha viễn tưởng với series này.

Tình yêu vượt thời gian được đánh giá là cuốn tiểu thuyết lãng mạn hư cấu đầy hấp dẫn, trên nền một tình yêu ngang trái giữa hai con người thuộc hai thời đại khác nhau, và một chuyện tình đẹp như tranh vẽ trên từng trang sách hấp dẫn, khiến người đọc không thể dời mắt.

BachvietBooks

CHƯƠNG 1

Hiện tại, Los Angeles

Luồng điện chạy dọc sống lưng Helen khiến cô rùng mình với món hời mình vừa có được. Những thông tin cô theo đuổi đã cận kề trước mặt, chỉ cần chạm vào là cô sẽ tiến thêm một bước gần hơn đến việc tìm thấy cậu bé mất tích.

Helen Adams dùng chân gạt mấy quả bóng rơi rải bước về phía trước, nhón tay lấy tập tài liệu được bọc bên ngoài bằng bì da cũ kĩ. Khi cuốn sách trượt khỏi vị trí thoải mái của nó trên hàng kệ đầu trong phòng sách nhà bà Dawson, bụi tung mù mịt như mây. Niềm hứng khởi cô cảm thấy hơn nửa giờ trước dần dần ổn định. Trạng thái ám áp như cuộn mình trong chần chột đến khi cô có được thứ mà mình đã cố gắng tìm kiếm bấy lâu khiến nụ cười hiếm hoi nở trên gương mặt.

“Mày đây rồi”, cô thì thầm với cuốn sách cổ như thể nó đang sống.

“Cháu tìm được thứ mình cần chưa?”, bà Dawson chống gậy nặng nề, khập khiễng bước vào phòng. Bà sắp sửa đón chào sinh nhật lần thứ tám mươi tư. Tầm thân yếu ớt, mòn mỏi như biểu hiện rằng nó chẳng muốn làm gì hơn là nằm xuống và yên giấc ngàn thu.

“Cháu nghĩ là tìm thấy rồi.” Helen nhẹ nhàng thổi lớp bụi khỏi bì sách và ghé mắt thật gần để xác định tựa đề. Chi tiết chạm trổ trên bề mặt da mang phong cách Celtic cổ. Hương đồng cỏ tươi mát sau khi được cơn mưa gột rửa lan tỏa khắp người cô. Helen nhắm mắt và nắm chặt cuốn sách. Cô nghe thấy tiếng vó ngựa, thậm chí còn ngửi được mùi của chúng. Kỳ lạ hơn là mọi thứ không xuất phát từ căn phòng nơi cô đang đứng mà đến từ vật cô cầm trên tay.

Khi làn hương đó tan biến, Helen mở mắt, nhìn chằm chằm cuốn sách đầy kinh ngạc. Làm thế nào một cuốn sách cũ lại nắm giữ mọi thông tin liên quan đến vụ đứa trẻ mất tích trong thế kỷ XXI?

“Bà còn nhớ bất cứ điều gì về nơi mà bà đã tìm thấy nó không?”,

Helen vừa hỏi vừa đi tới bàn sách, bật đèn để đọc những trang giấy bên trong.

“Chồng quá cố của ta thu thập hàng tá thùng sách như thế khi ông ấy còn sống. Cháu có thể nhìn thấy từ lớp bụi bám, chưa ai đụng tới chúng kể từ lúc ông ấy qua đời.” Bà Dawson thả mình trên chiếc ghế, dáng ngồi co rúm. Helen biết chứng viêm khớp của người bạn già thường hành hạ bà ấy mỗi khi thời tiết ẩm ướt khua đập ngoài cửa sổ. Helen cũng biết, bà Dawson sẽ không chấp nhận bất cứ cử chỉ nào ngoài một nụ cười cảm thông nếu cô hỏi xem bà có cần đỡ khi ngồi xuống hay đứng lên không.

“Được rồi, để xem chúng ta tìm thấy gì.”

Qua bìa sách, Helen dự đoán văn tự bên trong là tiếng Celtic hoặc tiếng Ý. Nhưng cô đã nhầm.

Đó là ngôn ngữ dân gian, được viết bằng kiểu chữ uốn lượn điệu đà, tràn khắp trang đầu cuốn sách.

Nội dung cuốn sách trình bày bằng tiếng Anh.

Helen liếc nhìn phần thông tin mở đầu để xem năm xuất bản.

“Thứ này hơn hai trăm tuổi rồi”, Helen bối rối thông báo. “Nó thì liên quan gì đến thằng bé?”, bà Dawson hỏi. “Cháu không rõ.”

Bà Dawson là người duy nhất hiểu rõ giá trị từ món quà mà Helen vừa thông báo. Có thể nói, bà là người duy nhất nghe Helen kể chuyện mà không bật cười và nhìn cô như kẻ tâm thần.

Khi đang điều tra tại một cửa tiệm đồ cổ địa phương, cô được dẫn dắt đến với phòng sách nhà bà Dawson trong công việc tìm cậu thiếu niên mất tích, Simon Allister.

Cậu bé đó và cuốn sách cô đang cầm trên tay có những điểm chung gì, Helen chẳng thể nào hình dung ra được.

Cô chậm rãi lật từng trang và lướt qua văn bản. Từ những gì đang

đọc, đây là cuốn sách do nhiều người kể chuyện khác nhau viết nên. Tranh minh họa rải rác khắp nơi cùng dòng chú thích nhỏ dưới những bức hình.

Đó là biểu tượng của người Celt, những chiến binh Scot mặc váy đeo guom và những phụ nữ bận đầm dài lướt trượt.

Thứ gì liên quan đến chuyện Simon McAllister biến mất hoàn toàn khỏi bề mặt địa cầu mà chẳng lưu lại chút dấu vết được nhắc đến trong đây vẫn là điều bí ẩn đối với Helen.

Buông một tiếng thở dài khổ sở, cô đặt tay lên bàn và đan ngón lại trong nỗi thất vọng. “Thứ này vô dụng.”

Bà Dawson nghiêng đầu sang bên, cử động tỏ ý quan tâm. Một cánh cửa chớp nhà ngoài chưa được chốt, khua lách cách, đập vào tường với tiếng âm cuồng nộ.

Helen và bà Dawson giật thót tim vì tiếng ồn, xoay đầu về phía đó.

Gió lạnh thổi vào phòng, những tấm màn cửa bay phàn phật phản kháng lại thiên nhiên ngoài kia.

Tiếng động kì lạ rít qua khe cửa sổ, cuốn sách bên cạnh Helen bắt đầu lật xoành xoạch như cách người ta xào bài ở Vegas. Trang sách bị lật với tốc độ nhanh, dù da cô không cảm giác được chút gió nào chuyển động trong phòng.

Không cách nào dời mắt, Helen nhìn mãi tới khi những trang giấy đột ngột dừng lại.

Gió sau lưng cô nổi lên, lạnh hơn, mạnh hơn, nhưng giấy không lật nữa.

Búi tóc màu nâu chocolate của cô bị lỏng, buông xõa, nhưng cô không để ý dầu nó lòa xòa trên mặt. Thay vì vậy, Helen nhích lại gần hơn.

Hai bức vẽ minh họa trải lên các trang sách. Phía bên trái là chiến

binh Scotland với bờ vai rộng và chiếc áo choàng len kẻ sọc, niềm tự hào hàng thế kỷ qua của họ. Ở góc tranh minh họa có một con chim ung bay vút lên, nếu đó là chim ung. Helen không chắc.

Bàn tay chiến binh mở rộng hướng về trang sách bên kia, nét mặt nghiêm nghị, biểu hiện sự tuyệt vọng.

Helen lia mắt sang trang giấy bên phải và thời gian như đông cứng lại.

“Chúa ơi”, bà Dawson hét lên. Lạy Chúa, thật chứ.

“Là cháu.”

Helen chăm chú nhìn gần trang sách, chăm chăm vào hình vẽ, gương mặt đó chắc chắn rất giống cô. Người phụ nữ trong tranh có mái tóc dài qua eo. Cô ta mặc chiếc đầm dài quét đất, tay áo cũng dài thượt.

Phải, đó có thể là người họ hàng xa của Helen. Điều này mang đến một cảm giác thân thuộc mà cô chưa từng nhận thấy ở bất kỳ thời điểm nào trong cuộc sống từ trước đến nay. Bị bỏ rơi khi còn nhỏ, Helen chưa bao giờ biết đến bố mẹ hay họ hàng.

Helen chạm vào đường nét trên gương mặt người phụ nữ và thở gấp khi ánh mắt cô rơi vào mặt đá của chiếc vòng đeo quanh cổ cô ta.

Đưa tay lên cổ mình, từ trong chiếc áo len cao cổ, cô kéo ra chiếc vòng giống hệt như một bản sao với chiếc trong tranh.

Gió ngừng lùa qua cửa sổ, căn phòng ấm dần.

“Người phụ nữ chắc hẳn là một trong những tổ tiên của cháu”, bà Dawson nhận định.

Helen gật đầu mà chẳng thể nói được lời nào. Vòng cổ không phải vật gia truyền. Tranh vẽ này có ý nghĩa gì đây? Người đàn ông ở trang bên kia là ai và liên quan thế nào tới việc cậu thiếu niên mất tích? Cô cảm thấy đó là điều mình cần làm rõ.

Cô đặt ra nhiều câu hỏi hơn đáp án. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay,

Helen chợt nhận thấy đã muộn. “Cháu nên về để bà nghỉ ngơi. Cháu xin phép giữ quyển sách ít hôm, được không bà?”

Bà Dawson vỗ nhẹ vào tay cô. “Dĩ nhiên là được, cháu ta. Đừng như nó thuộc về cháu.”

Helen với lấy cuốn sách, nhưng bà Dawson giữ tay cô giữa chừng. Những ngón nhẫn nheo yếu ớt chạm vào mu bàn tay Helen và lần theo chiếc đồng hồ. Bà Dawson gõ lên mặt đồng hồ rồi làm cử chỉ tương tự với người phụ nữ trong sách.

Ở đó, trong những trang bản thảo cổ xưa, có một chiếc đồng hồ tương tự đang nằm trên cổ tay người phụ nữ.

“Có lẽ, rất cuộc không phải tổ tiên họ hàng đâu.” “Ý bà là thế nào?”

“Cô ta trông giống hệt cháu, Helen. Cái vòng cổ, cháu lấy ở đâu?”

“Cháu tìm thấy nó trong một cửa hàng giảm giá.” Tình yêu với những món đồ cũ đã mang cô đến cửa hàng nọ để tìm kiếm báu vật. Nhiều người ném tài sản của họ thay vì trân quý cất giữ chúng. Mặt dây chuyền có biểu tượng Celtic với viên đá bóng loáng dính ngay giữa. Nó chỉ đơn giản là một viên đá được đánh bóng với viên kim loại xung quanh. Nhưng viên đá ấm lên khi tiếp xúc với làn da Helen lúc cô đeo nó. Đâu đó trong tâm trí, cô biết mình phải sở hữu chiếc vòng cổ.

“Người phụ nữ đeo đồng hồ. Đồng hồ của cháu.”

“Điều đó thật nực cười. Có lẽ chỉ là chiếc vòng tay.”

Bà Dawson ép chiếc kính lão sát vào đôi mắt và cúi đầu nhìn xuống. “Ta thấy những con số.”

Helen cũng có đề ý. Nhưng điều này thật không hợp lý. “Bà có cách lý giải nào khác chẳng?” Người phụ nữ trong tranh rõ ràng mặc váy thời Trung Cổ, thời đại mà đồng hồ không có trong tủ quần áo của bất cứ phụ nữ nào. Đúng vậy, Helen biết đồng hồ đeo tay vẫn chưa được phát minh mãi cho đến đầu thế kỷ XIX.

Bà Dawson nhìn sâu vào mắt cô trước khi lên tiếng, “Vẫn thế thôi, bức tranh này đáng giá hơn ngàn lời giải thích”.

“Nếu bà nghĩ thế, cháu cho rằng mình cần phải tự tìm hiểu thôi.” Sự tò mò của cô tăng đột biến, tuy nhiên, cô quyết định rằng trong những việc sắp làm, chắc chắn phải có “Google”. Đồng hồ đeo tay được phát minh ra chính xác là vào thời điểm nào, và những ai là tác giả của cuốn sách này?

Ngoái nhìn tấm màn cửa, bà Dawson nói, “Có vẻ như sẽ còn nhiều điều khác nữa dành cho cháu ngoài câu hỏi đó, cô gái à. Ta chỉ là người giữ quyền sách mà thôi”.

Năm 1596, Scotland

Khao khát không ngừng tăng lên và tụ lại trên những đầu ngón tay của Simon. Ước gì anh có thể ném một quả cầu lửa vào móng ngựa của kẻ địch. Nhưng không, đó là gian lận, và không lí gì phải làm con ngựa vô tội đó bị thương.

Sử dụng quyền năng riêng chẳng khác nào mang khẩu súng vào một trận đấu gươm. Mặt khác, cánh tay của gã chiến binh đang mỏi dần. Simon đã cảm thấy điều đó vào lần va chạm cuối cùng, khi gươm của gã chém vào tấm khiên trên tay anh.

Tiếng kim loại leng keng sau lưng, khói lan tỏa từ trận hỏa hoạn trong doanh trại của quân xâm lược, những kẻ đe dọa pháo đài MacCoinnich. Bóng đêm len lỏi quanh vùng ánh sáng đang bị tiêu tóat bởi ngọn lửa, mang đến đoạn kết đã được định sẵn cho cuộc chiến.

Kẻ địch của Simon thúc gót giày vào hông con ngựa gã đang cưỡi, gươm trên tay nhằm thẳng ngực Simon.

Yên nhé, anh thì thầm với chiến mã của mình. Giao tiếp với động vật là khả năng anh có khi mới mười ba tuổi. Hiện tại, gần ba mươi, Simon hoàn toàn có thể ra lệnh cho các loài vật mà anh tiếp xúc. Hoặc, như mẹ anh vẫn bảo, anh là một bác sĩ Doolittle^[1] chính hiệu.

Gã chiến binh hướng về phía Simon rồi găm lên dữ tợn, lưỡi gươm của hắn đã sẵn sàng tung đòn chí mạng.

Simon nhẫn nại, một tay nắm vững binh khí, tay kia giữ chắc tấm khiên khắc nổi gia huy.

Tiến tới gần hơn.

Trong đường tơ kẽ tóc khi mũi gươm chuẩn bị lao vào ngực mình, Simon thúc ngựa xông lên. Thuận đà, anh gạt gươm của kẻ địch sang bên, đồng thời đâm vào ngực đối thủ, lưỡi thép xé toang lồng ngực, cắt đứt huyết mạch hắn. Ánh mắt kinh hoàng của gã chiến binh ghim trên người Simon khi hắn trượt khỏi yên ngựa cũng chính là khoảnh khắc cuối đời hắn.

Simon chỉ dừng lại một giây để xem hắn chết chưa, trước khi nhanh chóng xoay người ứng phó với mối đe dọa tiếp theo đang rình rập.

Kẻ thù bại trận tháo chạy, rút về phía tây để chuẩn bị cho một cuộc công thành mới vào ngày khác. Duncan, bác của anh, đứng kế chiến mã, lồng ngực phập phồng và hơi thở nặng nề trong khi em trai ông, Cian, đảo quanh xem xét những bại binh. Anh ấy sẽ kết liễu nếu kẻ đó còn hấp hối.

Chiến trường đẫm máu ngồn ngộn mùi tanh hôi của những cái xác thối rữa.

“Còn ai sống không?”, Duncan gào hỏi Cian.

Cian trượt xuống ngựa và cẩn thận lật từng cái xác quân địch. Thậm chí từ khoảng cách khá xa, Simon vẫn nhìn thấy vẻ chết chóc trên khuôn mặt của người đàn ông đó.

“Không. Chẳng còn móng nào.”

Những binh lính mệt mỏi đang tụ tập lại chờ chỉ thị từ Duncan. “Ta sẽ điều người trong pháo đài ra phụ giúp thu dọn các xác chết”, ông nói với thuộc cấp. “Có tên nào trông đáng vẻ bên ngoài giống thủ lĩnh không?” Simon lắc đầu. “Chẳng ai nổi bật trong số này.” “Không.” Tất

cả đồng thanh.

“Có lẽ bác nên phái trinh sát theo dõi những kẻ bỏ trốn.” “Ừ.” Ánh mắt Duncan đăm đăm hướng vào Simon.

Một chỉ thị ngằm lóe lên trong mắt ông. Họ sẽ cử trinh sát, nhưng không phải mấy gã chiến binh trên lưng ngựa này. Điều đi một nhóm nhỏ sẽ dễ dàng bị phục kích và áp đảo, đó không phải giải pháp đúng đắn.

“Cháu đi trước và báo cáo với ông Ian.”

Một phương án không ai tranh cãi. Ian là Lãnh chúa nhà MacCoinnich, và ông ấy hẳn rất muốn biết kết quả của trận chiến.

Thay vì quay về thành, Simon sẽ đi trinh sát một mình rồi trở lại mà không một ai hay biết.

Duncan vuốt cằm. “Nói với dì Tara, ta ổn nhé.”

Simon gật đầu, dẫu biết mình chẳng cần hé răng nói bất cứ điều gì với dì. Duncan và Tara có mối liên hệ đặc biệt giúp họ thoải mái giao tiếp thông qua ý nghĩ của nhau. Có lẽ ngay lúc này, trong đầu Duncan, dì Tara đang hỏi ông có bình an không.

Simon và đại gia đình của anh đều là Druid, mang trong mình dòng máu pháp thuật. Mỗi quyền năng mà họ sở hữu sẽ hỗ trợ họ trong cuộc sống và giúp họ đánh bại kẻ thù, với cả giới phép thuật lẫn người thường. Chỉ vài ngày tới anh sẽ biết, kẻ thù giới phép thuật khó đối phó hơn nhiều.

Tiến vào khu rừng, Simon ghìm cương ngựa tránh khỏi mọi tầm mắt tò mò và trượt xuống đất.

Anh nhanh chóng cởi bỏ từng lớp giáp chiến, quần áo, rồi vắt chúng lên cây. “Trông chừng chúng giúp ta, nhé Kong?” Simon đặt tên cho con ngựa đầu tiên của mình là King, con vật to xác đã phục vụ anh rất tốt. Kong là con của King. Những cái tên này xuất phát từ trò đùa giữa các thành viên trong gia tộc đến từ thế kỷ XXI.

Kong khịt mũi trước khi di chuyển tới một mảng cỏ và bắt đầu nhấm nháp. Con vật rất đói và mệt mỏi sau cuộc chiến. Hầu như nó sẽ chỉ ăn và ngủ cho đến khi Simon quay lại.

Bước ra xa ngựa của mình, Simon dang rộng tay, nhắm mắt lại và tưởng tượng hình dạng một con chim ưng.

Nguồn năng lượng quen thuộc kết tụ quanh người anh. Không khí rạn nứt tanh tách và không gian bắt đầu dao động.

Tay chân của anh co rút lại, lớp da nứt toát ra và thay đổi dần dần. Con đầu bắt đầu từ đỉnh đầu và lan đến bàn chân với tốc độ cực nhanh rồi tiêu tan trong tích tắc. Toàn bộ quá trình biến hình chỉ mất vài giây trước khi Simon hóa thành chim ưng.

Kong liếc mắt một cái rồi tiếp tục bữa ăn của mình.

Simon sải cánh bay vút lên bầu trời.

Từ trên cao, Simon hướng về vị trí chiến trường. Anh quan sát toàn cục và giúp Cian xem xét những thi thể.

Simon cất tiếng kêu của chim ưng vang vọng không trung để gây chú ý cho Duncan và Cian, cả hai lần lượt quay đầu nhìn theo hướng anh đang bay.

Duncan gật đầu, sau đó tiếp tục với phần việc của mình trong khi Cian giơ tay vẫy vẫy chào.

Rời mắt khỏi các thành viên gia tộc, Simon theo dấu kẻ thù để lại, tìm kiếm những đáp án khả thi.

Chú thích:

[1] Nhân vật chính trong series phim cùng tên của điện ảnh Mỹ năm 1920. Trong phim, bác sĩ Doolittle là người có khả năng giao tiếp với động vật, anh sử dụng khả năng đặc biệt này để khám phá và hiểu sâu hơn về tự nhiên và lịch sử thế giới.

Không được sự cho phép, Helen vào phòng của ông chủ nhà đấu giá Auction House, từ tốn lật cuốn sách cô đã tìm được hôm trước trên bàn. “Xem tôi tìm được gì này.”

Cô đã thức suốt mấy đêm nghiên ngẫm các trang sách và cảm thấy bối rối hơn bao giờ hết bởi lí do đã dẫn cô đến quyển sách đặc biệt này.

“Cái gì đây?”, Philip ngược mắt nhìn cô chốc lát trước khi ngó xuống cuốn sách trước mặt.

Helen nghiêng người tựa vào cạnh bàn và khoanh tay trước ngực. “Văn hóa dân gian Scotland.”

“Đáng giá không?” Philip lướt bàn tay trên vuông cầm quyển rũ của mình, đó là động tác quen thuộc mỗi khi anh ta hiểu kì. Cô đã có được sự chú ý của anh ta.

“Có lẽ thế.” Dù cô không chắc chắn như vậy. “Những điều đọc được từ trong sách làm tôi lúng túng.”

Philip Lyons, chủ sở hữu một trung tâm và tạp chí chuyên bán đấu giá, sếp của Helen, đã khuyến khích cô lắng nghe bản năng tiềm ẩn của mình mỗi khi tìm kiếm những cổ vật giá trị. Vài tháng trước, cặp chân nến trang trí công phu được đưa vào phiên đấu giá, bán lấy tiền hoa hồng. Trong vai trò nhà nhiếp ảnh tại gia, và là khách hàng vãng lai, khi Helen bắt gặp các tác phẩm nghệ thuật thuộc thế kỷ XII, toàn thân cô bùng bùng phấn khích. Cô biết giá trị của chân nến đó hơn hẳn việc mua để sưu tập tầm thường. Philip cũng biết.

Anh ta cẩn thận lật trang sách và lướt qua các mặt chữ. “Để xem có gì nào?”

Helen nghiêng người và ghé mặt vào gân cuốn sách. Cô mở ra trang có chiến binh vùng Cao nguyên và người phụ nữ giống mình đến đáng kinh ngạc.

Philip ngừng lại.

“Nhanh. Ấn tượng đầu tiên của anh là gì?”, cô hỏi, không muốn anh ta kịp cân nhắc từ ngữ.

Anh ta ngập ngừng chốc lát rồi nói, “Cô ta trông rất giống cô”.

Đó không phải ý nghĩ đầu tiên của anh.

Helen không chắc bằng cách nào mà mình biết Philip đã giấu nhem phản ứng đầu tiên của anh ta, chỉ là, anh ta đã làm thế.

“Còn gì gây chú ý cho anh nữa?”

Philip lật sang trang, ánh mắt dừng lại ở mặt đá trên cổ người phụ nữ. “Đó là vòng cổ của cô.”

Sợi dây chuyền mà hiện tại Helen đang đeo. Philip chăm chú nhìn quanh cổ cô. Mắt khẽ giật và nụ cười bắt đầu ngoác rộng trên khuôn mặt. “Làm thế nào?”

“Tôi đã bảo chuyện này kì quặc mà.”

Philip vươn tay và chạm vào mặt đá. Ngón tay lạnh lẽo của anh ta khẽ lướt trên làn da khiến cô rùng mình.

Philip rướn người tới để kiểm tra chiếc vòng cổ. Sự tiếp cận đột ngột ấy khiến Helen cảm thấy quá thân mật, cô liền lùi lại.

Thống tay xuống bàn làm việc, Philip nheo mắt. “Có lẽ tôi nên thăm định vòng cổ của cô.”

“Tôi kiểm tra rồi. Nó không đáng giá.” Ngoài ra, ý nghĩ phải tháo nó và đưa cho một ai khác thật sự làm cô thấy khó chịu.

Ánh mắt của Philip men theo chiếc vòng và dời xuống thấp hơn. Ngừng một lúc trên ngực cô rồi nhìn lại vào sách.

Đàn ông và những cặp mắt lêu lổng.

Helen sẽ cảm thấy bực bội nếu cô không phát hiện ông chủ đang mong muốn tìm hiểu cô kỹ hơn. Có một số việc cô sẽ không buồn để tâm dò xét nếu nó không được trả lương.

Anh ta hơn cô năm tuổi, tài chính ổn định và ngoại hình vừa mắt. Tóc màu nâu sẫm, cắt ngắn theo phong cách quân đội, khuôn hàm luôn trơn nhẵn. Tuy nhiên, nếu Helen đoán không lầm, có lẽ hỏi trước anh ta từng để râu. Cô liên tục bắt gặp Philip vượt ve cằm và môi trên, thói quen của người đàn ông có râu quai nón. Với chiều cao một mét tám mươi ba, anh ta hơn cô gần mười ba centimet. Và dù chỉ thấy người đàn ông này trong bộ vest, thất cả vạt thì cô cũng không nghĩ anh ta quá xa lạ với phòng tập thể hình.

... Nhưng anh ta là ông chủ. Điều đó vượt qua giới hạn quan tâm của cô.

“Cô nghĩ những điều này có ý nghĩa gì, Helen?”

“Tôi không chắc nhưng tôi cần vài ngày phép để đi tìm hiểu.”

“Chi vài ngày phép? Đủ rồi hả?”

Đến lúc mưu mẹo rồi. “Thật ra là, một tuần.” Philip không nói lời nào, chỉ nhìn cô chăm chăm. “... và vé máy bay đến Scotland.”

Hai mươi hai giờ sau, Helen hoàn tất việc dỡ hành lý tại khách sạn Holiday ở ngoại ô Dundee, Scotland. Sau khi thuê một chiếc xe, cô bắt đầu lái về hướng bắc. Đi đến đâu, cô cũng không có manh mối.

Phần nào đó trong cô thậm chí không thể tin rằng mình đã ở đây, mặt khác, với một chút xao động, cô cảm thấy như mình vừa được trở về nhà. Thật vớ vẩn, vì đã khi nào Helen có một ngôi nhà đâu?

Căn buồng cô từng sống dưới sự giám hộ của bà Webber, nơi cô đã trải qua bốn năm trong không gian nhỏ với ba cô gái khác. Mười bảy tuổi, Helen đã chạy trốn khỏi sự giám sát và không bao giờ ngoảnh lại. Lựa chọn thông minh, vì những cô gái chung phòng có kết thúc hoặc

mang thai, hoặc ở tù, hoặc bị vướng vào các loại ma túy rẻ tiền. Đó không phải cuộc sống mà cô hướng tới.

Thật kì cục khi thấy mình như được trở về quê hương tại một vùng nông thôn nơi cô chưa từng đặt chân đến, điển hình là việc chạy sai làn đường hay thậm chí chiếc xe cô thuê với vị trí ngồi lái cũng trái ngược hẳn.

Tuy vậy, cảm giác yên bình lạ lẫm đã lan khắp người ngay từ giây phút cô xuống máy bay.

Philip đã tặng cô chuyên nghỉ phép và vé ra nước ngoài. Anh ta không phải kẻ ngốc. Lần cuối yêu cầu như thế, cô đã đến nơi có một bức tranh của Vermeer bị đánh cắp.

Trong lúc làm việc ở viện bảo tàng Boston, Helen chụp một vài bức tranh sẽ được bán đấu giá. Khi miết hai bàn tay dọc theo tường, cô cảm nhận được dòng điện tương tự như khi chạm vào cuốn sách văn hóa dân gian Scotland.

Rõ ràng, bức tranh Vermeer đã bị đánh cắp từ rất lâu. Helen gọi cho Philip, yêu cầu anh ta hỏi han cận kề bảo tàng và kể cho cô tất cả thông tin anh ta có thể tìm được về kiệt tác bị mất tích. Bên cạnh việc xem xét các vụ trộm cắp trong quá khứ, Philip cũng tới Boston và theo sát khi cô dựa vào linh cảm để tìm kiếm bức tranh đâu đó trong thành phố. Sau một tuần lặn mò suốt cả trăm dặm, Helen đã đưa anh ta đến gặp một nhà sưu tầm, trên hòn đảo ngoài Florida Keys, người đang sở hữu bức họa.

Viện bảo tàng Boston đã ghi nhận công lao văn phòng đấu giá của Philip trong việc tìm lại được tác phẩm. Kết quả, vị trí của anh ta trong giới nghệ thuật được nâng đến tầm cao lý tưởng. Philip tin nhiệm năng lực và linh cảm lần theo dấu vết các vật thể cũng như truy tìm những vật mất tích bằng trực giác của cô. Nó còn hơn cả trực giác, cô biết thế. Nhưng tại sao con đường này lại dẫn cô đến với cậu thiếu niên mất tích?

“Câu trả lời ở đâu đó”, cô lẩm bẩm một mình khi lách khỏi ổ gà to như miệng núi lửa trên đường.

Các biển báo chỉ hướng đến những lâu đài có niên đại hàng trăm năm. Mong muốn đến nơi gần nhất và rút ngay máy ảnh ra chụp đang nhộn nhạo trong lòng Helen, tuy nhiên, cô thấy nếu cứ tiếp tục đi như vậy sẽ làm chậm quá trình tìm kiếm.

Khi gần đến ngã tư, tay phải cô bắt đầu râm ran. Nếu không nghe theo linh cảm, cô sẽ bỏ lỡ. Tại giao lộ giao thông, cô rẽ về phía đông bắc và đi vào con đường nhỏ có hai làn. Theo bản đồ, nếu chạy dọc hướng này thì sẽ không có gì ngoài bụi. Tuy nhiên, tay cô do dự, quay lại đường cũ không phải lựa chọn khôn ngoan.

Sau khoảng mười dặm, con đường trở nên mờ mịt, cỏ dại phủ đầy làn đường. Rãnh mòn lớn buộc cô ra khỏi xe. Cô vẫn còn vài giờ nhân lúc trời chưa tối cùng một ba lô đầy áp đồ ăn nhẹ và nước.

Bên ngoài xe, không khí mang đầy hơi ẩm. Helen xắn tay áo sơ mi để cảm nhận hướng gió thổi từ bờ biển phía đông. Nghe theo linh cảm xúc giác tê rần của mình, cô thoát khỏi con đường vắng vẻ, hướng đến nơi có tiếng biển cả réo gọi. Nhưng cô không nghĩ mình đang ở gần bờ biển, vì vậy âm thanh ồn ào buộc cô phải dừng lại.

Kì lạ, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, Helen xoay khắp phía tìm hiểu nguyên nhân. Cô chỉ có một mình, nhưng cảm giác bị theo dõi cũng có thêm mối nghi ngờ rằng trong chuyến đi về vùng quê nước ngoài cô sẽ khó tránh khỏi những điều mạo hiểm có thể xảy đến. Chúa mới biết ai đang theo dõi cô lúc này. Tính đến thời điểm hiện tại, người duy nhất biết cô đang ở Scotland là Philip, chắc hẳn anh ta không đủ kiên nhẫn để đợi được báo cáo trong vài ngày tới.

Xóc ba lô lên, gạt sự bất an sang bên, cô gắng đến gần nơi phát ra tiếng ồn như những ngọn sóng va đập nọ.

Có một bức tường đá thấp dựng trên bãi cỏ cách nơi đỗ xe khoảng hai dặm. Cô nghỉ ngơi một lúc, lấy chai nước khỏi ba lô. Uống cạn một hơi dài, Helen nhắm mắt lại và dựa người vào bệ đá. Cô nhận ra âm thanh đại dương kia không hề thay đổi kể từ khi cô bước ra khỏi xe. Nó không lớn hơn, hay nhỏ đi. Như thể cô đang đi dọc bãi biển, nhưng chẳng có bãi biển nào ở đây cả.

Toàn thân cô bắt đầu râm ran. Con rùng mình khẽ như cho Helen hay cô đã tiến gần đến manh mối tiếp theo, bất kể đó là gì. “Mình đang tìm cái quái quỷ gì đây?”, cô hét vang giữa cánh đồng trống rỗng lấy trong ba lô ra những món đồ đã dẫn cô đến chôn này, hy vọng tìm được câu trả lời.

Đầu tiên bức ảnh chụp những chân nến. Tác phẩm nghệ thuật thuộc thế kỷ XII được bán kí gửi tại Graystones, một nhà đấu giá đôi thủ. Họ vẫn là chủ sở hữu gần một năm trước khi bán lại nó cho Philip. Rõ ràng, cuộc khủng hoảng kinh tế hiện tại không chỉ giới hạn trong giới người nghèo.

Khi Helen chạm vào chân nến, mỗi đầu dây thần kinh cơ thể như dựng lên. Khi ham muốn nghiên cứu tường tận về những cái chân nến thôi thúc trong từng nhịp thở, cô quyết định tìm hiểu lai lịch của chúng.

Một phụ nữ tên Myra Doe đã kí gửi các chân nến này. Lạy Chúa, họ Doe còn hiếm gặp hơn cả Smith và Adams. Tuy nhiên, một người thực sự tồn tại trên đời đã mang nó đến kí gửi. Tới khi cuộc mua bán diễn ra, tiền được chuyển vào tài khoản đứng tên một người phụ nữ khác, Elizabeth McAllister.

Elizabeth là mẹ của Simon. Và khoảng hai năm trước, cả hai người họ lại biến mất không để lại dấu vết nào.

Helen ngỡ cuộc điều tra đã vào ngõ cụt. Những vụ người mất tích thường rất vô vọng. Dường như chẳng ai quan tâm đến việc hai người lạ mặt nào đó tự dưng bốc hơi. Tuy vậy, cô đào sâu thêm, Helen tìm được thông tin về cô em gái của người mất tích. Đó là khi Helen vui mình trong chôn yêu thích, thư viện công cộng. Sau đó cô giải bày hoàn cảnh tuyệt vọng của mình với người bạn lớn tuổi nhất, người duy nhất mà cô xem như người thân thật sự, bà Dawson.

Giờ thì cuốn sách lấy từ phòng sách của bà Dawson đang sưởi ấm lòng bàn tay Helen khi cô mở nó đến trang có hình người đàn ông và phụ nữ trông giống hệt cô. Dưới ảnh là lời chú thích giản dị. Tình yêu là Vô tận. Người viết sách hoặc là một nhà thơ hoặc là người lãng mạn.

Tám ảnh kỉ yếu của Simon rơi ra từ cuốn sách. Helen siết chặt tám

ảnh quen thuộc, gương mặt đã được in trên khắp mặt báo và hộp sữa trong nhiều tháng liền. Mặc dù người mẹ cũng biến mất cùng lúc, các cơ quan chức năng luôn thu thập nhiều đầu mối về trẻ em mất tích hơn.

Helen không biết mình đã nghĩ gì. Chỉ là linh cảm hướng cô đến đứa trẻ chứ không phải người mẹ. Điều gì đó mách bảo với cô rằng nếu tìm được một người, cô có khả năng sẽ tìm thấy người còn lại. Cô cất đồ đạc vào ba lô, chống tay nâng người đứng dậy.

Một tia chớp trắng nháy qua mắt cô. Tấm ảnh của Simon bay lên, bị cuốn theo gió.

Tay nắm chặt ba lô, cô đuổi theo bức ảnh. Helen vấp ngã, lòng bàn tay trượt trên bề mặt đá lởm chởm, rồi cô đứng lên tiếp tục chạy. Khi cơn gió dịu đi, tấm hình rơi xuống và mắc kẹt trong đám cỏ dại.

Helen chụp lấy nó.

Vừa thở dốc, cô áp bàn tay đau rát lên ngực, tay còn lại giữ bức ảnh. Trên ảnh có một vết bầm. Helen phủi nó đi và lưu lại dấu máu trên đó.

“Chết tiệt.”

Hai tay cô như một mớ hỗn độn, đầy đất ghim sâu vào da, bụi bặm hòa lẫn máu để kết vảy lại.

Cô vẫy tấm hình. “Nhìn nhé, đây này. Tôi đang chảy máu chỉ vì tìm cậu, Simon McAllister. Bởi vậy đừng tìm đường bay mất nữa.”

Lời nói chưa kịp bật hết khỏi đôi môi thì tiếng gọi biển cả đã tắt lịm. Không khí xung quanh rạn vỡ, rút cạn khỏi buồng phổi cô.

Sắc trời tan biến trong trận lốc xoáy. Thảm cỏ rập rờn và hóa thành mảng đen.

Tiếng thét hoảng loạn dâng đầy cuống họng nhưng khi cô mở miệng thì âm thanh không thoát ra được. Lực trọng trường hút cô xuống rồi hất tung lên.

Tất cả những gì Helen có thể làm là ngòai phịch xuống trong vô vọng

và cầu nguyện trái đất nhanh tìm được trục của nó.

Gió xoáy xung quanh cô, tiếng sấm gầm vang thay thế sự yên tĩnh ban đầu.

Khi dạ dày Helen dọa sẽ nổi loạn, cô nhắm mắt và lấy hai tay bịt chặt đôi tai.

Tôi không muốn chết.

Thế giới quanh cô biến đổi nhanh chóng, choáng váng. Nhắm nghiền mắt, Helen kiên trì bám trụ tư thế, lo sợ bất kì chuyển động nào cũng sẽ khởi động lốc xoáy một lần nữa.

Da cô ớn lạnh. Nhiệt độ gần với băng giá, mùi của không khí đã thay đổi.

Tiếng ngựa hí vang buộc cô mở mắt.

Cô đang ở giữa rừng, khu rừng xanh mượt rậm rạp, từng giọt sương rơi tí tách khỏi những tán cây. Một con ngựa đen to lớn đứng cách vài mét, nhìn cô với vẻ tò mò.

“Xem nào, chúng ta có gì ở đây?”, âm thanh trầm thấp, êm đềm vang lên sau lưng cô.

Helen nhảy dựng lên và giải thoát tiếng thét nghẹn trong cổ họng từ trước đó. Bây giờ, mỗi tác đất rừng đều được tràn ngập cơn sóc của cô. Cô xoay người, đánh rơi ba lô xuống chân.

Ở đó, đứng giữa rừng, mặc độc một cái váy, người đàn ông trong trang sách. Người đàn ông này rất cao to, đến nỗi hình ảnh không thể nào diễn tả được. Cánh tay dày, bờ ngực trần tách rõ đường nét cơ bắp, Helen khó lòng không nghĩ rằng anh ta đủ sức gây tổn thương nghiêm trọng cho bất kì ai nếu muốn.

Và cô đang một mình đối mặt với anh ta. Đầu cô quay cuồng.

Thật quá tải. Tất cả mọi thứ xảy ra chớp nhoáng. Cô bắt đầu bước lùi khỏi kẻ lạ mặt, chân cô vấp phải quai ba lô và ngã xuống.

Sẽ ổn thôi. Có lẽ cô sẽ đánh vào đầu mình để thức dậy trên giường và rằng tất cả những việc này chỉ là một giấc mơ.

CHƯƠNG 3

Simon xông tới hòng kịp đón lấy nữ khách du hành xinh đẹp trước khi cô ngã xuống đất, nhưng anh đã muộn. Khuyu gói cạnh cô, anh cẩn thận gạt những lọn tóc trước trán. Đôi mắt nhắm, hơi thở cô chậm và ổn định. “Dậy nào, cô gái. Dậy cho tôi.”

Cô không động dậy. Làn những ngón tay nhẹ nhàng, anh vuốt xuyên qua mái tóc để cảm nhận những vết thương hoặc vết sưng trên đầu. Không tìm thấy, anh nhắc đầu cô gác trên đùi mình và chờ cô tỉnh dậy.

“Năm nào?” Cô ta du hành từ thời điểm nào, và tại sao? Cô mặc áo sơ mi cotton với những đường khâu hoàn hảo. Mắt anh di chuyển đến đùi cô và dừng lại. Quần short đại diện cho thời đại mà anh từng sống. Kí ức về chuỗi ngày chơi đùa trong công viên, hay nô giỡn trên khoảng sân cùng những đứa trẻ khác ăn mặc tương tự, chúng khắc sâu trong lòng khi anh nhắm mắt hồi tưởng.

Đã rất lâu rồi.

Dường như nó dài bằng cả cuộc đời kể từ khi anh thấy bộ quần áo người phụ nữ này đang mặc thông qua hình ảnh ai đó. Ngay cả mẹ và dì của anh cũng không còn bận tâm nữa. Lizzy, mẹ của anh, đã nổi dậy phản đối kiểu quần áo của thế kỷ này trong gần năm năm cho đến khi từ bỏ đấu tranh. Còn dì Tara đã từ bỏ ngay sau khi mẹ con Simon tới. Dẫu sao, cũng đã rất lâu rồi Simon không nhìn thấy phụ nữ chịu để lộ đôi chân trần cho mọi người chiêm ngưỡng.

Anh thích thế.

Trong một khắc suy nghĩ kì cục, anh nhớ nó. Làn da rám nắng không tí vết. Mịn màng. Bàn tay anh nhột nhạt muốn cảm nhận bề mặt mượt mà. Nhưng trước khi những ngón tay anh kịp chạm vào, người phụ nữ nhắm mắt và rùng mình giống như đã tỉnh lại, phản kháng ý nghĩ của anh. Nếu cô ta giống như những cô gái khác, anh sẽ do dự về việc để cô gói đầu lên đùi mình. Cô gái này đến từ thời đại khác và anh

đoán là cô chẳng sốc bởi sự thân cận này. Ừ thì, ít nhất là không quá đáng như số đông các quý cô thời đại này.

“Cô tỉnh rồi”, Simon thì thầm.

Khung hàm cô thít chặt và cơ thể trở nên cứng nhắc. “Anh vẫn ở đây hả?”

Không hẳn là một câu hỏi. Rõ ràng lời khẳng định đó mang nụ cười thoáng qua môi Simon.

“Phải.”

“Tôi đang ở đâu?”

Ai cũng thế, anh muốn nhạo câu hỏi đó. “Scotland.” Cô gật đầu, mắt vẫn nhắm.

“Vậy thì tốt.”

“Cô không phải người Scotland.” Dễ dàng suy đoán từ cách phát âm của cô.

“Không.”

“Người Mỹ nhỉ?” Đó là câu hỏi xỏ, vì lúc bấy giờ nước Mỹ chỉ là một vùng đất chưa được khai phá với đầy người da đỏ.

Cô gái gật đầu, cười. “Vâng, California.” Mắt cô vẫn nhắm. “Ai là thủ lĩnh...? Ý tôi là tổng thống ấy?”

Cô chau mày trước khi mở choàng mắt. “Obama. Hừ, đầu tôi không bị đập quá mạnh đâu nhé.”

Một đôi mắt xanh sáng nhìn trực diện vào anh. Đẹp.

Obama. Không phải một cái tên anh biết. Người phụ nữ này đến từ tương lai mà anh chưa từng trải qua. Sự hoảng loạn phá hỏng biểu cảm khuôn mặt khi cô dò xét anh khiến Simon tò mò sẽ thế nào nếu cô biết mình đã làm gì.

Cô nhìn chằm chằm anh trong vài giây với vô số cảm xúc dâng tràn trong ánh mắt. “Anh là cậu ta”, cuối cùng cô lên tiếng.

Simon giữ miệng. Nếu có một điều anh học được trong thời đại này, đó là để người khác mở lời trước. Kiên nhẫn là điều anh học được trong suốt nhiều năm qua. Không có gì nói lên cá tính “Mỹ” ở người phụ nữ này.

Cô biết anh nhưng anh không quen cô. Có lẽ cô được gọi về từ tương lai cùng một lời nhắn. Một cảnh báo. Chúa biết anh đã gặp hàng tá chuyện như thế rồi.

“Cô tên gì, cô gái?” “Helen.”

Khi cô không nói gì thêm, anh hỏi tiếp, “Cô tìm kiếm tôi sao?”

Helen lắc đầu.

Đến lượt anh bối rối. “Không phải cô tìm tôi?”

“Tôi đang tìm một đứa trẻ. Anh... anh trông chẳng giống người mà tôi từng thấy.”

Ánh mắt cô chuyển đến áo choàng kẻ sọc, gò má tựa lên đùi anh. Helen cố cử động nhắc người ra nhưng mắt thì chẳng bao giờ rời đi. “Anh là ai?”

“Chính cô bỗng dựng xuất hiện từ đâu đó, cô mới là người cần trả lời câu hỏi của tôi. Cô từ đâu tới?”

Cô nhìn khu rừng xung quanh mình, mắt nhú lại lần nữa. “Tôi đang đi trên... tôi không biết nữa, một đồng cỏ, tôi nghĩ vậy. Tôi đánh rơi thứ gì đó.” Helen liếc xuống tay mình. Trong lòng bàn tay là bức ảnh bị nhàu nát. Cô trải nó ra và vuốt thẳng bằng bàn tay còn lại. “Rồi mọi thứ mất kiểm soát.”

“Đồng cỏ?” Simon liếc những tán cây phía trên đầu họ.

“Có lẽ đầu tôi bị va đập.”

Simon không nghĩ sự bối rối trên khuôn mặt của cô là giả, nhưng anh không dám nói bất cứ điều gì sẽ đe dọa anh hoặc gia đình. Tốt hơn hết cứ im lặng tìm hiểu.

Kong, anh gọi thầm tên con ngựa của mình trong đầu. Con vật to lớn hướng về họ. Helen chuyển sự tập trung từ khu rừng sang con ngựa.

“Nó ở đâu ra vậy? Còn anh từ đâu tới?”, Helen lùi lại vài bước.

Simon bước về phía cô, cô cố đẩy anh ra. Dừng bước, anh giơ tay trong không trung.

“Tôi sẽ không tổn hại cô, thưa cô.”

“Anh đã không ở đây. Chẳng có ai quanh đây cả.” “Đúng rồi. Cô ở giữa đồng cỏ, đuổi theo bức ảnh, sau đó âm thanh bùng nổ, và bóng đêm đổ xuống.”

Cô đang gật đầu, ánh mắt tràn ngập hy vọng. “Phải.”

“Sau đó mọi thứ kết thúc, và cô đang đứng tại đây.”

Helen gật đầu liên tục. “Chính xác.”

“Chi mình cô không biết đây là đâu, phải không?” “Scotland. Anh đã nói là Scotland.”

Đó không phải câu hỏi đúng đắn, nhưng Simon không gây khó dễ cho cô.

“Helen?” Anh từ từ tiếp cận cô cứ như một đứa trẻ. Anh đỡ cô lên.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?”

Can đảm, anh thích kiểu phụ nữ mạnh mẽ. “Tôi có đáp án, nhưng tôi nghĩ cô sẽ cảm thấy tốt hơn nhờ sự hiện diện của những người phụ nữ khác.”

Dù trong thời của cô, phụ nữ ở một mình trong rừng cùng người đàn ông lạ đủ để làm nên mối nguy hiểm. Trừ khi phụ nữ đó là võ sĩ hoặc sĩ

quan cảnh sát. Nhưng bộ dạng cô có vẻ yếu ớt, dễ bị tấn công. Thật tốt là cô gặp được anh thay vì những tên đàn ông Trung Cổ khác.

“Anh không phải phụ nữ.”

Anh cười. “Đương nhiên. Tôi không phải. Nhưng gia đình tôi thì rất đông phụ nữ. Họ có thể giúp.”

Helen chưa bao giờ ngồi trên lưng ngựa trong đời, với người đàn ông cường tráng như Fort Knox^[1] ngay đằng sau. Lưng cô dựng thẳng như cọc gỗ trên con ngựa to lớn cùng người đàn ông áp sát người cô.

Anh không giống bất kì gã nào cô từng gặp. Mỗi đường nét trên thân thể anh như được chạm khắc từ đá, bao bọc bởi từng bó cơ vững vàng. Mớ tóc sẫm màu phủ quanh khuôn mặt, hàm râu quai nón tạo vẻ ngoài bí ẩn mà bất kì người phụ nữ nào cũng sẽ tán dương.

Bề mặt cánh tay trần của cô râm ran, không phải cách mà nó nhắc cô về nơi mình đang ở, hay quan trọng hơn, làm thế nào cô tới được đây. Nguyên nhân là do người đàn ông sở hữu đôi chân săn chắc đang áp chặt vào chân cô khi họ cưỡi ngựa.

Đâu đó trong tâm trí, Helen nghĩ mình biết anh ta. Cảm giác quen thuộc kì lạ lướt qua mỗi khi anh trò chuyện. Cô cho rằng nó giống như suy nghĩ bạn quen biết một người nổi tiếng đơn giản chỉ vì bạn đã nhìn thấy họ trên màn ảnh. Đúng, chính là như vậy. Hình ảnh trong cuốn sách giống hệt người đàn ông ngồi sau cô, vì thế cô nghĩ mình biết anh ta.

Quên cuốn sách đi, cô ép buộc bản thân. Cô nên lo lắng về nơi mình đang hiện diện, hoặc nơi chiếc xe của cô đã biến mất. Có lẽ cô té ngã khi đuổi theo tấm ảnh khiến đầu bị va chạm. Điều đó lí giải được nhiều thứ.

Helen chạm vào đỉnh đầu, tìm chỗ bị sưng. Không có gì cả.

“Cô không bị đập đầu.”

Là khẳng định, không phải một câu hỏi. “Sao cơ?”

“Cô không hề bị đập trúng đầu. Mọi thứ cô nhìn thấy cho đến thời điểm hiện tại đều là thật. Phi thường, nhưng thật”, giọng nói trầm âm vang lên từ lồng ngực anh chạm vào lưng cô với sự mơn trớn ám ảnh quen thuộc.

“Làm sao anh biết suy nghĩ của tôi?” Anh cười. “Tôi có mặt ở đây.”

Con ngựa bước đi lừng khừng. “Anh tên gì?”

Anh ghìm cương. Ngựa dừng lại.

Tùng tiếng động trong rừng chờ đợi hơi thở tiếp theo của cô. Không có gì đáp lại, Helen hạ giọng. “Gì vậy?”, cô thì thầm.

Anh chàng ngời phía sau cô trở nên căng thẳng. Dây cương trong tay rơi xuống bên hông ngựa, cảnh báo dâng lên trong huyết quản Helen. Sẽ thế nào nếu như con ngựa lồng lên mà không có chủ của nó kìm chặt?

Helen cúi xuống con ngựa, nắm lấy dây cương.

“Shhh.”

Nép mình trên con vật, ánh mắt Helen lang thang dưới những tán cây, xuyên sâu vào rừng. Khu rừng không hề tồn tại trước khi cơn bão kì lạ cuốn cô đi.

Luồng nhiệt dâng lên bên gò má phải. Cô xoay về hướng đó và bắt gặp chuyển động trong rừng.

Anh chàng bên cạnh cũng quay đầu nhìn theo. Tay rút thanh gươm giắt trên bộ trang phục.

Bộ trang phục giống hệt thứ mà người đàn ông trong ảnh đã mặc.

“Cái gì?”

Tay kia của anh bịt vội miệng cô, giữ cô im lặng.

Từng sợi thần kinh trong người cô căng ra như chờ được giải phóng.

Helen trấn tĩnh khi gã đàn ông thả tay khỏi miệng cô và chuyển đến cái túi nhỏ gắn trên đùi. Anh rút ra một con dao găm nạm ngọc, ấn chuôi dao vào tay cô.

Cô bắt đầu run rẩy. Helen không thể ngăn cơn rùng mình và không ngừng chớp mắt. Khu rùng như đang yên ắng chờ đợi. Hơi thở cô nén lại trong cuống họng.

Chẳng có gì dự báo cho cô thứ mình sẽ nhìn thấy khi nó xuất hiện.

Phía bên phải, ba người đàn ông xông ra từ khu rùng, hai tên trên ngựa và một tên đi bộ. Những tên đó cầm gươm và mặc giáp, những vật đáng lẽ nên nằm trong viện bảo tàng thay vì trên người bọn chúng. Song, chúng phun đầy không khí những tiếng la hét hiếu chiến và tấn công họ.

Con ngựa cô cưỡi hoàn toàn điềm tĩnh. Helen sẽ chạy sang lối thoát gần nhất. Chỉ khi gã đàn ông lao vào họ cản đường con vật. Nó lùi lại, và người hùng bóng đêm của cô đã chĩa gươm vào kẻ địch.

Tiếng kim loại va đập nhau, khi đó Helen nắm chặt dao găm trong lòng bàn tay và túm lấy bờm ngựa để giữ thăng bằng.

Điều này không xảy ra. Không thể xảy ra. Làm gì còn ai chiến đấu bằng gươm nữa. Cảnh tượng gần nhất cô có thể nhớ là đánh nhau bằng dao thôi, giống con dao găm cô đang cầm.

Không cần nhìn, cô biết con dao này không giống bất kì con dao nào cô có. Và trước khi sai lầm hời hợt của mình ảnh hưởng đến hoàn cảnh hiện tại, cô phải suy tính kỹ càng. Cô lập tức tuân theo bản năng. Thứ vốn đã duy trì sự sinh tồn của cô trên con đường Hollywood lúc cô chạy khỏi nhà của người bảo hộ cuối cùng.

Những gã tấn công muốn làm hại họ.

Từ sức lực mỗi cú đánh, có thể thấy chúng muốn giết họ.

Helen từ chối trở thành nạn nhân của bất kì ai trước khi cô có câu trả lời cho mớ nghi vấn rối rắm trong đầu.

Trong khi người hùng của cô đã hạ một tên bằng gươm, tên khác liền xông vào. Bất công, nhưng mấy gã to lớn dường như chẳng quan tâm.

Đôi mắt đen thẳm bắt gặp cô và lướt nhìn cặp chân đang điều khiển ngựa.

Helen không thể nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt tên đó do nó giấu sau chiếc mặt nạ kì lạ hắc đeo, nhưng tiếng cười như khiến đôi mắt hắc sáng hẳn lên.

Cô rút con dao gươm trước mặt mình, không để ý đến người đàn ông đằng sau cô đang chống đỡ kẻ địch muốn giết anh.

Con ngựa lao tới trước, và cô kiên trì giữ chặt mạng sống thân yêu của mình.

Mũi tên cắm phập vào cái cây bên cạnh cô, ngay khi con ngựa ghì mình vó dừng lại. Nó chỉ cách cô vài phân.

Thêm ba gã đàn ông khác lao ra từ khu rừng, nhìn chúng khốc liệt hơn.

Sáu chọi hai.

Mất vài giây, bọn chúng đã vây kín họ. Con ngựa cô cười giậm vó xuống đất.

Helen ghì chặt dao găm trong nắm tay, những đốt tay trắng bệch.

“Im lặng nhé,” người hùng thở vào tai cô.

Cô chẳng cần lời khuyên. Nếu có lúc nào trong đời cô cần ngậm miệng và đóng tai mình lên thì chính là bây giờ. Đám đàn ông lần lượt bước lên, từng tên trong chúng chú ý đến cô với sự nghiến ngậm và thèm muốn.

Helen có mong muốn quái gở là kéo quần short của cô thấp xuống,

che phủ đôi chân mình.

“MacCoinnich?”, một gã quát lên.

Người hùng của cô chuyển ánh mắt theo hướng có âm thanh.

“Cuối cùng có vẻ chúng ta đã tóm được hắn.” Lũ đàn ông quanh họ bắt đầu cười rộ.

Âm thanh miết lên dây thần kinh của cô. “Cùng một con ả.”

Ý gì với từ “con ả” này vậy? Không giống mỗi khi người đàn ông ngồi sau lưng cô sử dụng đại từ đó, hiện tại gã kia dùng nó với ý nghĩa chắc chắn là thô tục.

Người hùng của cô cũng nhạy cảm với từ đó, hoặc chỉ là suy đoán của cô khi cô có cảm giác cơ thể anh nhích lại gần mình hơn. Bỏ qua mọi suy nghĩ, Helen chuyển bàn tay từ đùi mình sang bên anh với lòng biết ơn. Giữ im lặng, anh đã bảo cô như vậy.

Cô có thể làm được.

“Ném vũ khí xuống, MacCoinnich, bọn tao sẽ để mày còn thấy ngày mai.”

Giọng của gã đó là giọng Anh, không dày, phát âm kiểu người Scotland mà cô từng nghe khi đến Scotland.

Con thú cười vênh vác. Helen nín thở.

Một cuộc chiến vô vọng. Họ sẽ chết. Những tay bao vây họ có tầm vóc tương đương người hùng của cô, tất cả chúng đều có một ánh nhìn u mê trong mắt. Âm ảnh.

Một gã nhắm mũi tên ngay ngực cô. Ý nghĩa bỏ chạy chính là tự sát.

“Mày muốn gì?”, MacCoinnich hỏi.

“Bắt đầu là mày. Và sau đó là bạn đồng hành của mày. ả xuất hiện với trang phục hoàn toàn mời gọi. Còn muốn nói gì nữa?”

Gã cầm đầu bắt nhịp cho tràng cười trào phúng bủa vây cô. Cô bấu chặt tay vào đùi của MacCoinnich.

Tồi tệ. Cực kì, cực kì tồi tệ.

Hơi thở của MacCoinnich phả vào tai cô. “Cứ theo Kong, ngựa của tôi”, anh thốt lên.

Có lẽ anh đã có kế hoạch. Kế hoạch tẩu thoát.

Tuy nhiên, khi các suy nghĩ kèn đặc trong não cô, kẻ thù đã tiến tới gần.

Người hùng của cô hạ thấp thanh gươm, nhưng cơ thể anh căng ra chờ đợi.

Tiếng kêu của chim săn mồi vang lừng trong không trung, một vài gã trong số chúng hướng sự chú ý lên phía trên đầu mình. Con ngựa của một gã chiến binh trên lưng chột khuyu hai chân sau xuống, khiến gã mất thăng bằng.

MacCoinnich rút gươm giơ cao, choàng cánh tay ôm chặt Helen.

Lũ ngựa bắt đầu nhảy dựng lên, đám kỵ mã vật lộn cố kiểm soát.

Kong nhảy vọt vào chính giữa quân địch, Helen chỉ có thể ngồi yên trên lưng nó. Những con ngựa khác hầu như mất khả năng di chuyển nhưng điều này không thể ngăn lũ đàn ông chiến đấu. Một tên lao khỏi ngựa và đâm gươm vào MacCoinnich.

“Bắt lấy ả ta!” Lối thoát của Kong bị chặn, con ngựa quay xung quanh. Ánh mắt Helen chạm phải một trong những tên đang cố giết họ. Đúng dưới đất, hắn ta tóm được chân cô. Cô giật chân mình lại, rút khỏi ngón tay của hắn. Và khi hắn tiến lại gần hơn, cô cố gắng thúc thật mạnh gót giày vào đầu hắn. Khi hắn té ngã, một tên khác thế vào. Tên đó vung gươm chém cô. Da chân cô bắt đầu bông rớt.

“Bám chặt vào, Helen”, MacCoinnich nói sau lưng cô. “Hãy tin tôi.”

Lời nói thoát ra khỏi miệng anh và bầu trời bắt đầu có sự biến đổi.

Tên đàn ông chém vào chân cô không thèm dừng lại liếc mắt nhìn trời. Hắn ngã xuống với cái chết hần trong ánh mắt.

Đột ngột, người hùng nhảy khỏi lưng ngựa, và Kong chạy với tốc độ chóng mặt tiến thẳng vào rừng cùng Helen đang nép sát trên lưng. Cô ghì chặt chân quanh hông ngựa, nhưng cô không tin mình có thể ngồi vững. Âm thanh phía sau Helen nhạt dần nhưng cô chẳng bớt được chút căng thẳng nào. Cô không dám nhìn lại.

Đây là ác mộng.

Chết tiệt, cô muốn tỉnh dậy. Kong chuyển từ tốc độ cực đại xuống những nước phi chậm hơn. Sự thay đổi khiến Helen trượt sang một bên lưng ngựa.

Không khí rút cạn khỏi buồng phổi khi cô đập người xuống đất.

Kong tiếp tục chạy, bỏ lại Helen cách chiến trận của lũ đàn ông cả nửa dặm đường đang cố lấy lại hô hấp. Một mình trên đường, cô loạng choạng đứng dậy, lờ đi cái chân đau, trườn ra sau gốc đại thụ.

Cô cần tập trung. Hơi thở hỗn hển đứt quãng, tim cô chạy đua dồn dập trong lồng ngực, cô có thể nghe thấy dòng máu chảy qua tĩnh mạch của mình.

Con dao MacCoinnich nhét vào tay cô chính là vật phòng thủ duy nhất nếu những tên đó tìm đến. Helen giờ nó trước mặt mình, phóng tầm mắt theo mỗi âm thanh phát ra trong khu rừng.

Khi adrenaline bắt đầu giảm, cơn đau ở chân trở nên dữ dội hơn. Không thể tránh khỏi mặt với chấn thương lâu hơn nữa, Helen nhìn xuống vết thương rộng khoảng tám phân ở bắp chân. Không quá sâu, nhưng nó đau khủng khiếp. Gạc và thuốc kháng sinh là tất cả những gì cô cần. Cô nghĩ chệch đi rằng mình thật may mắn, vì thanh gươm đó đủ lớn để tiện đứt một chân của cô.

Dùng dao, Helen cắt một phần áo của mình và ép miếng vải vào vết thương. Máu rỉ ra từ những ngón tay, cô tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mùi máu thu hút các loài động vật trong rừng.

Cô phải tiếp tục di chuyển. Nhưng đi đâu?

Buộc miếng vải lỏng lẻo, cô gắng đứng dậy. Đau nhức khắp người.

Sau khi đi được vài mét theo hướng con ngựa đã chạy, Helen vấp chân vào gốc cây.

Tức giận và thất vọng dâng trào trong lòng, ép dòng lệ trào ra. “Chết tiệt!”

Cô đã thật sự muốn gào khóc thật lớn không màng chuyện gì.

Cô không làm vậy. Thay vào đó, cô bật người lên khỏi mặt đất và nhấc chân bước tiếp.

Cành cây phía sau cô bị gãy.

Cô quay lại.

Hai cặp mắt dữ tợn, thuộc về hai gã đàn ông đều đang tức giận, nhìn chăm chăm vào cô.

Nếu cả hai tên đuổi theo Helen, cô không khỏi tự hỏi liệu có phải MacCoinnich đã chết trong cuộc chiến.

Ý nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ kết thúc nơi đất khách, dưới bàn tay lũ chiến binh cổ đại mặc váy làm mắt cô ngân nước. Một bên mắt cố giải tỏa, dòng lệ lăn trên má cô.

Nhìn thấy sự yếu đuối của cô, chúng bật cười. “Đừng sợ”, một trong hai tên vừa nói vừa bước lại gần cô.

“Ồ, ả nên sợ chứ”, tên kia nói, chính là kẻ đã bị cô đá vào mặt. Hắn ta không hề kìm nén sự tức giận của mình.

Helen lùi lại với mỗi bước tiến của chúng. Tại sao cô rời nhà đi?

Những giọt lệ làm mờ mắt cô.

Cô nghĩ mình nghe thấy một tiếng gầm trong rừng phía sau cô,

nhưng không thể mạo hiểm quay lưng lại với những tên đàn ông để xem xét.

Thay vào đó, Helen vòng cánh tay của mình vào ngực và khóc, “Tôi muốn về nhà. Làm ơn để tôi về nhà”.

Thế giới xung quanh cô nghiêng ngả lần nữa.

Chú thích:

[\[1\]](#) Fort Knox là kho vàng lớn nhất của nước Mỹ, nổi tiếng là bất khả xâm phạm. Cách ví von “An toàn như Fort Knox” từ lâu đã trở thành một phần không thể thiếu của văn hoá Mỹ.

Amber MacCoinnich kêu lên đau đớn. “Không phải nữa chứ.” Thương tiếc dâng lên trong lòng cô, tăng dần gấp bội cho đến khi cô phải ngồi xuống nếu không muốn ngã quỵ. Phép thuật thấu cảm bóp nghẹt cô. Cảm giác mất đi Simon bao trùm nỗi buồn lên cô. Cô từng trải nghiệm cảm giác này một lần trong đời. Nó xảy ra nhiều năm trước, khi Grainna buông lời nguyên lên vợ chồng anh trai cô, Fin và Lizzy, đưa họ tới tương lai. Kí ức mất mát đó ngập trong tâm trí cô, mặc dù cuối cùng Lizzy và Fin đã tìm được đường về nhà.

Cánh cửa phòng bật mở, chị dâu Lizzy bước vào. “Simon đi rồi.”

“Phải.”

Toàn thân cô đau nhói khi nghe tin anh đã đi mất. Sự trống rỗng bởi cái chết của người thân yêu là điều duy nhất có thể mang ra so sánh.

Tuyệt vọng hủy hoại nét mặt Lizzy. Con trai bà đã biến mất. Chỉ trong tích tắc, trong nháy mắt... biến mất.

Amber nhắm mắt, cầu cho cơn đau trong dạ dày mình thuyên giảm. Cô tập trung quyền năng, với lấy chút hy vọng. Nhưng cô không linh cảm được bất cứ gì khác. Cô không cách nào biết Simon đã chết hay bị cuốn đi bởi những thế lực ma thuật nào đó.

Cô ước rằng đó là điều thứ hai. Gia đình sẽ phụ thuộc vào cô để giữ niềm hy vọng Simon vẫn còn sống. Cứ mỗi năm khả năng thấu cảm của cô lớn dần, gần như làm cô tê liệt.

“Mẹ?” Selma MacCoinnich kéo váy Lizzy. Cô bé mười tuổi với đôi mắt xanh ngân nước hỏi. “Chuyện gì vậy?”

Lizzy lắc đầu, vỗ về con gái. “Không sao cả. Đi tìm bà và dì con đi nhé.”

Selma chạy đi và Lizzy đóng cửa lại, hướng đôi mắt trống rỗng vào

gương mặt in hằn nỗi sợ của Amber.

Amber kéo Lizzy ngồi xuống ghế, mặc dù mối liên kết gây cho Amber nhiều nỗi đau hơn. Quyền năng thấu cảm của cô hết như một lời nguyên khi gặp những trường hợp đau đớn. Nó như thể cô nuôi dưỡng nỗi đau của mọi người xung quanh mình.

“Chị có cảm nhận được nó không?”, Amber hỏi. Lizzy và con trai chia sẻ mối liên kết cho phép họ trò chuyện với nhau bằng tâm trí. Khi Simon trưởng thành, mối liên kết bị cắt đứt. Còn lại trong tiềm thức là điều Lizzy mô tả như một tiếng “ùm” đơn giản. Cảm giác âm ừ đó nói với bà rằng, con trai bà vẫn ổn. “Không.”

Amber không ép buộc. Ngay sau đó mẹ Lora và chị gái Myra chạy vào phòng. “Xảy ra chuyện gì?”

Tara cũng ủa vào ngay sau.

“Là Simon. Lizzy không thể cảm thấy nó.”

Lizzy nức nở. Đối với Amber, âm thanh khơi lại nỗi sợ sâu thẳm nhất, vì Lizzy chưa bao giờ khóc. Chị dâu cô mạnh mẽ như một chiến binh Cao nguyên.

Lora khụy gối bên cạnh Lizzy, nắm lấy đôi bàn tay. “Suýt.”

“Con không cảm nhận được nó.”

“Ta biết, con gái, nhưng hãy hy vọng. Ta không có linh cảm nào về cái chết.”

“Nếu không chết, vậy đó là gì?”, Tara hỏi.

Myra vừa hỏi vừa xoa bàn tay lên chiếc bụng căng phình của mình. “Có thể nó đã biến thành một con vật nhỏ đến nỗi chị không thể cảm nhận được chăng?”

Lizzy lắc đầu.

“Sẽ thế nào nếu Simon sử dụng mấy viên đá đó?”, Amber đặt câu hỏi

khiến tất cả phụ nữ có mặt phải quay đầu nhìn mình.

“Nó có từng bảo là nó muốn vậy không?”

“Không. Nhưng có lẽ...”

Lizzy nhảy bật khỏi ghế, chạy khỏi phòng. Amber biết chị dâu sẽ lùng sục tất cả không gian ẩn quanh pháo đài nơi họ giấu những viên đá. Tiếp theo đến lượt Tara và Myra rời khỏi, đi theo hướng khác, Amber tham gia cuộc tìm kiếm, chạy lên cầu thang xoắn dẫn đến tòa tháp cao nhất và sục sạo những căn phòng bị bỏ quên.

Đằng sau cánh cửa chìm là một khoảng không chứa viên đá thiêng - loại đá mà Tổ tiên dùng để bảo vệ gia tộc cô - đá vượt thời gian, cả thập kỷ nay nó chưa được dùng đến.

Khi ngón tay Amber chạm đến viên đá, nó bắt đầu tỏa sáng. Cô nhắc nó lên và có ý định mang đến chỗ mọi người để chứng minh.

Ngay khi cô cầm lên, viên đá nóng dần. Lo sợ làm rơi, Amber đặt nó trở lại nền nhà. Trước mắt cô, viên đá vỡ thành nhiều mảnh. Ánh sáng đổ khắp viên đá và tỏa nhiệt. Amber bước lùi trong khi quan sát viên đá vỡ đang tự hàn gắn.

Khi ánh sáng mờ đi, nhiệt độ trong phòng hạ xuống, viên đá không suy suyển, nhưng bên cạnh nó là một mảnh đá nhỏ bằng ngón tay.

Xác định số đá sẽ không thiêu đốt lòng bàn tay mình, Amber thu thập chúng và chạy đi tìm những người phụ nữ trong gia tộc.

Cô tìm thấy họ trong phòng sách của cha, vẻ mặt ai nấy đều hoang mang. Amber giơ viên đá bằng hai tay. Khi nhìn thấy cô, Lizzy và Myra trở tay vào chiếc bàn mà họ đặt những viên đá khác. Khi Lora quay lại phòng, có tất cả năm viên đá đặt bên cạnh những mảnh đá nhỏ hơn.

“Chúng ta có nên xem qua chiếc rương?”, Myra hỏi. “Simon sẽ không bao giờ lấy cái đó.” Lizzy đáp.

Chiếc rương Lizzy nhắc đến là nơi chứa viên đá thứ sáu. Được giấu

an toàn để có thể sử dụng nó vào năm trăm năm sau ở tương lai. Simon sẽ chết trước khi làm hỏng nó.

Lizzy trở vào những mẫu đá nhỏ. “Chúng sinh con.” Myra, người đang mang bầu ba tháng đưa con thứ ba, bật cười.

“Chị có đề xuất ý nghĩa nào không?”, Tara khoác vai Lizzy.

“Không ý kiến.” Lizzy nhặt một mẫu đá nhỏ để kiểm tra ở khoảng cách gần. “Có chữ viết trên đó.”

Amber tới bên bà để nhìn kỹ hơn. “Phải. Nó tương tự viên đá lớn.”

Ngoài cửa phòng sách vang lên tiếng bước chân cộp cộp huyên náo. Amber mỉm cười với cháu gái, cháu trai của mình. Briac, con trai cả của Tara, bước tới trước, tay cầm gói đồ lạ.

“Ông bảo cháu chạy tới đây”, Briac nói.

Lizzy thở hắt ra, Tara bước tới chỗ con trai.

“Cái gì vậy?” Amber không nhận ra chất liệu hay kiểu dáng của vật đó.

“Một cái ba lô.”

Amber vẫn không hiểu chị dâu đang nói gì. “Nó ở đâu ra?”

Selma bước tách khỏi những đứa kia và đưa nó cho mẹ. “Ngựa của anh Simon quay về mà không thấy anh ấy.”

Simon choàng cánh tay quanh người cô gái và sẵn sàng tinh thần cho cú ngã.

Một tiếng thét xé đôi môi Helen thoát ra ngoài trong khoảnh khắc trọng lực sẽ nghiền nát họ trên mặt đất.

Họ rơi vào thứ gì đó mềm mại. Không khí xung quanh anh không

còn lạnh hay tràn ngập mùi rừng rậm nữa. Simon hát đầu lên, nhưng vẫn giữ cô gái trong vòng tay, bảo vệ cô khỏi bất cứ kẻ nào có thể theo đuôi họ trong cơn lốc.

Nhìn từ bên này sang bên kia, anh nhận ra mình đang ở trong ngôi nhà tương tự nơi anh đã trải qua thập kỷ đầu tiên của cuộc đời.

Phía dưới cô gái đang run rẩy là đệm sofa. Bên cạnh là bàn và đèn. Tiếng động cơ phủ đầy phòng và tiếng bíp chói tai cứ lặp đi lặp lại mỗi giây. Ngoài ra, căn hộ chẳng còn âm thanh gì khác.

Simon thở phào nhẹ nhõm, rồi nhắm mắt lại. Không có chiến binh khát máu nào vượt thời gian đuổi theo họ. Nhưng đây chẳng phải cách mà anh muốn trải qua một ngày khi sáng sớm thức dậy. À, nhưng mọi phần trên cơ thể người phụ nữ nằm dưới thân anh đều vô cùng mềm mại.

“Tránh. Khỏi. Người. Tôi.”

Simon không muốn cử động. Nhưng anh bắt buộc phải thế. Và giải thích.

Nắm đấm nhỏ xíu của Helen thụi vào ngực anh, chân cô bắt đầu đá vào anh.

“Bình tĩnh, cô gái. Tôi đang di chuyển đây.”

Ngay khi sức nặng nhắc khỏi người mình, tựa như một chú thỏ sợ hãi, cô nháo nhào lùi ra xa.

Simon đứng đó, cao hơn một mét tám, đang liếc nhìn quanh căn phòng.

“Anh trần như nhộng!”

Một điều khó chịu tât yếu khi chuyển từ động vật sang hình người. Giống như con thú chỉ khoác bộ lông của nó, Simon không cảm thấy xấu hổ với tình trạng khỏa thân của mình.

Người phụ nữ trong căn phòng thì nghĩ khác.

Simon nhìn thấy đôi má cô ửng đỏ. Ánh sáng mang màu sắc rất cần thiết phủ lên gương mặt cô. Ánh mắt cô tóe lửa khi phải nhìn no mắt. Lúc ánh mắt cô chuyển xuống phần nằm dưới bụng, cơ thể anh phản ứng.

Helen thở gấp và quay mặt đi chỗ khác.

Simon tìm tìm. Có một tấm chăn nhỏ vớt bừa trên ghế. Anh chộp lấy nó quấn quanh eo trước khi lên tiếng, “Giờ thì tôi chinh tề rồi”.

Helen liếc nhanh qua vai mình rồi mới quay người hướng vào anh. Lúc đó anh mới chú ý ở chân cô, máu đang tứa ra bên dưới lớp băng quấn tạm bợ, khơi lại sự quan tâm lo lắng của anh cho tình trạng sức khỏe của cô.

“Cô đang chảy máu.”

Cô nhìn xuống chân và bật cười. “Không phải mơ rồi.” “Tôi e là không.”

Simon bước tới thì bị cô đẩy ra. Mũi dao găm của anh dựng trước mặt cô.

Anh giơ nó lên. “Cô thực sự tin tôi sẽ hại cô sao, cô gái?”

“Tôi... tôi không biết...”

“Thôi nào. Chúng ta cần lau sạch vết thương trước khi nó nhiễm trùng.” Ngoài ra, hướng cô ấy chú ý làm gì đó sẽ giúp tâm trí bận rộn và tránh khỏi suy sụp.

Cô gạt đầu, bắt đầu đi thăm chừng căn phòng khác.

Simon đỡ lấy cánh tay khi cơ thể cô nghiêng đi vì phải chịu sức nặng trên cái chân sưng tấy.

Cô bật đèn trong phòng tắm nhỏ. Động tác đó làm gương mặt anh hé nở nụ cười. Điện đóm là thứ tuyệt đẹp. Anh nhớ nó.

Helen ngồi trên bệ bồn tắm, kéo chân mình lên để tháo giày.

“Tôi bị điên phải không?”, cô hỏi nhưng không dừng động tác của mình.

“Cô không điên.”

Simon giúp cô cởi vớ và mở khóa vòi nước. Nước chảy qua đường ống. Khi nước bắt đầu ấm lên, anh đặt chân cô vào bồn. Bàn tay dịu dàng, anh tháo dải băng quấn thấm máu, ném nó sang bên.

“Tôi đã ở Scotland sáng nay.”

“Tôi cũng vậy.” Simon tìm thấy một cái khăn, rồi thấm ẩm nó. Helen nhìn chăm chăm vào bức tường và để mặc anh chăm sóc vết thương.

“Chúng ta đã ở trong rừng cách đây ít phút.”

“Đúng.” Cô ngại ngần lúc anh đặt cái khăn lên chân mình. “Chúng ta đang ở trong căn hộ của tôi. Hiện tại. Ở California.”

Vậy ra đây là nơi họ đang có mặt. “Sẽ đau nhé.” Đất bản đóng vẩy quanh miệng vết thương, Simon bắt đầu cọ rửa những cái ghét thật chậm rãi.

“Làm sao chúng ta về đây được?”

Đáp án câu hỏi của cô cũng là điều anh muốn biết. Cô đã du hành vượt thời gian, nhưng không biết bằng cách nào. Trước đó, một tia chớp lóe lên, một tiếng gầm được tạo ra bởi cấu trúc thời gian bị kéo giãn đã làm chệch hướng quay về lâu đài của anh, Helen hiện ra trong màn sương. Chẳng biết do ai, hay tại sao, một con người chu du từ tương lai về tận Scotland thế kỷ XVI, Simon đã phải đề cao cảnh giác.

Người phụ nữ này, người đang im lặng hoàn toàn trong khi Simon chăm sóc cái chân cô, hẳn phải cố tìm kiếm điều gì đó trong quá khứ. Và cô ta chắc chắn cũng là Druid, một người mang dòng máu phép thuật.

Anh tự hỏi sẽ ra sao nếu cô ấy biết sự thật.

“Tôi không biết chắc làm thế nào cô xoay xở để đưa chúng ta tới

đây.”

“Tôi không làm vậy”, giọng cô vút lên đầy phòng bị.

Ồ, tôi dĩ nhiên không làm điều đó. Đá vượt thời gian được cất giữ an toàn trong lâu đài nên không thể chịu trách nhiệm cho việc đưa họ du hành.

“Cô đã suy nghĩ gì ngay trước khi chúng ta đáp xuống nơi này?”, Simon vừa trò chuyện vừa tiếp tục lau vết thương cho cô.

“Tôi nghĩ tôi sắp chết.”

“Ừm, còn gì nữa?”

Cô lắc đầu rùng mình, còn nghĩ gì ngoài lũ đàn ông đã đuổi theo cô. “Chỉ thế. Tôi sắp sửa bị giết trong một cánh rừng Scotland bởi một nhóm người ăn mặc kì cục.”

Simon liên tưởng đến quá khứ thuở nhỏ của mình, khoảng thời gian lúc anh tin rằng mình sẽ chết trong bàn tay quỷ dữ. Tất cả những gì anh muốn là được về nhà. Tháo chạy cùng mẹ và về nhà. “Cô có ước mình được về nhà không?”

“Phải, tôi nghĩ thế. Bất cứ đâu ngoài chỗ đó.”

Kiến thức của anh mách bảo rằng không Druid nào có thể dịch chuyển thời gian chỉ bằng việc ước. Phải có một quyền năng mạnh hơn mới thực hiện nổi.

“Trước khi cô tới khu rừng”, anh tiếp tục truy vấn. Máu trên chân cô đã ngừng chảy, tay anh đang đặt ở đầu gối cô. “Cô đang đuổi theo một mảnh giấy, phải không?”

Cô gật đầu rồi nhảy dựng lên. “Ba lô của tôi, quyền sách.” Đôi vai cô rũ xuống. “Thứ đó. Vì bạn tâm về thứ đó mà hôm nay tôi suýt chết.”

Simon nắm tay và kéo cô ngồi xuống. Anh để ý tới chỗ cát bết lại trong lòng bàn tay cô, nhắc anh chú ý đến làn da cô.

“Cô đã ở đâu trước khi xuất hiện trong khu rừng với tôi?”

“Đâu đó ngoài Dundee. Tôi đỗ xe bên đường và đi dạo.”

“Cô có đang tìm kiếm thứ gì hay chỉ muốn thưởng thức một ngày nghỉ?”

Cô đảo mắt quan sát anh thật mau rồi vươn tay tới bánh xà phòng.
“Cả hai.”

“Cô đang tìm gì?” “Không quan trọng.”

“Tôi sẽ quyết định điều đó.”

Helen rời khỏi bồn tắm, tập tễnh bước tới tủ đựng băng gạc. “Tôi theo đuổi một linh cảm.”

“Linh cảm?”

“Tìm một người mất tích.”

“Cô là sĩ quan cảnh sát?”, Simon biết đó là câu hỏi cá nhân. Người chú trên danh nghĩa của anh, Todd, nói về các linh cảm suốt.

“Không.”

“Cô đang tìm người yêu à?” “Chỉ là đứa trẻ thôi.”

Con cô ấy, có lẽ thế chẳng?

“Người tôi không quen. Chuyện này không quan trọng.” Cô gác chân lên bệ, bôi thuốc mỡ. “Tôi sẽ không bao giờ theo đuổi một linh cảm nào nữa. Tôi thậm chí còn không biết bất cứ điều gì về gia đình Simon McAllister.”

Tất cả nghi vấn trong lòng Simon vẫn tiếp tục tăng lên.

Ít ra anh biết được lí do Helen đã hạ cánh ngay chỗ mình. Cô đang tìm một đứa trẻ, dĩ nhiên, không phải một người đàn ông. Anh cần nhiều đáp án hơn. “Đứa trẻ đó mất tích bao lâu rồi?”

“Hai năm rưỡi. Một vụ bị đóng băng. Các nhà chức trách chả ai nỗ lực tìm kiếm nó.”

Đau lòng thật. Một thiếu niên mất tích chẳng là gì to tát với thế giới. Simon thở dài thườn thọt. Các mảnh ghép bắt đầu khớp vào nhau.

“Chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi, cô hỏi gì?”, anh hỏi lại.

Helen vuốt bàn tay trên cánh tay như thể xua đi cái lạnh. “Anh biết điều gì đó.”

Chắc chắn là người mang dòng máu Druid. Cô gái này có giác quan thứ sáu giúp cô ta đọc được người khác. Phụ nữ trong gia đình anh linh cảm mạnh hơn nam giới.

Bằng tất cả phẩm chất của một người có thể bày tỏ ra khi đang quán một cái chần, Simon đứng lên và làm cử chỉ cúi người lịch sự. “Thưa tiểu thư, Helen, cho phép tôi tự giới thiệu.”

Cô giữ vẻ điềm tĩnh, chờ đợi.

“Simon McAllister, xin được phục vụ.”

CHƯƠNG 5

Helen cười âm lên với anh. “Được rồi. Anh bạn, anh đâu phải đưa nhóc mười bốn tuổi.”

“Đúng. Nhưng Simon McAllister là tôi.”

“Những gã trong rừng gọi anh là MacCoinnich.”

“Cái tên cha dựng vinh danh tôi khi ông cưới mẹ tôi, Elizabeth McAllister, giờ là Elizabeth MacCoinnich.”

“Anh không phải mười bốn tuổi.” Quá xa con số mười bốn, thực tế là vậy, Helen cần nhắc nhở bản thân không liếm môi hay dán mắt vào vòng ngực nam tính kia.

“Cô vừa mới du hành từ một cánh rừng ở Cao nguyên về lại căn hộ tại California trong vài phút. Tin tôi là Simon McAllister mà cô đang tìm không phải là không thể.”

Khủng hoảng đỉnh điểm. Mọi sự khẩn cấp nháo nhào lên, gào thét đòi hỏi sự chú ý, nhưng cô chỉ có thể xử lý vở kịch này trong một lúc.

Chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu có rượu vang.

Không nói lời nào, Helen bước vòng quanh người đàn ông cao lớn đứng trong phòng tắm của mình rồi đi thẳng vào bếp. Cô tìm thấy một chai Cabernet chưa khai, và đặt nó lên kệ. Người đàn ông quan sát mỗi cử động của cô, nhưng cô không buồn giải thích hay thảo luận. Không phải lúc.

Scotland. Cả hai từng ở Scotland một giờ trước.

Cô lục lọi ngăn kéo tìm cái mở nút chai. Có lẽ cô đang nằm mơ. Đúng, chắc chắn là vậy. Cô đang ngủ. Sao trên trái đất này lại có giấc mơ mà trong mơ cô ở cùng một người đàn ông không mặc gì ngoài tấm khăn quàng, dính lú đến những gã dùng gươm chém vào chân cô? Và,

thế quái nào mà nó đau đến thế chứ?

Helen gắng vặn cái nút chai mát mấy giây mới mở được. Cô rót đầy rượu vào một chiếc ly nhựa cao, rồi nhắc nó lên và kê môi uống một hơi dài.

Có lẽ cô nên thử món gì đó mạnh hơn. Whisky. Nhoài người qua quây rượu, cô nhìn người đàn ông trong nhà mình đặt bờ mông rất gọn cảm của anh ta trên chiếc ghế sofa và quan sát cô mà không nói lời nào.

Simon?

Đứa trẻ trong tấm hình có mái tóc đen và đôi mắt xanh. Helen rướn tới và cho phép ánh mắt mình đặt trên gương mặt vị khách.

Tóc đen, mắt xanh.

Có gì đâu. Một nửa số đàn ông trên đất nước này có đặc điểm đó.

Hớp ngụm rượu nữa, Helen thư giãn đôi vai. Không thể thả lỏng hoàn toàn. Cơ thể quá hao mòn năng lượng cho ngày hôm nay. Ừm. Cô ngâm nga quả quyết và đã làm thế kể từ lần đầu nhìn thấy người đàn ông đó. Tiếng ngân nóng bỏng khi anh chạm vào cô.

Mặc dù cái động chạm vô ý trong khi anh bận chăm sóc cái chân của cô, nó cũng giống như hàng ngàn cánh bướm lướt trên da dẻ cô, tương tự cảm giác phấn chấn cô có trước khi tìm được cuốn sách trong phòng sách nhà bà Dawson, cũng tương tự lần đầu cô trông thấy tấm ảnh của Simon.

Nói lên điều gì?

Nếu người đàn ông trước mặt cô không phải Simon, anh ta được gì khi nói dối?

“Anh là Simon?” “Phải.”

“Anh bao nhiêu tuổi?” “Ba mươi.”

“Chính xác thì điều đó làm sao có khả năng?”

“Du hành xuyên thời gian.”

Cô mong đợi anh ta trả lời thế nào chứ? Rơi vào hang thỏ và thức dậy ở xứ Oz vẫn không đáng là gì so với cuộc thảo luận này.

“Du hành xuyên thời gian.”

Simon gập cánh tay cơ bắp trước ngực. Khóe môi không lộ nụ cười tinh nghịch. Anh ta nghiêm túc.

“Hai năm trước, trong thời đại của cô, mẹ và tôi bị đẩy ngược về quá khứ, cũng giống như cô hôm nay. Chúng tôi tìm thấy hạnh phúc ở đó và quyết định ở lại.”

“Quyết định?” Anh gật đầu. “Ừ.”

Cô lại uống một ngụm. Cái ly chết tiệt không đủ đầy nên cô phải rót thêm rượu. “Nếu anh quyết định ở lại, làm sao tôi lại thấy anh trong năm 2011?”

“Không. Cô thấy tôi ở năm 1596.”

Whisky. Phải có ít nhất nửa chai ở đâu đó. Helen quay lại tủ chạn, mở toang cửa. Nó đây. Vài năm trước, cô có một gã bạn trai thích whisky Canada. Ồn Chúa.

Ánh mắt của người đàn ông tự xưng là Simon dõi theo Helen quanh nhà bếp khi cô tìm một chiếc ly sạch. Liếc anh, cô bước tới lấy cái ly thứ hai. Sau khi rót thứ chất lỏng màu hổ phách ra, cô đưa sang anh ta, anh đón lấy kèm cái gật đầu.

Anh vẫn không nói gì, giống như anh cho cô thời gian tiêu hóa mọi thứ. Chỉ trả lời mỗi khi cô hỏi.

1596. “Tôi đoán đó là giải đáp cho những câu hỏi về máy gã mặc đồ hóa trang và vung vẩy thanh gươm.”

Theo một cách nghĩ kì lạ, du hành xuyên thời gian là lời giải thích dễ chịu với tâm trí cô hơn là Simon biến thành người đàn ông ba mươi tuổi mặc váy. Không hẳn, người đàn ông khóa thân. Cô đang định hỏi

chuyện gì xảy ra với quần áo của anh, nhưng cô không nghĩ mình muốn nghe câu trả lời.

Whisky đốt cháy cổ họng cô.

“Nếu anh quyết định ở lại quá khứ, tại sao bây giờ anh ở đây?”

Simon nheo mắt. “Một câu hỏi hay, thưa cô. Chỉ có cô mới biết đáp án.”

“Tôi không biết đáp án. Tôi không nghĩ du hành xuyên thời gian là có thật, mãi đến hôm nay.”

“Vậy là cô tin tôi?”

Helen bật lên tròng cười. “Chắc chắn. Sao lại không? Tất cả có lẽ là những giấc mơ điên rồ, và tôi sẽ thức giấc vào ngày mai ở Scotland sau cơn say.”

“Tôi hiểu tại sao cô ước điều đó. Nhưng ngày mai cô sẽ thức dậy ở California. Say thì có thể nếu cô tiếp tục uống hết chỗ rượu còn trong chai.”

Liếm môi, Helen cảm thấy sự phấn chấn được tạo ra bởi sự hiện diện của Simon bắt đầu chuyển thành tê cóng.

Nguy cơ say xỉn không ngăn được cô nâng ly kẻ môi lần nữa. Say nghe có vẻ tốt hơn phải tỉnh táo đối phó với việc du hành xuyên thời gian.

“Anh nghĩ tôi là lí do anh ở đây?” “Cô tìm tôi, đúng không?” “Đúng.”

“Vậy cô là lí do tôi ở đây. Điều cô và tôi cần tìm hiểu là làm cách nào cô chuyển đổi được thời gian, như thế tôi mới có thể về với gia đình mình.”

Gia đình? Anh ta đã kết hôn? Phải chăng anh ta đã có con?

Anh uống cạn rượu và bỏ chiếc ly sang bên. “Tôi không chắc có thể

giúp anh.”

“Không cần lo chuyện đó đêm nay. Chúng ta sẽ suy nghĩ rõ ràng hơn vào sáng mai.”

Vào sáng mai? Anh ta bảo sẽ ngủ lại trong nhà cô? Cô thậm chí còn không quen biết gã này.

“Nghe đây, tôi không biết để anh ở lại có phải một ý hay.” “Cô sẽ an toàn.” Simon nhìn quanh băng ghế và chọn lấy một chiếc gối.

“Tôi còn không quen anh.”

“Điều đó đang thay đổi từng phút. Hơn nữa, nếu cô không biết mình đã làm cách nào để biến đổi thời gian, cô sẽ không có cách ngăn chặn nó xảy ra lần nữa. Đối mặt lại với những tên chiến binh Cao nguyên, một mình, hẳn sẽ không có một kết cục nhẹ nhàng như vậy.”

Helen nhắm mắt và nốc hết ly rượu. “Tôi sẽ tìm cho anh một cái chăn.”

Cơn đau đầu nhẹ chào đón Helen vào buổi sáng sớm. Lăn qua lăn lại trên giường, không phải chiếc giường trị giá một trăm đô la một ngày ở Scotland, cô không thể phủ nhận những sự kiện đã xảy ra hôm trước.

Nếu vết thương ở chân không nhắc cô nhớ đến đám đàn ông cầm gươm to bản, thì thứ chắn cửa là gã đàn ông to lớn nằm trên ghế dài trong phòng khách của cô sẽ làm việc đó. Để lại mấy lời cảnh cáo anh không được tự ý trả lời nếu có ai gọi cửa, Helen rời khỏi căn hộ, đi tìm ít quần áo cho Simon.

Vuông ngực trần của anh thật làm mắt tập trung. Và theo những gì cô biết, anh ta đã kết hôn. Quá giới hạn rồi. Đây chẳng phải lúc cô nên nghĩ về chuyện anh ta có một người vợ ở thời đại quá khứ trong tòa lâu đài nào đó hay không, cũng không phải lúc để xem xét trải nghiệm điên rồ của cô trong suốt bốn mươi tám giờ qua. Dẫu cô muốn biết.

Mua xong một cái quần thể thao, áo thun khổ rộng và một đôi giày, khi quay về căn hộ Helen thấy Simon đang chìm ngập trong số đồ ăn vặt mà cô đã tích trữ.

“Nè.” Cô đẩy quần áo sang chỗ anh. “Tôi nên hỏi tại sao anh lại khóa thân, nhưng tâm trí tôi không thể đón nhận nhiều hơn nữa.”

Nụ cười lạ lùng hé lộ trên môi anh. Lông mày anh nhướng lên theo cách Helen nghĩ là sự thích chí.

Simon nhón một mẩu khoai tây chiên ném vào miệng rồi hướng vào phòng tắm. “Tôi sẽ thay đồ.”

Họ tiếp tục trò chuyện qua bức vách mỏng của căn hộ. “Có giả định nào giải thích làm sao tôi đến được thế kỷ XVI chưa?”, cô hỏi để tránh nghĩ tới việc anh ta đang mặc quần áo.

“Phép thuật hẳn phải rất mạnh mới có thể đưa cô vượt thời gian mà không có bất kì hỗ trợ nào.”

“Phép thuật?”

“Chứ cô nghĩ sức mạnh nào khác có thể du hành xuyên thời gian?”

Helen giữ gói trên ghế và đi quanh dọn dẹp căn phòng, một thói quen đã hình thành từ lúc còn bé mỗi khi cô thấy lo lắng. “Tôi không biết, Tiên đỡ đầu chẳng”, cô lẩm bẩm một mình.

“Gì cơ, thưa cô?”

“Không có gì. Chỉ là tôi không tin vào phép thuật.” “Giờ cô đang tự lừa dối chính mình.”

Simon bước ra khỏi phòng tắm trong bộ quần áo lót bạch. Tất cả đều không vừa với anh. Cỡ áo hoàn toàn sai. Ngực áo căng ra và nổi rõ cơ bắp. Không tề, quá chật, nhưng không tề.

Chiếc quần quá khổ rộng thùng thình. Cần một chuyến mua sắm

khác có anh ta tham gia. Dẫu vậy, anh ta vẫn hơn khối người với trang phục như thế.

“Anh bảo tôi là kẻ nói dối?”

“Tôi nói cô đang tự lừa dối bản thân. Cô tin vào phép thuật, hoặc ít ra, tin vào sức mạnh vượt ngoài tâm trí người bình thường. Cô băng qua cả chặng đường dài để đến Scotland vì tin vào linh cảm.” Simon cầm gói khoai tây chiên và thả mình vào ghế.

“Đó không phải phép thuật, đó là trực giác.”

Anh liếc một miếng khoai trong tay và vung vẩy nó. “Tôi nhớ món này.”

Một niềm vui ngớ ngẩn ánh lên trong mắt anh, gợi cho Helen nhớ về tấm ảnh cô có, lúc anh còn là đứa trẻ. “Anh thực sự là cậu bé đó.”

Cô ngồi phịch xuống băng ghế và nhìn anh.

“Chính tôi”, anh trả lời với đầy khoai tây trong miệng. “Phép thuật rất thật, Helen. Không có nhiều người tin nó tồn tại vì hầu hết họ không thể tiếp cận nó.”

“Nhưng tôi có thể sao?”

Anh gật đầu. “Cô thừa kế.”

“Tôi không biết chút gì về tài sản thừa kế của mình. Tôi là trẻ mồ côi.”

Simon ngừng nhai và đặt bàn tay lên tay cô. “Xin lỗi.” Bàn tay cô nóng lên, cô bèn nhanh chóng rút ra.

“Chẳng phải chuyện mới mẻ. Có gì phải xin lỗi.”

“Gia đình là nơi quan trọng nhất với tôi.”

Tập trung, Helen. Người đàn ông này phải về với vợ. “Tôi cược là họ đã lạc mất anh rồi.”

“Đang khổ sở, tôi chắc chắn vậy.”

“Và tôi chịu trách nhiệm vì đã tách anh khỏi họ. Xin lỗi.”

Simon phát tay. “Tôi không đổ trách nhiệm cho cô. Nhưng tôi nghĩ cô nắm giữ chìa khóa để tôi quay về. Kể tôi nghe mọi chi tiết đã dẫn dắt cô đến Scotland.”

Cô ngồi lại ngay ngắn và trình bày những gì mình có thể. “Cách đây vài tháng tôi tiếp xúc với cặp chân nến tại nhà đấu giá nơi tôi làm việc. Tôi là nhiếp ảnh gia”, cô giải thích. “Có điều gì đó về chúng...”

Ôi trời, cô muốn nói rằng “réo gọi tôi” nhưng không muốn nghe như trò đùa, “Tôi muốn biết thêm về chúng”. Thế này tốt hơn.

“Và?”

“Có vẻ như mẹ anh liên quan đến việc mua bán chúng.

Tất cả giấy tờ giao dịch đều có tên mẹ anh. Thế rồi tôi biết chuyện anh mất tích.”

“Cả mẹ tôi nữa.”

“Phải, nhưng chỉ có anh làm tôi cảm thấy phải tìm.” Simon nhòai người tới trước, nhìn vào mắt cô. Đôi mắt anh dịu dàng lúc thư giãn, nhưng cô nhớ trông chúng đã dữ dội thế nào trong suốt trận đánh.

“Sao cũng được. Tôi nói với một người bạn của mình những gì tôi tìm hiểu được, và bà dẫn tôi tới chỗ một cuốn sách.”

“Sách?”

“Cuốn sách có hình ảnh anh trong đó, một bức ảnh vẽ anh là người trưởng thành mặc váy. Ít ra thì tôi nghĩ đó là anh.”

“Cuốn sách đâu?”

“Trong ba lô của tôi, bị cột trên lưng con ngựa của anh.” Anh chớp mắt vài lần và dờn mắt. “Thế thì tốt.”

“Tốt? Chiếc máy ảnh trị giá vài ngàn đô và cuốn sách có lẽ chứa đựng đáp án đưa anh về nhà bị mắc kẹt trong thế kỷ của anh, còn chúng ta ở đây. Tốt như thế nào chứ?”

“Kong sẽ quay lại pháo đài, gia đình tôi sẽ tìm thấy cái túi của cô. Họ biết tôi an toàn. Đó là chuyện tốt. Thậm chí họ có thể vượt thời gian đến đây giúp tôi quay về.”

Helen ngoác hàm. “Họ có thể làm vậy sao?”

“Không chỉ thử vài lần là được, nhưng phải, họ có thể.” “Vậy chúng ta không phải làm gì cả. Chúng ta chỉ có thể chờ họ đến đón anh.”

“Tôi không nghĩ vậy, cô gái.” “Nhưng anh bảo...”

“Tôi biết mình nói gì, nhưng xem xét lại. Cô bị hấp dẫn bởi việc tìm kiếm tôi và cô đã làm vậy. Cô nằm ngoài mọi điều tôi hiểu biết về du hành xuyên thời gian. Gia đình tôi có thể đến đón tôi, như cô nói, nhưng cho đến khi chúng ta biết chính xác làm thế nào cô du hành được và có thể ngăn chặn cô thực hiện nó lần nữa, cách tốt nhất là tôi phải ở cạnh để bảo vệ cô. Ở đây có vô vàn quyền năng hoạt động.”

Helen soái người trên ghế và nhíp chân. “Bảo vệ tôi? Tại sao anh nghĩ tôi không an toàn?”

“Cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không có mặt trong rừng khi những gã đàn ông đó xuất hiện?”

Cô rùng mình nghĩ đến cảnh bị bỏ lại một mình với sáu gã đàn ông có vẻ như chưa từng thấy qua đôi chân trần của phụ nữ.

“Đó có lẽ là một may mắn... khả năng đi xuyên thời gian của tôi ấy.” Tuy nhiên, ngay khi lời nói vừa thoát khỏi miệng, cô biết còn hơn cả may mắn.

“Cô thực sự tin chưa?”

“Không. Dù nghe qua cũng hay.”

Simon bật cười. Giọng đầy và đầy hài hước. Lần đầu tiên trong hai

ngày qua, Helen mỉm cười.

“Kể tôi nghe xem cô tìm thấy cuốn sách cô nhắc tới ở đâu. Có lẽ chúng ta sẽ có câu trả lời.”

"Cô ta đâu?" Malcolm, anh trai Philip quát vào ông nghe điện thoại dây kiêu cũ, đã kết nối với người bên kia tấm kính. "Scotland."

"Tại sao cô ta ở đó?"

Anh biết trước câu hỏi của Malcolm nhưng không dự đoán được sự tức giận này. "Đi theo chỉ dẫn."

Một trong các cai ngục nheo mắt liếc về phía Philip. "Bình tĩnh, Mal."

"Anh không biết tại sao chú không đi với cô ta. Cô ta là tấm vé để anh ra ngoài." Malcolm đã ở trong trại cải tạo hơn một năm. Chẳng một luật sư nào biện hộ cho hắn với tội ác bị bắt quả tang tận tay.

Helen rời khỏi đất nước, Philip sẽ có thể lùng sục căn hộ của cô để thu thập thêm thông tin. Anh không thể giải thích rõ ràng với anh trai trong khi cảnh sát vây quanh họ. "Em có hẹn với bạn gái", anh nói thể vì có cảnh sát, "Ít ngày tới. Có lẽ chúng ta sẽ tìm thêm bằng chứng chứng minh anh vô tội".

Malcolm nhận được tín hiệu, hạ thấp giọng. "Chú không nên để cô ấy rời khỏi tầm mắt. Cô ấy có ích với chú."

Phải. Nhưng theo đuôi cô ấy suốt chặng đường đến Scotland sẽ tạo ra nghi vấn. Dù sao thì anh là chủ của cô ấy. Mặc dù anh cố lôi kéo người phụ nữ đó vào một mối quan hệ, cô ta chẳng hề lay động. Có lẽ tinh tế là cách tiếp cận sai. Nếu ngủ với cô ấy, anh đã biết nhiều hơn về những suy nghĩ trong đầu cô.

Anh đã lên kế hoạch giải thích lí do mình theo cô tới Scotland. Trước tiên, anh cần kiểm tra căn hộ của cô. "Một tuần nữa em sẽ gặp anh."

Malcolm xoắn bộ râu cằm. "Một tuần dài như cả năm."

Ừ, được thôi, lần tới anh tự lo liệu lấy. Philip cố hết sức đẩy ý nghĩ đó vào đầu anh trai. Vô ích. Chiêu trò nhỏ của Philip có tác dụng với tất cả mọi người anh quen biết, trừ người anh trai và Helen.

Đó là lí do Philip biết Helen là một phần trong kế hoạch giải cứu anh trai mình.

Cô nắm giữ quyền năng, chỉ là cô không hay biết mà thôi.

Chuyến thăm viếng nhà Dawson gợi lại nhiều kỉ niệm. Khung cảnh lướt qua ngoài cửa sổ xe hơi. Mọi thứ trông có vẻ to hơn, vội vã hơn. Người lái xe bận bịu với những chiếc di động kẹp bên tai, hoàn toàn không để ý xung quanh.

Sự lo lắng râm ran như kim châm trên da Simon khi anh và Helen bước vào cửa hàng mua vải thú. Mọi người dòm ngó. Khi ánh mắt những gã đàn ông đặt lên người phụ nữ bên cạnh mình, Simon nhích lại gần hơn để chắc chắn những kẻ đang nhìn chăm chăm đó biết cô và anh đi cùng nhau.

Simon không còn là cậu thiếu niên gầy gò như đã từng khi sống trong thế kỷ này. Scotland và gia đình MacCoinnich đã biến anh thành người đàn ông hiện tại. Thế kỷ này sẽ chẳng bao giờ giúp anh trưởng thành nhiều như vậy. Anh biết sức mạnh của cơ thể, của tâm trí mình. Anh cảm thấy thoải mái với quyền năng của một Druid. Chúng luôn ở đó, ngay cả khi anh không dùng đến. Anh có thể không còn thanh gươm giắt bên hông, nhưng anh sẽ bảo vệ được Helen.

Bảo vệ.

Đó là từ duy nhất nảy lên trong đầu khi anh chứng kiến cô đứng trước mặt kẻ thù của gia đình anh mà chỉ có một con dao găm để tự vệ. Lúc cơn lốc năng lượng xuyên thời gian bắt đầu nhấn chìm cô, Simon đã không do dự mà nhảy vào.

Các vị Tổ tiên luôn có cách đặt các thành viên gia đình anh vào tai họa, nhưng luôn vì những thứ tốt đẹp hơn.

Helen Adams cần sự bảo vệ của anh và anh thấy vinh dự khi được làm điều đó.

Nhiệm vụ không mấy khó khăn khi chi phí trả cho anh là sự ấn tượng của cô. Simon vài lần đón được cái nhìn chăm chú của cô dành cho mình. Anh bắt được sự khao khát dâng cao trong mạch đập của cô gái, nhưng cô nén lại ngay khi vừa giải phóng nó. Tại sao?

Tại sao cô ấy phủ nhận sự hấp dẫn rõ ràng của mình? “Anh đang nhìn tôi.”

Anh xoay người về phía cô và tiếp tục nghiền ngẫm. Đôi tay đặt trên vô lăng của cô siết lại.

“Mẹ anh không bảo làm như vậy là bất lịch sự hả?” Hai má cô bắt đầu ửng hồng.

“Có.”

“Vậy sao anh còn làm thế?” “Cô là một người đẹp.”

Gò má cô càng ửng hồng.

Cô định mở miệng nói gì đó rồi ngậm lại. Cô bặm môi và siết chặt quai hàm.

“Đó là một lời khen. Nghĩa là nó sẽ mang đến nụ cười trên môi, không phải cái chau mày.”

“Anh đang tán tỉnh tôi.” Cô ngạc nhiên. “Đúng vậy.”

Helen dờ mắt khỏi làn đường và ném cho anh một cái nhìn sắc như dao.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không phải nó sẽ thành vấn đề với vợ anh sao?”

“Vợ tôi?”, anh cười. “Tôi đã kết hôn từ bao giờ mà tôi không biết chứ?”

Những đốt tay của Helen nắm vô lăng đến trắng bệch, cô chuyển mắt nhìn đường. Bây giờ đôi má ửng hồng đã trở lại nhưng đầy vẻ bối rối.

“Tôi... tôi đoán vậy khi anh nói về việc trở lại với gia đình của mình... Tôi nghĩ...”

Simon nghiêng người và đặt bàn tay lên tay cô. Anh cảm nhận được tia lửa lần đầu họ chạm vào nhau, nhen nhóm, bén thành một mối liên kết. Helen giật nảy, cảm đoán rằng cô cũng cảm thấy sức nóng hết như vậy. Có lẽ sức mạnh thời cổ xưa đã ban tặng Helen cho anh mà không hề ẩn chứa dấu hiệu ma quỷ nào.

“Tôi chưa kết hôn, tình yêu à. Ngược lại là khác.”

“Ồ.”

“Gia đình mà tôi nói là gia tộc MacCoinnich. Cha dựng tôi, đến từ một gia tộc lớn. Tất cả họ sống trong pháo đài MacCoinnich. Chúng tôi sống, cười đùa, chiến đấu, và yêu thương nhau.”

“Tất cả mọi người sống cùng một nhà sao?”

Anh bật cười lần nữa. “Chúng tôi gọi đó là pháo đài. Nó khá rộng lớn.”

“Ồ.”

Helen kìm lại những câu hỏi và lái hết chặng đường trong im lặng.

Ngôi nhà khiêm tốn của bà Dawson nằm sau những cánh cổng và tách biệt với phần còn lại của vùng ngoại ô. Helen điện thoại thông báo với ai đó và mở cổng.

“Làm thế nào cô quen bà Dawson?”

“Chồng bà ấy có một bộ sưu tập đồ cổ. Bà ủy thác chúng tôi bán vài món trong mấy năm qua. Bà và tôi thường xuyên gặp nhau.”

Helen đỗ xe, hai người họ đi bộ một đoạn ngắn trước khi tới cửa.

Bà Dawson chào đón họ. Người phụ nữ lớn tuổi đã ngoài tám mươi, cao khoảng một mét sáu, với chiếc gậy chống trên tay. Đôi mắt bà sáng lên khi nhìn thấy Helen.

“Ta tưởng cháu đang ở Scotland”, bà Dawson nói.

Helen cúi xuống hôn lên má người phụ nữ và vòng tay ôm trườu mền.
“Cháu đã ở đó.”

“Nhưng cháu chỉ vừa mới đi hai hôm.”

Helen liếc sang Simon. “Một câu chuyện kì lạ.”

Bà Dawson chuyển sự chú ý sang anh. Khóe miệng bà cong lên, rồi bà hướng mắt trở lại chỗ Helen. “Anh chàng quyến rũ nào đây?”

Mặt Helen đỏ bừng còn Simon thì cười rộ. Anh không ngờ một bà cụ lại dùng từ thú vị như vậy.

“Anh ta là... Bà sẽ không tin nổi...”

Simon bước lên, khẽ nghiêng mình. “Chàng trai quyến rũ này”, anh nháy mắt, “rất hân hạnh được quen biết bà”. Anh bắt lấy bàn tay của bà Dawson và đặt lên đó một cái hôn.

“Ta thích chàng trai quyến rũ của cháu đó.” Bà Dawson ướm bàn tay ấy lên ngực, mỉm cười.

“Anh ta không phải chàng trai của cháu”, Helen thốt lên.

“Dù sao thì ta cũng thích cậu ấy. Phép lịch sự của ta đâu mất rồi? Vào đây, vào nhà nào. Đừng có đứng ngoài hiên mãi như vậy.”

Helen điu bên phải bà Dawson và Simon giữ cánh tay trái của bà.

“Vào phòng thư giãn ngồi tí nào. Hai cháu ăn gì chưa?”

“Chúng cháu đã ăn trước khi đi.”

“Vậy dùng cà phê nhé? Ta nghĩ hôm qua Mavis có làm ít bánh quy

chocolate.”

Chocolate không phải món mà Simon thường thấy ở thế kỷ XVI nên anh không bỏ qua cơ hội thưởng thức nó ngay lúc này. “Nghe thật tuyệt.”

Helen chau mày. “Nhưng không cần đâu ạ. Chúng cháu không muốn phiền bà.”

“Cháu chẳng bao giờ là sự phiền hà cả, Helen. Cháu biết rõ mà. Mavis?”, bà Dawson gọi vang trong sảnh vắng.

Người phụ nữ mà Simon đoán chính là Mavis liền xuất hiện. “Vâng, thưa bà Dawson?”

“Phiền cô mang cà phê và bánh quy lên cho khách.” Mavis gật đầu và chạy biến đi ngay khi bà Dawson dẫn họ vào phòng thư giãn.

Vừa ngồi xuống, bà Dawson đã hỏi. “Kể ta nghe chuyện gì mà ta sẽ không tin nào.”

Helen trượt bàn tay trên bắp đùi và cứng đờ người. “Tốt nhất cứ kể đi”, Simon đề nghị. Anh biết Helen tin tưởng bà Dawson nên anh định kể sự thật.

Sau khi gặp người phụ nữ này, anh hiểu thêm một chút về mối quan hệ của cả hai. Helen bảo với anh rằng bà Dawson và người chồng quá cố không có con. Bà Dawson đối đãi với Helen như cháu gái của mình. Và Helen cũng yêu quý bà như thế. Người phụ nữ lớn tuổi này giống với thành viên trong gia đình nhất mà Helen từng có.

“Được rồi, cứ nói vậy. Nhưng bà phải cởi mở tâm trí một chút.”

“Ta không phải luôn như thế sao, cháu gái?” Helen cười. “Đây là... Simon McAllister.”

Chiếc cằm gìa nua của bà chậm chậm cử động, mắt bà chuyển sang anh, cái nhìn chăm chăm như đóng đinh. Bà không nói gì trong khi Helen đang cân nhắc lời lẽ.

Đồng hồ tích tắc trên mặt lò sưởi. Helen giữ nhịp thở.

Simon chờ đợi.

Một cơn đau nhói ở gáy. Thay vì chống chọi cơn đau, anh hít một hơi thật sâu rồi giải thoát tâm trí. Bà Dawson có thể không thắc mắc câu nào, như bà đang tìm kiếm sự thật trong suy nghĩ của mình. Simon cảm thấy bà đang ở trong đầu mình.

Các Druid có khả năng đọc ý nghĩ của người khác. Anh không thể biết hành động đó là tiềm thức hay ý thức.

Bà Dawson là một Druid.

Không khó hiểu khi bà và Helen “thường xuyên qua lại”. Họ đồng cảm về tinh thần.

Liệu bà Dawson có biết về khả năng của mình? Hay bà đã đi qua cả cuộc đời mà không ý thức được về quyền năng thừa kế?

“Bà không định nói gì sao?”, Helen hỏi.

Bà cất tay lên, ra dấu bảo Helen đừng lên tiếng.

Mavis bước vào phòng và lấp đầy một bàn thức ăn nhẹ. Bà Dawson nói tiếng cảm ơn và yêu cầu cô ta đóng cửa khi rời khỏi.

“Cháu rời Scotland khi nào, Helen?”, bà Dawson không dời mắt khỏi anh khi đặt câu hỏi.

“Hôm qua.”

“Nếu cháu rời Scotland hôm qua, và anh chàng này là Simon McAllister.” Bà trở ngón tay vào ngực anh. “Vậy mỗi câu hỏi ta sắp đặt ra sẽ nhận được một đáp án kì diệu và không hề hợp lý.” Bà Dawson cuối cùng đã chuyển hướng sang Helen. “Hãy kể lại từ đầu và đừng bỏ sót điều gì.”

“Bà tin vào phép thuật?”, Helen hỏi.

“Có nhiều thứ về ta mà cháu chưa biết. Giờ thì bắt đầu đi.”

Helen thở hắt một hơi và kể.

Simon thư giãn trên sofa sau khi quét sạch hai đĩa bánh quy.

Các sự kiện trong hai ngày qua được Helen kể lại thật điềm tĩnh. Bà Dawson khoanh tay lắng nghe một cách tử tế. Không có lần nào bà chế giễu hay nhướn mày hoài nghi.

Simon chén đĩa bánh và không xen vào một lời nào trong khi Helen tường thuật.

“Cháu vẫn khó khăn khi tin phép thuật có thật. Nhưng bà không thể tranh cãi với một bằng chứng sống.” Cô trở vào Simon.

Anh tặng cô một cái nháy mắt làm gương mặt cô tăng nhiệt. Họ thực sự không phải có mặt ở đây để tán tỉnh. Vì thế nếu anh chưa kết hôn. Anh vẫn sống trong một thời đại hoàn toàn khác. Thời đại mà anh muốn quay về. Chứ không phải là một dáng vẻ hoàn toàn thoải mái, nằm dài trên sofa của bà Dawson, nhấm nháp cà phê như thể anh ta chẳng có gì để làm. Không hề có vẻ lo lắng. Anh thậm chí còn không có thái độ sẵn sàng biện hộ cho những gì Helen nói với bà Dawson.

“Tôi nghĩ bà Dawson tin vào phép thuật, thưa cô.” Sau một tiếng rười, cuối cùng anh đã lên tiếng. Giọng anh hơi hạ thấp, và giả thiết của anh về niềm tin của bà Dawson kích động bộ não của Helen.

Simon không quen biết bà Dawson. Phải không? “Chúng ta ở đây chưa đến một giờ đồng hồ và đột nhiên anh thành chuyên gia về cảm xúc của bà Dawson?”

Simon ngồi lên. “Phải.”

Nói bằng vẻ kiêu ngạo. Trước khi Helen kịp phản đối, Simon trực tiếp hỏi bà Dawson, “Người phụ nữ đáng yêu này tin vào phép thuật vì cô ấy đã tự mình trải nghiệm. Vậy còn bà?”

“Đã có một số chuyện mà ông Dawson và ta từng nhìn thấy.”

“Đó là gì? Tại sao bà không kể với cháu?”

“Ta không muốn dọa cháu. Khi một bà lão bắt đầu nói về phép thuật, cũng là lúc báo hiệu những gã đàn ông trùm áo trắng đến vào đêm muộn và mang bà ấy đi.”

“Cháu sẽ không bao giờ để nó xảy ra.”

“Có lẽ không phải cháu, nhưng còn những người khác.” Bà Dawson cúi người và vỗ vào bàn tay Helen. Bàn tay dãi dầu, già nua của bà giữ nguyên khi tiếp lời. “Đêm chúng ta tìm thấy quyển sách, cháu có nhớ gió nổi lên trong nhà không?”

“Cửa sổ bị gió thổi.”

Bà Dawson đảo mắt và vỗ về bàn tay Helen lần nữa. “Đi kiểm tra cửa sổ nào.”

Ánh mắt Helen chuyển sang cửa sổ tường trong phòng. “Đi đi.”

Tại cửa sổ, Helen chạm vào ổ khóa hiện đại trên lớp kính đôi. “Có phải các cửa sổ trong phòng sách cũng giống vậy?”

“Ông Dawson khẳng khẳng thay tất cả cửa trong nhà để giảm hóa đơn tiền điện.”

“Vậy hẳn phải có một cái bị mở vào đêm đó.”

“Helen, ta là một bà lão. Ta mặc áo len mỏng khi trời ba mươi hai độ. Cháu thực sự nghĩ ta để cửa sổ mở à?”

Helen liếc nhìn mảnh vườn đẹp bên ngoài khung cửa kính. Luồng hồng loang cuống dài của bà Dawson đang nở rộ, có một chú chim ruồi đậu lại thưởng thức bữa ăn nhẹ. “Vậy cái gì làm cửa sổ mở?”

“Ta không chắc. Ta đoán là Simon có câu trả lời khả dĩ.” Quay gót trở về, Helen nhìn Simon. Nụ cười hé trên khóe môi anh.

“Sao?”

“Phép thuật, cô gái à. Luôn có những lực lượng ở đâu đây điều khiển mọi sự kiện của những ngày qua. Cuộc sống chúng ta gắn bó với nhau, bằng cách nào đó, và chúng ta có nhiệm vụ xác định lí do.”

“Tôi nghĩ chúng ta chỉ đang cố gắng nghĩ cách đưa anh về nhà.”

“Đúng vậy. Đó là lí do tôi ở đây. Một nguyên cơ nữa là vì cô đang tìm kiếm tôi nên mọi chuyện bắt đầu.”

“Tôi tò mò làm thế nào một đứa trẻ mắt tích không dấu vết.”

“Phải nhiều hơn thế.”

“Không, chỉ vậy thôi”, cô nói dối. Cô không quan tâm Simon luôn cho rằng anh biết tất cả mọi thứ trong đầu cô. Cũng không muốn anh ta nghĩ anh ta có thể hiểu cô.

“Cô chắc chứ?”

“Chắc.” Helen lảng tránh ánh mắt.

Bà Dawson đặt tay lên rìa ghế và bắt đầu đứng lên. Simon nhảy đến giúp bà. “Cho phép cháu.”

Bà Dawson níu lấy cánh tay anh. “Nếu có đáp án nào ở đây, hẳn chúng sẽ nằm trong phòng sách nhà ta. Ông Dawson sưu tầm tài liệu liên quan đến văn hóa dân gian và phép thuật. Chúng ta bị cuốn hút mà chẳng hiểu tại sao.”

Helen chỉ có thể nhìn Simon đang chăm chú lắng nghe bà Dawson. Theo sau hai người họ, cô được nhìn thấy tấm lưng rộng, cái hông thon và bờ mông hoàn hảo. Một bờ mông mà cô thấy hoàn toàn... thuộc về đặc tính nổi trội của anh. Anh có thể là kẻ kiêu ngạo, nhưng như bà Dawson nói, anh là một anh chàng quyến rũ.

Khi đã vào đến phòng sách, Helen một lần nữa bị hấp dẫn bởi tầm cỡ của căn phòng.

Cả khối kiến trúc được lấp đầy kệ sách từ sàn đến trần, tràn ngập những cuốn sách có niên đại hàng trăm năm. Những tấm thảm dày sang trọng lát mặt sàn bằng gỗ gụ tối màu. Lò sưởi chiếm hết một vách tường. Nền gắn trên đỉnh những cọc trang trí giúp người đọc hoàn toàn có thể kết thúc một quyển sách nếu cúp điện. Những chiếc ghế bọc da rải rác trong căn phòng, bổ sung chất nam tính cho không gian.

Thậm chí từ sàn đến trần đều chạm trổ cửa sổ để đón nhận ánh sáng tự nhiên, căn phòng vẫn có cảm giác tối tăm. Ông Dawson thu thập sách vở và vật tạo tác từ các thư viện xuyên suốt châu Âu tới Scotland.

“Nếu hy vọng tìm thấy đáp án trong sách, nó phải ở đây”, bà Dawson tuyên bố.

Khi bà Dawson yên vị trên chiếc ghế thoải mái, Simon bước tới kệ sách đầu tiên, lướt bàn tay dọc theo những chồng sách.

“Làm cách nào cô tìm được quyển sách cô để thất lạc, cô gái?”

Số lượng sách tuyệt đối áp đảo nhiệm vụ tìm kiếm đầu môi.

“Một đêm bà Dawson và tôi trò chuyện về những cái chân nến, và tôi quyết định tìm xem có hình ảnh tham chiếu nào ở đây không. Ngay khi tôi bắt đầu chọn sách, tôi nghĩ về tám ảnh thiếu niên của anh.”

“VẬY là quyển sách tìm thấy cháu”, bà Dawson bổ sung. “À, cháu hiểu.” Simon lấy một cuốn sách khỏi kệ, cẩn thận mở ra kiểm tra. Anh thở dài và đổi cuốn khác. “Điều này phải mất thêm hàng năm trời so với thời gian cháu định dành cho thế kỷ XXI.”

“Có cả núi sách. Chồng ta chẳng bao giờ mở được hết từng quyển mà đọc chúng.”

Helen quan sát Simon chạm vào vài cuốn sách nữa. “Anh có ý tưởng gì về thứ mình đang tìm không?”

“Dĩ nhiên.” Quá tự mãn. “Đó là gì?”

“Những đáp án.”

Helen làu bàu. Anh ta đang đùa cợt.

Bà Dawson bật cười. “Ta sẽ bảo Mavis chuẩn bị bữa tối. Ta nghĩ hai đứa sẽ ở lại đây một thời gian.”

Simon nhanh chóng tới bên cạnh, dìu bà đứng lên. “Làm ơn hãy giúp cháu làm ít việc trước đã?”, anh nói.

“Tất nhiên.”

Bà Dawson yếu ớt đặt tay vào tay anh. Giọng Scotland của anh dễ dàng quyến rũ mọi cánh cổng phải mở toang.

Lúc bà Dawson đã đứng hẳn dậy, Simon dìu bà đi quanh phòng và đóng cửa lại.

Helen im lặng đứng nhìn anh đi loanh quanh, sắp xếp lại một vài cây nến chưa thắp.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Cô thấy đó. Không lấy gì bảo đảm sẽ hiệu quả, nhưng cũng đáng thử.”

“Cái gì đáng thử?”

Simon dường như đã hoàn tất những gì anh đang định làm và bước tới chỗ Helen với bà Dawson. “Tôi đã bảo cô là hầu hết mọi người không tin phép thuật vì họ không chạm được vào nó.”

“Phải.” Trường hợp này thì có gì liên quan? “Tôi không nằm trong số họ.”

Trước khi Helen kịp đặt câu hỏi tiếp theo, Simon vẫy tay trong không khí và các bức nến được thắp sáng. Lửa bùng lên trên đầu mỗi ngọn nến trong phòng.

Chẳng có gì ngạc nhiên khi không khí tự mãn bao trùm người đàn ông này. Anh ta có quyền. Helen mê mẩn nhìn vào những ngọn lửa bập bùng. “Làm thế nào anh...? Thôi đừng bận tâm.”

Simon mỉm cười, giơ hai bàn tay ra. “Giữ lấy chúng”, anh chỉ đạo.

Mặc dù Helen cảm thấy mình đang ngớ ngẩn đứng trong một cái vòng tay nắm tay, cô không phá hỏng nó. Con hiếu kì về chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo xâm chiếm từng nhịp thở.

Bàn tay Simon dần ấm lên trong tay cô. Khi anh bắt đầu lên tiếng, có cảm giác nó được hơ trong lửa.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh.”

Mái tóc Helen phủ lên đôi vai cô như có làn gió ấm áp thổi quanh căn phòng. Đôi mắt mở to, miệng bà Dawson bật ra một tràng cười rất lớn.

“Các cửa sổ nhà ta đang đóng”, bà cười nói. “Và bên ngoài thì lạnh run.”

Helen ném cái nhìn về bất kì cái cửa sổ nào.

“Hãy mang đến quyển sách giúp ta nhìn thấu, điều sẽ trở thành số mệnh ta. Nếu các đấng Tổ tiên nguyện lòng, hãy ban bố chỉ dẫn sáng tỏ.”

Các vắn điệu bật ra từ miệng Simon, vang cao. Helen không chắc điều đó có xảy ra không, bất kể nó là gì. Nhưng khi các cuốn sách bay khỏi kệ và chồng chất trên bàn của ông Dawson, cô chỉ có thể xiết bàn tay Simon và thở gấp.

Gió lặng và nến tắt.

Trên chiếc bàn cũ đang có cả đống sách. “Làm sao anh...?”

Simon đón lấy ánh mắt cô, nói, “Tôi là một Druid, tình yêu ạ. Giống như cô và bà Dawson”.

“Druid?”

“Phải. Tôi sẽ giải thích trong khi chúng ta làm bài tập về nhà của

mình. Dường như các đấng Tổ tiên không muốn cho chúng ta tìm ra câu trả lời nhanh chóng.”

“Anh nhận thấy tôi chẳng hiểu chút nào về những điều anh đang nói chứ?”

Bà Dawson cười rộ và buông tay ra. “Ta đi bảo Mavis chuẩn bị bữa tối.”

CHƯƠNG 7

Sau ba giờ tìm kiếm, chẳng có gì tiến triển hơn để tìm ra đáp án khi họ đã triệu hồi sự trợ giúp của các đấng Tổ tiên.

Simon đã giải thích về di sản thừa kế của mình, điều mà anh tin Helen và bà Dawson cũng có, mặc dù anh biết Helen luôn nghi ngờ lời anh. Kì thực, khi ngày càng gần tàn, cô càng có thái độ lạnh nhạt.

Bà Dawson nghỉ ngơi cả buổi chiều tối, đề nghị họ cứ ở lại bao lâu họ muốn. Bà thậm chí còn yêu cầu người giúp việc chuẩn bị phòng cho họ dùng nếu cần ở qua đêm.

Theo gợi ý của Helen, họ phân loại sách thành từng chồng. Chỉ có những thể loại mơ hồ tương tự nhau. Đó là sách thần thoại, dân gian và ma thuật. Nhiều quyển trực tiếp viết về các truyền thuyết Celtic còn những quyển khác nhắc đến phù thủy cổ xưa.

Các vị Tổ tiên có lẽ đã thu hẹp phạm vi tìm kiếm của họ, nhưng đầu mối chung vẫn lảng tránh họ.

“Thế này vô ích.” Helen thất vọng đóng quyển sách trên tay.

“Đáp án đang ở đây.”

“Chỉ vì một loạt sách bay khỏi kệ, không có nghĩa là chúng có câu trả lời.”

Simon ngồi thẳng, quan sát vẻ tức tối của Helen. “Cô từng thấy sách bay khỏi kệ trước đây chưa?”

“Đừng có tinh tướng.”

“Đáp án ngay đây, tình yêu à, hãy tin tôi.”

Helen bật khỏi ghế. “Tin anh? Tôi chưa từng quen biết anh. Và tại sao anh cứ gọi tôi là tình yêu hay quý cô vậy? Tôi không phải.”

Con giận bùng nổ này đến từ đâu?

“Tôi không có ác ý khi dùng những từ âu yếm. Chúng chỉ nhằm xoa dịu tâm trạng của cô thôi.”

“Vậy, ừ, chúng không hiệu quả. Bên cạnh đó, tôi nghĩ anh thực sự cần biết rõ ai đó trước khi xung hô thân mật. Nó hết như một gã ngồi trong chiếc xe van đen đỗ ngoài trường tiểu học và gọi, ‘Đến đây, cô bé con, nựng nịu cún cưng của ta nào’.”

Cô vừa nói vừa rảo bước trong phòng.

Lời cô xuyên thủng tâm trí và siết lấy hàm anh. “Tôi đâu phải gã yêu râu xanh nấp sau lốt động vật nhỏ.”

“Tôi chẳng biết anh là loại người gì. Chắc chắn, chúng ta ngồi trên cùng một chuyến tàu lượn siêu tốc vũ trụ, nhưng tôi không biết anh từ thời Adam”, giọng cô lên cao, bước chân trở nên cuống quýt. Cô nhắc anh nhớ đến một con thú bị cầm tù cần tháo chạy.

“Chuyện gì làm cô bực bội...”, Simon dùng lời vì không muốn thúc ép cô thêm nữa.

“Anh biết không, khi anh búng lửa trên đầu ngón tay, lần sau anh phải cho chút cảnh báo. Nó sẽ khiến người khác sửng sốt. Bà Dawson không còn trẻ trung gì. Khả năng bà sẽ lên cơn đau tim lúc thấy sách bay vòng vòng.”

À, thì ra đó là vấn đề. Cô gái này lo lắng cho bạn của mình. Simon đứng dậy, bước tới cạnh cô. “Bà Dawson là một phụ nữ mạnh mẽ.”

Thay vì quay lưng ngoảnh mặt, cô chống nạnh và trừng mắt với anh. “Anh quá tự phụ. Anh biết gì về cuộc sống của tôi chứ? Mười phút? Bà Dawson nằm trong bệnh viện vì cơn đau thắt ngực vào mùa thu năm ngoái. Tim bà không chịu được sự căng thẳng. MÀN biểu diễn còn con hôm nay của anh có thể đã lấy mạng bà.”

Một cảm giác tội lỗi nhỏ nhoi len lỏi. Bà Dawson có thể mạnh mẽ hơn Helen tưởng, nhưng bà đã già, anh nên nhớ điều đó.

“Tôi vô cùng xin lỗi vì đã làm cô lo lắng, thưa cô.”

Cầm cô héch lên, ánh mắt ngạc nhiên. “Tốt. Anh nên biết lỗi.”

Simon bước lại gần hơn, cảm thấy hơi nóng từ làn da cô cũng như mùi dầu gội hương dâu toát ra từ cô. Bàn tay chống nạnh của Helen buông thõng.

“Lần này chúng ta sẽ làm sáng tỏ vài điều về tôi mà cô đang áp đặt trong cái đầu đáng yêu của mình.”

Anh bước lại gần, và Helen, cô gái khôn ngoan, lùi bước cho đến khi vấp phải mép bàn. Cô chống tay ra sau giữ mình khỏi ngã.

Giống hệt mèo đang rình rập con mồi của nó, Simon chồm người qua Helen, quan sát toàn thân Helen run lên cùng đôi mắt cô đang quét qua người anh.

“Thật sao?”, giọng cô dao động. Sau khi hắng giọng, cô hỏi, “Như thế nào?”.

Simon liếm môi, liếc cô. “Tôi không phải người xấu.” “Uhm...” Hai mắt cô không rời khỏi khuôn miệng anh khi anh đang nói.

“Và tôi sẽ không bao giờ dụ dỗ một đứa trẻ.”

Simon nghiêng người tựa vào cô, hai đùi chạm nhau và hơi thở của Helen trở nên gấp gáp. Anh đặt một tay lên bàn, chỉ chừa lại một khoảng rất nhỏ nếu cô muốn bỏ chạy.

Từ ánh mắt khao khát và sức nóng cơ thể cô, anh không tin cô muốn chạy.

“Tuy nhiên, một phụ nữ có khả năng cám dỗ tôi hoàn toàn.”

“Tôi... tôi không có ý bảo anh là tên biến thái nào đó.” “Nhưng lời lẽ của cô ám chỉ chính xác. Có lẽ tôi nên thể hiện cho cô thấy ham muốn của tôi đối với phụ nữ chứ không phải con gái.”

Helen mở miệng định đáp lại, rồi nín bật, sững người. Simon chú ý

vào chiếc mũi nhỏ nhắn và đôi môi hồng mềm mại của cô. Bộ ngực đầy đặn chạm vào ngực anh qua từng nhịp thở vội vàng. Anh không biết ai thở nhanh hơn, anh hay cô.

Miệng cô hé ra lần nữa, Simon cử động nhằm khẳng định tuyên bố của mình.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, chân cô quán lấy anh và một bàn tay cứng rắn tống thẳng vào xương ức của anh.

Anh ngã huỵch xuống sàn, ôm lấy đầu, chân chổng vó. “Anh đang làm cái quái quỷ gì vậy hả?”

“Đó là hôn, tình yêu à, hay tới giờ chưa có ai làm thế với cô?” Gom góp hết tất cả phẩm giá sau cú ngã dập sàn, Simon hếch cằm về phía cô.

“Tôi biết cái gì gọi là hôn. Đừng vớ vẩn.” Cô gân cổ lên ra vẻ vô tội. Một sự ngây thơ mà Simon không nghĩ Helen có thể hiểu. Vậy là một lần nữa, có lẽ anh đã nghĩ sai về cô.

Có thể một hành động thô lỗ chỉ là một... C.Ú. C.H.I. Simon lắc đầu. Ý định H.Ô.N cô khiến anh phát Đ.I.Ê.N. Anh ngẩn người. Tại sao anh đang tự đánh vằn trong đầu? Anh chưa bao giờ bận tâm đến những bài tập chính tả khi còn học ở trường, anh chắc chắn không phải đang nghĩ cách đánh vằn những từ đó vào lúc này.

Helen hẳn đã làm rối bởi niềm tự hào của anh. H.E.L.E.N.

Không cần kiêu cách, Simon nhồm dậy khỏi sàn. “Chuyện gì vậy?”, cô hỏi, quay đi như một đứa bé đang sợ hãi.

Ngây thơ. Ngôn ngữ cơ thể cô thét lên điều đó. Và anh gần như phá hỏng niềm tin mà họ đang xây dựng chỉ với một cử chỉ quỵến rũ đơn giản. Anh muốn chạm vào cô lúc này và xoa dịu, nhưng anh không nghĩ cô chào đón sự động chạm.

“Những cuốn sách”, anh thốt lên và lùi lại. Tốt nhất anh nên giữ khoảng cách với cô.

Sự bối rối lướt qua hàng chân mày cô.

Anh bò ra chiếc bàn trước mặt và gom những cuốn sách mà họ đã kiểm tra lại. Anh đặt chúng cạnh nhau.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Đáp án ngay đây.”

Giờ cô đã đứng sau lưng anh, xa cách hơn bình thường. Nhìn qua vai anh, cô hỏi, “Ở đâu?”.

Tập trung, Simon. “Mỗi cuốn sách có tiêu đề khác nhau. Mỗi tiêu đề bắt đầu với một kí tự.” Anh tìm quyển sách mà anh đã bỏ qua vài lần không liếc mắt đọc. Hence Forth. “Cuốn này bắt đầu bằng chữ H.” Simon đặt nó phía trên bên trái bàn và gạt những quyển khác tạo chỗ trống. Anh chuyển sang nhiều quyển nữa trước khi tìm thấy một quyển mình cần. Enlightening.

“E.”

Cả hai đôi bàn tay họ cùng chạm vào quyển sách tiếp theo, Living.

Helen rút tay lại.

“Mỗi tựa sách là một từ viết tắt sao?”

“Phải. Chúng ta phí tất cả thời gian để tìm kiếm bên trong, nhưng những gì thấy bên ngoài mới là điều ta muốn.”

Họ đánh vắn tên Helen rồi dừng lại. Số sách khác được xếp chồng lên nhau ngay trên bàn. Họ ngồi xuống và nghiên cứu những cuốn sách đã ghép thành tên cô.

“Tôi tưởng anh phát hiện ra bằng chứng gì đó”, cô nói với anh.

Họ cố thử tên Helen nhưng rồi dao động. Có hàng đống sách còn lại với nhiều kết quả khác nhau bằng cách ghép từ viết tắt.

“Hãy viết ra từ đầu tiên của mỗi cuốn sách và tôi sẽ tìm một chương

trình tính toán có thể kết hợp chúng lại.” Helen nguệch ngoạc tên mỗi quyển sách vào một mảnh giấy.

“Ý cô là dùng chương trình máy tính hả?”, đã rất nhiều năm trôi qua kể thì khi anh nhớ về một cái máy tính.

“Ừ.”

“Tôi đã quên mất nó hữu ích thế nào.” Họ đã dễ chấp nhận cuộc sống không máy tính, Scotland thế kỷ XVI.

“Anh thực đã sống trong thời kì đen tối, nhỉ?”

Simon lắc đầu. “Thực ra, thời kì đen tối của Scotland đã xảy ra trước đó nhiều thế kỷ, khoảng thế kỷ X, hoặc lâu hơn. Tôi tin rằng thời điểm tôi đang sống ở Scotland là thời kì Phục hưng.”

“Từ Phục hưng nghe lãng mạn thật. Những gã cố giết tôi bằng gươm đã phá hủy tượng tượng tuyệt vời trong đầu tôi.”

“Kẻ mạnh sống sót. Nếu không mạnh, họ phải đủ khôn ngoan để tránh các cuộc xung đột và giữ yên lặng để tránh bị phát hiện.” Simon trở lại chiếc ghế dài. Khi họ cùng di chuyển, anh cố hết sức tạo khoảng cách cần thiết.

Helen đã viết tên những cuốn sách ra giấy và đẩy chúng sang một bên. “Phụ nữ làm thế nào để tự bảo vệ mình?” “Người đàn ông của họ sẽ bảo vệ họ.”

“Nếu họ chẳng có gã đàn ông nào?”

“Ngay cả những quả phụ cũng được sự bảo hộ của Lãnh chúa Ian. Không ai bị bỏ rơi khi cần đến sự hỗ trợ của chúng tôi.”

“Có phải đó là lí do anh giúp tôi? Bởi vì anh sẽ giúp bất cứ ai trên vùng đất của ông nội mình?”

“Tôi muốn nghĩ mình là một người đàn ông có danh dự hơn. Bỏ rơi cô gái đồng trinh một mình trong nỗi sợ hãi để chạy trốn thì đáng bị nguyên rủa ngàn năm dưới địa ngục. Tôi sẽ không thể sống và đối diện

với chính mình nếu tôi quay lưng bỏ mặc cô.”

Liệu cô có thực sự tin là anh sẽ bỏ cô một mình nếu anh được lựa chọn? Simon không thể không tự hỏi tại sao cô lại đánh giá thấp giá trị của mình như vậy. Hoặc có thể cô ấy luôn đánh giá thấp người khác.

“Trình nữ?”

“Cái đó không quan trọng”, anh ngắt lời cô. “Những gã đàn ông xâm phạm lãnh thổ của chúng tôi sẽ không được bảo vệ.”

“Họ trông như muốn giết tôi.”

“Giết cô là còn biết thương xót.”

Cô rùng mình. “Một cách nghĩ thật dễ chịu.”

“Hãy xem đây là một cảnh báo. Nếu cô thử du hành về thời đại đó mà không có tôi, cô phải lẩn trốn cho đến khi có thể đưa tin đến gia đình tôi. Họ sẽ bảo vệ cô.”

Tay Helen cào cào lên đùi. Thảo luận có thể gây khó chịu, nhưng nó có thể cứu mạng cô. “Tôi phải tin ai đó khi gửi tin nhắn đến gia đình anh.”

“Người khôn ngoan biết lắng nghe và nghiên cứu bất cứ ai mà họ tiếp cận trước khi nhờ vả.”

“Giống như anh làm với tôi hả?”

“Cô không cho tôi bất cứ lựa chọn nào. Nhưng nếu không tình cờ vấp phải cô, tôi sẽ theo dõi cô lâu hơn trước khi giới thiệu bản thân mình.”

Helen che miệng ngáp dài. “Tôi không có ý định trở về thế kỷ XVI, do đó cảnh báo của anh thực sự không cần thiết.”

“Lần trước cô có chọn du hành tới đó không?” “Ừ, không.”

“Vậy thì hãy để ý lời tôi, Helen. Tôi không thể ở bên cạnh cô từng

phút trong ngày. Trừ khi cô muốn tôi theo cô cả ngày lẫn đêm.”

Helen dựng người, mắt mở lớn. “À.”

“Bình tĩnh đi, tiểu thư. Tôi chỉ đùa thôi.”

Cô phe phẩy ngón tay về phía anh. “Đàn ông.”

Simon cười lớn, biết rằng anh đã cho cô cơ hội để lấy lại sự điềm tĩnh vốn có.

“Tôi đi ngủ đây”, cô thông báo. “Một mình.” “Ngủ ngon.”

Simon dõi theo cô cho đến khi rời khỏi phòng. Khi cô tới gần cửa, anh gọi. “Helen?”

“Vâng?”

“Sẽ là khôn ngoan nếu để cửa mở vào ban đêm. Phòng trường hợp có chuyện gì xảy ra.”

Gật đầu một cái, Helen quay đi.

Simon chờ cho đến khi nghe tiếng bước chân của cô lên cầu thang và bước vào căn phòng mà bà Dawson đã cho sắp xếp sẵn. Anh cũng có một phòng, cách sảnh không xa, nhưng anh không có ý định sử dụng.

Anh liếc nhìn những cuốn sách lần cuối trước khi tắt đèn. Vào thời điểm đi ngang phòng Helen, anh thấy đèn đã tắt nhưng cửa hé mở vài phân.

Sau khi kéo ngay ngắn tám trải giường, Simon bước vào phòng tắm liền kề phòng khách và trút bỏ quần áo.

Helen chắc hẳn không muốn Simon McAllister trèo lên giường của mình, nhưng anh không thể để cô ấy ở một mình. Họ đã không gần gũi hơn khi tìm hiểu làm thế nào cô du hành xuyên thời gian được, cũng không lấy gì bảo đảm chuyện như vậy không tái diễn.

Không, Simon, bằng cách này hay cách khác, sẽ ở bên cạnh bảo vệ

cô.

Đứng trước gương, Simon nhắm mắt và thay đổi hình dạng. Anh thấy bản thân co rút lại, lông mọc trên lưng. Mọi bộ phận cơ thể đều trở nên mềm dẻo, có những phần nở rộng và những phần co lại. Anh đuổi người trên sàn nhà và kìm nén một tiếng thét ám ảnh bởi nỗi đau.

Helen nắm tay vổ vổ cái gối để tìm một tư thế thoải mái. Sau một ngày dài, cô khó lòng chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì một đêm khó hiểu.

Bởi vì một người đàn ông khó hiểu.

Simon McAllister hay MacCoinnich, tùy cái họ nào mà anh ta muốn sử dụng, xuyên thủng tâm trí cô bởi những câu hỏi và nỗi bực bội. Cứ mỗi tiếng đồng hồ trôi qua, anh ta dường như đưa đến một câu hỏi hấp dẫn hơn đòi hỏi bộ não cô giải mã.

Đầu tiên là một thực tế không thể phủ nhận rằng anh ta đã đi xuyên thời gian. Thực tế còn là chuyên gia trong môn thể thao này. Đầu tiên anh ta xé toạc không thời gian và du lịch về Scotland thế kỷ XVI là vì mẹ anh ta muốn biết người di được sống khỏe mạnh, hạnh phúc khi cưới một chiến binh Cao nguyên hay không. Lần thứ hai là để về nhà hoàn thành năm trung học đầu tiên.

Những chuyện mơ hồ. Simon bảo với Helen rằng anh và mẹ bị buộc phải trở lại thế kỷ XVI vì một người phụ nữ hung ác đe dọa tất cả người dân Scotland. Anh không giải thích thêm về nguyên nhân hay cách thức. Anh chỉ đơn giản cho biết phải mất một thời gian cùng với gia đình để tìm cách tiêu diệt bà ta.

Tiêu diệt là từ anh dùng. Vì vậy, Simon đã bị giết, hoặc ít nhất bên kia đã có người chết. Vậy nên, một lần nữa, làm thế nào cô có thể nghĩ anh là loại người gì ngoài một tên sát nhân thời Trung Cổ chứ? Cách mà anh ta truy đuổi lũ đàn ông trong rừng với đề nghị giết chóc cũng không có gì lạ.

Bây giờ, khi xem xét lại các sự kiện mình đã chứng kiến, làm thế nào Simon thoát được lũ đàn ông trong rừng? Chúng có sáu tên. Chỉ có hai tên đuổi theo cô.

Druid là gì? Một người đàn ông đứng nghĩa bật lửa bằng đầu ngón tay. Phần nào đó trong cô, phần thuộc về thời niên thiếu, đã ngạc nhiên với khả năng ấy. Anh ta đã đưa ra một bình luận khiếm nhã về cách các Druid có khả năng thực hiện phép thuật, bằng sự tập luyện.

Ừ, phải!

Cô đã trải qua khoảng thời gian khó khăn mới nắm được kĩ thuật búng tay. Nhưng ném lửa trong phòng không nằm trong danh sách tài năng của cô.

Nghĩ đến lửa làm hai má cô nóng ran khi nhớ đến nụ hôn suýt thành của mình. Đôi môi đầy đặn kề sát môi cô.

Bị giật bởi luồng điện vô số vôn cũng không thể so sánh được. Cô đã không thực sự dự định làm thế. Không thực lòng muốn đập vào mông anh. Đó gọi là phản xạ, thậm chí là bản năng. Cô đã luyện tập rất tốt việc đẩy đàn ông ra xa. Nhờ các nhà nuôi dưỡng và những người cha tương lai mà Helen không tin tưởng đàn ông một cách nhanh chóng. Cô học được rằng gã đàn ông nào thường háo hức tạo chú ý nơi cô càng dễ làm cô thất vọng. Có rất ít người cô muốn gần gũi.

Simon vô cùng cảm ơn.

Helen muốn tin anh là người danh giá. Nhưng anh vẫn là đàn ông. Một sự nam tính, quyến rũ mà khó người đàn ông nào cô hẳn hạnh quen biết có thể so sánh được.

Mình chẳng thể nào ngủ được với tất cả suy nghĩ này trong đầu!

Helen đập gối lần nữa, cố gắng quét sạch những suy nghĩ về Simon.

Cô vừa nhắm mắt lại thì tiếng “meo” khê khàng làm cô mở mắt. Bộ vuốt nhỏ xíu cào chân giường và đôi mắt trong veo nhìn cô đầy thận trọng.

“Tao không biết bà Dawson có nuôi mèo”, Helen nói với con mèo. Con mèo đen lớn nghiêng đầu sang bên, bước từng bước thận trọng như thể đang chờ một lời mời để vồ lấy.

“Mày là ai?”, Helen vừa hỏi vừa vươn tay vuốt bộ lông đẹp của nó.

Con mèo cọ cái mặt nó vào lòng bàn tay cô. “Mày thật thân thiện.”

Helen gãi sau tai mèo. “Mày là Tom hay Tammy phải không?” Cô nhìn nó mỉm cười. “Chào, Tom. Tao chắc đó không phải tên mày, nhưng nó sẽ thành tên mày. Tao thường không ngủ với người lạ...” Lời của cô còn trôi dạt thì con mèo đã nhảy lên ngay bên cạnh. Nó rảo một vòng trước khi nằm thoải mái.

“Ồ, không sao rồi.”

Con mèo liếm vuốt và ngả đầu lên eo cô. Nó nhìn cô chăm chú, nhìn chăm chăm thực sự.

Ít nhất con mèo đã làm Helen nghĩ đến một điều gì khác so với việc cứ nghĩ về người đàn ông đang nằm ngủ ở phòng bên cạnh. Helen vuốt ve lưng mèo đến khi nó rên hừ hừ và mắt lim dim.

Không rõ là đúng hay không, con mèo đã đem đến sự thoải mái chỉ trong vài phút, Helen chìm vào thế giới mộng mơ. Những giấc mơ về đàn ông mặc váy Cao nguyên quyến rũ phụ nữ giống như việc họ đến trường học nghệ thuật.

Sáng hôm sau, con mèo đã đi mất. Lúc Helen tắm xong và rời khỏi phòng, ý nghĩ về người bạn lông lá cùng giường đã biến mất, và hình ảnh Simon lấp đầy mỗi góc ngách tâm trí.

Một nỗi sợ chết tiệt. Đàn ông không đáng tin, thậm chí đó là một người đàn ông thuộc tộc Druid có máu anh hùng. Vung gươm nghiêm túc, cứu phụ nữ gặp nạn, theo tôi đó là những gì tôi đang làm, tính cách anh hùng. Lời cảnh báo đáng ngại của anh ta về chuyện có thể cô sẽ biến mất khỏi thế giới tiện nghi của mình và rơi vào thế giới của anh ta bất kì lúc nào khiến cô gặp ác mộng. Con ác mộng chân thực nơi Simon không thể tìm thấy cô, còn hai gã Trung Cổ hôi hám đề lên cô theo cách đàn ông độc đoán đối xử với phụ nữ yếu đuối.

Nhưng cô không phải một phụ nữ yếu đuối. Không còn như vậy nữa.

Kiến thức tạo cho cô khả năng kiểm soát sức mạnh của mình.

Họ đang bỏ lỡ một manh mối quan trọng về việc làm thế nào cô đến được thế kỷ XVI, và Helen đang còng lưng tìm kiếm nó.

Trong bếp, Simon ngồi bên tách cà phê nóng hổi, mắt nhắm hờ. “Trông anh đúng như tôi tưởng tượng”, Helen vừa nói vừa đi đến chỗ cái ấm, rót cà phê vừa đủ cho mình.

“Ngủ ở đây không dễ chịu.”

“Thoải mái hơn chỗ quen thuộc của anh.” “Điều gì làm cô nghĩ như vậy?”

Helen ngồi phía bàn đối diện anh, nhắm nháp cà phê. “Tôi nghĩ không có điện sẽ quá nóng hoặc quá lạnh.

Tôi nghi ngờ chuyện anh có cửa sổ hai lớp kính cách nhiệt.

Anh gật đầu. “Cô có phần đúng. Tuy nhiên, mỗi phòng đều có lò

sưởi riêng để sưởi ấm. Trong những tháng nóng nực, chúng tôi mở cửa sổ đón gió. Không tệ như cô nghĩ đâu.”

“Đó là những gì người ta nói với người sống ở miền đông. Lạnh là lạnh và nóng là nóng. Không có cách giải thích nào khác.”

“Đúng. Cô cũng được tính vào những người đó. Nhưng sự ồn ào ở đây thật ngột ngạt. Khó mà thanh lọc tâm trí.”

Helen nheo mắt và chú ý về căng thẳng hiện ra trên thái dương anh, về căng thẳng mà cô không thấy vào mấy hôm trước. “Nhà bà Dawson yên tĩnh hơn căn hộ của tôi.”

“Chối tai lắm.” “Sao anh nói thế?”

Simon vươn tay áp lên một bàn tay cô. “Nhắm mắt lại.” Ngón cái ấm áp của anh vuốt ve ngón trỏ cô và gửi một luồng tín hiệu chóng vánh truyền lên cánh tay cô. “Thôi nào”, anh nói.

Helen hạ mí mắt. “Chúng ta đang làm gì?” “Suyt, chỉ cần lắng nghe.”

Cô chẳng nghe được bất cứ âm thanh gì. Không hề, ngay cả tiếng ti vi ở phòng bên cạnh, hoặc tiếng xe cứu thương gào thét bên ngoài. Khi cô lắc đầu, Simon nắm tay cô chặt hơn.

“Cô nghe tiếng tủ lạnh không?” “Tất nhiên, nhưng nó không lớn.”

“Không ồn ào, nhưng ngay đó. Tiếng vo ve tanh tách đều đặn tiếp nối. Tôi nghe tiếng lò sưởi chạy, đồng hồ tích tắc trong sảnh, máy lọc cà phê, và loại máy móc nào đó bên ngoài.”

“Đó là máy cắt cỏ”, cô nói với anh, lần đầu tiên nghe thấy âm thanh.

“Một con chó đang sủa và một chiếc máy bay đang bay trên đầu.” Bàn tay anh siết lấy cô một lần nữa và nói thêm. “Thậm chí tiếng chuột trên gác mái hay trong những bức tường.”

“Anh nghe thấy tiếng chuột?” Mắt cô mở to.

Một ánh mắt lạ lẫm và tội lỗi thoáng trên gương mặt anh. “Quan

điểm của tôi là chúng ồn ào. Điện và thiết bị công nghệ quá ồn.”

Helen rút tay mình lại. “Cái giá nhỏ nhoi để đổi lấy tiện nghi, nếu anh hỏi tôi.”

“Hãy nói với người chẳng bao giờ thức giấc vào một buổi sáng yên tĩnh, nơi chỉ có nắng mới gián đoạn giấc ngủ, nơi vắng chuông đồng hồ báo thức, khói bay ra từ bếp lửa là nhân tố ô nhiễm duy nhất. Tôi đã sống ở cả hai thế giới, Helen à, và nơi này thật ồn ào, ngọt ngào”, giọng anh có vẻ đầy khao khát, ánh mắt trôi dạt ra ngoài cửa sổ căn bếp.

“Chúng ta sẽ tìm cách đưa anh về nhà”, cô trấn an anh. “Chúng ta sẽ làm được.”

Một giờ sau, họ đóng những cuốn sách vào thùng và chắt trong cốp xe. Bà Dawson cố mời họ ở lại lâu hơn, nhưng Helen không muốn làm phiền. Hơn nữa, cô cần sử dụng máy tính của mình trong căn hộ. Máy tính đời cũ của bà Dawson như khủng long tiền sử, cô không thể truy cập Internet, khiến cái máy càng trở nên vô dụng với mục đích của họ.

Sau khi đỗ xe vào gara bảo đảm, Simon khiêng hai cái thùng ra, khăng khăng bắt cô để cho anh cái thùng còn lại. “Tôi vác nổi cái thùng mà.”

“Nhưng cô không cần làm vậy. Có tôi ở đây rồi.”

Dù sao cô vẫn khiêng cái thùng lên. “Tôi đã quen với việc tự chăm sóc mình rồi.”

“Cô đã chăm nom tôi từ khi tôi đến đây, tôi cần phải làm gì đó có ích.”

Helen biết đấy chỉ là một thủ thuật để cô nghe lời anh ta, nhưng mà thật đáng ghét. Cô cũng cảm thấy không muốn lôi cái thùng ra. “Được thôi.”

Simon mỉm cười và đi theo cô vào tòa nhà. Cô giữ cửa cho anh và dẫn anh lên cầu thang. Khu căn hộ có một thang máy nhưng Helen hiếm khi sử dụng.

“Tôi cần gọi đến khách sạn ở Scotland, nhờ họ gửi hành lý trở lại. Làm thế nào tôi giải thích về sự bỏ đi đột ngột của mình?”

“Nói họ là gia đình có việc khẩn cấp.”

Không hẳn là cô có một gia đình, nhưng khách sạn không biết điều đó. “Vậy còn chiếc xe tôi bỏ lại ở đồng trống?”

“Cô có thể bảo nó bị hư.”

“Phải, tôi nghĩ thế.”

Simon cũng không hề than mệt khi chuyển mười bốn kilogram sách lên xuống ba tầng cầu thang. Cánh tay săn chắc của anh hầu như không căng lên vì sức nặng. Thanh gươm của anh ta có lẽ còn nặng hơn, cô đoán vậy.

Dời mắt khỏi đôi tay lực lưỡng của Simon, cô mở cửa tầng ba, vừa bước được hai bước vào sảnh cô đã hóa đá. Philip, ông chủ của cô, đang có mặt tại căn hộ.

Simon va phải lưng Helen, cô nhanh chóng xoay người đẩy anh về phía cầu thang.

“Chuyện gì vậy?”

“Suýt!” Anh ta đang làm cái quái gì trong căn hộ của mình? Làm thế nào anh ta vào được? Tâm trí cô rối loạn và tim đập nhanh. Cô cần ló đầu qua cửa để xem xét nhưng sợ anh ta trông thấy mình. Anh ta biết cô đã rời thành phố, thế nên anh ta không đến để thăm hỏi. Không phải anh ta từng đến nhà cô chứ.

Helen đỡ mấy cái thùng từ chỗ Simon và thả chúng xuống đất. “Nhanh, nhìn xuống sảnh.”

Simon ngán người, nhưng rồi làm theo những gì cô yêu cầu mà không hỏi thêm.

“Anh nhìn thấy gì?”

Simon rút khỏi sảnh. “Một người đàn ông tóc nâu ngắn đang đi vào theo lối khác.”

Helen gạt Simon sang bên và tự nhìn. Philip lẩn vào góc và chuông thang máy vang lên. “Có gì không ổn vậy, cô gái?”

“Người đó vừa ra khỏi căn hộ của tôi.”

Xương sống Simon dựng thẳng, mắt anh nheo lại. Helen bước qua chõng thùng và chộp lấy tay nắm cửa. Một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô ngăn lại. “Không phải lúc.” Simon chen lên trước mặt cô. “Ồ yên đây.”

Được, anh có thể đi trước, nhưng cô sẽ không co rúm trong góc cầu thang. Helen theo ngay sau anh.

Simon cau có nhưng không tranh luận khi cô trừng mắt nhìn anh hòng nhắc lại sự kiên quyết.

Anh vặn tay nắm cửa căn hộ của cô.

Nhận thấy nó bị khóa, anh xòe tay đòi chìa khóa. May mà Helen giữ chìa phụ ở nhà bà Dawson, hoặc cô phải phá khóa chính căn hộ của mình, vô tình che đậy cho bất cứ thiệt hại gì Philip đang thực hiện.

Cô nhìn quanh để chắc rằng Philip không quay ngược lại.

Sảnh trống trải.

Simon mở khóa cửa và bước vào. Cô đi theo, dán chặt vào lưng anh. Căn hộ cô trông giống hệt như lúc họ rời khỏi.

Cô không rõ mình chờ đợi để thấy điều gì. Ý nghĩ Philip lùng sục nhà cô tìm vài đồng lẻ khiến cô muốn bật cười nếu không phải thực sự chứng kiến anh ta đang ở trong nhà cô mà không được cho phép. Câu hỏi vẫn ở đó, tại sao?

Simon di chuyển chậm chạp, cúi nhìn mọi góc ngách căn hộ nhằm chắc chắn rằng họ đang ở một mình.

“Nhà trống”, cuối cùng anh nói.

Cô thờ phào một hơi. “Anh ta đang làm gì ở đây?” “Hắn là ai?”

“Ông chủ tôi, Philip.”

“Cô làm việc cho người đó?”

Helen đảo mắt tròn một vòng, tìm kiếm bất cứ thứ gì sai vị trí. “Đó là ý nghĩa thông thường của từ ông chủ.”

Simon bước tới cửa sổ và nhìn qua tấm rèm. “Anh nhìn thấy anh ta không?”

“Không?”

“Anh ta có lẽ ở công viên sân sau.” Simon phóng qua mặt cô, chạy ra khỏi cửa. “Anh đi đâu?” “Xe của cô.”

Những cuốn sách!

Helen chạy theo Simon xuống cầu thang. “Anh ta sẽ nhận ra tôi.”

“Quay về căn hộ và khóa cửa lại.”

Gật đầu, Helen ôm hai thùng nặng nề và lảo đảo vào căn hộ yên tĩnh của mình. Cô đặt những cái thùng xuống và khóa hai lớp khóa.

Simon chạy đến mở toang cửa gara. Bản lề rít lên kháng cự lại hai cánh tay lực lưỡng, tiếng vọng ong ong trong bãi đỗ. Liếc nhìn bên này sang bên kia, anh rảo bước thẳng tới chỗ xe của Helen.

Người đàn ông vừa rời khỏi nhà Helen bước vào gara và nhìn khắp lượt những chiếc xe.

Simon quan sát từ sau cột bê tông. Anh chú ý gã đó đi về phía xe của Helen. Không chậm trễ, Simon cũng nhắm hướng đó, xác định phải đánh lạc hướng kẻ đột nhập.

Giống như bất kì ai cố tránh khỏi bị chú ý, gã đàn ông thấy Simon

liền xoay mặt tránh đi.

Simon tiếp tục bước tới chỗ chiếc xe. Kẻ đột nhập làm cử chỉ vồ vồ túi của mình như đang tìm chìa khóa, sau đó xoay người bỏ đi.

Để chắc chắn anh ta đã rời khỏi. Simon đi theo.

Bên ngoài bãi đỗ, Simon đứng tựa vào tòa nhà, chờ đợi. Ông chủ của Helen liếc nhìn qua vai mình lần nữa trước khi băng qua đường tới chỗ chiếc xe đen. Anh ta nhảy lên xe và lái đi mất.

Yên tâm khi gã không quay trở lại, Simon lấy sách và quay vào nhà Helen.

“Chúa ơi, anh làm gì lâu vậy? Có nhìn thấy anh ta không? Anh ta có trông thấy anh không?”, cô phun ra hàng loạt câu hỏi nhanh đến nỗi anh không kịp trả lời. Helen đón lấy cái thùng ném vào ghế dài như thể đó là cách cô thu hút sự chú ý của anh.

“Bình tĩnh nào, cô gái.”

“Bình tĩnh? Bình tĩnh! Anh đùa với tôi hả? Ông chủ tôi, người biết rằng tôi đã rời khỏi thành phố, vừa phạm tội đột nhập nhà tôi, và anh yêu cầu tôi bình tĩnh sao?”

“Sẽ suy nghĩ dễ dàng hơn với một cái đầu tỉnh táo.” “Vâng, được rồi, tôi không tỉnh táo, cậu bé mặc váy ạ, đầu óc tôi đầy ắp những câu hỏi tại sao, như thế nào, và làm cách nào.”

Simon nắm tay và dẫn cô vào bếp. “Sao cô không pha ít cà phê hay trà nhỉ?”

“Anh khát hả?”

Không, anh đang cố làm cô bình tĩnh. Bảo cô làm gì đó là cách duy nhất anh biết.

“Cảm phiền.”

Helen lẩm bẩm rồi quay đi. Khi cô rảo bước quanh nhà bếp để chuẩn bị cà phê, Simon nhẹ nhàng đi tới chỗ cửa trước kiểm tra ổ khóa. Không có vẻ gì nó đã bị cạy. “Tên ông chủ cô là gì?”

“Philip Lyons.”

Ngài Lyons biết làm thế nào để mở khóa. Thắc mắc là anh ta học được kỹ năng đó ở đâu? “Cô chắc hẳn không có chìa khóa chứ?”

“Chắc chắn.”

Simon đảo quanh phòng, cố gắng đánh hơi mùi của người đàn ông đó. Nếu Helen thêm vào những khả năng khác của Simon, anh đã có thể biến thành sói nhằm nâng cao giác quan của mình. Liếc nhìn về phía cô, anh để ý thấy cô đã bỏ cà phê vào máy và ấn nút. Lúc này có lẽ không phải thời điểm thích hợp để bộc lộ quá nhiều tài năng. Anh có thể phân biệt được mùi xà phòng của người đàn ông đó, hoặc có lẽ là nước hoa. Dù là thứ nào, mùi hương đó không thuộc về Helen.

“Anh đi đâu vậy?”

“Kiểm tra xem có thứ gì rời khỏi nơi của nó không.” Helen đã hoàn tất công việc quá sớm, bước tới chỗ anh. Mùi của Philip trong phòng Helen nồng hơn, đặc biệt là xung quanh ngăn tủ quần áo. “Cô có cát thứ gì giá trị trong này không?” Anh vừa hỏi vừa vươn tay tới ngăn kéo đầu tiên.

Helen đưa tay ngăn anh lại. “Không, chỉ có đồ lót thôi.”

Và cô giật mạnh bàn tay, không muốn anh tìm kiếm thêm. Khóe miệng anh nhếch khẽ, Helen dường như quên mất tình trạng khẩn cấp về chuyện ông chủ cô vừa ở trong nhà, đủ lâu để cô cảm thấy xấu hổ.

“Cô tìm ở đây. Tôi sẽ tìm trong phòng tắm.”

Helen gật đầu rồi chờ anh quay lưng bỏ đi mới kéo ngăn tủ.

Simon nhìn quanh phòng tắm. Anh cảm nhận được mùi người đó nhưng đây không phải nơi anh ta nán lại.

“Tôi không thấy mát mát thứ gì cả.”

Họ lùng sục toàn bộ nơi này và chẳng tìm thấy gì. Tại sao một người đàn ông lại sục sạo căn hộ của phụ nữ và chẳng lấy thứ gì? Một ý nghĩa điên rồ vụt khỏi tâm trí Simon. “Có lẽ nào ông chủ cô có cảm tình với cô?”

“Cảm tình? Ý anh là sao?”

“Quan tâm đến cô. Philip có bao giờ bày tỏ sự quan tâm đối với cô như với một phụ nữ không?”

Cô mở miệng định thẳng thừng phản đối suy nghĩ của Simon ngay tức khắc, nhưng dừng lại giữa chừng. “Ừm, anh đang cho rằng anh ta muốn...?”

“Hắn khao khát cô.”

“Không, không thể bệnh hoạn như thế?” Cô lắc đầu, mặt tái nhợt. “Tôi rất giỏi nhìn ra những kẻ biến thái, Philip không nhìn tôi theo cách đó.”

Simon bắt gặp ánh mắt bối rối của cô. “Nhưng hắn đã ở đây trong khi biết cô vắng mặt, tìm kiếm đồ đạc của cô.” “Chúng ta không biết anh ấy có lục lọi đồ của tôi không.” Có, Simon biết.

Anh ngửi được mùi của người đó hầu như khắp mọi chốn. “Tôi có hai cách nghĩ. Hắn ta hoặc là một kẻ biến thái nào đó...” Helen co rúm người.

“... hoặc là đang tìm kiếm vật gì nhưng không tìm thấy. Tôi không thích cách nghĩ nào cả.”

“Tôi không chấp nhận cả hai”, Helen từ chối. “Cô có suy nghĩ nào khác hả?”

Cô ngập ngừng, nhìn lên trần nhà. “Có thứ gì đó chúng ta đã bỏ lỡ.”

“Cô hiểu hắn đến cỡ nào?”

“Nhiều hơn ai hết, tôi nghĩ vậy. Anh ấy có sự tử tế. Độc thân. Không hện hò lung tung như những người tôi từng biết.”

“Cô biết nơi hắn sống không?”

Helen gật đầu. “Năm ngoái anh ấy tổ chức một buổi tiệc Giáng sinh.”

Simon hát đầu về phía cửa. “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Tìm hiểu kẻ thù và cô sẽ biết được động cơ của hắn.”

“Philip không phải kẻ thù”, cô khẳng khẳng. Nhưng vài giây sau, nụ cười kiên nhẫn lạ lùng của cô đã tắt dần.

“Hôm nay hắn đã vượt quá giới hạn. Hôm nay hắn đã trở thành kẻ thù.” Simon chộp lấy tay cô. “Đi nào.”

CHƯƠNG 9

Chuyến viếng thăm nhà Philip là một sự lãng phí thời gian. Anh ta không có nhà. Cô đã vất óc suy nghĩ để đoán anh ta đang tìm kiếm vật gì. Cô chẳng có thứ gì anh ta cần. Chuyện này thật rắc rối.

“Hắn tưởng cô đang ở Scotland?”

“Đúng.” Helen và Simon ngồi trong xe trên đường rời khỏi ngôi nhà vắng chủ của Philip.

“Cô có nghĩa vụ báo cáo với hắn mình sẽ đi đâu không?” “Tôi đã bảo sẽ ở lại một vài ngày. Không có lịch trình.” “Vậy hãy gọi một cú điện thoại. Hắn có thể nói điều gì đó trong cuộc trò chuyện, nó sẽ giúp chúng ta làm sáng tỏ nguyên nhân của việc lén lút này.”

Cô có thể làm vậy sao? Trò chuyện bình thường với người đàn ông đã xâm phạm căn hộ riêng tư của cô chỉ vài giờ trước? “Tôi không biết.”

Simon nhún vai. “Hoặc để tôi nói chuyện với hắn.”

Simon siết chặt nắm tay.

“Thôi đi, anh bạn. Đắm vào mặt sếp tôi có lẽ chẳng giúp chúng ta tìm được đáp án đâu.”

“Nhưng tôi thích đắm vào mặt kẻ thù của mình. Tôi quên cho cô biết sự thật này.”

Helen không biết làm gì khác ngoài di chuyển ánh mắt đến bắp tay rần rở của anh. Tôi cược là anh thích thế. “Tôi sẽ gọi trước. Nếu bắt gặp anh ta đột nhập lần nữa, tôi sẽ giúp anh hạ anh ta. Nhưng hãy cố dùng ít bạo lực thôi.”

Trở lại căn hộ, Helen dùng một số điện thoại ẩn để gọi đến văn phòng. Lisa, cô thư kí bắt máy sau hồi chuông thứ hai.

“Là Helen đây”, cô tỏ ra bình thường hết mức có thể. “Philip có đó không?”

“Chào, Helen, Scotland thế nào?”

Helen liếc quanh bốn bức tường căn hộ. “Đẹp. Lúc nào đó cô nên đến đây.”

“Nó nằm trong danh sách dành dụm của tôi. Máy anh chàng thế nào? Có ai mặc váy không?”

Liếm môi, Helen liếc nhìn Simon và nhớ lại cách anh kẹp chặt lưng ngựa, hai bắp đùi gập lại dưới chiếc váy kẻ sọc. Thời điểm đó, cô không thể nghĩ điều gì khác hơn là chạy khỏi đám điên cuồng đang tấn công họ, nhưng giờ mọi thứ đã thành quá khứ, lùi lại sau lưng họ những năm trăm năm, nên dễ dàng hình dung cảnh Simon mặc váy. “Ừ.”

“Ồ, sao tiếng ‘ừ’ nghe khủng khiếp vậy, Helen. Anh ta là ai?”

“Ai là ai?”

“Anh ta? Người đàn ông mặc váy?”

Helen lắc đầu xua đi mây mù trong tâm trí và nhắm mắt. “Chẳng ai cả. Philip có đó không?”

“Wow, chủ đề nhạy cảm rồi.” “Lisa?”

“Không, Philip cũng đi rồi. Ngày mai anh ấy mới đến nơi.”

Đi rồi? Ngày mai? “Cô đang nói gì vậy?”

“Philip. Anh ấy đang trên đường tới Scotland. Anh ấy không nói với cô sao?”

Chuyện này thật vô lý. “Hắn là anh ta đang trí rồi.” Lisa ngáp ngừng. “Có thể anh ấy muốn làm cô ngạc nhiên chẳng? Này, có phải hai người...”

“Không!”

Ánh mắt Simon ném sang cô đầy bức tức.

“Không. Philip và tôi không là gì hết.” Và vì Helen không có gì phải che giấu sự bối rối của mình, cô nói thêm, “Tôi chẳng biết lí do nào khiến anh ấy muốn tới đây. Anh ấy có nói gì với cô không?”

“Chẳng gì nhiều hơn mọi ngày.”

Xác định sẽ không hỏi thêm được thông tin nào, Helen kết thúc cuộc gọi.

“Philip đang trên đường tới Scotland.” “Để gặp cô?”

“Chúng ta đừng thảo luận về anh ấy nữa.”

Simon xoa sát bên mặt rồi đến chút râu quanh môi và cằm. Trông ngộ nghĩnh, Helen không để ý nhiều đến chòm râu cằm cho đến khi Simon vuốt ngón tay qua nó. “Có lẽ hắn nghĩ rằng vật hắn đang tìm nằm ở chỗ cô.”

“Chỗ tôi? Máy ảnh? Quần áo?” “Hắn phải còn thứ gì khác.”

Helen vuốt tay qua gáy và xoa dịu cơn đau đầu. Tay cô chạm vào vòng cổ và cô phát hiện mình đang vôn vê cái mặt đá.

Một chiếc vòng cổ tương tự xuất hiện trên cổ người phụ nữ trong sách.

“Khoan.” Ngón tay cô búng tách một tiếng. “Gì vậy, cô gái?”

Helen liếc nhìn xuống ngực. Cô vớ tay ra sau và tháo khóa chiếc vòng đeo cổ. Nhưng không làm được. “Giúp tôi đi.” Simon bước ra sau lưng cô, anh đứng đủ gần để cô cảm nhận được sức nóng từ cơ thể đó. Hơi thở anh lướt qua gáy cô khi những ngón tay lần mò chuỗi vòng.

“Tôi không tìm thấy chốt.”

Helen vén tóc trên tay để anh nhìn rõ hơn. “Có một cái vít nhỏ.”

Simon kéo chuỗi vòng. “Đừng làm hỏng nó.”

“Không đâu. Chẳng có cái chốt nào.”

Helen lần tay quanh cổ và cảm nhận. Cô lần tìm toàn bộ chuỗi vòng. Cô lắc lư mặt dây cho đến khi tìm thấy nó lần nữa.

Chẳng có gì, như thể ai đó đã đặt cái vòng vào cổ cô và hàn kín nó lại.

Đột nhiên cô có cảm giác nó như một cái thòng lọng, vật mà bắt buộc phải tháo ra.

Cô nắm đoạn cuối dây và kéo mạnh. “Cô sẽ làm đứt nó.”

“Tôi không bận tâm. Có một cái chốt và giờ nó đã biến mất.” Helen không thích cảm giác sợ hãi khi có vật mắc kẹt quanh cổ họng mình. Cô kéo mạnh hơn. Kết quả cô nhận lại cho nỗ lực của mình là ngón tay bị cắt trúng. “Chết tiệt.”

Simon nắm lấy bàn tay cô, ngăn cô giật điên cuồng.

“Cô đang lo lắng chuyện gì vậy, tình yêu?”

“Cái vòng chết tiệt này.” Cô giật nó lần nữa. “Nó đã khởi đầu mọi chuyện.” Kéo. “Đáng ghét.” Lại kéo. “Thứ này!”

Chẳng sao cả. Nó không hề suy sụp. Simon nắm lấy đôi tay cô và siết mạnh.

Helen cố rút lại, nhưng anh không cho phép. Anh nhích lại gần và đón lấy ánh mắt cô. Cái nhìn của anh xuyên thấu tâm trí cô cho đến khi cô chú ý đến đôi mắt xanh đáng kinh ngạc đó. Ý nghĩ về chiếc vòng cổ đã mờ nhạt.

Chúa ơi, anh thật đẹp. Anh có nụ cười hơi tự kiêu với lúm đồng tiền ẩn hiện nơi gò má phải. Anh rất biết kiểm soát. Ngay cả trong những điều kiện không thể nhất, Simon luôn giữ sự điềm tĩnh tuyệt đối mà Helen chẳng bao giờ làm được, nói với cô rằng mọi thứ đều ổn.

Vâng, điều đó không ổn. Hơn cả từ ổn!

Anh đứng gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương nam tính trên da hòa lẫn mùi xạ hương đã trôi dạt theo anh trên suốt đoạn đường từ thế kỷ XVI.

Nó làm cô mất bình tĩnh, khiến sự râm ran phát sinh ở nhiều nơi cô không mong muốn.

Đâu đó trong đầu, từng sợi dây thần kinh của cô đang đứng giữa sự giằng co của Simon McAllister khi vẫn còn là một thiếu niên và khi đã trở thành một người đàn ông lực lưỡng mặc váy.

Một người đàn ông sở hữu bàn tay chạm vào tay cô khiến cô nới lỏng những ngón tay đang nắm gắt gao chiếc vòng cổ.

Một người đàn ông bước sâu vào cuộc sống cá nhân của cô hơn những gì cô muốn.

Một người đàn ông bỏ tay cô ra, vươn rộng cánh tay vòng qua gáy ôm lấy cổ và chờ đợi.

Trái tim Helen đập mạnh vào xương ức, thậm chí còn mạnh hơn khi Simon cúi đầu sát vào cô và lướt đôi môi mềm mại của mình trên môi cô.

Cô thờ dốt như thể loại âm thanh hay nghe thấy trong những bộ phim truyền hình dài tập. Cô không hiểu đó là gì, nó cứ xảy ra như thế. Cô áp cơ thể vào sát hơn và cảm nhận nó tan chảy trong vòng tay anh.

Nụ hôn chỉ xảy ra một phút sau, có lẽ nhanh hơn, Helen cảm thấy Simon xoay đầu cô lại, thậm chí cả tấm lưng, và đôi môi cô hé mở theo cử chỉ của anh.

Ngay lập tức, cảm giác về Simon ở khắp nơi. Cơ thể anh, từ đầu gối lên đến đầu, nghiêng hẳn vào người cô. Lưỡi anh khuấy động trong góc ngách khoang miệng như thể được chào mừng về nhà sau chuyến hành trình dài. Vị ngọt ngào của đôi môi anh đã ép suy nghĩ về chiếc vòng cổ trôi đi xa, rất xa.

Helen thả lỏng bàn tay mình, rồi nắm lấy áo anh, xòe rộng trên

khuôn ngực rắn chắc. Đó là lúc cô nhận ra cơ thể anh đã căng đến mức nào, khắp mọi nơi.

Cô sững người và Simon lùi lại.

“Tôi xin lỗi.” Lời lẽ thoát khỏi đôi môi trước khi cô kịp sàng lọc chúng.

“Xin lỗi? Tình yêu, em không có lí do gì phải xin lỗi.” Dù Simon không còn hôn cô, nhưng anh không rời khỏi vòng tay cô.

Một luồng nhiệt lan khắp gương mặt cô. Lạy Chúa, chuyện gì xảy ra với cô vậy? Một người đàn ông đầy khao khát ôm cô vào vòng tay, hôn cô theo cách thật gợi cảm, cô thì sững sờ và đẩy anh ra. Kí ức về người cha nuôi cuối cùng lóe qua đầu óc. Simon không giống ông ta, tại sao cô quá khép kín? Cô mở miệng tìm một cái cớ.

Tôi không nghĩ đến anh theo cách đó. Nhưng cô đã nghĩ! Chẳng nghĩ được gì khác kể từ khi gặp anh.

Anh không phải mẫu người của tôi. Mẫu của cô là gì? Chúa ơi, nếu chẳng phải là một người đàn ông mạnh mẽ, đáng tin cậy và biết kiểm soát, thế thì là gì nữa?

Tôi chưa sẵn sàng. Được rồi, cô có thể chọn cái cớ này. “Tôi chưa sẵn sàng hôn anh. Tôi biết đó chỉ là phản ứng hóa học điên rồ, nhưng tôi chưa sẵn sàng.” Ôi, không, có phải cô vừa nhắc đến phản ứng hóa học giữa họ?

Simon nâng cằm cô, nhìn sâu vào đôi mắt. “Tôi chưa bao giờ có cơ hội để xảy ra phản ứng với ai cả.”

Helen cười, nhận thấy thời điểm căng thẳng đã trôi qua. “Thật nhàm chán. Anh đã bỏ lỡ nhiều thứ.”

“Dự là em sẽ hướng dẫn tôi về những thứ tôi đã bỏ lỡ.”

Cô mỉm cười. “Có thể.” Ôi, trời... ai vừa nói từ “dự là” vậy? Người đàn ông đến từ Scotland thế kỷ XVI, chính anh ta.

Simon bước lùi lại, nhưng không quá xa. “Kể tôi nghe chuyện chiếc vòng cổ nào.”

Phải rồi! Chiếc vòng cổ không thể tháo khỏi cổ. “Tôi tìm thấy nó trong một tiệm cầm đồ. Không phải vật đáng giá. Tôi kiểm tra rồi.”

Simon lắc lư mặt dây đeo quanh cổ cô và quan sát gần hơn. Những ngón tay ấm áp của anh chạm vào làn da cô... dễ chịu.

“Chính giữa là loại đá gì?”

“Tôi không biết. Có lẽ chỉ là đá chẳng? Kim loại viền quanh đã cũ. Nó có tuổi carbon 14.”

“Tuổi carbon?”

“Xin lỗi. Tôi nghĩ là hóa học có lợi ích của nó. Khi chúng ta cố gắng xác định niên đại một cổ vật mà khó nhận biết khoảng thời gian cụ thể, đồng vị carbon là phương pháp được dùng để xác định năm ra đời. Bất cứ vật liệu nào có hợp chất carbon có lẽ niên đại hơn sáu mươi ngàn năm. Carbon có trong da, xương, răng. Kim loại thì khác, khó định tuổi hơn. Người ta dùng phương pháp đồng vị carbon, nhưng không chính xác hoàn toàn như những sản phẩm nguyên chất carbon. Trong trường hợp này, tôi đã yêu cầu phòng thí nghiệm dùng phương pháp uranium. Có dấu vết chì trong chuỗi vòng. Và ngạc nhiên là nó cũng có carbon.”

“Nguồn gốc của carbon là gì?”

“Mô người. Anh đang suy nghĩ góm ghiếc gì về nó nhỉ. Tôi đoán người thợ chế tạo bị cắt trứng da, rỉ máu hoặc đại loại vậy.”

Ngón cái của Simon viền quanh viên đá, nét mặt thay đổi.

“Tuổi của nó là khi nào, Helen?”

Giọng điệu nghiêm túc của anh đã loại bỏ tất cả các kích thích tở vẩy vùng trong cơ thể cô.

“Định tuổi không chính xác.” “Khi nào?”

“Đầu thế kỷ XVII. Có lẽ xa hơn.”

“Em bảo chiếc vòng cổ này bắt đầu tất cả. Ý em là như thế nào?”

Helen đứng ngay lại, còn tay Simon đặt xuôi bên eo mình. “Sau khi tôi tìm thấy vòng cổ thì tôi bị cuốn vào vụ những cái chân nến. Sau đó là tám hình ảnh. Rồi đến cuốn sách.”

“Cuốn sách?”

“Cuốn mà có hình của anh. Tôi đã kể anh nghe về người phụ nữ trong hình.”

Simon nhìn cô nghi ngờ. “Em bảo có một người phụ nữ, nhưng không nhắc đến vòng cổ.”

“Tôi không nói hả? Tôi cứ nghĩ mình chắc hẳn đã kể.” Có thể cô quên vài chi tiết chẳng? “Người phụ nữ trong sách đeo vòng cổ này. Hoặc là cái khác giống y hệt nó.”

Hàm Simon rớt ra. “Đó là một chi tiết rất quan trọng.” “Tôi cứ nghĩ đã nói với anh.”

“Không hề, tôi cam đoan với em.” Anh di chuyển tới chông thùng sách ngay cửa. Mất một lúc, anh giở sách ra và xếp chúng giữa sàn.

“Anh đã nghĩ ra điều gì hả?” “Đúng.”

Anh di chuyển số sách bằng phương pháp từ viết tắt mà họ đã sử dụng đêm trước.

H.E.L.E.N. Simon sớm sắp xếp số sách để tìm ra từ “vòng cổ”.

“Helen vòng cổ,” cô thì thầm. Cô tìm thấy một quyển sách lớn mang tên “Sorcerer” và đặt sở hữu cách vào tên mình. “Vòng cổ của Helen.”

Còn lại tám quyển sách. T.E.K.H.I.E.S.Y.

“Anh ấy? Những thứ này? Thất?”

“Thắt vòng cổ của Helen?”, Simon nói to.

Quỳ bên cạnh anh, Helen di chuyển số sách xung quanh. “Chúng ta cần một động từ.”

“Bất khả thi. Phong thánh. Là. Vòng cổ của Helen là.” Simon gạt số sách đi và một ý nghĩa chợt lóe lên. Khi anh kết thúc việc sắp xếp, cả hai cùng mỉm cười.

“Vòng cổ của Helen là chìa khóa.”

“Tôi tin chúng ta đã tìm thấy thứ cần tìm.”

Mặt dây trên cổ cô cảm giác nặng và ấm. “Anh nghĩ chiếc vòng này giúp tôi dịch chuyển thời gian.”

“Nếu không phải, thì còn gì nữa?”

Cô giật giật nó, muốn nó rời ra. Nếu nó đưa cô du hành xuyên thời gian một lần, nó có thể thực hiện lại.

“Tháo nó xuống.” Cô giật nó bằng hai tay, kéo mạnh hông cô làm đứt. Nhưng chuỗi vòng quá dày và chắc chắn. Cô từng yêu thích cảm giác nặng nặng khi đeo nó trên cổ. Giờ thì không còn nữa.

“Bình tĩnh nào.” Simon chộp lấy tay cô nhưng bị hất ra.

“Tôi muốn tháo nó xuống.”

“Thư giãn đi, Helen.”

“Thư giãn? Anh nói thì dễ lắm. Thứ này đâu có ám vào người anh.”

“Nếu đấng Tổ tiên không muốn nó ở đâu ngoài cần cổ em, em không thể tháo xuống dễ dàng. Đừng vật lộn với nó nữa.”

Simon và Tổ tiên anh ta, những linh hồn mà anh ấy quy trách nhiệm cho mọi chuyện đã xảy ra. Cô không mấy tin vào linh hồn.

Helen giật và bước tới ngăn tủ kéo trong bếp. Cô tìm thấy cặp kìm và

đặt nó vào vòng chuỗi.

“Dừng!”, Simon hét lên, giọng anh buộc cô dừng ngay lập tức. “Em có thể hủy hoại cơ hội trở về nhà duy nhất của tôi.”

Cái kim rời khỏi tay cô, chạm tủ bếp rồi rơi xuống sàn. Anh nói đúng. Sự bất an và sợ hãi đã dẫn cô đến những hành động vội vàng. “Tôi xin lỗi. Anh nói đúng.” Tay cô run rẩy kịch liệt vì sợ sệt.

“Chúng ta sẽ tìm ra cách thức hoạt động của vòng cổ. Cùng nhau.”

“Nhưng nếu tôi thức dậy trong thời đại của anh và anh thì ở đây?”

“Sẽ không đâu.” Simon đặt tay lên vai cô.

Cô muốn tin anh nhưng không biết điều gì là đáng tin nữa. “Anh đâu biết trước mọi chuyện.” “Tôi sẽ không rời xa em.” “Nhưng...”

“Suýt.”

Không rời xa cô? Cơ thể cô bị dồn nén trong áp lực. Cái quái quỷ gì đang xảy ra với cô vậy?”

Amber nắm gọn viên đá trong lòng bàn tay, viền ngón cái miết dọc theo bề mặt trơn nhẵn của nó. “Tôi biết người làm vậy là có lý do”, cô nói với bất cứ ai có thể nghe được. Đáng Tổ tiên cổ xưa chỉ xuất hiện vào những thời khắc khủng hoảng.

Rõ ràng thời khắc này không đúng. Simon mất tích khỏi thời đại này, nhưng Amber không cảm thấy sự mất mát lớn như lần đầu anh biến mất. Cô đoán cơn đau đầu cấp tính đang giảm đi là do cảm xúc của Lizzy đã được xoa dịu. Gánh lấy cảm xúc của mọi người, trải qua niềm vui, nỗi đau của họ, cả những nỗi buồn, càng lúc càng trở nên áp lực hơn.

Đây là quyền năng pháp thuật của cô.

Gần đây nó xuyên vào cô như một lời nguyện.

Gánh nặng của cô đã chia sẻ với cha mẹ. Cha cô, Ian, khuyến khích cô tìm một người chồng, ai đó để yêu và lập gia đình. Mỗi người theo đuổi Amber đều bỏ chạy, không thể chịu đựng nỗi sự cảm ứng hay trải nghiệm nỗi đau kéo dài.

Linh cảm của Lora yếu dần theo độ tuổi, làm Amber hy vọng quyền năng của mình cũng sẽ giảm bớt.

Qua nhiều năm, nỗi đau của gia đình đã nhạt dần, đủ để cô chịu đựng nỗi mối liên hệ trực tiếp này. Nhưng thậm chí việc đó cũng trở nên khó khăn. Simon là thành viên trong gia đình. Dù họ không cùng huyết thống, anh như anh em trai của cô. Cô nhớ anh.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo nghe thấy giọng mẹ cô. “Là mẹ.”

“Mời vào.”

Váy Lora lướt trên sàn nhà khi bà đi vào phòng. Bà mặc nó duyên dáng và sang trọng như người khác choàng khăn váy. Mái tóc đen dài của mẹ cô được vấn gọn gàng bởi sợi dây buộc ngắn câu vào cổ; chất liệu ren phù hợp với chiếc váy màu nâu sẫm.

“Con vẫn đang nghiên cứu viên đá sao?”

Amber chuyển hướng tầm mắt trở lại những mẫu đá nhỏ trên mặt bàn. “Vâng. Các Tò tiên đang cố gắng truyền đạt điều gì đó.”

Lora nhặt một mẫu đá, lăn nó trên tay. “Đồng ý. Và mẹ nghĩ có lẽ mẹ biết họ muốn nhắc nhở điều gì.”

“Mẹ có linh cảm sao?”

Bà lắc đầu. “Giống một thứ cảm giác hơn là điềm báo.”

“Đừng để con tò mò thêm nữa.”

Lora áp viên đá vào ngực Amber và cắt ngang dòng suy tưởng của cô. “Khi mẹ nhắm mắt, mẹ trông thấy một chiếc vòng cổ. Không được trang trí công phu hay được làm từ thứ kim loại quý giá nào. Thiết kế đơn giản, bất cứ ai trong làng cũng chế tạo được.”

Amber áp lòng bàn tay vào tay mẹ. Viên đá lọt vào tay cô. “Một chiếc vòng cổ? Như một kiểu ngụy trang?”

“Có lẽ. Hãy nhớ lại lời đề nghị của Simon cách đây nhiều năm về chuyện đem giấu những viên đá lớn. Nó từng nhắc điều gì đó về một viên đá cung.”

Amber bật cười. “Lizzy đã bắt đầu chuỗi giải thích bất tận về viên đá cung hàng tuần liền. Vâng, con vẫn nhớ.”

Lora ngồi bên mép giường, khoanh tay trên đùi. “Mẹ nghĩ Simon, khi còn là đứa trẻ, đã nói về những viên đá cung. Giờ những mảnh đá thiêng này rất dễ bị mất nếu không trông chừng. Đặt trong một món đồ trang sức, hoặc nạm chuỗi dao, thì chúng đều sẽ biến mất không ai để ý.”

“Con nghĩ mẹ nói đúng. Con sẽ nhờ Cian dẫn con vào làng ngày mai, chúng ta có thể tìm thấy vật liệu cần thiết.” Làm đồ trang sức sẽ không mang Simon trở lại, nhưng việc này sẽ làm sáng tỏ tâm trí cô và hướng dẫn cô tìm ra câu trả lời.

Họ đang gửi đồ của tôi về”, Helen gác máy và quay sang nói với Simon.

Làm thế nào anh trông thấy sợi dây trên cổ cô mà không liên tưởng đến quê nhà mình chứ? Rõ ràng, đó là một thiết kế Celtic đơn giản viền quanh viên đá. Có lẽ vì anh từng thấy nhiều rồi, nên anh không chú ý tới món trang sức của Helen. Nhưng anh lẽ ra nên chú ý tới nó sớm hơn.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông chủ của em tới mà không tìm thấy em?”

“Tôi thực lòng không quan tâm. Rõ ràng là tôi không thể tin tưởng anh ta.”

“Em phải làm hẳn tin rằng mình không bị phát hiện khi đột nhập vào đây. Đây là cách duy nhất giúp chúng ta có thể xác định điều hẳn đang tìm kiếm.”

“Anh đang đề nghị rằng chúng ta chờ anh ta thực hiện chuyện này lần nữa hả?”

“Có lẽ không đến mức đó.” Nét mặt khôn ngoan của Helen buộc Simon phải che giấu suy nghĩ của mình. Có điều gì đó về Philip Lyons khiến anh cảm thấy u tối. Nếu có Amber bên cạnh, cô ấy đã có thể xác định rõ hơn động cơ của người đàn ông này.

“Anh ta sẽ tức giận khi đến Scotland mà không gặp tôi.”

Simon xoa râu cằm. “Khi kẻ thù giận dữ, chúng sẽ khinh suất.”

“Ồ, chắc vui!”, Helen thốt lên chẳng lấy làm hào hứng. “Phải tốn ít nhất hai ngày hẳn mới trở về.”

“Nghe không có vẻ gì chúng ta có nhiều thời gian.” “Chúng ta thừa

thời gian đột nhập nhà hấn như hấn đã làm, tìm hiểu thêm về hấn.”

Quai hàm Helen rớt xuống, mắt tròn tròn. “Đột nhập vào nhà?”

“Chúng ta không trộm bất cứ thứ gì, thưa tiểu thư. Mình chỉ đi và nhìn xung quanh thôi.”

Helen luồn tay qua mái tóc. “Đó vẫn là bất hợp pháp.” “Em có thể ở lại. Tôi sẽ đi một mình.” Dẫu sao công việc sẽ dễ dàng hơn khi đơn độc thực hiện.

“Và nguy cơ là tôi sẽ tự vượt thời gian? Tôi không nghĩ vậy đâu.”

Anh cũng không muốn như thế. “Hấn có sống cùng ai không?”

“Chuyện đó tôi không biết.” “Một quán gia chắng?” Helen nhún vai.

“Vậy chúng ta sẽ đi khi trời tối.”

“Ôi trời.” Helen xoa sát lòng bàn tay trên đùi qua lớp vải jean.”

Anh có thể nói thần kinh Helen đang bó căng lại cho đến khi nhiệm vụ của họ hoàn tất. Tốt nhất nên giúp đầu óc cô thoát khỏi chuyện mạo hiểm sắp tới. Anh nắm tay cô và đứng dậy. “Đi thôi.”

Ánh mắt cô chuyển từ bàn tay đến gương mặt anh. “Đi đâu?”

Simon ve vẩy ngón tay mình, vỗ về cô. “Tôi từng sống ở thế kỷ này trong một khoảng thời gian dài. Tôi nghĩ mình muốn đi dạo công viên và nếm chút đồ ăn Trung Quốc.”

“Đồ ăn Trung Quốc? Anh nghĩ tới chuyện ăn uống vào thời điểm này sao?”

Anh bật cười. “Cơ thể đòi hỏi nhiên liệu thì đâu cần biết thời điểm. Đi nào.”

Thật mừng lòng, Helen để mặc bàn tay nhỏ nhắn của mình trong tay anh và cho phép anh dẫn cô đi.

Mùi thơm tỏa ra từ chiếc túi thức ăn nhanh bám khắp xe của Helen. Simon không còn nhớ những món ăn mình thích, vì vậy anh để Helen lựa chọn. Sau đó họ đến sở thú. Helen không hiểu anh mong muốn gì từ chuyến tham quan này, mãi cho đến khi cô biết được quyền năng pháp thuật của anh.

Đối với Simon, đó không hẳn là một chuyến đi chơi. Quyền năng cho phép anh hiểu được động lực và khao khát của những con thú, để giao tiếp với chúng, chúng sẽ theo anh khi anh rời khỏi thế kỷ này. Ở Scotland, các loài động vật bản xứ, thỉnh thoảng là cáo hay chim hoang dã là những bạn động vật duy nhất của anh. Trong sở thú, tiềm năng là vô tận.

Khi còn là đứa trẻ, anh nhớ mình từng đứng bên cạnh một con khỉ đột trung bày và tự hỏi những con thú khổng lồ có chán chường như vẻ ngoài của nó không. Hay là nó không ngừng tìm kiếm một lối thoát, một con đường tự giải phóng khỏi những chân song?

Helen trả tiền vé và dẫn đường. “Cuộc sống của tôi hoàn toàn đảo lộn, còn anh thì muốn đi dạo sở thú.”

“Còn nơi nào tốt hơn giúp em thư giãn đầu óc?”

Cô đảo mắt. “Đồ ăn Trung Quốc sắp nguội ngắt rồi.

Chúng ta nên ăn trước khi thư giãn đầu óc.”

Họ mở giấy gói. Những miếng gà cay làm mắt anh cay xè nhưng hương vị bùng nổ trên đầu lưỡi. “Ngon tuyệt.”

“Khá ngon”, cô vừa nói vừa gắp một đũa mì xào bỏ vào miệng.

“Em không biết mình may mắn thế nào đâu.” Anh lắc đầu. “Gia vị ở nơi tôi sống rất hiếm và đắt tiền.”

“Anh sống ở đây mà.”

“Em biết tôi nhắc đến nơi nào.” “VẬY, anh ăn những gì?”

“Thịt nướng, rau luộc... hầm. Bất cứ gì chúng tôi trồng được hoặc sẵn được. Mặc dù đã có sự thúc đẩy thương mại từ châu Âu trong nhiều năm trước đó.”

Helen vẫy đũa với anh. “Anh ăn thực phẩm hữu cơ. Đó không phải thứ tệ.”

“Hữu cơ?”

“Đó là phong trào trong thiên niên kỷ mới. Thứ này ngon.” Cô đưa cái hộp lên và gấp một miếng nữa. “Nhưng rất tệ cho cơ thể anh. Bọt ngọt, chất béo bão hòa, đường.”

Simon nhìn chăm chăm vào hộp của mình, nhún vai và gấp một miếng. “Tôi không có nguy cơ chết vì bê tha đâu. Tôi sẽ không ở đây trong một thời gian dài.”

“Sự tự tin tìm thấy đường về nhà của anh làm tôi ngạc nhiên.”

Cách vài bước chân, một đứa bé nằm trong xe đẩy vẫy tay với anh. Simon nháy mắt và vẫy vẫy ngón tay của mình về phía cậu bé.

“Chúng ta đã tìm thấy chìa khóa. Phần còn lại thật dễ.” Trong thực tế, Simon có lý khi chắc chắn mình sẽ về nhà rất nhanh. Tuy nhiên, để Helen lại không phải điều anh sẵn sàng làm. Khoảnh khắc ngăn ngui lúc anh ôm cô vào vòng tay, đặt dấu ấn lên môi cô, điều gì đó bên trong anh khuấy động mà anh chưa từng cảm giác được trước đó. Những cảm xúc trong cô quán vào nhau chặt chẽ, và Simon muốn là người tháo gỡ nó.

Anh cũng cân nhắc sự dối trá của Philip Lyons. Tại sao người đàn ông đó đột nhập nhà Helen? Tại sao hắn đi nửa vòng trái đất chỉ để làm cô “bất ngờ”? Simon có quá nhiều câu hỏi nếu phải rời thế kỷ này ngay bây giờ.

Anh say sưa ngắm Helen làm vẻ mặt ngớ ngẩn với đứa bé trong xe đẩy. Biểu hiện hoạt kê của cô làm đứa trẻ bật cười và tiếng cười của chính anh cũng suýt bộc phát. Thay vì vậy, anh chỉ mỉm cười. Anh có quá nhiều lí do để ở lại. Ít nhất là ngay lúc này.

“Nếu phần còn lại dễ dàng, anh đã về nhà rồi”, Helen nói.

Simon không cãi lại nhận xét của cô. Anh ăn hết chỗ com chiên của mình.

“Thế tại sao lại là sở thú?”, Helen hỏi trong khi họ rảo bước quanh co trong khu tham quan.

Cô đã sẵn sàng đến mức độ nào? Simon nhích gần cô và hạ thấp giọng. “Mỗi Druid có ít nhất một quyền năng đặc biệt.”

“Đặc biệt hơn cả búng lửa trên đầu ngón tay hả?” “Phải, hơn rất nhiều.”

Họ dừng trước chuồng báo tuyết. Một con mèo khổng lồ lười nhác đến nỗi không thèm nhác cái đầu nhìn xem ai đang đi qua. Nó đang đánh giấc trưa, làm lơ tất cả mọi người.

“Loại quyền năng gì?”

“Món quà từ thiên nhiên. Hữu cơ, theo kiểu nói của em.” “Thế nó là gì? Anh có thể làm cái cây lớn lên chẳng?”

Cô cười nhạo anh, rõ ràng không tin điều anh đang nói.

“Đó là quyền năng của dì Tara.” “Vâng, phải!”

Anh nhún vai. “Dì ấy luôn phàn nàn vì nó không đủ bùng nổ.”

“Nổ?”

Nếu Helen không thể tưởng tượng chuyện Tara dùng tay làm âm đất, thì càng không hình dung được mẹ anh lơ lửng trên mặt đất, hoặc cha anh làm cho mặt đất rung chuyển.

“Ông nội tôi... ông nội kế, có khả năng hô mưa gọi sét chỉ bằng ý nghĩ.”

Ngay khi Helen định mở miệng phản bác, Simon đã tiếp. “Bà nội dự đoán tương lai. Đôi khi, tương lai rất xa trước khi nó xảy ra, lần khác thì

là những khoảnh khắc ngắn hơn.”

Nụ cười của Helen bắt đầu rơi rụng, cô bước chân chậm lại.

“Chú tôi, Cian, chữa lành những vết thương bằng đôi tay. Cô Amber thấu cảm những cảm xúc của người khác. Tôi lo lắng cho cô Amber. Cô ấy luôn mang tất cả nỗi buồn lẫn niềm vui của mọi người.”

Helen tắt nụ cười. Có lẽ những từ ngữ bật ra từ miệng anh hoặc thanh điệu của chúng khiến cô ngập ngừng, nhưng cô đã không cười. Cô tỏ vẻ chú ý đến điều anh nói.

“Tôi từng bảo quyền năng của chúng tôi mạnh hơn tất cả. Chúng tôi tin rằng bởi vì chúng tôi được triệu tập để ngăn chặn cái ác hủy diệt... mọi thứ.”

Ý nghĩ của anh trôi dạt về thời thơ ấu, nhớ đến nụ phù thủy đã bắt cóc anh. Người phụ nữ đã dạy anh rằng ông kẹ có thật, sống trong thời kì cổ xưa sở hữu quyền phép ngoài sức tưởng tượng.

Anh gạt suy nghĩ về Grainna sang một bên. Mụ ta đã chết. Lúc này không cần nghĩ đến mụ.

Sau đó, một lần nữa, mụ ta lại là lí do anh đến thế kỷ XVI và cũng là nguyên nhân giúp mẹ anh cưới Finlay. Simon sẽ tưởng thưởng công trạng mụ ấy nếu ý nghĩ đó không khiến anh phát bệnh.

“Chúa ơi, anh nghiêm túc chứ?” Helen dừng bước, anh cũng đứng lại.

“Ừ.”

“Vậy, quyền năng đặc biệt của anh là gì?”

Simon hé môi, nhưng trước khi kịp thốt ra lời nào, một tiếng thét chói tai của phụ nữ xé toạc không khí, làm mỗi sợi dây thần kinh trong cơ thể Simon đều dựng lên cảnh báo.

Anh xoay vòng, tìm thấy một người phụ nữ nhòai qua lan can chùòng khi đột cách đó vài mét. “Con tôi!”, cô ta hét lên.

Simon không hề do dự, anh chạy tới chỗ người phụ nữ đang cố gắng trèo qua rào. Khi anh đến bên cạnh cô ta, liền trông thấy đứa bé xấp xỉ ba tuổi đang ngồi trong bụi cây, sâu trong con mương của chuồng thú.

Đẩy người mẹ qua một bên, Simon nhảy qua rào chắn và tiếp đất từ độ cao sáu mét. Âm thanh đám đông đổ dồn vào khi tâm trí anh mở rộng với những con thú xung quanh.

Con khi đực, đầu đàn, chen lên trước để xem ai là kẻ xâm nhập. Một con khi cái, ít ưu thế hơn, nhưng trông hấp dẫn, lao xuống con mương và đi về phía đứa trẻ đang khóc.

Con khi cái nghe tiếng khóc và nghiêng đầu. Bản năng tràn ngập cơ thể Simon. Anh không xác định đó là của mình hay là của khi đực, nhưng anh biết, chúng giống nhau.

Giúp.

Con khi đi chuyên gần hơn về phía đứa trẻ và phát ra tiếng rên rỉ xung quanh Simon. Anh nghĩ anh đã nghe thấy tên mình, nhưng không đáp lại.

Giúp đứa bé.

Suy nghĩ sàng lọc trong đầu anh như một câu thần chú. Phía trên anh, con khi đực nặng gần một tấn đứng thẳng và nhìn anh, để chắc rằng anh nhìn thấy nó và biết nó là chủ nhân của khu vực này. Simon giữ đầu thấp và di chuyển đến gần đứa bé.

“Mẹ ơi!”, nó kêu. Cánh tay đứa bé vò đầu, nước mắt giàn giụa trên bầu má phúng phính.

“Được rồi, chàng trai. Cháu sẽ không sao.” “Mẹ.”

Con khi cái bò về phía đứa bé. Simon di chuyển ra trước.

“Giúp nó”, anh nghe âm thanh trong đầu mình.

Con khi cái nhìn Simon khi anh tiến gần hơn và gầm gừ cảnh báo.

Đứa bé nấc lên và bắt đầu bình tĩnh. Simon giữ khoảng cách với đứa bé cũng như con khi đột. Đôi mắt màu chocolate của con thú hoang đã hút chặt lấy anh. Bàn tay lông lá của con khi vươn ra vuốt ve má đứa bé.

Người mẹ bên ngoài hét lên.

Với tất cả sức mạnh mình có, Simon yêu cầu con khi cái không được cử động.

Con khi cái đảo mắt rồi hướng sang Simon. Sau đó nó rút tay lại và ngồi xuống.

Ngay khi nhận ra tình hình đã được kiểm soát, Simon ôm chặt đứa bé.

Trong tâm trí, Simon cảm nhận con khi khổng lồ đang di chuyển về phía trước. Nó tò mò về những gì đang diễn ra.

“Alex!”

Simon bước tránh xa con khi cái. Rào chắn giữ lũ khi đột trong chuồng sẽ làm Simon khó trốn thoát.

Tiếng cửa va chạm làm anh giật mình. Lũ khi chuyển ánh mắt về chỗ bức tường đằng xa. Ý nghĩ về bữa ăn hàng ngày choáng khắp tâm trí Simon.

Đi đi, anh đề nghị với chúng. Chỉ trong vài giây, lũ khi đột chạy về phía người trông thú, chờ đợi bữa ăn thịnh soạn.

Giữ chặt đứa bé bên mình, Simon trèo khỏi chuồng khi. Trong khi lũ khi phân tâm, Simon di chuyển dọc theo hàng rào bên ngoài và hướng ra cửa. Vài người thủ chuồng vẫy tay với anh và mở cửa cho anh bước vào khu an toàn.

Đứa bé bám vào anh, tiếng khóc của nó bị nghẹn lại thành tiếng thút thít.

Khi người mẹ chạy bỏ về góc này, Simon trao nó cho cô ta.

“Alex. Ôi, con tôi.”

“Cô có một chàng trai trẻ dũng cảm”, Simon nói với người mẹ. “Cháu thậm chí còn không tránh né khi con khi đột muốn giúp, phải không nào?”, anh hỏi đứa bé.

“Cảm ơn.” Người mẹ bỏ vào ôm choàng lấy anh. “Cảm ơn.”

“Tốt nhất hãy luôn trông chừng nó cẩn thận”, Simon cảnh báo.

Người mẹ vuốt má con mình và khụy xuống xem xét thân thể nó.

Simon cảm giác một bàn tay chạm vào cánh tay mình, anh quay lại và trông thấy Helen đang nhìn mình chăm chú. “Để tôi đoán.”

Anh nheo mắt.

“Anh có khả năng gì đó liên quan đến động vật phải không?”

Helen vẫn còn run khi họ rời khỏi sở thú một giờ sau đó. Cuộc chạm trán với khi đột chỉ kéo dài ít phút, nhưng thời gian như bị giãn ra một cách chậm chạp. Tiếng thét của người mẹ trẻ lặp đi lặp lại trong đầu Helen, kéo theo hình ảnh Simon nhảy qua lan can để tới chỗ đứa bé. Khi con khi đột khổng lồ chạy tới và dừng lại ngay cạnh đứa trẻ, Helen gần như nôn hết bữa ăn trưa.

Loại người quái quỷ nào lại sẵn sàng nhảy vào chuồng động vật hoang dã chứ? Được rồi, cứ cho là con khi không làm gì anh ấy, thì ai có thể tỉnh táo mà đối đầu với một con khi đột chứ?

Khi xung quanh cô bùng nổ cơn hoảng loạn, rõ ràng mọi người ai cũng cùng cách nghĩ.

Simon tiếp cận đứa bé và con khi đột bằng sự toan tính dễ dàng. Anh hoàn toàn giao tiếp được bằng mắt với khi đột khi ôm đứa bé vào vòng tay mình. Đứng bên cạnh Helen, mẹ đứa bé liên tục cắn môi để không khóc thét lên.

Và trong tất cả khoảng thời gian đó, Simon không phản ứng với bất cứ điều gì xảy ra phía trên mình. Một phép lạ nho nhỏ, kể từ đó hàng tá phụ nữ nháy mắt với anh khi anh giao lại đứa bé và quay lưng bước đi. Mọi người chụp ảnh. Những góc camera hướng về phía anh. Màn hành động của anh trong lồng khi đột đã lan truyền đến tận buổi chiều tối.

Tay Helen run rẩy khi cắm chìa khóa vào khởi động xe.

“Em không sao chứ, tiêu thư?”, Simon hỏi han.

Cô tắt hẳn động cơ và xoay người sang phía anh. “Không, không hề ồ. Thật là những ngày điên rồ và màn thu hút chú ý của anh đứng đầu trong tất cả các vấn đề ngoại cỡ.”

“Ngoại cỡ?”

“Phải, và đừng cái kiêu cười nhếch mép như là anh không hiểu tôi đang nói gì. Chuyện quái quỷ gì đây, Simon? Theo hiểu biết của tôi là bất cứ ai rơi vào chuồng sắt, lũ khi đột sẽ xem đó như bữa trưa của chúng.”

“Con khi cái muốn giúp đứa bé. Con khi đực muốn bảo vệ khi cái. Chúng không quá khác biệt so với chúng ta đâu.”

Helen vung tay vào không khí. “Và làm thế quái nào anh biết được điều đó?”, cô lên giọng, huyết áp cũng tăng theo.

“Động vật là khả năng đặc biệt của tôi.”

“Phải, tôi đoán được, Einstein à. Nhưng làm cách nào? Anh đã làm gì, nói chuyện với chúng hay đại loại thế?”

Khi Simon không phủ nhận suy đoán điên rồ đó thì Helen cụp mắt lại. “Không đời nào.”

“Tôi không trò chuyện với chúng, không phải theo cách em nghĩ, nhưng tôi hiểu những gì diễn ra trong đầu chúng. Khi đột rất quen thuộc với loài người. Chúng ngạc nhiên bởi sự hiện diện của đứa bé trong không gian của mình, nhưng chúng không thấy đứa bé là mối đe

dọa.

Không giống tôi. Tôi có thể là một mối nguy. Vì vậy, tôi sử dụng khả năng liên kết của mình để giải bày rằng tôi đến không phải để làm hại chúng, chúng đáp lại tôi.”

Helen mím chặt môi dưới của mình. “Thật điên rồ.” “Tôi biết. Hãy tưởng tượng xem tôi đã cảm thấy như thế nào vào lần đầu tiên nhận ra mình có thể trèo vào bên trong tâm trí của một con vật. Với vài nỗ lực tôi có thể kiểm soát được hành động của chúng.”

Những đốt tay của Helen trở nên trắng bệch khi siết chặt tay lái. “Anh đang nói rằng anh có thể khiến một con vật tấn công hoặc rút lui?”

Khi anh không nói bất cứ gì, cô liếc mắt sang và tìm thấy đáp án của mình sâu thẳm trong ánh mắt đó.

“Ôi, lạy Chúa.”

“Còn hơn thế nữa”, anh nói.

Cô đẩy lòng bàn tay hướng vào anh. “Ngừng. Tôi chưa sẵn sàng muốn biết thêm. Được rồi. Tôi chưa sẵn sàng.”

Đầu cô quay cuồng trong cơn đau. Phải mất hàng tháng trời để sắp xếp mọi thứ mà Simon cho cô biết, có lẽ phải tốn hàng năm. Toàn bộ thế giới của cô rơi tung, những gì cô có thể làm là gói ghém nó lại. Điều này nhắc cô nhớ ra ngày đầu tiên trong trại trẻ mồ côi. Mỗi ngày là một vở kịch mới, một trở ngại mới để vượt qua. Không có sự thông suốt trong cuộc sống, không ai khác ngoài Helen phải kiểm soát nó.

Trước đây cô ghét nó. Bây giờ càng ghét.

Lấy lại khả năng kiểm soát, Helen khởi động xe và lùi khỏi bãi đậu. Họ có một vài tiếng đồng hồ tiêu khiển trước khi đột nhập vào nhà Philip, và Helen có thể gom góp chút can đảm.

Cô lái đến chỗ đậu gần nhất, nhảy khỏi xe, không để ý xem Simon có

theo mình hay không.

CHƯƠNG 11

Nội thất u mờ trong quán bar phủ lên không khí hỗn loạn thường nhật. Helen nép mình trong bức tường phía xa và nhâm nhi ly thức uống nào đó. Một cặp đôi quay đầu nhìn Simon khi anh bước vào phòng. Người phụ nữ sau quầy bar quét cái nhìn từ đầu tới chân dọc theo chiều cao của Simon và để nụ cười nở rộ trên môi. Đối với quý cô quyến rũ đó, anh không có giây nào dành cho cô ta vì anh đang bận đi tới chỗ Helen.

Helen không ngược mắt khỏi ly nước lúc anh đặt tay lên cái bàn trước mặt họ.

Cô phục vụ đi tới, nhưng Simon vẫy tay ngăn cô. Người phụ nữ hiểu được ám hiệu và chuyển đến bàn một nhóm khách quen khác đang dán mắt lên màn hình treo trên bức tường trung tâm.

“Họ có thuốc trị điên”, Helen nói khi môi kề ly nước.

“Thuốc làm cho con điên cảm giác vững chắc hơn, làm cho họ giống tinh táo hơn.”

“Em không bị điên, tiểu thư.”

Cô cười giấu một tiếng và đưa ly lên môi. “Sự tinh táo có thể được xét đoán và hợp lý hóa. Tôi không thuộc loại người đó. Chống đối tất cả tri giác, không đề cập đến mọi chuyện mà tôi từng được dạy trong cuộc đời, tôi bắt đầu tin vào những chuyện anh nói với tôi kể từ khi chúng ta gặp nhau.” Cô hớp một ngụm nữa và nheo mắt khi chất lỏng màu hổ phách trôi qua cổ họng. “Và anh chỉ đơn giản là nhảy vào một cái chuồng nhốt khi đột. Thế là điên rồ, Simon à! Hoàn toàn điên rồ.”

“Một người mẹ không nhảy xuống biển cứu con mình vì bà ấy không biết bơi sao?”

“Anh đâu phải mẹ đứa bé.”

“Nhưng tôi là người duy nhất giúp được. Cậu bé cần một ai đó trông chừng.”

“Ai mượn anh chú?”

À, giờ Simon bắt đầu nhìn thấy sự căng thẳng trong ánh mắt cô. Sự tức giận của cô xuất phát từ lòng quan tâm đến anh.

“Em có sợ mèo không?”

“Gì? Mèo hả?” Cô nheo mắt nhìn anh.

“Mèo con? Nếu em trông thấy một đứa trẻ kéo đuôi mèo, em sẽ chẳng cố ngăn nó trước khi nó bị cào hay bị cắn à?”

“Mèo con thì vô hại”, cô lập luận. “Khi đột, ít có hại lắm nhỉ. Tôi xem đủ chương trình Animal Planet để biết chúng có thể xử gọn một người đàn ông, thậm chí còn to con hơn anh, mà chẳng tốn chút công sức.”

Simon ngồi thẳng lưng. Sự thiếu hiểu biết của cô công kích vào cái tôi ấm nóng bên trong con người anh và khiến anh nở nụ cười trên môi. “Nguy cơ khi nhảy vào giữa bày thú không lớn bằng ngồi trên chiếc xe em lái xuống đường cao tốc.” Anh nắm tay cô, siết chặt. “Một khi em biết những khả năng của tôi, em sẽ hiểu rõ hơn.”

“Thật à?” Cô nghiêng ly và uống cạn. “Làm tôi hiểu đi nào, Simon. Còn gì nữa?”

Sự can đảm của cô chỉ là lớp mặt nạ, một là anh không muốn xé toạc nó trong một căn phòng đầy người lạ. Bên cạnh đó, đâu phải anh có thể chứng tỏ khả năng biến thành động vật của mình ở nơi công cộng.

“Có lẽ giờ chưa phải lúc thuận tiện để giải thích.”

Cô lắc đầu. “Tất nhiên là không phải. Giờ tôi sẵn sàng rồi, anh chưa à.” Helen vẫy cô phục vụ, trở vào ly của mình.

Ai đó cao giọng trong quán bar. “Thằng con hoang điên khùng!”

“Anh có nhìn thấy không?”

Simon liếc về phía ti vi rồi quay lại nhìn Helen. Hai mắt Helen mở lớn và tóm lấy cánh tay anh. Vượt lên hẳn tiếng ồn trong quán bar, Simon nghe lời bàn tán về người anh hùng trong sở thú, toàn thân anh như đóng băng.

Miệng Helen không ngậm lại được, dán mắt vào ti vi. Khi nhìn sang, Simon thấy chính mình trong một đoạn clip quay nghiệp dư. Anh đứng vững vàng trên đôi chân mình giữa vòng vây khi đột đang nhìn chăm chăm với ánh mắt hoang dã.

“Cô tin nổi anh chàng đó không?”, cô bồi bàn vừa hỏi khi rót rượu cho Helen.

Simon cầm lấy cái ly và uống cạn trong một hơi.

Hình ảnh của anh tràn ngập trên các phương tiện truyền thông sẽ đem lại sự chú ý không mong muốn, điều mà Simon muốn tránh né khi thời gian của anh ở thế kỷ này khá ngắn ngủi. Đột nhập vào nhà Philip Lyons hay do thám con người đó hầu như không thể thực hiện được nếu người lạ nhận ra anh.

“Quý thần ơi, là anh!”

Vài người khách chuyển chỗ và sự tò mò bùng nổ. Ngón tay Helen cắm sâu vào cánh tay Simon.

“Tới lúc đi rồi.” Simon giúp Helen đứng dậy, tìm ví và ném lại tiền trả hóa đơn.

“Đó là anh, phải không?”

Simon lắc đầu. “Cô sẽ không nhìn thấy tôi trong lòng khi đột đâu”, anh chối. “Gã đó chỉ trông giống tôi thôi.”

Không dưới tám cặp mắt nhìn cả hai khi họ rời quán bar.

“Trông có vẻ hai đứa khá bận rộn”, lời chào đón của bà Dawson dành cho hai người khi họ tới nhà bà.

“Bà đã xem tin tức ả?”

“Cháu đang nổi tiếng, Simon à. Cái gì trên thế giới này nhập vào và bắt cháu đối đầu với con quái thú đó vậy?”

Helen nhìn Simon cúi người hôn lên má bà Dawson. “Cứu một đứa bé là một trong nhiều tài năng cháu có”, anh đùa.

Bà Dawson vỗ nhẹ lên ngực anh. “Anh chàng tốt với trẻ con và động vật, Helen. Cháu biết người ta nói gì về loại đàn ông này, nhi?”

“Không, nhưng cháu chắc rằng bà sẽ nói cháu nghe.” Đầu óc Helen quay cuồng kể từ lúc rời khỏi quán bar. Kế hoạch lên vào nhà Philip của họ bị hoãn lại. “Quá nguy hiểm”, Simon đã nói như thế rồi đề nghị quay lại nhà bà Dawson, nơi họ có thể thảo luận những kế hoạch tiếp theo mà không bị quá nhiều hàng xóm nhìn ngó.

“Một người đáng giữ lấy. Đàn ông đôi đũa tốt với trẻ con và động vật rất hiếm thấy.”

Ra thế! Simon đâu phải trẻ lạc mà Helen có thể giữ. Và anh cũng không ở đây mãi, vì thế toàn bộ ý nghĩa của từ “giữ lấy” là một chủ đề cần tranh luận.

Chẳng phải cô đang cân nhắc giữ lại bất cứ điều gì. Mang cuộc sống của mình trở về như bình thường... giờ là thứ hấp dẫn nhất.

Bình thường. Nó sẽ như thế nào? Philip không đáng tin cậy, và chuỗi vòng quanh cổ cô có thể cuốn cô tới bất cứ thời đại nào không biết được. Sự bình thường duy nhất chỉ xảy ra lần nữa nếu Helen hộ tống Simon trở lại thời đại của anh ấy, rồi quay về, tìm một công việc khác, nơi mà ông chủ không đột nhập căn hộ của cô. Vậy thì mọi thứ mới bình thường được.

Helen tảng lờ ánh mắt Simon khi cô đặt cái va li nhỏ xuống chân cầu thang. “Tôi sẽ đi lấy mấy cuốn sách”, cô nói rồi quay ra cửa.

“Để tôi đi”, Simon nói.

Được! Cứ để anh chàng cơ bắp, có máu nam nhi này khuân vác nặng nhọc. Chết tiệt, anh đã từng gần như rút thanh gươm lớn của mình và cắt phăng đầu người ta.

Helen khoác tay bà Dawson, dìu bà tập tễnh khi họ đi vào thư viện.

“Cháu ổn chứ, cháu gái?”

Helen nặn một nụ cười trên môi. “Cháu ổn. Chỉ là mấy ngày nay hơi điên rồ.”

“Những ngày thú vị, ta chắc thế. Ta đã không cảm thấy mình được sống trong nhiều năm trời.”

Đôi mắt nâu lấp lánh của bà Dawson hằn những vết chân chim.

“Thú vị thì hay, nguy hiểm... không tệ.”

Bà Dawson tìm một chỗ ngồi và kéo Helen ngồi bên cạnh mình. “Nguy hiểm? Ai nói gì về sự nguy hiểm vậy?”

“Simon và cháu trông thấy ông chủ cháu lên ra khỏi căn hộ của cháu.”

Nụ cười của bà Dawson tắt ngấm. “Sếp cháu làm gì ở đó?”

“Cháu không biết. Anh ta đột nhập nhưng không lấy đi thứ gì. Không có vẻ anh ta cần bất cứ thứ gì của cháu.”

“Cháu đã đôi chất hẳn?”

Helen lắc đầu. “Simon nghĩ chúng cháu cần quan sát để biết điều anh ta muốn. Giờ Simon xuất hiện trên tất cả các kênh bốn, năm, bảy, ẩn nấp và không gây chú ý chẳng thể thực hiện được rồi.”

Simon trở vào phòng với đồng thùng sách, anh đặt chúng lên bàn. “Như thế có nghĩa là chúng ta cần tìm ai đó khác giúp xác minh động cơ của gã đàn ông đó.”

“Nhưng ai?”, Helen hỏi. “Bà Dawson quá thừa tuổi cho một vụ xâm

nhập. Chẳng có cách nào cả.”

Bà Dawson nháy mắt. “Ta e là cháu nói đúng. Mặc dù ta thích thử điều đó nếu ta trẻ ra vài tuổi.”

Sự nhiệt tình của bà đã làm Helen nở nụ cười.

“Chúng cháu có thể nhờ giúp đỡ bằng chuyện xin một chỗ trong nhà của bà”, Simon nói.

“Helen luôn được chào đón ở đây. Cháu cũng vậy.” “Cảm ơn rất nhiều, thưa bà. Nhưng cháu xin bà mở rộng sự chào đón cho những thành viên khác trong gia đình cháu.”

Helen vặn mình ngay trên ghế để nhìn sang anh. “Ai?” “Chúng ta cần thêm tai mắt và những quyền năng mà tôi không có.”

“Bất cứ người nhà nào của cháu đều được chào đón, Simon”, bà Dawson nói.

“Bà không cần phải như vậy”, Helen nói với bà và liếc Simon. Mang nguy cơ đến ngay trước thềm cửa nhà bà Dawson là điều cuối cùng cô muốn.

“Cháu lo lắng nhiều quá”, bà Dawson đáp lại. “Ngôi nhà này vắng vẻ. Khi ông Dawson ra đi, bà từng tính đến việc bán nó và chuyển đến một nơi nhỏ để quản lí hơn, nhưng điều gì đó ngăn bà gọi môi giới.”

“Cháu nghĩ bà cảm thấy gần gũi với chồng mình khi ở đây và sẽ không thể có cùng những kí ức trong một nơi ở mới.”

“Thật vậy, cháu yêu, nhưng giờ ta nghĩ nguyên nhân còn hơn thế. Mọi chuyện xảy ra đều có lí do và có lẽ việc ta giữ lại căn nhà lớn không chỉ dành cho ta, mà còn cho những người khác.” Bà Dawson vừa nói vừa cười với Simon.

“Gia đình cháu sẽ đền bù cho bà.”

Bà phẩy tay vào không khí. “Khi nào ta gặp những người khác?”

“Khi chúng cháu trở lại.”

Đầu Helen dựng lên. “Trở lại? Có phải anh đã tìm được cách rời khỏi đây?”

Lúc Simon đáp lại bằng nụ cười, toàn thân Helen nổi da gà rần rật. Anh ta có cách. Người đàn ông mặc váy, nói chuyện với động vật, búng lửa, một Druid và là một kẻ dối đầu với khi đột, đã tìm được cách đưa họ trở về quá khứ. Điều này có nghĩa là Helen sẽ trải nghiệm Scotland Trung Cổ một lần nữa. Ôi, vui. Lần đầu tiên quá sức vui vẻ. Sao lại không thử lần nữa nhỉ?

“Tại sao chúng ta phải đi ban đêm ban hôm? Sáng sớm mai không được hả?”

Simon nắm lấy đôi tay Helen và buộc cô nhìn thẳng anh. “Chúng ta đã bàn không bao giờ thử ở hai nơi trong cùng một thời điểm. Chúng ta sớm quay lại với Amber và Cian, sẽ dễ dàng do thám Philip hơn. Đợi tới sáng, hẳn biết em không có mặt trong khách sạn ở Scotland và hẳn hoặc là quay về hoặc là tiếp tục tìm kiếm. Em đã để lại dấu vết của mình ở Scotland, hẳn sẽ tìm đến.”

Simon đã chỉ đạo Helen gọi tới khách sạn và chuyển tiếp cuộc gọi đến một khách sạn khác nằm sâu hơn trong vùng Cao nguyên. Tùy thuộc vào quyết tâm của Philip, anh ta có thể theo dấu vết họ tạo ra, trì hoãn anh ta thêm vài ngày. Giữ con người đó ở xa thì an toàn hơn so với việc anh ta tìm kiếm Helen tại Los Angeles. Bà Dawson cũng không gặp nguy hiểm khi Simon không có mặt để bảo vệ bà.

“Nhưng hôm nay chỉ còn cách ngày mai vài tiếng đồng hồ.”

Anh đọc được nỗi sợ hãi trong mắt cô. “Tôi sẽ bảo vệ em, tiểu thư.”

“Nhưng...”

Simon đặt một ngón tay lên môi cô. “Giải pháp của tôi nhằm đưa chúng ta về quá khứ có khả năng không hiệu quả.” Nó sẽ hiệu quả,

nhưng anh không muốn cô biết. Lizzy, mẹ của Simon, đã từng chỉ anh biết cách bà ấy và Fin trở lại thế kỷ XVI bằng một viên đá. Những ca từ vắn điệu của mẹ anh hiện lên trong đầu như một bài hát chúc mừng sinh nhật.

“Anh không nghĩ nó hiệu quả à?”

Anh không trả lời. “Ôi, lạy Chúa.”

“Bà cũng muốn đi nếu bà không cần ở lại dọn dẹp phòng ốc cho trống trải.” Bà Dawson đứng sau cửa nhà.

Người già luôn thích mạo hiểm hơn thanh niên. Người ta sẽ đưa ra ý kiến tranh luận, nhưng Simon đã chứng kiến những màn tranh cãi quá đủ trong đời. Cuộc sống quá ngắn ngủi. Chấp nhận mạo hiểm là cách duy nhất để thấy ta thực sự đang sống.

Simon thích mạo hiểm.

Helen cũng thích nếu anh có thể tìm ra cách làm cô bình tĩnh.

Anh nắm lấy tay cô và kéo cô bước qua cửa, rời khỏi nhà bà Dawson. Ở chái hiên, Simon nghiêng đầu hôn lên má bà Dawson. “Chúng cháu sẽ gọi bà khi quay về. Cháu để dao găm của mình lại trong phòng, bà hãy sử dụng nó, nó sẽ dẫn lối cho người nhà cháu đến đây nếu vắng mặt cháu.”

Bà Dawson gật đầu. Simon lại hôn lên má bà.

Anh bước lùi lại, Helen kéo người phụ nữ lớn tuổi ôm vào lòng. “Cháu đang làm đúng chứ?”

“Ồ, cháu yêu dấu, cháu là người dẫn đường tốt nhất. Ta ganh tị đấy. Hãy cam đoan cháu sẽ mang cậu ta lại với một cái váy nhé.”

Helen cười khúc khích. “Cháu yêu bà.”

“Ta cũng yêu cháu, Helen thân mến.”

Những tán cây xung quanh sân sau nhà bà Dawson và trong hàng

dậm sần khác của lảng giềng tạo cho Simon đủ sự riêng tư cần thiết.

Bàn tay Helen run rẩy trong tay anh khi anh dẫn cô rời xa ngôi nhà. Lizzy từng nói về sức mạnh của huyết thống Druid và cách nó đáp lại bà. Helen sẽ không thích điều Simon sắp thực hiện. “Tôi cần bàn tay em.”

Helen giơ tay trái lên và anh rút ra con dao đã lấy từ bếp của bà Dawson.

“Để làm gì vậy?”

“Chúng ta cần vài giọt máu.” Anh nâng lưỡi dao lên kề vào đầu ngón tay cô và cô rứt nó lại

“Tôi không thích kiểu này nhé.” “Em cần tin tưởng tôi.”

Cô cắn môi dưới và đẩy tay về phía anh lần nữa. Anh cứa một vết nhỏ trên ngón tay cô và cũng làm tương tự với mình. Sau khi cắt con dao vào túi, anh siết hai bàn tay mình và cô với nhau, nặn ra những giọt máu nhỏ thành một vòng tròn xung quanh họ.

Khi hoàn tất vòng tròn nhỏ, anh thắp lửa trên ngón tay mình và ném vào vòng tròn. Helen ép sát mình vào người anh, sức nóng từ hai cơ thể gặp gỡ nhau. Hơi thở cô phập phồng trong lồng ngực, cảm nhận nó đập mạnh qua lớp vải áo. Simon dùng bàn tay không chảy máu của mình ôm cô vào lòng. “Hãy tin tôi.”

Điều gì đó ánh lên trong mắt cô, Simon đặt ngón tay đang rỉ máu của hai người vào mặt dây đeo trên cổ. Sau đó anh bắt đầu khấn. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh. Đưa chúng con băng qua biển cả, trở về với gia đình. Nếu các đấng Tổ tiên chúng nghiệm, hãy đưa chúng con đi ngay bây giờ.”

Một tiếng nổ ầm ầm quen thuộc làm rung chuyển mặt đất dưới chân họ. Nỗi sợ lan khắp cơ thể Helen.

Simon thực hiện điều duy nhất anh có thể nghĩ đến để giúp cô phân tâm.

Anh cúi người về phía trước và làm tan chảy đôi môi cả hai.

Thế giới quanh cô như nổ tung. Không giống lần trước Simon hôn cô, lần này mang lại cảm giác an toàn, lý trí và vững chắc hơn. Bàn tay anh áp vào tay cô khi cơ thể họ rơi vào dòng thời gian. Chuyển động đôi môi uyển chuyển của anh tách môi cô ra để lưỡi tiến vào sâu hơn. Tiến ồn xung quanh họ ngày càng tăng lên nhưng Helen chỉ có thể nghe thấy tim mình đang đập và tiếng máu chảy rần rật trong huyết quản.

Cơ thể cao, rắn rỏi của Simon nép sát vào cô gần đến nỗi cô không thể cử động một ngón tay mà không chạm vào người anh. Anh ấy ngọt ngào, dịu dàng, chắc chắn là vô cùng kinh nghiệm trong chuyện hôn và đánh lạc hướng hơn cả những gì Helen từng nghĩ.

Cô cảm giác được bắp đùi anh ép vào giữa hai chân cô, hông cô hướng tới trước một cách vô thức. Một sự ham muốn sâu thẳm tạo thành tiếng rên thoát ra khỏi khuôn miệng.

Thế giới quanh họ yên ắng, toàn thân Helen cảm thấy như thể nó được bao bọc trong quầng mây ấm áp, êm ái. Bàn tay Simon di chuyển từ cổ lên gò má cô. Anh đã rời khỏi đôi môi Helen, cô chậm chậm mở mắt nhìn anh. Cô cử động muốn cất tay nhưng nhận thấy nó bị mắc kẹt giữa Simon và một thứ gì đó. Cô giật tay và quay đầu. Khuôn mặt Helen áp vào chiếc gối mềm.

Họ đã đáp xuống một cái giường, với đầu gối Simon áp vào giữa hai chân cô.

“Em có sao không?”, anh hỏi, giọng thấp và sâu trong lồng ngực.

Cô liếc nhìn qua vai anh, bỏ qua tư thế đang quán quýt của họ, cô để ý thấy những bức tường đá lạnh ngắt và trần nhà cao. Chiếc giường chẳng có gì giống với giường cô ngủ trước đây. Những tấm gỗ lớn đóng khung vây quanh một cái nệm mềm mại. Bên kia căn phòng là lò sưởi âm u và trống rỗng, cùng một chiếc ghế đặt trước nó.

“Chúng ta đang ở đâu?”

Anh mỉm cười, hít lấy một hơi thật sâu như đang thưởng thức không khí trong lành lần đầu tiên sau nhiều năm. “Nhà”, anh thở ra.

“Scotland?”

“Phải.”

Tiếng âm âm vang lên đằng sau cánh cửa gỗ làm Simon ngẩn người.

Cánh cửa bị bật tung, vài người xông vào phòng cùng lúc.

Helen bị kẹt trên giường và Simon thì đang ôm cứng cô. Cô đành cố gỡ rôi tay chân cả hai trước khi một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp mặc chiếc váy hoa màu nâu đồng chạy về phía chiếc giường.

“Simon.”

Simon đứng lên, kéo Helen theo. “Con biết mẹ nhớ con.” Helen bước tránh ra khi người phụ nữ choàng vòng tay quanh Simon. “Con dọa mẹ sợ chết khiếp.”

“Mẹ tưởng con không quay về sao?”

Nhiều thành viên gia đình chạy đến, đứng đầy căn phòng, mỗi người họ đều liếc về phía Helen nhưng nhanh chóng chuyển sự chú ý vào Simon.

Helen bị choáng trong chốc lát vì số lượng người. Chúa ơi, anh ta bảo gia đình mình đông, nhưng thế này khiến nhà Waltons trông như ‘mò côi’. Đàn ông thì cao lớn, tất cả đều phải hơn một mét tám và rắn chắc như thép. Phụ nữ không cao to nhưng sự hiện diện của họ chẳng phải như những cái bóng nhút nhát sau lưng đàn ông. Họ đẹp, tất cả đều đẹp theo cách riêng của họ. Thậm chí mấy đứa trẻ quần quanh chân người lớn cũng xinh đẹp.

Chẳng ngạc nhiên khi Simon rất nôn nóng quay về. Ai mà không yêu sự hậu thuẫn của một đại gia đình như thế?

“Cháu hẳn là Helen.” Người phụ nữ lớn tuổi nhất nhận ra cô đầu tiên.

“Làm thế nào bà biết tên cháu?”

“Túi của cháu...” Bà đánh mắt sang người phụ nữ chắc hẳn là Lizzy.

“Cái ba lô”, Lizzy chỉnh.

“Ba lô của cháu tới đây mà không có cháu.” “Ồ.”

“Helen”, tiếng gọi của Simon vượt qua mọi người trong phòng. Anh nắm bàn tay cô, một cách tự nhiên; cô di chuyển đến cạnh anh và hoan nghênh sự thoải mái quen thuộc của anh. Đặt một bàn tay trên lưng cô, Simon bắt đầu giới thiệu. “Đúng như em đoán, đây là mẹ tôi, Elizabeth và cha tôi, Finlay.”

Helen đón nhận nụ cười từ Lizzy và Fin bước tới nắm lấy tay cô. Ông hôn lên mu bàn tay rồi nháy mắt làm mặt cô đỏ ửng.

“Lãnh chúa của thị tộc, Ian, cùng vợ ngài, Lora. Ông bà đáng tự hào của tôi.”

“Mừng cháu về nhà, chàng trai.” Ian không buồn hôn tay cô, ông kéo cô vào một cái ôm chặt đến nỗi vắt hết cả không khí trong phổi cô. Khi buông cô ra, ông nắm cánh tay cô siết chặt. “Rất cảm ơn cháu đã mang nó về nhà, cô gái. Hãy tự nhiên như ở nhà.”

“À vâng, cảm ơn.”

“Hoan nghênh”, Lora nói. “Duncan và Tara, dì và bác tôi.” Duncan hôn lên tay cô.

“Đâu phải giờ kiểm tra tên tuổi, cứ tự nhiên thôi”, Tara đề nghị.

“Cháu phải làm vậy.”

“Hẳn em sẽ nhớ Todd, người canh sát mắt tích?”, Todd vẫy tay và bỏ qua màn hôn. gương mặt anh trông khá quen. “Và vợ Myra. Cô và chú của tôi.”

Myra mang thai nên chỉ chào Helen từ góc xa trong phòng. Helen vẫy tay chào lại ngắn gọn. “Chào.”

“Amber.” Simon trở. Amber vẫy tay.

“Và Cian.” Cian cao to hơn Simon một chút, nhưng khung hàm ngạnh của anh không hợp mắt Helen.

“Đừng quên bọn em”, một đứa trẻ lên tiếng.

Cánh tay nhỏ giơ về phía Simon. Anh bồng nó lên và cù nhẹ, vừa cười vừa nói, “Đây là Aislin, con út của Myra và Todd. Kia là anh trai Jake của nó. Selma, Kyle và Tavish đều là em trai, em gái của tôi”. Selma là một cô bé thiếu niên xinh đẹp và các em trai thì không nhỏ hơn bao nhiêu. “Briac, Fiona và Ian là con Duncan với Tara.”

Tara lên tiếng lần nữa. “Thực tình đâu phải bài kiểm tra. Phải không mấy đứa?” Bọn trẻ quay sang Tara. “Phải nhớ nhắc cô Adams tên của mấy đứa khi nói chuyện để cô nhớ.”

Một điệp khúc “Vâng, dì Tara” và “Vâng, thưa mẹ,” nói theo sau.

“Gọi tôi là Helen thôi.”

“Bọn em thì dễ nhớ rồi. Chị thì chắc sẽ nhầm lẫn những cái tên trong vài tuần.” Người lên tiếng là một trong những cậu bé, tên nó đã bị lãng quên. “Em là Kyle”, nó nhắc cô.

“Cảm ơn, nhưng chị nghĩ mình sẽ không ở lại đây nhiều tuần.”

Kyle nghiêng đầu nhú mày. “Vâng, có chứ.”

Giọng điệu quả quyết của đứa trẻ sẽ hài hước nếu thực tế không phải tất cả người xung quanh cô đều có một phép thuật nào đó. Dịch chuyển, linh cảm, đọc tâm trí con người... chết tiệt, cha của Simon có thể tạo ra động đất và ông anh ta có khả năng triệu tập sấm sét trên trời. Vì vậy nghe một đứa bé mười tuổi nói rằng cô sẽ không đi đâu được khiến cô lúng túng. Liệu nó biết chuyện gì cô không biết chẳng?

Simon hẳn đã cảm nhận được sự khó chịu của cô. Anh bước tới gần và đặt tay lên eo cô lần nữa. “Helen và con có một vài việc chưa hoàn tất ở nhà của cô ấy.”

Điều đó gây chú ý với người lớn. Những đứa trẻ không bị tác động.

“Loại công việc gì?”, Fin, người đàn ông động đất, cha dượng của Simon lên tiếng. Những cái tên có lẽ không quá khó nhớ nếu Helen có thể kết hợp chúng với quyền năng của họ.

Simon liếc nhìn mấy đứa trẻ và nhướn mày.

Lizzy bước lên. “Mẹ nghĩ chúng ta có nhiều chuyện cần thảo luận. Hãy để Helen thay váy đã, chúng ta sẽ nói tiếp vào bữa tối.”

Mặc váy? Helen liếc xuống bộ quần jean và áo thun của mình rồi nhìn tất cả phụ nữ trong phòng. Lạy Chúa, lần cuối cùng cô mặc đầm là khi nào nhỉ?

“Làm thế nào con dịch chuyển được vậy Simon? Không có hòn đá nào mất cả.”

“Vòng cổ của Helen.”

Simon đánh mắt vào cổ Helen, nụ cười tắt ngấm trên gương mặt anh.

“Cái gì?”

“Đừng hoảng.”

Ôi, Chúa ơi, chẳng bao giờ có điều gì tốt lành đến từ những từ ngữ đó. “Cái gì?”

“Vòng cổ nào, Simon?”

Helen hạ ánh mắt trên ngực mình.

Nó đã biến mất. Chuỗi vòng của cô, tấm vé về nhà của cô, đã biến mất.

Toàn bộ huyết sắc trên mặt Helen trôi đi chỉ trong một hơi thở. Cô

đẩy anh qua một bên và nhảy lên giường, bới xóc những tấm chăn, nỗ lực tìm kiếm chuỗi vòng du hành xuyên thời gian của mình.

“Nó phải ở đây chứ.” Lizzy nheo mắt nhìn.

“Cô ấy có đeo vòng cổ để mở cổng thời gian”, Simon giải thích. “Đó là cách tụi con về đây.”

“Nó không ở đây”, Helen hét lên điên cuồng.

Simon vươn tay đặt lên vai Helen. “Được rồi, tiểu thư, chúng ta sẽ tìm thấy nó.”

Tara ra hiệu mấy đứa trẻ rời khỏi phòng.

“Làm sao tôi về nhà được?”

“Chúng tôi có những hòn đá khác để dịch chuyển em.”

“Được sao? Ồ, phải... anh làm được.” Helen gật đầu ngay tức thì, hai mắt cô vẫn mở to đầy nghi ngờ. Sự thực là Helen đã để Simon ôm eo và giúp cô bước xuống giường, đứng trên đôi chân là một minh chứng cho thấy cô đã hiểu thế nào là cảm giác mất thăng bằng.

“Trông nó như thế nào?” Lizzy bước quanh giường và nhìn xuống sàn nhà.

“Một cái mặt dây chuyền được làm từ viên đá thô, chuỗi vòng và họa tiết trang trí kiểu Celtic khớp chúng vào với nhau.”

Amber, người đang di chuyển xung quanh giường cùng mẹ Simon, ngăn Liz khuyu xuống tìm chiếc vòng cổ mất tích.

“Viên đá lớn chừng này phải không?”, Amber giơ ngón trỏ và ngón cái thành vòng tròn.

“Phải”, Simon trả lời cô ấy.

“Chiếc vòng cổ không biến mất, nó chưa tồn tại.” “Xin lỗi?”, Helen hỏi.

“Sau khi Simon đến thời đại của em, năm mẩu đá tự tách khỏi viên đá thiêng. Tôi chỉ vừa bắt đầu chế tạo đồ trang sức để che giấu chúng. Đó là phương thức an toàn khi những viên đá nhỏ là kết quả của chuyến du hành. Chúng không thể tồn tại cùng một thời điểm. Do đó, vòng cổ của em sẽ biến mất khi em quay về đây.”

“Nhưng tôi từng đến và đi trước đây, không có chuyện gì xảy ra.”

“Viên đá nhỏ lúc đó chưa được sinh ra”, Lizzy nói. “Khi Fin và ta rời khỏi tương lai với một viên đá vào nhiều năm trước, viên đá đó đã biến mất.”

Helen lắc đầu. “Tôi không hiểu nổi.”

“Đừng lo lắng, cô gái”, Ian nói. “Tất cả những gì cháu cần làm là giúp Amber tạo ra chiếc vòng cổ, cháu sẽ có thể về nhà dễ dàng như khi du hành đến đây hôm nay.”

“Nhưng tụi cháu cần phải quay về ngay, đúng không?”, Helen liếc sang Simon.

“Chúng ta có tất cả thời gian của thế giới này. Khi mình quay về, sẽ chỉ mất vài phút so với lúc rời đi. Chúng ta đang nói về dịch chuyển thời gian mà, tình yêu. Miễn là hai ta không cố gắng trở về trong khoảng thời gian khi mình đã ở đó, mọi chuyện sẽ ngoài tầm kiểm soát.”

Helen nắc một tiếng cười nhỏ. “Tôi sẽ không muốn biến mất trong cảnh tượng đang nhìn chằm chằm bản thân mình đứng ở bên kia căn phòng.”

“Chính xác. Giờ tại sao em không đi với mẹ tôi và những người khác, tôi sẽ chờ em ở dưới lầu khi nào em sẵn sàng.”

Simon có thể nhìn thấy chút do dự trước khi Helen gật đầu và để mình được dẫn ra khỏi phòng.

“Thật tốt khi con về nhà”, Fin nói lần nữa. “Tốt vì đây là nhà.”

“Thay quần áo đi con trai, chúng ta sẽ xuống dưới lầu đợi con.”

Simon liếc nhìn chiếc quần jean màu xanh hợp với làn da mình rồi gật đầu.

Từng tác da của Helen đều phản kích. Amber dẫn cô vào phòng mình, bày ra những chiếc váy đầm cho Helen chọn lựa. “Em và tôi có vóc dáng tương tự”, Amber nói, giờ hàng thước vải mang hình dạng cái váy lên.

“Sao tôi không thể chỉ mặc như thế này? Mọi người biết tôi từ đâu tới mà.”

“Gia đình chúng tôi hiểu, nhưng những người khác thì không biết.”

“Những người khác?”

“Người hầu, binh lính của cha tôi.”

Cho đến giờ, Helen mới chỉ nhìn thấy hàng đồng người nhà MacCoinnich. Ý nghĩ những binh sĩ chạy quanh pháo đài đá cổ đại đã không nảy ra trong đầu cô. “Tôi chưa nghĩ đến điều đó.”

“Quan trọng là giữ bí mật với những người khác rằng em đến từ đâu hay thời đại nào. Chúng tôi không tạo sự chú ý khi là Druid. Có lẽ Simon đã nói với em, ở thời đại này, bị gọi là phù thủy đồng nghĩa với cái chết.”

Helen nuốt nước bọt. “Tôi không bắn lửa trên tay như Simon nên sẽ không có bất kì rắc rối nào.”

Amber đặt một chiếc váy màu nâu sẫm lên giường và chuyển đến cái rương khác. “Tôi sẽ dạy em.”

“Dạy tôi chuyện gì?” Helen ngồi xuống và tháo giày. “Búng lửa từ bàn tay.”

“Tôi không nghĩ vậy. Tôi đã trải qua cuộc đời của mình chẳng cần

chút quyền năng nào, bây giờ cũng không cần thiết phải thử.”

“Em nói chuyện nghe như một bà lão.”

Helen cảm thấy mình già cỗi. Giống như cô đã sống hàng trăm năm trong cái ổ nhỏ của mình. Tất cả thành viên gia đình vây quanh Simon khi họ vừa đến làm cô nhớ đến những năm tháng đã qua. Vẫn đi một mình. Bà Dawson là người thân gần gũi nhất cô từng có và bà đang ở cách xa cô hàng ngàn dặm và hàng trăm năm.

Amber đặt một bàn tay lên tay cô và bói rôi. “Xin lỗi.”

“Không sao cả đâu.”

“Vì sự mát mát của em. Tôi luôn có gia đình bên cạnh và không thể tưởng tượng được sẽ ra sao nếu lớn lên một mình. Hẳn phải khó khăn lắm.”

Helen mở miệng định hỏi làm thế nào Amber biết được quá nhiều, rồi cô nhớ Simon từng kể về khả năng thấu cảm của Amber. “Cuộc sống bất công. Thật vậy, nó ngốn hầu hết thời gian.” Muốn đổi đề tài, Helen kéo chiếc áo thun qua vai. “Vậy, tôi mặc cái này như thế nào?”

Hai mươi phút sau, Amber hộ tống cô qua dãy hành lang tối và tới một cầu thang lớn. Lâu đài MacCoinnich rất lớn. Tường đá cao quá đầu người. Nền chày sáng gần dọc theo bức tường khi họ bước xuống cầu thang. Mọi nơi Helen trông thấy đều là khung cảnh cổ kính ấn tượng. Dù hiện tại thì nó không cổ. Cô chạm vào một tấm thảm ốp tường để giữ ấm. “Thứ mới mẻ nhất trong thời đại Trung Cổ”, cô thì thầm.

“Thành quả của mẹ tôi.”

Helen dừng bước để nhìn kĩ càng từng đường kim mũi chỉ. “Mẹ chị làm... bằng tay?”

“Chúng tôi không có máy móc, cũng không có điện để vận hành.”

“Thật tuyệt vời. Phải mất nhiều giờ để tạo ra nó.” “Nhiều năm. Gần cả thập kỷ, thực đấy.”

“Wow.” Và nó thật tuyệt. Ai làm thứ này chứ?

“Hai người đây rồi.” Simon bước vào phòng và dừng lại.

Khi ánh mắt anh dời đến thân hình Helen, cô cũng nhìn anh. Anh đã biến thành một chàng trai Cao nguyên Scotland với chiếc váy dài. Chiếc sơ mi hơi bó eo, rộng vai được nhấn mạnh bởi y phục trên người. Anh thậm chí trông còn lộng lẫy hơn trong chiếc váy của mình.

Ánh mắt nóng bỏng của anh râm ran trên cơ thể Helen khi đang mặc váy đầm của Amber làm trái tim cô kích động.

Helen mím môi dưới và đảo mắt nhìn anh. Anh nở một nụ cười ẩn chứa vẻ nghịch ngợm.

“Tuyệt”, anh thì thầm khi đến bên cạnh và cầm tay cô đặt vào khuỷu tay mình. Luồng điện phát sinh ở nơi tiếp xúc. Anh giờ cánh tay khác dìu Amber và dẫn cả hai cùng bước vào một nơi mà Helen nghĩ là phòng ăn tối.

Cô có rất ít thời gian để cân nhắc về người du hành xuyên thời gian ngược xuôi với cô khi đại gia đình của Simon vây quanh họ.

“Ngồi đây nào”, Tara, hoặc có lẽ là Myra lên tiếng. Ghép nối tên với gương mặt sẽ mất một chút thời gian.

Rất may, Simon ngồi bên cạnh cô và điêm tên mọi người xung quanh. Tất cả trẻ con ngồi ở phía cuối bàn và kiên nhẫn chờ bữa ăn bắt đầu.

Ian, Lãnh chúa dòng họ MacCoinnich khởi đầu bữa tiệc nhỏ khi những người hầu tràn vào căn phòng.

Helen kinh hãi vì số lượng người ủa ra từ trong bếp.

Một vài ánh mắt tò mò nhưng không ai lên tiếng trực tiếp. Có lẽ họ đã quen với việc người lạ “xuất hiện” từ đâu đó và đang cố giữ thắc mắc của mình trong đầu mà thôi.

“Thật mừng khi thấy ngài trở về, ngài Simon”, một người hầu can

đảm nói.

“Mừng khi được về nhà, Maggie”, anh nháy mắt đáp lại. Khi những người hầu rời khỏi phòng, Lora lên tiếng,

“Ta đã chuẩn bị một phòng cho cháu bên cạnh phòng Amber”.

Như thế có bất tiện không? Cô có đang đuổi ai ra khỏi phòng không? “Cảm ơn ạ.”

“Có rất nhiều phòng trống”, Simon nói với cô. “Một khi bắt đầu sinh con, việc mở rộng lâu đài trở nên cần thiết.”

“Tràn ngập tình yêu và tiếng cười, phải không các cháu?”, Lora hỏi.

“Vâng, thưa bà.”

Helen giúp chuyển những khay đầy thịt, bánh mì và rau khắp mặt bàn.

“Cháu có gia đình không, cô gái?”, câu hỏi đến từ Ian. “Không, không hẳn.” Cô chuyển khay thịt bò sau khi lấy một miếng nhỏ cho mình.

“Không gia đình?”, một đứa trẻ hỏi.

“Cháu là trẻ mồ côi”, lời lẽ tuôn ra tự nhiên, nhưng mọi người đều khựng lại. “Không sao đâu. Cháu đã sống với điều đó cả đời. Không thành vấn đề.”

“Ta rất tiếc”, Fin, người đàn ông động đất nói. “Không sao. Cháu đã quen với nó.”

“Không có chị em, anh em?” Helen lắc đầu.

“Ai nuôi nấng cháu?”

Thức ăn bắt đầu luân chuyển quanh bàn một lần nữa, nhưng những cặp tai vẫn có nguyện vọng nghe câu trả lời của cô. “Bố mẹ Foster... Cháu có bà Dawson”, cô trả lời dè dặt. Helen không hoàn toàn cô đơn.

“Bà Dawson giống chúng ta”, Simon nói, lời lẽ như thể bà là một tín đồ giáo phái tôn giáo nào đó. “Bà ấy có một tư dinh lớn, nơi chúng ta có thể đến đó.”

Ian quét mắt ra sau lưng Simon. Khi căn phòng không còn ai ngoài thành viên gia đình, ông nói, “Kể mọi người nghe chuyện gì đã xảy ra”.

Helen nhâm nhi bữa ăn của mình trong khi Simon giải thích những gì đã diễn ra kể từ khi anh biến mất.

Khi anh phơi bày câu chuyện, ánh mắt cảnh giác của mọi người tỏ ra chấp nhận hết thảy điều kì lạ đã xảy ra, Helen mới nhớ rằng mình đã sống cô đơn đến dường nào.

Phải làm gì để có một gia đình luôn chấp nhận lời nói của bạn như sự thật hiển nhiên chỉ vì họ tin bạn? Trong suốt đời mình, cô đã phải chứng minh bản thân với bất cứ ai đi ngang qua nó. Ở gia đình MacCoinnich, cuộc sống không theo cách như vậy.

Lúc người lớn trò chuyện, bọn trẻ tự lo cho nhau, đứa lớn nhất giúp đứa nhỏ nhất, thỉnh thoảng với sự hướng dẫn của người lớn. Lãnh chúa Ian lắng nghe, như hầu hết mọi đàn ông, chẳng buồn chau mày hay nhăn trán.

Cánh phụ nữ thì quan sát cô.

Điều điên rồ là, khi một người hầu bước chân vào phòng thì người nhà MacCoinnich đổi qua những câu chuyện bình thường. “Bữa ăn thế nào? Ian có thể nâng thanh gươm của mình cao đến cỡ nào?” Các câu trả lời được đưa ra, sau đó ngay khi họ ở một mình, chủ đề cuộc trò chuyện liền chuyển sang đề tài về chuyến du hành xuyên thời gian của Helen và Simon. Họ thực hành rất tốt nghệ thuật lừa dối. Hải hước, Helen luôn cho rằng sự dối trá có một hàm ý khó chấp nhận. Gia đình này dường như không mấy may có tí rung cảm tội tộ nào.

Ngay lúc này, không khí bữa ăn thật kì quái.

Simon chuyển tiếp đến câu chuyện của những ngày qua, Helen chỉ đưa ra câu trả lời với những câu hỏi mà anh không đáp được.

Myra, người trông vô cùng giống Amber, giúp mấy đứa trẻ rời khỏi bàn ăn và tiếp tục những chuyện mà Helen nghĩ là nghi thức trước giờ đi ngủ. Người lớn rời đến đại sảnh, tụ tập quanh lò sưởi.

“Giờ cháu có kế hoạch gì?”

“Tụi cháu cần quay trở lại và xác định điều Philip đang tìm kiếm.”

“Hắn có thể là một tên trộm vặt”, Todd nói. “Mặc dù ta không nghĩ thế.”

“Cháu cũng vậy. Hắn ra đi tay không và biểu hiện như người đang che giấu bí mật.”

“Hắn có thể là một Druid chẳng?”, Amber hỏi. “Cháu không tiếp cận đủ gần để biết được.”

Helen nhún vai. “Đừng nhìn tôi. Tôi chẳng biết bất cứ điều gì về Druid cho đến tận tuần vừa qua.”

Lizzy bật cười. “Vài người trong chúng ta hiểu cảm giác đó. Điên rồ, phải không?”

“Gàn dở.”

“Cháu sẽ quen với điều đó.”

“Nếu hắn ta là Druid, chẳng thể đoán trước được hắn có khả năng gì.”

Helen liếc sang Lora. “Ý bà là gì ạ?”

“Không phải tất cả chúng ta đều sử dụng quyền năng của mình cho điều thiện.” Lần đầu tiên trong đêm nay, Cian lên tiếng. Suốt bữa ăn, anh ta chỉ lắng nghe, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía cô. Vì anh ta chọn một thời điểm cất giọng, và vì điều anh phát ngôn, một cơn ớn lạnh không rõ nguyên nhân chạy khắp cơ thể cô.

“Ý anh là gì? Anh nghĩ Philip sẽ tổn hại tôi?”

“Có thể.”

Simon ngoảnh đầu về hướng Cian, nheo mắt. “Chúng ta không nên suy đoán.”

“Không, cháu cần điều tra”, Todd nói.

“Chính xác. Đây là lí do tại sao chúng cháu cần về đây. Chúng cháu muốn trở lại với sự trợ giúp.”

Simon nhìn người đứng đầu gia đình và chờ Ian gật đầu.

“Cô Amber có thể giúp xác nhận những ý định của Philip.” Hàm Ian siết lại. Nhưng trước khi ông kịp mở lời,

Simon nói thêm, “Chú Cian và cháu có thể hộ tống cô Amber và Helen”.

CHƯƠNG 13

Sau giấc ngủ khó khăn đêm hôm trước, Helen đẩy cái chăn sang một bên trên chiếc giường êm ái nhất mà cô từng được nằm, di chuyển tới chỗ lò sưởi, khơi động củi đang cháy âm ỉ. Căn phòng nhỏ hơn so với phòng Simon nhưng rộng hơn căn hộ của cô tại California. Ở một mình vài tiếng đồng hồ qua giúp suy nghĩ của cô chắc chắn hơn.

Lần đầu tiên trong đời, cô được vây quanh bởi một gia đình thương yêu lẫn nhau, nghĩ cho nhau trước tiên, rồi mới nghĩ đến những điều xung quanh. Họ chấp nhận cô như thể họ biết cô sẽ đến, và cứ như cô là một phần quan trọng trong cuộc sống của họ.

Suốt buổi chiều tối trước đó, cô được đảm bảo rằng họ sẽ giúp cô tìm đường về nhà. Sự bảo đảm duy nhất Helen có được trong cuộc đời mình là những gì cô tự tạo ra thế nên tin tưởng gia tộc MacCoinnich là một bước tiến lớn. Cô muốn gạt sang bên nỗi lo lắng bị mắc kẹt ở quá khứ và đắm mình vào thế giới rộng mở trước mắt cô.

Cô luôn đánh giá cao tính nghệ thuật trong nhiều hình thức thể hiện. Các tấm thảm, tranh vẽ, chân nến, đồ nội thất là tất cả những tác phẩm nghệ thuật sẽ bán được hàng ngàn, thậm chí hàng triệu đô la. Tất cả mọi thứ cô trông thấy đều có tác dụng của riêng nó. Thảm để trang trí và giữ ấm tường. Hơi lạnh bên ngoài vẫn thấm thấu vào phòng và nhắc bạn rằng nơi đây chẳng có bất kì hệ thống sưởi vào để tránh rét.

Các bức tranh chỉ là ảnh ghi lại thời gian. Một điều gì đó mà Tara khuyến khích gia đình bày biện. Chân dung Ian và Lora chiếm lĩnh đại sảnh. Chân dung của Duncan và Tara cùng với Myra và Todd, Fin và Lizzy treo dọc theo lối cầu thang. Helen tự hỏi những bức tranh này đã ở đâu trong thế kỷ của mình.

Cô chưa từng thấy chúng trước đây, hoặc cô không nhớ ra. Có lẽ một nhà sưu tầm hay hậu duệ xa đang giữ chúng. Cô ghi nhớ và sẽ tìm kiếm chúng khi trở về nhà.

Helen đổ nước vào chậu và rửa sạch đôi mắt buồn ngủ. Amber đã bảo cô nên chuẩn bị làm quen với Scotland thế kỷ XVI. “Mở mắt và lắng tai, nhưng giữ miệng trù khi nói với tôi hay với người khác trong gia đình. Tốt nhất là không gây sự chú ý.”

Điều đó bất khả thi. Những người hầu đã nhìn cô bằng ánh mắt thận trọng.

Tiếng gõ cửa khe khẽ kéo Helen thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man. “Mời vào.”

Amber bước vào phòng với hai người hầu theo sát gót. “Chào buổi sáng, Helen. Hy vọng em ngủ ngon.”

“Đúng thế”, cô nói dối.

“Đây là Lita và em gái Anabel. Cả hai sẽ lo việc kim chỉ và giúp chúng ta may vài thứ gì đó cho em mặc.”

Những người hầu nhún gôi sau trước khi bắt tay dỡ hàng thước vải họ mang tới.

Helen định phản đối, nhưng cái nhìn nghiêm khắc của Amber làm cô ngậm miệng trước khi kịp thốt lên tiếng nào. Mở mắt và ngậm miệng. Mình đoán các bài học bây giờ đã bắt đầu.

Amber bước đến cửa sổ và kéo mở tấm rèm nặng nề. Bình minh mờ sương của Scotland đã không ngăn được ánh sáng chói lọi đổ vào căn phòng.

Trong vòng một giờ, Lita với Anabel đã có tất cả số đo họ cần, và đang bận rộn may quần áo cho Helen. Khi còn ở nhà, tủ quần áo của Helen chỉ có hàng Trung Quốc hay Đài Loan. Việc có thứ gì đó may đo không chỉ dành riêng cho cô, mà còn làm bằng tay, thực ngạc nhiên đến rụng cả hàm.

Khi các người hầu rời khỏi phòng, Amber khơi cuộc đối thoại về tương lai sắp tới. “Phải mất thời gian để Lizzy và Tara thích nghi với loại quần áo chúng ta mặc ở đây.”

Cũng như tôi đã nghĩ mình phải điều chỉnh bản thân khi du hành đến thời đại của em”, khi nói, một vẻ phẫn khích phủ lên gương mặt cô.

“Tara và Lizzy từng mặc quần áo tương lai à?”

“Thỉnh thoảng thôi, không thường xuyên. Và không bao giờ xuất hiện trước mặt những người không thuộc gia đình.”

Amber giúp cô mặc bộ váy thứ hai, nó trông có vẻ khác so với bộ ngày hôm trước. Khi họ trò chuyện, Amber kéo dây buộc lưng áo. Helen không nghĩ nó giống chiếc khóa dây kéo. Một chút kim loại đã làm nên điều kì diệu của thời trang.

“Tôi không nghĩ mình có thể mặc thứ này mỗi ngày.” Amber bật cười.

“Chị đã từng nghe điều đó trước đây, phải không?”

“Lizzy than phiền nhiều nhất và vẫn từ chối mặc áo corset¹ thường xuyên.”

¹ Áo corset hay còn được gọi là áo nịt ngực, áo chèn, là trang phục giúp định hình vóc dáng cơ thể của phái đẹp, trở thành thứ phụ kiện không thể thiếu trong nhiều thế kỷ.

“Chị sẽ hiểu nỗi thất vọng của bà khi chị đến thời đại chúng tôi sống.”

“Ừ, hẳn là em nói đúng.”

Tại sao Amber sắp bay đến hàng trăm năm sau vào tương lai mà không hề tỏ ra căng thẳng? “Kể tôi nghe, sức mạnh của em là gì?”

Helen bước tới ghé ngồi và lấy lược chải tóc. Amber đi theo và đón lấy lược, có ý giúp cô. Helen không có bạn thân là nữ và hiếm có người khác giúp mình chải đầu bên ngoài không gian tiệm làm tóc. Khoảnh khắc yên tĩnh làm ngực cô thất lại. “Tôi là một thợ nhiếp ảnh.”

Amber phát tay. “Không phải nghề nghiệp, mặc dù ý nghĩ rằng phụ nữ làm bất cứ việc gì ngoài hầu hạ hay buôn bán vẫn gây trở ngại cho

tôi, ý tôi là sức mạnh Druid của em ấy?”

“Ồ, chuyện đó. Tôi không biết phải giải thích thế nào.” Amber bỏ cái lược xuống và bắt đầu tết những bím tóc nhỏ phức tạp. Rút một chiếc ruy băng hồng trong túi váy ra, cô lồng nó vào tóc Helen. “Nói thử xem.”

“Khi tôi muốn tìm kiếm vật gì, hay ai đó, tôi linh cảm, ờ, năng lượng, tôi đoán chị sẽ gọi như vậy. Đại loại như con chó biết tìm dấu vết bằng việc đánh hơi.”

Amber tiếp tục tết tóc. “Em có thể điều khiển nó không?” “Tôi không chắc mình phải kiểm soát cái gì. Cảm giác là có hoặc không thôi.”

“Liệu em có bị nó áp đảo?”

“Chỉ khi tôi tìm thấy điều mình cần. Không khí dày đặc, giống như độ ẩm vào một ngày nóng bức.”

Những ngón tay Amber dừng lại. “Nhưng nó sẽ nhanh chóng tan biến?”

“Ừ.”

Helen nghe tiếng Amber nuốt nghẹn trước khi cô quay đầu nhìn. Một vẻ khó chịu lóe lên trong mắt Amber rồi cô ấy trở lại với việc tết tóc. “Giờ em nên biết quyền năng giống như kĩ thuật may vá hay làm tóc, nó sẽ phát triển nhờ luyện tập.”

“Tôi chẳng may may biết cách nào luyện tập.”

Amber hoàn tất công việc, đặt tay lên vai Helen. “Gia đình tôi có thể giúp.”

“Đưa tôi về nhà là ưu tiên số một, chứ không phải rèn giũa kỹ năng Druid.”

“Đó là chỗ sai lầm của em. Em đến đây vì một lí do. Quan trọng là phải tìm hiểu mọi thứ em có thể thực hiện trước khi trở về.”

“Chị nói nghe như có sự can thiệp nào đó của số mệnh vậy. Tôi bị quàng vào chiếc vòng cổ là ngẫu nhiên và đến đây để tìm một đứa trẻ mất tích.”

“Nhưng em lại tìm thấy một người đàn ông, một chiến binh đáng chú ý.”

Helen chạm phải ánh mắt Amber và cảm giác má mình nóng lên. “Simon ưa nhìn, nhưng chúng tôi đến từ hai thế giới khác nhau.”

“Hai người đến chính xác từ một thế giới.”

Được rồi, có lẽ đúng như thế. Tuy nhiên, cuộc sống của anh ấy rõ ràng ở thế kỷ XVI còn cô thì không phải. “Anh ấy đã hôn tôi, nhưng chỉ có thế.”

Amber mỉm cười không nói gì. Helen nhớ rằng phép thấu cảm của Amber giúp cô ấy có lợi thế trong cuộc trò chuyện giữa họ.

“Tôi không đang trong mối quan hệ nào cả. Chết tiệt, tôi thậm chí còn chưa hẹn hò.”

Amber nhướn một bên chân mày.

Helen vùng dậy khỏi ghế vì lo ngại những gì Amber có thể nhìn thấy nếu cô ấy muốn đào sâu hơn vào tâm trí cô. “Không biết mọi người ở đây ăn gì cho bữa sáng, nhưng tôi đang đói chết đây.” Có lẽ thay đổi chủ đề sẽ giúp ích.

Trước khi cô đến gần cửa phòng, Amber đặt bàn tay lên cánh tay cô. “Đâu đó sâu thẳm trong em đã bị tổn thương. Tôi sẽ không tọc mạch, nhưng bất cứ lúc nào em muốn trò chuyện, có thể tìm tôi.”

Nước mắt tức thì ngấn đầy đôi mắt của Helen. Với một người phụ nữ không cảm xúc, cảm giác của cô bây giờ là bị bóc trần. “Tôi không biết chị nói về điều gì.”

Amber buông tay và dời mắt. “Như em muốn.”

“Tôi muốn đồ ăn.”

Khi họ bước xuống cầu thang lớn, giọng đàn ông hét lên từ dưới sảnh.

“Chúng tấn công từ phía Bắc và phía Đông, ngôi làng nằm trên đường hành quân của chúng.”

Amber giữ cánh tay ngăn Helen đi tiếp. Họ chồm qua lan can và lắng tai. Từ những giọng nói, và tiếng đồng đảo đàn ông tụ tập dưới đó, Helen nghĩ toàn bộ quân đội đã được tập hợp trong sảnh.

“Có chuyện gì vậy?”, cô thì thầm hỏi Amber đang liếc qua chần song, những đốt tay trắng bệch.

“Một cuộc tấn công, tôi nghĩ vậy.” Tấn công? “Ý chị là vào đây hả?”

“Đủ sâu để khiến lính của cha tôi phải vào trong lâu đài.” Lính của cha cô ấy. Tức là quân đội. Hàng tá chiến binh hung hãn với cả đồng gươm lẫn vũ khí không tên đang tràn ngập phòng. Một số người đi quanh Ian, Simon, Fin, Duncan, Cian và Todd, sưởi ấm bằng lửa như thể họ đang đi lại trong nhà mình. Sự lo lắng len lỏi vào ý nghĩ của Helen. “Tôi không hiểu.”

Amber vỗ bàn tay Helen và nhúu mày. Sau khi buông tay ra, cô nói, “Đừng lo. Cha tôi là một lãnh chúa rất hùng mạnh, có rất nhiều binh lính phục vụ ông. Chúng ta sẽ ổn”.

Tiếng bước chân vang lên phía sau họ. Helen xoay người và trông thấy đám trẻ MacCoinnich đang tụ tập lại. “Chuyện gì xảy ra vậy?”, một đứa hỏi.

“Không biết.”

“Suyt!”, Briac, đứa trẻ lớn tuổi nhất mắng đám em. “Nghe đi.”

“Trevor và liên minh của hắn gặp trở ngại khi vượt qua cánh đồng. Đó chỉ là nhóm trinh sát, dễ dàng ngăn cản.”

“Còn những kẻ khác sao?”, Ian hỏi. “Vâng, nhiều.”

“Và ngày càng tăng.”

“Điều này cứ như thể chúng đang chờ, đợi cho quân số tăng lên.”

Thậm chí từ ban công Helen cũng có thể nhìn thấy đôi vai căng thẳng của Ian và nắm đấm siết chặt của Simon.

Có điều gì đó rất tệ hại.

Có một phòng khách rộng trên tầng các phòng ngủ ở dãy chính lâu đài. Amber giải thích đó là phòng được sử dụng cho trẻ con chơi đùa. Ghế và nhiều thứ của trẻ con được dỡ bỏ để phù hợp với gia tộc MacCoinnich.

Sảnh chính lâu đài rải rác chiến binh. Một số nằm lăn ra trong khi số khác ngủ dựa vào tường. Dòng người còn lại tràn ngập trong nhà, ngoài sân và các đồn trú.

Rõ ràng một ngôi làng gần đó đã bị đe dọa và Ian ra lệnh những người cư ngụ trong đó phải được di chuyển an toàn vào lâu đài.

Helen quan sát tất cả mọi thứ như một người ngoài cuộc. Lịch sử mở ra trước mắt khi cô chứng kiến một thị tộc Cao nguyên chuẩn bị cho cuộc chiến. Có tháp canh cao trong lâu đài, nơi binh lính đứng gác. Những người lớn tuổi trong làng đã được đưa vào phòng trong khi đa số dân thường được che chở trong các căn lều dựng khắp sân. Helen không thể đi bất cứ đâu mà không đụng phải ai đó. Nội điều này đã làm cô ngạc nhiên khi xét thấy lâu đài MacCoinnich rộng thế nào. Chỉ mới một ngày trước khi diễn ra sự đổ bộ ồ ạt. Bây giờ nó thật chật chội. Chưa đề cập đến giọng Scotland vô cùng nặng nề, những ngôn ngữ nước ngoài, khiến cô không thể hiểu họ đang nói gì.

Simon không xuất hiện suốt cả ngày. Tara và Lora cho các thành viên gia đình biết những chuyện xảy ra dưới đó thông qua khả năng lập dị của họ là trò chuyện với chồng bằng tâm trí. Những nàng hầu bận rộn đưa thức ăn nhưng nhanh chóng chạy ra đáp ứng nhu cầu của đám đàn ông tụ tập bên dưới.

Amber lui về phòng mình và Helen giờ đang ngồi cùng Liz, mẹ của

Simon, người có lẽ trông cao tuổi nhưng chắc chắn không hề giống với người đã quen với những gì đang xảy ra xung quanh họ.

“Cháu thấy thế nào?”, Liz hỏi.

Helen suy nghĩ trước khi trả lời. Hiểm họa đến từ khắp mọi phương. Cô chẳng biết trốn vào góc nào cả. Nhưng rồi một lần nữa, có lẽ Liz biết điều cô không biết.

“Vậy cô thấy thế nào?” Cách trả lời tốt nhất cho một câu hỏi khi bạn không chắc về đáp án khả dĩ chính là hỏi lại câu hỏi của người đó.

“Cô sợ vãi ra.”

Lời tục làm Helen cười. Mẹ của Simon có thể đang diện quần áo phong cách thời Trung Cổ nhưng bà ấy hoàn toàn dùng ngôn ngữ thế kỷ XXI. “Cháu cũng vậy.”

“Chúng ta sẽ ổn thôi.” “Làm sao cô chắc chắn?”

Liz liếc nhìn Tara và Myra đang vỗ về mấy đứa trẻ. “Bọn cô đã từng chống lại thứ còn tồi tệ hơn nhiều.”

“Trở về nhà và có một người đàn ông đi theo mình, cháu nghĩ đã đến tận thế. Dường như có cả một đoàn quân ở ngoài kia sắp chinh phạt chúng ta. Cháu không biết chuyện nào tồi tệ hơn.”

Liz gật đầu. “Phép thuật khó đối phó hơn nhiều so với vũ khí hiện hữu.”

“Cháu có nghĩa vụ phải biết những điều đó không?” “Không, ta đoán là không”, Liz hít một hơi thật sâu và nói tiếp, “Có những kẻ thù đến với gươm giáo, đại pháo, cung tên và lửa. Nhưng chúng chỉ là vật chất. Có nhiều cách chắc chắn đánh bại họ...”

“Hoặc thua trận và kết cục là nằm trên vũng máu.” Liz đánh mắt nhìn về phía đám trẻ nhưng Helen đã rất cẩn thận với âm lượng tiếng nói của mình.

“À, được rồi”, Liz tiếp tục, “Có nhiều cách để đánh bại kẻ thù hiện

hữu. Khi cháu đối phó với phép thuật, bầu trời mới là giới hạn”.

“Cô đang nói tới những quả cầu lửa và dịch chuyển đồ vật bằng suy nghĩ. Không phải chuyện cháu hiểu, nhưng được rồi, cháu thấy điều đó có thể là một yếu tố bất ngờ. Tuy nhiên, rốt cuộc cô sẽ biết chuyện gì sắp xảy ra nếu cô theo dõi.”

“Cầu lửa và dịch chuyển đồ vật là những gì kém nhất chúng ta từng thấy.”

Helen bỏ qua vẻ châm chọc trong giọng điệu của Liz. “Cháu quên mất phép linh cảm và thấu cảm.” Nhiều quyền năng mà Simon đã từng kể về gia đình mình, nhưng Helen không lắng nghe nhiều những lời khoác lác khó tin của anh.

“Cháu thực sự có rất ít khái niệm về khả năng mà chúng ta đang có.”

“Cháu đang ngồi trong một lâu đài Trung Cổ khi cuộc chiến điên rồ sắp xảy ra dưới đó. Dường như cháu thấy chúng ta đang ẩn nấp và chờ đợi những người khác định đoạt số phận mình. Cháu không chắc việc thả lửa hay làm cái đồng hồ bay vèo vèo trong phòng sẽ giúp ích gì.”

Đôi mắt xanh của Liz chăm chú vào Helen. Một thoáng ngạc nhiên chợt tắt trước khi nụ cười biết tuốt nở trên môi bà. Có lẽ số phận đã nhúng tay vào khi Tara bước tới chỗ họ và ngắt ngang cuộc thảo luận. “Simon đang trên đường về. Chúng ta sẽ biết sớm thôi.”

Helen thẳng lưng. “Trở về? Anh ấy đã ở đâu?” Ý nghĩ anh bị vây giữa kẻ thù khiến tim cô đập nhanh hơn một chút.

Tara liếc nhìn Liz. Sau đó bà gật đầu và nói tiếp, “Trình sát”.

Đó là đáp án.

Không phải đáp án cô muốn. “Một mình?”

Câu hỏi không hề đánh động tới những người phụ nữ. Cả hai gật đầu.

Tim Helen đập loạn. “Cô để con trai đi ra ngoài một mình khi có cả đội quân đang cố hạ những bức tường thành xây bằng hàng tấn gạch

sao?”, giọng Helen rít lên và gương mặt trở nên lo lắng.

“Nó sẽ không bị phát hiện.”

Làm thế nào Tara có thể chắc chắn người đàn ông đơn độc trên con ngựa sẽ không bị phát hiện? Đột nhiên việc phải nhìn thấy Simon toàn vẹn rần rỏi trở thành mong muốn vượt lên trên mọi nhu cầu khác. Helen bật dậy, xoa lòng bàn tay ẩm ướt dọc theo chiếc váy.

“Cháu chưa biết phải không?”

“Biết chuyện gì? Không phải thật là điên rồ khi chỉ cử một người đi trinh sát cả một đội quân à? Cháu biết điều đó chứ.”

Helen đi ra cửa. Lâu đài đầy áp đàn ông Trung Cổ đến mức đáng nguyên rủa. Cô muốn biết Simon vẫn khỏe và sẽ không cho phép bất cứ ai can thiệp mắt mình. Vậy nên cô phải nói gì đó với Lãnh chúa Ian. Là kẻ quái quỷ nào cử một người đi làm công việc của một toán quân vậy? Helen có thể đã bỏ qua một hoặc hai tiết Lịch sử, nhưng cô biết đó không phải một kế hoạch chiến lược thành công.

Cô đã đi qua cửa và bước vài bước xuống sảnh trước khi Liz kịp giữ lại. “Cháu nhầm rồi.”

Helen dừng chân và xoay người nhìn mẹ Simon. “Cháu không muốn thấy anh ấy quay về đỡ sống đỡ chết.”

“Và cháu nghĩ cô thật tệ hại vì không đi cùng.” “Vâng, phải, cháu nghĩ vậy.”

Liz dúm tấm khăn kẻ sọc dày và một đồng vải vóc vào tay Helen. “Nó sẽ cần thứ này và cháu sẽ thấy nó trên đỉnh cao nhất của lâu đài.” Liz đẩy một bức tường đá và trở vào hành lang tối. “Đi lên cầu thang rồi rẽ trái. Cháu sẽ nhìn thấy một cầu thang xoắn ốc chẻ nhánh nhiều tầng. Dừng dừng lại cho đến khi cháu tới cánh cửa cuối cùng. Một khi bước qua đó, một hành lang tối hơn sẽ dẫn cháu đến ba cánh cửa nữa. Mở cánh cửa thứ hai và chờ đợi.”

Những hành lang tối và các cánh cửa? Những thứ đó thì liên quan gì

đến Simon?

“Cô thương con trai mình, Helen à. Có lẽ sau khi nói chuyện với nó, cháu sẽ hiểu rõ hơn những gì đang xảy ra xung quanh cháu. Cháu phải tin để hợp tác với chúng tôi. Càng sớm càng tốt.”

Helen liếc nhìn lối đi tối tăm. “Nén đây.”

Tuyệt, cứ như một ngọn nến nhỏ bé sẽ giúp ích vậy. Sẽ ra sao nếu cô bị lạc?

Mặc dù Helen không nhớ Simon từng nói gì về người mẹ biết đọc tâm trí, những lời kì lạ tiếp tục tuôn ra từ miệng Liz. “Và nếu nến không đủ dùng, xóc vác lên và thử gì đó khác. Nhìn bất cứ chân đước nào trên tường rồi giữ lấy xúc cảm tốt đẹp hoặc bức bối, sợ hãi hay bất cứ thứ chết tiệt nào. Nghĩ đến pháo hoa ngày Quốc khánh và xem ánh sáng thấp lên theo cách của cháu.”

Helen nhăn trán. Tiếng ồn dưới sảnh càng lúc càng lớn. “Cô biết cháu bây giờ đang sợ hãi. Cô biết cháu không hiểu những gì mình vướng vào. Nhưng sớm thôi cháu sẽ theo kịp, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.”

Cian chạy lên cầu thang và dừng lại khi trông thấy mọi người. “Xin lỗi.”

“Được rồi, chúng ta đã nói xong.” Liz bước lùi lại nhường chỗ cho Helen đi tiếp.

“Em đang tìm Simon.”

“Được rồi, Helen sẽ lo liệu tất cả. Phải không Helen?” Có hàm ý thách thức trong giọng Liz.

“Lên cầu thang và rẽ trái hả?” Liz gật đầu.

Được. “Được”, cô lặp lại thật to.

Helen quay người và bước tới phía trước. Sau khi cảm nhận bàn tay Liz đang thúc nhẹ đằng sau, Helen bắt đầu hướng lên cầu thang.

“Chị rõ là cô ấy không biết những gì cô ấy sẽ thấy, phải không?”, câu hỏi của Cian với Liz làm Helen do dự.

“Cô ấy nên biết sự thật càng sớm càng tốt.”

“Em sẽ bảo cha trì hoãn. Nhưng ông không muốn chờ lâu.”

Helen tiến thêm bước nữa.

“Thực ra có một cách để bắt đầu, Cian. Nói với cha hãy dùng một viên thuốc đau đầu. Helen cần khoảnh khắc này và Simon không nên giữ bí mật quá lâu.”

“Cả một đội quân đang chờ tin tức của nó.”

“Và vài phút thì ảnh hưởng cái quái gì chứ. Đến xem Amber đi. Nếu em ấy ổn thì hãy quay về chỗ Ian. Sẽ chẳng mất bao lâu đâu.”

Từ cuối cùng mà Helen nghe Cian nói là “Phụ nữ!”. Sau đó, vì cô sẽ không yêu cầu được giải thích, cô bước tiếp lên cầu thang với lời hướng dẫn của Liz lặp đi lặp lại trong đầu, cầu nguyện rằng cây nến ngu ngốc này sẽ không tắt ngấm.

Qua đôi mắt chim ưng, Simon xà xuống sau một cái cây và âm thầm lướt qua tên lính gác tháp canh phía tây tường thành. Không phải gã hiệp sĩ xem chim ưng như một mối đe dọa, nhưng không cần thiết gây ra sự chú ý nào đến bất kì hình thái động vật mà anh đang hóa thân. Anh hưởng thụ luồng không khí cuối cùng lùa qua đôi cánh khi ẩn mình sau khung cửa sổ tối.

Trước khi vượt chạm đất, anh sẵn sàng thay đổi hình dạng của mình. Con đau quen thuộc bộc phát trên từng đốt xương sống, da căng lên và lông vũ dần biến mất. Bất kể cảm thấy như được giải phóng tâm trí ra sao khi xuất hiện đôi cánh để có thể bay lượn trên tất cả mọi người và mọi vật, có tay có chân và cảm giác ngon miệng của con người luôn làm anh chào đón hơn.

Giữ cơ thể mình từ đầu đến chân, Simon đứng lên trong tư thế cúi người và hít một hơi thật sâu.

Hơi thở hoảng sợ tràn ngập căn phòng.

Anh không phải đang ở một mình.

Bầu trời đã phủ màn đêm và trăng chưa nhô cao.

Không có ánh nến, thật khó để biết ai đang chờ đón anh. Anh nghĩ mình nghe thấy tiếng váy đầm. “Mẹ?”, anh hỏi, hy vọng không phải bà. Việc một người đàn ông trưởng thành khóa thân từng ngón khiến anh thấy không ổn lắm.

“Ôi, Chúa tôi.” Không phải mẹ anh.

Anh có thể cảm nhận được nỗi hốt hoảng của Helen trước cả khi nhìn thấy mặt cô. Tấm váy choàng trượt xuống sàn ngay dưới chân anh, anh nghe tiếng lưng Helen va vào cửa.

“Helen.”

Cô xoay người, lần bàn tay theo vách tường, tìm tay nắm cửa. Simon chộp lấy cái váy, quấn nó quanh hông và chặn cánh cửa trước khi cô mở nó.

“Khoan đã.” “Để tôi đi.”

Simon giữ chặt tay trên cửa, cố gắng ôm Helen bằng cánh tay còn lại để cô bình tĩnh.

Cô luồn qua cánh tay anh và chạy về góc khác của căn phòng nhỏ. “Tránh xa tôi ra.” Giọng cô run rẩy. Cú sốc từ chuyện nhìn thấy anh thay hình đổi dạng hẳn phải khủng khiếp lắm.

Nhân tiện, tại sao cô lại chờ anh ở đây? Ai bảo cô tới? “Helen, được rồi.”

“Được?”, cô rít lên. “Anh... anh vừa... Ôi, Chúa ơi.” Cô lại lần vào bóng tối, những bóng đuốc ngoài kia in lập lờ trên tường. Chỉ bằng ý chí, anh gọi lên ngọn lửa từ một chân nến trên tường, và ngay lập tức ánh sáng bùng lên sưởi ấm Helen. Đôi mắt xanh đẹp đẽ của cô mở to, toàn thân cô đông cứng, muốn chạy trốn mà không được. Cô di chuyển tới lui chỉ vài bước chân, bàn tay cô nắm chặt cái váy.

“Làm sao em lại tới đây?” “Mẹ anh nhờ tôi đến.”

Anh sẽ phải nói chuyện với bà. Và cuộc nói chuyện sẽ không vui vẻ gì. Đây không phải cách mà anh muốn tiết lộ quyền năng của mình cho Helen biết.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy, Simon?”

“Lẽ ra tôi nên kể với em theo cách của mình.”

“Kể với tôi cái gì? Rằng anh không phải con người hả?” “Tôi là người”, anh hạ thấp giọng và liếc qua cửa sổ đang mở sau lưng cô.

Cô hiểu ý anh nên hạ giọng. Nén lại âm lượng nhưng trong ngữ khí tức giận thì không. “Anh đã bay vào đây. Đó chẳng giống con người trong từ điển của tôi.”

Simon giơ tay lên và hươ chúng qua lại vài lần. “Thế này không giống người với em à?”

Liếc nhanh cánh tay, ánh mắt cô trở lại gương mặt anh. “Tôi nghĩ anh chỉ là người nói chuyện được với động vật. Anh không bảo rằng anh có thể biến thành chúng.”

“Em có tin không nếu tôi nói tôi có thể?”, anh tiến lại gần hơn.

Cô lùi bước. “Tôi không biết nên tin vào cái gì nữa.” Đôi tay cô run rẩy.

Chết tiệt! Mẹ anh nên giải thích rõ ràng.

“Tôi phát hiện ra khả năng của mình ngay khi chúng tôi đến đây. Tôi chưa bao giờ ngờ vực nó, nhưng cũng không thấy xấu hổ.” Đó là sự thật, dù anh ước mình có thể xóa bỏ vài phút kí ức vừa rồi ra khỏi tâm trí Helen và chỉ kể về nó khi anh cảm thấy cô đã sẵn sàng chấp nhận.

“T... thế, anh là gì? Người chim hả?”

Anh lắc đầu. “Chim ưng rất tiện lợi. Tôi có thể do thám mà không bị phát hiện.

Nét mặt cô dịu lại. “Họ bảo tôi anh đi trinh sát một mình. Nghe có vẻ là một nhiệm vụ cảm tử.”

“Không hề. Chỉ người trong gia tộc mới biết quyền năng của tôi. Kẻ thù chắc chắn không biết gì. An toàn của tôi, của tất cả chúng ta, phụ thuộc vào tính bí mật.”

“Tôi nghĩ thế là tốt.” Cô bẻ ngón tay và nhướn mày.

“VẬY, anh không sao chứ?”

“Tôi ổn. Em mới làm tôi lo lắng, tiểu thư à.”

Helen bắt đầu nhịp chân, với Simon đó là dấu hiệu tốt. Mỗi lần cô nhịp chân, cô đều đặt ra những câu hỏi trong đầu. “Chim à? Chỉ chim thôi sao?”

Lời nói dối đã sẵn trên môi anh, nhưng ngay trang bây giờ không còn ý nghĩa nữa. “Và nhiều hình dạng khác.”

Cô ngắt lời, “Những hình dạng nào?”. “Sói.

Giống con sói trong rừng ngày đầu chúng ta gặp mặt. “Phải. Là tôi.”

Cô bắt đầu hỏi hộc, tiếp tục hỏi. “Những con khi đột?” “Không, tôi chưa thử. Tôi đã từng đội lột cá mập.

Đáng ghét là thở dưới nước không hề thoải mái.”

Cô thôi bộ dạng dửng dưng cảm và nhíp chân, gượng cười nhẹ. Cơ thể cô bắt đầu run lên khi sự căng thẳng trong những ngày qua dần chiếm lấy tâm trí. Helen vùi mặt vào đôi bàn tay, chúí người xuống sàn.

Simon đỡ kịp và ôm cô trong vòng tay mình trước khi cô ngã.

Run rẩy, cô vùi đầu vào vòng ngực trần của anh. Simon dỗ dành và an ủi cô. Cô đã trải qua quá nhiều chuyện.

Giữ cô khi cô khóc đã trở thành thói quen. Không phải anh thấy phiền chuyện cô nằm trong vòng tay mình, nhưng anh muốn nó trong một tình huống khác hơn. Mùi hương nữ tính lấp đầy khứu giác anh, mùi mà anh từng nghĩ thấy khi ở trong lột động vật. Hương thơm oải hương nhẹ nhàng của loại xà phòng mà anh biết phụ nữ thường dùng khiến anh hít thở thật sâu và sáng khoái.

Lòng bàn tay Helen áp trên ngực anh và chậm chậm dò xét. Có lẽ cô đang muốn xác định xem còn cọng lông vũ nào sót lại không. Ngón tay cô lướt nhẹ qua đầu điểm nhạy cảm trên đó làm nó săn lại, buộc phần giữa cơ thể anh dần phản ứng.

Anh cần ngăn chặn sự dò dẫm của cô trên người mình hoặc phải viên mãn việc lợi dụng tình trạng mong manh của cô.

Tóm lấy bàn tay đang di chuyển, anh giữ cho đến khi cô tách ra đủ xa để nhìn sâu vào mắt anh. Khát vọng cháy bỏng chạy dọc sống lưng anh khi cô nhón chân đặt nụ hôn lên môi anh.

Một nụ hôn đầy ngụ ý, sẵn sàng dâng hiến từ người phụ nữ mà anh đã khao khát từ cái nhìn đầu tiên, anh bắt lực cưỡng lại. Buông tay cô ra, Simon kéo chiếc eo thon thả sát vào mình và áp môi vào cô. Chúng nóng, ẩm và mời gọi sự khám phá. Đây không phải một cái hôn trộm, hay được sinh ra từ cú sốc, nó ngọt ngào và say mê, nó đáp ứng tất cả các cung bậc cảm thụ.

Ham muốn nhanh chóng biến thành nhu cầu khi cô gắng ép cơ thể mình sát vào hơn. Bầu ngực đầy đặn chạm vào ngực anh và Simon đưa tay đáp lại nhiều hơn trước cơn cuồng nhiệt của cô. Cô nín thở khi ngón cái của anh miết qua khiến đầu nhũ hoa cứng lên.

Helen hôn sâu hơn và trượt bàn tay xuống tám lưng trần của anh. Cô dừng lại ở hông rồi di chuyển ngược lên, móng tay bám vào da của anh.

Anh vẫn nấn ná đôi môi cô, ném từng tác cho đến khi cả hai cần không khí để thở. Trong tâm trí, Simon biết mình cần ngăn không để sự quyến rũ này lấn át nhưng cơ thể lại có những phản ứng hoàn toàn khác. Simon cẩn nhẹ điềm nhảy cảm đang co giật trên cổ Helen. Anh kéo tuột vạt áo lỏng lẻo của bộ váy đầm cô đang mặc, khám phá vùng da trắng mịn trên bầu ngực.

Một phần anh mong đợi cô đẩy ra, nhưng cũng phần khởi khi cô uốn lưng để anh có nhiều khoảng không hơn. Điềm hông sẫm lộ rõ khi chiếc váy đầm trượt xuống và Simon dùng miệng bao trọn lấy nó. Anh mỉm cười trên đó khi cô khuyu gối và gần như kéo cả hai ngã xuống sàn.

Sàn nhà.

Anh cần chấm dứt chuyện này hoặc là kết thúc nó cùng với cô ngay trên sàn đá ẩm ướt. Anh day đầu nhũ hoa của cô giữa đôi môi và nếm lấy nó lần cuối trước khi rời khỏi.

Chúa ơi, cô thật đẹp. Mi mắt khép hờ, đôi môi hé mở mời gọi. Nhưng giờ không phải lúc.

Quá sớm.

“S...sao anh dừng lại?”

“Anh quan tâm nhiều hơn đến sự thoải mái của em nên không thể có em trong căn phòng bản thiù này.”

Anh kéo vạt áo che ngực cô nhưng vẫn giữ chặt lấy cô. Nếu anh đã học được điều gì về những người phụ nữ ngã vào vòng tay mình thì đó là họ sẽ bỏ chạy bất cứ khi nào cả hai ngừng ôm lấy nhau. Simon không muốn cô chạy mất.

Như phản xạ tự nhiên, cô vùng vẫy lùi ra, nhưng anh không để cô đi. Thay vào đó, anh ép môi mình vào môi cô trong nụ hôn đầy hứa hẹn và chỉ dứt ra khi cơ thể cô đã dần thoải mái.

“Anh làm em điên mất, Simon.”

Anh mỉm cười. “Ai đó chắc đang tìm kiếm chúng ta. Một cuộc chiến ác liệt, hay em quên rồi?”

Cô thở dài và thôi nhón chân. “Gia đình anh bắt gặp chúng ta đang hôn một lần là đủ cho cả đời rồi.”

“Phải. Thật khó khi đối mặt với mẹ mà không cảm thấy xấu hổ.”

“Đúng.”

“Có lẽ khi mọi việc lắng đi chúng ta có thể tìm hiểu nhau nhiều hơn.”

Mặt cô đỏ bừng khi nghe câu nói, “Anh thích như vậy”.

Simon hôn lên trán và nắm lấy tay cô. Khi mở cửa, họ nhìn thấy Cian đang đứng tựa ngoài căn phòng cùng điệu cười tinh quái trên khoe môi.

Helen đã không gặp Simon suốt ba ngày. Ba ngày dài bị tra tấn tinh thần và những đêm mất ngủ. Trong lúc anh đang trinh sát vùng Cao nguyên dưới lốt chim ưng, theo dõi kẻ thù, gia đình MacCoinnich bố trí lại phòng ốc để đủ cho số lượng ngày càng tăng của những hiệp sĩ đi theo họ. Lãnh chúa Ian có nhiều đồng minh và ít kẻ thù, điều này có

nghĩa là lâu đài sẽ bùng nổ quân số. Càng nhiều người tham gia, Amber càng nhột nhạt. Hai người họ cố bắt tay vào việc sửa lại chuỗi vòng cổ nhưng từ bỏ chỉ sau vài giờ. Mặc dù Helen chỉ mới quen Amber vài ngày nhưng cô lo lắng cho sức khỏe của cô ấy. Càng ngày cô ấy càng trở nên xanh xao.

Khi Helen có chút thời gian ở một mình với Myra, cô hỏi mình có thể làm gì để giúp. “Có chuyện gì không ổn vậy?”

“Là quyền năng của Amber. Thấu cảm của em ấy vượt ngoài những người em ấy chạm vào. Áp lực và lo âu về trận chiến nằm trong tất cả tâm trí bọn họ”

“Và Amber cảm nhận tất cả nỗi lo sợ đó?”

“Thất bại, phiền muộn, căm ghét... em ấy cảm nhận tất cả. Nó tồi tệ hơn cả trong mười năm qua. Em ấy cẩn thận để không phải chạm vào ai khác, nhưng vốn không cần dùng tay để điều khiển năng lực đó.” “Chị ấy không thể ‘tắt’ nó đi à?” Myra hất mái tóc dài đen tuyền của mình qua vai. “Không.” “Thế còn việc tạo ra một tầng đệm? Điều gì đó xoa dịu khả năng thấu cảm của cô ấy với những người khác?”

“Giống như cháu nhét đầu mình dưới gối để giảm tiếng ồn à?”

“Vâng. Mọi người kể cháu nghe những câu chuyện huyền ảo về cách cô đọc suy nghĩ của mọi người hoặc giữ tiếng ồn bên trong phòng để không ai biết được sự thật về cô. Phải có cách nào đó chứ.”

Lora trở lại cùng Tara và Lizzy. Hầu như đám trẻ đã ngủ say ở hai gian phòng dành cho chúng, trai một bên, gái một bên. Cánh phụ nữ sẽ thay phiên nhau trông nom lũ trẻ lúc đàn ông vắng mặt. Chỉ khi lũ trẻ thiếp đi vào ban đêm thì Helen mới được nghe tin tức trong ngày.

“Selma, Briac, lại đây hai cháu”, Lora nói với những đứa lớn nhất.

Khi các thiếu niên đứng cạnh bà, bà cười dịu dàng. “Bà cần hai đứa trông nom các em để bà nói chuyện riêng với mấy cô, mấy dì.”

Briac, đứa trẻ hiểu rõ rằng mình đã quá tuổi để bị gạt sang một bên

như trẻ con, ưỡn ngực. Tara ngăn con trai trước khi nó lên tiếng. “Cha yêu cầu con mang gươm bên mình trong khi làm nhiệm vụ, con trai.”

Miệng Briac nhanh chóng ngậm lại và đứng thẳng hơn. Nó vươn tay hướng về phía thanh gươm trên lò sưởi. Gươm rơi vào lòng bàn tay nó một cách an toàn.

Helen nuốt khan. Cô từng nhìn thấy Myra mở cánh cửa bằng ý nghĩ khi hai bàn tay bện rện, nhưng chưa bao giờ chứng kiến một trong những đứa trẻ làm điều gì tài phép đến vậy. Như thể có chút tôn trọng đối với cậu thiếu niên cầm thanh gươm, và khả năng phét vào mông ai đó chỉ bằng ý nghĩ.

“Các em sẽ an toàn với con.” Nó ung dung bước ra khỏi cửa và đi vào phòng giành cho các cậu bé.

“Vậy còn con?”, Selma hỏi Lizzy.

Lizzy nhìn con gái, mỉm cười. “Cô Myra và mẹ sẽ vào cùng con sớm thôi. Chúng ta không muốn tôi nay có rắc rối gì.”

Cô bé gật đầu và hôn mẹ trước khi theo Briac rời khỏi phòng.

Còn lại một mình họ, Helen hỏi, “Mọi chuyện là sao vậy?”. “Briac cần biết nó đang có ích, bằng không sẽ gây rắc rối. Cian cũng y hệt vậy lúc còn tuổi thiếu niên. Tốt nhất nó nên ở lại với những đứa khác. Sự rèn luyện của nó chưa đủ để đứng trên chiến trường cùng mấy người đàn ông.”

“Nó chỉ là đứa trẻ.”

“Mười sáu tuổi, đàn ông thường đã có mặt trên chiến trường.”

“Quá trẻ.”

“Có lẽ vậy”, Lora nói.

“Mọi người mang về tin tức gì?”

Năm người họ chuyển đến gần lò sưởi và tìm chỗ ngồi thoải mái.

“Chúng tôi đã biết được tên của một trong các thị tộc muốn chống lại chúng ta.”

Helen chẳng biết bất kì cái tên họ tộc nào, bởi vậy đáp án này không phải điều cô hứng thú nghe, nhưng những người phụ nữ còn lại trong phòng đều giật mình. “Ai?”

“McNeil.”

Tara và Lizzy nhún vai. Myra nhúu mày suy nghĩ. “Mẹ biết cái tên đó không?”

“Ta không rõ”, Lora đáp. “Đã nhiều năm kể từ khi cái tên này được thì thầm ở đây. Rất lâu trước khi chúng ta tìm kiếm Grainna.”

Đó là cái tên Helen biết. Tất cả thành viên nhà MacCoinnich đều nói đến mục phù thủy Druid ác độc, kẻ đã tìm cách tiêu diệt từng hậu duệ cuối cùng của nhà MacCoinnich. Bà ta đã biến mất, ơn trời, nhưng không phải không trả giá.

“Sao họ tấn công?”

“Chúng ta chưa biết. Để củng cố khu vực này với binh lính của riêng họ chẳng? Khó nói lắm.”

“Vậy thì sao, bất cứ ai có grom lớn nhất thì giành được nhà hả?” Helen cố gắng nắm bắt lí do tại sao đàn ông trong thời đại này gây chiến tranh.

“Trong nhiều năm qua, chuyện này đang diễn ra thường xuyên hơn. Dường như với sự chuyển giao quyền lực giữa Scotland và nước Anh, vùng đất này và các lãnh thổ khác xung quanh đã trở nên có giá trị đáng để mạo hiểm đoạt lấy.”

Hơn bao giờ hết Helen ước chi cô từng quan tâm đến môn Lịch sử châu Âu. Trường học khó có thể nói là nơi cô trưởng thành. Cô bỏ học và thi lấy bằng trung học khi đã lớn. Thậm chí cô từng học vài học kì tại trường Cao đẳng Cộng đồng. Nghệ thuật châu Âu cô biết đôi chút. Nếu một tác phẩm được tạo ra trong khoảng thời gian đặc biệt hỗn loạn thì

nó sẽ càng giá trị, nhưng ngoài chuỗi ngày tháng đó, cô chẳng biết chút gì về xu hướng chính trị.

Lizzy lắc đầu. “Ta không nghĩ vậy. Chẳng có bất cứ thông tin nào về cuộc chiến trên vùng đất này trong sách.”

“Sách, sách gì?”

“Khi chúng tôi gửi Myra đến tương lai, cô muốn cô ấy đem về vài thứ. Sách Lịch sử nằm trong danh mục.” Tara hơi nhòai người tới trước khi nói, “Không phải bọn cô lên kế hoạch thay đổi lịch sử, vì cô nghĩ sẽ giữ những viên đá an toàn nếu đưa chúng tránh xa vùng chiến địa”.

“Chưa kể đến việc sẽ bảo vệ được bản thân”, Lizzy bổ sung.

“Chúng ta sẽ không từ bỏ pháo đài MacCoinnich, thậm chí nếu bị tấn công”, Lora nói.

“Nhưng chúng ta sẽ không mạo hiểm an nguy của tất cả thành viên gia tộc vì ngôi chờ một quả bom.” Lizzy không tin mình sẽ chìm cùng với con tàu. Thật thoải mái khi biết có người trong ngôi nhà này sẵn sàng rút lui nếu chiến tranh là vô nghĩa. Helen đã trải qua tuổi thơ khá tồi tệ và cô không mong muốn một cái chết đẫm máu tại thế kỷ XVI.

“Chúng ta đã chiến đấu và hạ gục một cánh quân nhỏ gần một năm nay. Có vài kẻ bị bắt là lính đánh thuê, điều này chứng tỏ bất cứ ai đứng đằng sau cuộc tấn công đều không có những tùy tùng hết mực trung thành.”

“Vậy thì làm sao họ tổ chức được một cuộc tấn công với quy mô lớn? Theo cháu, dường như tất cả mọi anh chàng lực lưỡng dưới kia đều có thể dễ dàng chế ngự những nhóm quân nhỏ.” Helen cố tưởng tượng đây là một trận đánh giữa nhóm phiến quân với một đội quân. Phải có điều gì đó cô đã bỏ sót. “Làm thế nào McNeil thôi thúc được cuộc chiến này?”

“Đó là nghi vấn. Điều mà ta hy vọng Lizzy có thể tìm thấy đáp án trong mấy cuốn sách.”

Helen quay sang Lizzy. “Cháu biết rồi, cô là một sử gia.”

“Vì cô rất thích đến trường”, bà đảo mắt. Helen bật cười.

“Cô đi tìm hiểu cái tên đó, chờ xem sẽ tra ra những gì. Có thể giúp biết chính xác hiện tại gia tộc đó đang ở đâu.”

“Ta sẽ chỉ con vị trí trên bản đồ.”

“Simon sẽ quay về vào ngày mai với nhiều thông tin hơn.”

Helen nghe nói anh đã đi, nhưng cô hết sức kiềm chế nỗi lo lắng đến sự an toàn của anh. “Ngày mai? Cháu tưởng anh ấy quay về mỗi đêm.”

Nó phải đi xa hơn để thám thính cách dàn binh của kẻ thù. Chúng ta đã bố trí quân mình bên sườn phía đông kẻ địch”, Lora giải thích chiến lược của Ian.

“Nó sẽ về mà.” Lizzy nắm tay Helen. “Chờ đợi thật tệ”, Helen nói.

“Ta muốn nhiều hơn thế thay vì chỉ bước ra và đá đít chúng đi.”

“Nhưng để lộ quyền phép của chúng ta sẽ mang đến nhiều lính McNeil hơn. Toàn Scotland và hầu hết nước Anh sẽ tham chiến để xóa sổ vùng đất của những phù thủy.”

Lora liếc quanh căn phòng. “Amber đâu rồi?”

“Nhốt mình trong phòng em ấy”, Myra trả lời mẹ.

“Ta nên đoán ra.”

“Em ấy không khỏe. Nếu con không biết về nỗi phiền muộn của em ấy, con thực sự sẽ tưởng em ấy bị bệnh.” Tara bước tới lò sưởi và đặt thanh củi vào ngọn lửa.

“Helen và con đã thảo luận về hoàn cảnh của Amber. Helen cho rằng có thể có loại màn chắn nào đó chúng ta sẽ phủ quanh em ấy để giảm sự công kích của phép thấu cảm.”

“Một màn chẩn phép thuật à?”, Lizzy hỏi.

“Cháu nghĩ vậy”, Helen nói. “Không phải vì cháu biết cách làm sao để tạo ra nó, nhưng dường như mọi người có thể.” Helen chỉ vào một sợi dây quần treo ở tay nắm cửa. Myra giải thích sợi dây giữ cho cuộn trò chuyện và tiếng ồn trong phòng trở nên yên lặng với bất cứ ai đứng ngoài. Đó là việc mà Myra và Lizzy đã nghĩ ra nhiều năm trước để ngăn các người hầu khám phá ra bí mật gia đình MacCoinnich. Sợi dây được giữ cẩn thận, chỉ sử dụng khi có vấn đề riêng tư cần thảo luận. “Sợi dây mà mọi người chế tạo thành bùa đã hiệu quả. Tại sao không chế thứ gì đó tương tự cho Amber?”

Mọi người lắng lặng suy nghĩ về lời của Helen. “Cô thích cách nghĩ của cháu”, Lizzy nói.

“Điều đó sẽ hiệu quả.”

“Chúng ta phải thử. Không biết trận chiến sẽ kéo dài bao lâu. Tôi ghét phải thấy Amber khổ sở.” Myra liếc nhìn Helen với ánh mắt tràn đầy hy vọng.

“Tạo ra một cái vòng trong lâu đài đầy chiến binh là mạo hiểm”, Lora nói.

“Mạo hiểm hơn đánh mất Amber sao?” Lora lắc đầu. “Không.”

“Vậy thì mẹ hãy bàn bạc với cha Ian trong khi chúng con lên kế hoạch kế tiếp. Chúng ta sẽ ổn hơn khi làm gì đó có ích cho người khác. Đồng thời, ngay lúc cần thiết, nếu Amber cần sử dụng khả năng của mình để phát hiện gián điệp giữa mọi người, em ấy sẽ không thể thực hiện.” Lizzy đã cắt đứt mọi nguyên tắc cơ bản. Chẳng trách Simon đã trưởng thành rất tốt ngay cả trong sự hỗn loạn của việc du hành xuyên thời gian và có phép thuật.

“Mẹ sẽ trở lại.” Lora đứng dậy rời đi.

“Thế, cái vòng đó cần tất cả những nguyên liệu gì?”, Helen liếc nhìn ba người phụ nữ và chờ câu trả lời từ họ.

CHƯƠNG 15

Helen ngồi trên sàn nhà trong một vòng tròn với Myra, Liz và Tara. Nền thấp sáng bao quanh họ và trung tâm là một tấm áo choàng màu nâu. Mục tiêu thật đơn giản. Thắp nến, nắm tay chung sức mạnh, trút năng lượng của mỗi cá nhân vào tấm áo choàng. Liz là một Druid đáng ngưỡng mộ. Bà có sở trường tạo ra những vận điệu thần chú, hay bất cứ cách gọi nào họ dùng, rất hiệu quả.

Không thể rời khỏi phòng riêng mà không phải chịu đựng nỗi đau thực thụ, Amber vẫn nhốt mình trong phòng. Nắm tay nhau, ngay cả với các thành viên gia đình, cũng là quá sức chịu đựng của cô. Tâm trí cô đông đầy suy nghĩ của họ mặc dù cô không có mặt.

“Chúng ta phải nhanh lên”, Tara nói, liếc mắt sang cánh cửa được Cian canh gác. Ở bên ngoài, Duncan trông chùng và sẵn sàng chuyển hướng bất kì kẻ nào có khả năng lang thang trong lâu đài.

Lizzy nắm lấy bàn tay Helen.

“Cháu không chắc mình cần làm gì.”

“Chỉ cần nghe theo cô và tin tưởng. Tập trung vào chiếc áo choàng.”

“Và đừng bỏ đi,”, Myra nói thêm với một chút sắc bén trong giọng điệu.

“Thậm chí khi chúng tôi bắt đầu bay lên.”

Bay? Helen nhận ra hai mắt mình mở to. Liz siết chặt tay cô.

“Xin lỗi, quên nói với cháu. Mỗi khi chúng ta thực hiện điều này, sức mạnh của chúng ta kết hợp lại ở một mức độ. Vì cô là người biết bay trong gia đình, mọi người sẽ bị kéo theo một chuyến”, Liz nói như thể đang chuẩn bị chuyến đi tới siêu thị.

“Ý cô nói một chuyến là sao?”, Helen hỏi.

“Chúng ta chỉ lơ lửng một chút. Không có gì nghiêm trọng.”

Myra đặt một bàn tay bảo vệ cái bụng nhô ra. “Không có gì nguy hiểm, bằng không tôi đã ngồi qua một bên rồi. Hơn nữa, Lizzy biết kiểm soát khả năng lơ lửng. Chúng ta chỉ bay bổng vài tác thôi.”

Tara cười. “Lần đầu chúng ta bị bốc lên tận vài mét. Rồi rớt xuống.”

Tay Helen ướt mồ hôi. Ngay cả với tông giọng bình thường trong cuộc trò chuyện, cô vẫn lo lắng về điều được tiết lộ. “Rớt?”

“Chúng ta sẽ không bị rơi nữa. Lizzy sẽ điều khiển việc đáp xuống”, Tara mỉm cười với em gái khi nói.

“Ồ.” Tất cả họ nói chuyện nghe thật tự nhiên. Tim Helen đập quá nhanh, hơi thở dồn dập.

“Nếu mọi người đang phụ đạo Helen, mọi người cứ tiếp tục”, Cian đề nghị mà không hề lộ nụ cười nào trên mặt. “Tất cả đang đợi kìa.”

Trách cứ câu chuyện phiếm của họ, Helen chuyển sự chú ý vào chiếc áo choàng ở trung tâm vòng tròn.

“Sẵn sàng chưa?”, Lizzy hỏi.

Một điệp khúc “rời” đáp lại bà. Helen nhìn những người khác và cố gắng bắt chước hành động của họ, hy vọng sự hiện diện của mình sẽ không phá hỏng hoạt động.

Lizzy cất giọng và nắm chặt tay Helen. “Chúng tôi bao quanh mình bằng ánh nến và yêu cầu giúp đỡ cho hoàn cảnh của chị em mình. Quyền năng của cô ấy đang làm suy yếu phạm thể và tất cả chúng tôi nhờ vả sự hỗ trợ của các Tổ tiên.”

Khi giọng nói như hát của Lizzy vang lên, cơ thể họ cũng vậy. Dù chắc chắn, cả bốn người chậm chậm bị nhấc bổng khỏi sàn nhà. Kì lạ là cơ thể cô không hề cảm giác bị mất đi trọng lực, hay thậm chí không cảm thấy mất đi điểm tựa dưới chân, nhưng váy cô giờ đang đung đưa dưới đầu gối khi những người khác trong vòng tròn cũng gặp tình trạng

tương tự. Những ngọn nến bốc cao lên như hiệu ứng phim ảnh. Không khí như có điện và lông tay Helen dựng đứng. Thật khó để tập trung vào lời Lizzy khi cảm giác lạ lẫm cứ râm ran trên làn da mình, nhưng Helen đã cố gắng. Helen nhìn chăm chăm vào áo choàng, lặp đi lặp lại lời Lizzy trong đầu. Cô thêm vào những từ ngữ, vì Amber, và cô đã đạt đến trình độ kiểm soát cao nhất của mình khi lơ đi thực tế rằng cô đang trôi nổi trên sàn nhà.

“Ban cho cô ấy bình yên và tĩnh lặng khi được phủ lên mình tấm áo này. Nếu đáng Tổ tiên chúng giám, hãy truyền đạt thông qua dấu hiệu.”

Tất cả đều nín thở chờ đợi. Đến khi Helen nghĩ mình sẽ chẳng nhìn thấy gì thì không khí ở giữa vòng tròn ám lên và thổi tung mái tóc cô ra sau vai. Giống như những lúc trước đây, khi khả năng bẩm sinh dẫn cô đến với những thứ cô muốn tìm, làn da cô lại râm ran và ý thức sâu sắc về việc biết rõ thứ mình tìm kiếm choáng ngợp lấy cô.

Không khí cuộn thành lốc và nóng lên, tấm áo choàng rời sàn nhà bay lên, căng rộng ra. Luồng sáng quay cuồng tỏa nhiệt, vệt sáng màu hồ phách và bạc ra tạo từ những đốm li ti trông như bụi tiên mà Helen từng xem trong phim hoạt hình. Thứ nhảm nhí này thực sự có hiệu quả. Vừa lúc ý nghĩ đó tuôn ra từ tâm trí cô thì tấm áo choàng chậm chậm đáp xuống sàn nhà, chính giữa bọn họ.

“Wow”, cô thì thào.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con cảm tạ sức mạnh các Tổ tiên ban cho.” Lizzy nghiêng đầu và di chuyển thận trọng, Helen cảm thấy lưng mình chạm sàn. Những ngọn nến tạo ra những tiếng lách tách nhỏ và tắt cùng một lúc. Ánh lửa là ánh sáng duy nhất trong phòng.

Lizzy thả tay Helen ra và vỗ nhẹ vào gối cô. “Cháu làm rất tốt.”

“Cháu chẳng làm gì cả.”

“Không, tôi nghĩ cháu đã làm gì đó.” Tara đứng dậy và giúp Myra đứng lên theo. “Chúng tôi đã thực hiện điều này một thời gian và tôi thậm chí còn không nhớ cảm giác da dẻ mình lại rần rần như thế.”

“Ồ, phải, em cũng cảm thấy vậy”, Myra vừa nói vừa cọ xát đôi chân.

“Tất cả cùng tham gia vào vòng làm phép. Mọi người có thể tự thực hiện, nhưng cùng nhau sẽ mạnh hơn. Không biết tại sao, chỉ là đúng như thế.”

Cánh cửa sau lưng cọt kẹt khi Cian rời khỏi phòng không nói lời nào.

“Chuyện gì với cậu ấy vậy?”, Tara hỏi.

“Ước gì em biết”, Myra nói.

“Anh ta có biểu hiện lạ sao?” Helen nghĩ anh ta khác kỳ và đó không phải hành vi mới mẻ. Anh ta hiếm khi cười hay thậm chí hiếm báo hiệu sự hiện diện của mình, cố tự nói chuyện một mình. Anh ta chỉ thực sự lên tiếng khi nói ra điều quan trọng. Không tán gẫu với ai. Anh ta chính là hiện thân sách vở của hình ảnh chiến binh Cao nguyên.

“Cậu ấy không giống mọi ngày.”

Tara thu lượm nệm xung quanh phòng trong khi Lizzy nhặt áo choàng lên. “Bất kể điều gì đang ảnh hưởng đến cậu ấy đều đang trầm trọng hơn. Cô ước cậu ấy chịu trò chuyện với ai đó. Cậu ấy thường mở lòng với Simon.”

Lizzy gấp áo choàng vắt trên cánh tay. “Cậu ấy cần một cô bạn gái để đẩy mình ra khỏi sự nhút nhát.”

Helen mỉm cười. “Thời đại này cũng có chuyện như thế à? Theo cháu thấy, mọi người hoặc đã kết hôn hoặc đang tán tỉnh.” Cô đã trông thấy không ít những cái liếc mắt nhưng mảy của mấy gã đàn ông cao to dưới nhà.

“Không như cảnh câu lạc bộ hay phim ảnh, nếu cháu có ý hỏi vậy, nhưng ve vãn trong thế kỷ này về tổng thể không quá khác thế kỷ XXI”, Tara nói.

“Chúng ta không gọi đó là ve vãn.”

“Và quan hệ ngẫu hứng không được hầu hết mọi người ở đây chấp nhận”, Lizzy giải thích. “Nhưng điều đó không có nghĩa là nó không xảy ra. Với những cô nàng chạy quanh, cháu nghĩ Cian sẽ tìm thấy ai đó để tán tỉnh chắc, thậm chí chỉ là tạm bợ.”

Helen nhún vai đáp. “Riêng tư là một phần thưởng hiếm quanh đây. Thật khó tìm một chốn vắng vẻ yên tĩnh để suy nghĩ chứ đừng nói đến những khoảnh khắc thân mật.”

Lời lẽ vừa rời khỏi miệng, cô liền ý thức được mình đang nói gì. Và nói với những ai. Hai gò má nóng bừng, hiển nhiên cô đã biến chúng thành màu đỏ rực. Thánh thần ơi, cô vừa nói với mẹ Simon về khao khát có vài phút riêng tư cùng Simon. Nói đến tình thế khó xử.

“Và hãy lưu ý”, Tara cười khúc khích. “Mau mang vật này đến cho Amber rồi chờ xem hiệu quả của nó.”

Lizzy gửi cho cô một nụ cười lúc họ rời phòng. Người phụ nữ này thực sự là viên ngọc quý. Quá tệ khi bà ấy và phần còn lại của gia tộc phải sống trong quá khứ. Họ sẽ có nhiều niềm vui hơn khi hẹn hò với nhau ở tương lai. Một tương lai mà Helen từng có khoảng thời gian khó hình dung sẽ quay lại khi mọi người cảm nên đi dọc theo hành lang dài nối liền các phòng ngủ, hay phòng riêng, cách mà những cô hầu gái gọi là chốn ngủ nghề.

Myra gõ nhẹ lên cửa phòng Amber trước khi bước vào. Trông nhợt nhạt hơn lúc Helen gặp, Amber đang ngồi trước lò sưởi cháy âm ỉ, mỉm cười với thần sắc uể oải lúc mọi người tới gần.

“Bọn chị có thứ này muốn em thử.” Lizzy mở tấm áo choàng trên tay ra đưa cho Amber.

Amber liếc nhìn gương mặt từng người. “Mọi người trông rất hy vọng.”

“Bọn chị nghĩ nó sẽ hiệu quả.”

“Nếu lửa nhấp nháy và gió thổi từ hư không là chỉ thị, thì có lẽ điều gì đó đã xảy ra”, Helen nói và ngồi bên mép giường.

“Hãy thử xem”, Myra nói.

Amber nhắc mình ra khỏi chiếc ghế trông như một phụ nữ gấp ba lần số tuổi thật của cô ấy. “Thậm chí nếu nó không hiệu quả, cũng cảm ơn sự cố gắng của tất cả mọi người.”

“Nếu không được, bọn chị sẽ quay về và thử lại.” Amber quay mặt đi, hướng lưng về phía Lizzy.

Lizzy giũ tấm áo, do dự một chút trước khi khoác lên vai Amber.

Amber hít thật sâu một hơi không khí sạch sẽ và buông lỏng qua tiếng thở. Vai cô bắt đầu rung lên. Lizzy đặt tay lên cánh tay cô. “Em ổn không?”

“Vâng.” Khi Amber quay lại, những dấu vết mệt mỏi hằn trên khuôn mặt từ khi Helen gặp cô bắt đầu mờ dần. Một giọt nước mắt lăn dài trên má. “Vâng.” Cô bước tới và suýt ngã.

Helen đứng bật lên.

Lizzy đón lấy cô ấy và Myra lao về phía trước. Tara đón được Amber đầu tiên. “Có chuyện gì vậy?”

“Có gì đó không hiệu quả à.”

“Không, em ổn.” Họ dìu Amber ngồi xuống ghế. “Điều này giống như toàn bộ sức nặng của Scotland được nhắc lên. Em hơi choáng.”

“Em có muốn cởi nó ra không?”, Lizzy hỏi.

Amber kéo viền áo bao quanh mình. “Không. Nó hiệu quả. Các hình ảnh từ tâm trí những người bên dưới đang mờ dần, từ từ... nhưng chúng đang nhòa đi.”

“Nó hiệu quả. Cảm ơn Chúa, nó hiệu quả”, Myra nắm lấy cánh tay Amber và mỉm cười khi Amber không rụt lại trong đau đớn.

Helen nhìn các chị em nhặng xị quanh Amber. Người đưa nước uống trong khi người khác thêm củi vào lò sưởi. Như một gia đình thân

thương.

Không phải gia đình của cô.

Đây là gia đình mà số mệnh bắt Helen phải rời khỏi. Tạm bợ, giống như mọi thứ trong cuộc sống của cô bấy lâu nay.

“Cháu đi tìm Simon và kể cho anh ấy nghe chuyện đang xảy ra.”

Lizzy gửi gắm một ánh mắt khi cô rời khỏi căn phòng.

Những người khác hầu như không nhận ra cô đã đi mất.

Bên ngoài cửa phòng, dãy hành lang tương đối tĩnh lặng. Những tiếng ồn trầm thấp nổi lên từ dưới lầu. Đầu đó trong một giờ trước, đầu cô bắt đầu ong ong, giờ thì cơn choáng trở thành tình trạng đau nửa đầu.

Helen tháo buộc tóc xõa tung nó ra, loại bỏ áp lực. Hai viên thuốc an thần sẽ giúp ích, nhưng cô ngờ những thứ như thế không có sẵn. Cô chạy đi tìm Simon.

Hơn một cặp mắt dõi theo khi cô bước vào sảnh chính. Đàn ông đứng tụ từng nhóm. Một số ngồi trước lò sưởi giữ ấm trong khi những người khác đang quán chần gà gật. Thật lạ khi thấy nhiều đàn ông ở cùng một nơi như vậy. Helen biết cánh đàn ông bảo vệ thành trì theo ca. Khả năng những người đang ngủ đã phải trải qua nhiều giờ gác của ngày, cho đến khi chỉ còn lại chút ít thời gian nghỉ ngơi.

Nhà bếp dường như không tắt lửa. Chưa đến giờ ăn tối và đã có một nhóm lớn người đang ở ngoài sân. Helen lờ đi cái nhìn chăm chăm của họ, cách tốt nhất để cô tìm kiếm một gương mặt quen thuộc trong căn phòng. Không thấy ai, cô xoay về hướng phòng sách của Ian.

Những bóng đổ nô đùa trên bức tường dưới ánh sáng lờ mờ của phòng sách. Helen ngay lập tức biết người nào đó đi theo cô.

“Một tiểu thư duyên dáng. Nhà MacCoinnich đã giấu cô ở đâu suốt bao lâu nay nhỉ?”

Helen xoay người suýt va vào vòng ngực vạm vỡ của người đàn ông đứng sau cô. Gã ta hẳn phải trải qua sáu phần ngày tồi tệ, cơ thể rắn như thép. Một cơ thể đã không được tắm trong thời gian dài. Cô lùi một bước để đôi phương biết gã đã xâm phạm quá sâu không gian cá nhân của cô. Dung mạo chiến binh rắn rỏi được phủ bởi bộ râu ngắn và vết sẹo chạy hết nửa mặt bên trái gã.

“Tôi đang tìm Lãnh chúa Ian”, cô nói với gã. Tốt nhất là nói ra cái tên có quyền lực nhất trong ngôi nhà để tránh những sự chú ý không mong muốn. Ánh mắt gã di chuyển theo đường cong cơ thể cô khiến cô ngứa ngáy.

“Cô thuộc nhà MacCoinnich?”

“Không”, cô trả lời không cần suy nghĩ.

“Cô ăn mặc quá đẹp so với thân phận hầu gái.” Gã mặt sẹo bước tới và chạm vào mái tóc cô.

Helen lùi lại, cảm nhận có bức tường sau lưng.

“Tôi không phải hầu gái, và tôi không có hứng thú.” Ngay cả ở giữa một lâu đài đầy áp chiến binh, Helen vẫn cảm thấy dễ bị tổn hại hơn lúc đi bộ trên phố Hollywood giữa đêm mà không có bạn đồng hành.

“Nhưng cô nói chuyện như một ả đàn bà.” Thế là nghĩa quái gì?

Gã chạm vào mái tóc cô lần nữa và cô hất tay gã. “Phần nào của cụm không có hứng thú mà anh không hiểu vậy?”

“Mạnh mẽ. Tôi thích cá tính đó của nữ nhân.” Khi gã đàn ông chạm vào Helen lần nữa, cô hất tay đẩy hắn ra. Bàn tay cô chẳng chạm được vào đâu.

Gã mặt sẹo bay vèo qua đại sảnh với một cái bóng mờ vụt qua.

Simon đứng giữa Helen và kẻ hâm mộ không mong muốn, tay đặt trên thanh gươm. “Gã đàn ông này làm phiền em hả, tiểu thư Helen?”

Cô không biết trả lời thế nào. Căng thẳng sẽ tràn ngập mỗi vết nứt

trong sảnh khi hai người đàn ông đối đầu. Simon trông như muốn giết người. Đánh nhau lúc cuộc chiến âm ỉ bên ngoài cửa dường như rất vô lý.

“Tôi không biết cô ấy là của ngài, ngài Simon.” Ngài Simon? Đó là gì vậy?

“Giờ thì người biết rồi.”

Mặt sọc buông lỏng tư thế của mình và cúi đầu về phía Helen. “Tôi xin lỗi, thưa tiểu thư.”

“Ừ, được rồi.”

Mặt sọc xoay người bỏ đi. “Vậy, em là của anh, thế à?”

Simon bỏ tay khỏi vũ khí và xoay về phía cô. “Tốt nhất tất cả họ phải tin em được anh bảo vệ.”

“Và em không được nói gì về chuyện này?”

Simon nhíu mày. “Không phải là em muốn gây chú ý với Geer, hay bất cứ ai khác chứ?”

“Trọng điểm không phải ở đó”, giọng cô lên cao khi năng lượng từ cuộc đối đầu với Geer bắt đầu ngấm qua các lỗ chân lông.

“Là khi em còn ở đây.” Và rõ ràng đó là cách kết thúc một cuộc thảo luận. Ít nhất theo cách Simon muốn. “Em đang làm gì dưới này vậy?”

“Em tìm anh. Amber đã...”, Helen liếc nhìn sảnh trống vắng sau Simon. “Nó hiệu quả. Cô ấy đang khá dần lên.”

Anh gật đầu. “Anh sẽ nói với mọi người.” “Được thôi.”

Không ai di chuyển.

“Em nên quay lên lầu. Sẽ an toàn hơn. Lần tới hãy đi cùng một người khác.”

“Em cần phải nhờ hộ tống à?” “Trong lúc này.”

“Điên rồ”, cô nói khi bước ngang qua mặt anh, phi nhỏ vào thời đại bất bình đẳng. Cô không phải loại phụ nữ đòi giải phóng, nhưng cần hộ tống sao? Làm ơn đi!

Cô mở cửa đi vào sảnh chính thì giọng Simon ngăn cô lại.

“Helen”, anh chỉ quát tháo.

“Gì?” Cô quay lại, đụng phải vòng ngực to khỏe, hoàn hảo của anh. Cô cố gắng đẩy anh ra nhưng cánh tay anh luôn quanh eo và kéo cô lại gần. Anh hôn cô mạnh mẽ và nhanh chóng, sau đó đẩy cô ra. “Nói Amber sẽ ổn. Anh đi truyền đạt cho những người khác.”

Ai đó ở gần bật tiếng cười khúc khích, Helen nhận ra họ có một lượng lớn khán giả đang chăm chú. Chúa ơi, Simon đánh dấu lãnh thổ của mình ngay trước mặt một đội quân.

“Tất cả chuyện này thật ngu ngốc, điên khùng...” Anh hôn cô lần nữa, buộc cô phải ngậm miệng.

Lần này, khi thả cô ra, hai bàn tay anh xoay hông và vỗ nhẹ vào hông cô. “Đi nào, tiểu thư. Em đang làm anh mất tập trung.”

Cô xoay lại đẩy anh một cú rất mạnh. “Anh sẽ phải trả giá.” Rồi cô bước lên cầu thang, bỏ lại đằng sau những tiếng cười rộ khoe khoang của đám đàn ông.

Simon nhìn cặp hông đung đưa của Helen khi cô đi lên cầu thang. Cô đã giận, nhưng cô cho qua. Anh biết màn thể hiện tiết tộ nam tính của mình đã khởi động cá tính thế kỷ XXI của cô, nhưng không còn cách nào khác. Sẽ có nhiều hơn một Geer ở đây trước khi họ có thể trở về thời đại của cô an toàn, thế giới cô sống. Tốt nhất tất cả họ nên biết bây giờ cô không “rối việc”.

Và đúng là như thế.

Anh không ngừng suy nghĩ thêm ba mươi giây nữa cho đến khi tìm thấy Todd và Ian đang khom lưng nghiên cứu bản đồ trong phòng sách.

Họ chỉ liếc nhìn anh một cái rồi quay lại tám bản đồ. “Nếu ta đang ăn náu ta sẽ cần nơi ở, nước và lương thực. Chỉ có hai chỗ mà bọn ta nhìn thấy là đáp ứng được các nhu cầu đó. Đây và đây.”

“Nghe có vẻ ông có kế hoạch trinh sát đêm cho cháu”, Simon nói khi vừa bước vào phòng.

“Chỉ khi cháu sẵn sàng. Cháu đã vất vả cả ngày.”

Anh đã bay hơn năm mươi dặm trong ba ngày trời. Anh đã kiệt sức.

Tuy nhiên, gia đình cần anh, và anh không muốn phụ lòng họ. “Cháu sẽ ăn và nghỉ ngơi. Sau đó thì sẵn sàng.”

Ian gật đầu, vỗ nhẹ vào lưng anh. “Đừng cố sức. Cháu sẽ chẳng giúp được ai nếu bị bệnh... hoặc tệ hơn.”

“Cháu sẽ ổn.” Simon bỏ qua ánh mắt giữa Ian và Todd, nói thêm, “Nhắc đến bệnh tật, kế hoạch của cánh phụ nữ đã thành công. Rõ ràng là Amber đã cảm thấy khá hơn”.

“Cháu gặp nó chưa?”

“Chưa. Helen xuống đây kể với cháu.”

Ian ngồi vào ghế và gục đầu. “Cảm ơn Chúa.”

Chỉ cần nhìn thấy Ian thả lỏng trên ghế của mình là đủ hiểu tình hình sức khỏe của Amber nghiêm trọng thế nào. Simon trách mình đã không chú ý nhiều hơn. Anh biết khi lâu dài tràn ngập người, quyền năng đặc biệt sẽ quấy rầy cô ấy trừ khi cô ấy ở suốt trên lầu, nơi có thể đặt một số rào cản giữa cô ấy và tất cả mọi cảm xúc bên dưới.

Tuy nhiên, anh đã không nhận ra sự ảnh hưởng của Ian. Người đàn ông mang gánh nặng của gia tộc, thôn làng và tâm lòng của các hiệp sĩ trên vai, nhưng mối quan tâm dành cho cô con gái út chưa bao giờ giảm sút. Simon biết nếu Amber đã kết hôn, yên âm, Ian sẽ không bị cảm xúc của một bậc phụ huynh làm tan nát trái tim. Nhưng quyền năng của Amber đã biến thành một lời nguyền.

Lúc cô và Simon còn trẻ, sau khi đánh bại Grainna, cô bắt đầu cảm nhận được sự thay đổi trong các khả năng của mình. Thời điểm đó, Simon ở bên cạnh cô nhiều giờ liền, trò chuyện, suy niệm về cuộc sống. Qua năm tháng chúng gây hại cho Amber, cô trở nên xa cách hơn. Những người cầu hôn ngỡ ý đến nhưng cô không chịu đựng được khi chạm vào họ.

Gia đình chẳng thể làm gì. Họ cố phong tỏa phép thuật của cô. Họ cầu khẩn các vị Tổ tiên rủ lòng thương thu hồi phép thuật cảm của cô, như thế cô sẽ có được sự bình yên.

Nhưng không điều gì hiệu quả.

Bây giờ, nhờ đề nghị của Helen, một chiến thuật khác được thực hiện, và Amber đã có được sự trợ giúp phần nào.

Các vị Tổ tiên đã lên kế hoạch cả. Ai mà biết được, có lẽ họ là Thiên thần của Chúa, làm việc cho ngài để giữ thế giới quý giá của ngài không sụp đổ bởi bản chất loài người.

“Chiến lược có thể đợi, Papa.” Simon sử dụng xưng hô thời thơ ấu để gọi Ian, một danh xưng mà người đàn ông lớn tuổi thấy yêu mến mỗi

khi Simon gọi. “Hãy đến thăm Amber khi các sức mạnh còn hiệu lực.”

Ánh mắt Ian sáng ngời nhìn Simon. “Đúng. Cháu nói đúng, cháu trai. Chiến thắng một cuộc chiến có ý nghĩa gì nếu ta không thể giúp con gái mình.”

Simon biết Ian không hoàn toàn nghĩ như vậy. Ông sẽ chiến đấu đến cùng cho dân làng và cho con cháu mình.

Todd cuộn bản đồ và kẹp dưới cánh tay rồi theo họ bước qua cửa.

Lúc họ tiến vào phòng, Amber, Duncan, Fin và Lora đã tới. Helen ngồi cạnh Amber và hầu như không để ý đến sự hiện diện của Simon.

“Cha!”, Amber thốt lên và dang rộng vòng tay.

Cả phòng lặng đi lúc Ian ôm chầm con gái mình lần đầu tiên trong suốt nhiều năm trời. Không gian hoàn toàn tĩnh lặng. Nước mắt lăn dài trên những gò má, mấy người đàn ông chớp đôi mắt ngấn lệ.

Simon cảm thấy nghẹn thở. “Tốt rồi. Quá tốt rồi.”

“Con sẽ choáng, Ian. Để con ngồi xuống”, Lora nhắc nhở chồng.

Ian liếc sang vợ thật nhanh rồi đỡ con gái ngồi xuống ghế. “Choáng sao?”

“Một chút ạ”, cô thú nhận.

“Ngay cả khi mọi thứ đã lắng dịu”, Myra nói.

“Quyền năng biến mất rồi à?”

Amber lắc đầu. “Không mất. Đã ẩn đi. Khi con chạm vào cha”, cô đặt một bàn tay lên má ông. “Con biết cha đang quan tâm, nhẹ lòng, nhưng cảm xúc đó không làm con ngộp thở. Con không còn cảm giác được mọi người trong phòng cùng lúc, và số người dưới lầu thì chẳng thấy gì nữa.”

Tara hôn lên gò má chồng. “Em phải kể với lũ trẻ, cho chúng biết chúng có thể tới thăm.”

Duncan đặt tay quanh eo bà. “Anh đi với em.”

“Bọn anh cũng nên rời khỏi đây”, Todd thông báo. “Anh vui khi thấy em khá hơn, Amber.”

“Cảm ơn anh.”

Mọi người, trừ Simon, Helen, Ian và Lora, đều rời khỏi phòng Amber. Lora ngồi xuống nắm bàn tay con gái, Helen ngồi phía bên kia.

“Nụ cười của con lại tỏa sáng”, Lora nói.

“Con sợ mình phải khoác áo choàng khi tắm. Tuy nhiên, vẫn tốt hơn khi gánh sức nặng cảm xúc của tất cả mọi người.”

Simon khuyu gối cạnh Amber. “Có thể là sẽ tìm được những y phục khác.”

“Hiện giờ thứ này đang hiệu quả.” Cô rúc vào tấm áo như thể nó là một chiếc chăn dành cho ngày lạnh nhất trong năm. Amber che đi cái ngập dài sau bàn tay. “Cô có thể ngủ máy ngày liền.”

Ian gật đầu với Simon. “Vậy mọi người sẽ để con ngủ. Simon, giờ cháu cũng nên nghỉ ngơi. Cháu có cả đêm dài đang đợi phía trước.”

“Chuyện gì xảy ra?” Amber tránh xa hầu hết mọi hoạt động của lâu đài trong nỗ lực cứu vớt tình trạng của mình.

“Chẳng có gì con phải lo lắng đâu. Đêm nay, Simon lại đi trinh sát.”

“Chẳng phải anh vừa trở về sao?”, Helen hỏi.

“Từ vài giờ trước. Anh ổn.” Nhưng anh đã quá mệt mỏi và biết rằng ngủ vài giờ sẽ có ích cho mình.

Helen nheo mắt, cảm thấy không tin.

“Đi ngủ thôi. Bà sẽ mang thức ăn lên phòng cháu”, Lora ra lệnh. “Còn ngài nữa, chồng ta, lần cuối cùng ngài ăn là khi nào?”

Ian nháy mắt với vợ. “Ta có thể ăn.”

“Ta đi với hai người. Helen, phiền cháu ở lại với Amber một lúc nhé?”

“Con không phải đứa trẻ”, Amber nói với Lora.

“Mẹ biết, nhưng con là đứa trẻ của mẹ và mẹ bận tâm. Chúng ta không biết điều gì sẽ xảy ra với thứ này.” Lora trở vào mép áo choàng. “Cho đến lúc đó, con nên có người bên cạnh.”

Amber cúi đầu tiếp nhận giọng khuyên nhủ của mẹ.

Simon rời phòng với ông bà, cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của Helen trên lưng mình.

Giữa hàng hiên không có gì ngoài ánh trăng sáng, Simon lắng nghe tiếng xầm xì của đám đàn ông bên dưới. Hầu hết họ, giống bất kì bên nào trong cuộc chiến, đang nói về các cuộc chinh phạt, mong muốn nhìn đối phương sụp đổ. Điều làm Simon bối rối là sự khinh thị của những gã này dành cho gia tộc MacCoinnich.

Từ những gì Simon thấy, không ai trong số chúng từng có bất cứ mối quan hệ vào với người nhà Ian hay người nhà Simon. Tuy nhiên, chúng nói đến chuyện sẽ bắt họ, vũ nhục và tra tấn. Quá kì lạ. Tại sao?

“Chúng ta sẽ loại bỏ mọi chương ngại vật và đưa phụ nữ đi.”

“Phải, họ là phần thưởng xứng đáng.”

Helen.

Chúng theo đuổi phụ nữ sao?

Một gã cầm đầu đang ở đâu đó trong đám người, Simon quyết tâm tìm ra hắn. Cái tên McNeil chưa từng được nhắc.

Điều gì đó không được thêm vào. Một cuộc vây thành thường không

bắt con tin.

Simon bay qua những ngọn cây, giữ hình dạng chim ưng của mình ầu náu khỏi mọi ánh mắt bên dưới. Từ phần thưởng và cụm từ đưa phụ nữ đi cứ vang vọng trong đầu anh. Giọng tỉnh rụi trong lời lẽ của chúng khiến Simon khó chịu hơn cả ý nghĩa câu từ.

Anh chờ đợi hơn một giờ, quan sát, lắng nghe. Không có kẻ nào biểu hiện rõ là người lãnh đạo. Tuy nhiên, một cái tên được thốt lên. Malcolm.

Simon không biết cái tên đó, cũng không biết nó ám chỉ gã đàn ông nào.

Đám người di chuyển dưới bầu trời sao, tìm một vị trí thoải mái để ngủ trong khi những kẻ khác canh gác. Simon lao vút vào luồng gió, bắt đầu chuyến hành trình dài trở về nhà.

Chúa ơi, anh đã quá mệt. Anh phải làm chim ưng nhiều hơn làm người. Anh nửa bị cảm dỗ sẵn lòng tỏ hoang, điều mà anh cố tránh khi biến thân. Nhưng việc biến đổi luôn làm anh đói ngấu. Đó là chưa nhắc đến sự mệt nhọc. Và kể từ khi Helen bước vào cuộc sống của anh, anh càng kích động.

Helen. Chỉ cần nghĩ đến tên cô ấy là nhịp tim anh tăng tốc. Tim người hay chim. Anh nghĩ mình còn nợ cô một lời xin lỗi cho hành động làm cô lúng túng trước mặt đám đàn ông. Nhưng anh rời khỏi lâu đài nhiều hơn có mặt tại đó, anh không thích ý nghĩ có kẻ khác chạm vào cô. Simon không phải một Viking, không thể tung cô vác trên vai rồi tuyên bố cô là của mình, nhưng làm chiến binh Cao nguyên có vài lợi thế hơn một người đàn ông bình thường ở thế kỷ XXI.

Anh biết cô nhìn anh trong khi anh đấu quyền với những người khác. Cảm nhận được ánh mắt của cô khi anh bước qua căn phòng. Và mùi vị ngọt ngào của cô làm anh muốn sống với nó mãi mãi. Đằng sau tất cả tinh thần cứng rắn của cô là một sự ngây thơ mà anh không hề tưởng tượng đến. Cô sống hoàn toàn trái ngược với cuộc đời mình. Cô đơn, không gia đình nuôi dưỡng lúc còn bé, hay rắn dạy khi cô cần một bài học. Nhà MacCoinnich đã ban phúc lành cho anh và mẹ anh. Tình

yêu và lời hứa giữa Fin với Lizzy là điều mà Simon muốn tìm cho chính bản thân anh.

Helen có thích hợp dành cho anh không? Vậy, sẽ thế nào nếu cô ấy sống ở tương lai. Anh đã có quá nhiều ở thời đại này. Ai mà biết được, có lẽ cô sẽ chọn ở lại quá khứ chẳng? Hoặc có lẽ một quyền năng tối cao hơn đã định đoạt số phận khác cho họ.

Nếu có điều gì trong cuộc đời mà Simon học được, đó chính là tương lai ngày mai luôn bất ngờ. Một tương tai với phép thuật, gia đình, thậm chí là cái chết. Anh nhớ ngày tháng của mình khi ngồi trong tiết đại số của thầy Price và tự hỏi điều họ dạy anh sẽ dùng vào việc gì. Anh đã từng hỏi sẽ thế nào khi vượt qua trung học mà không bị đuổi hay chưa hôn cô gái nào. Và sau đó thì dì Tara biến mất, đến lượt mẹ anh lạc lối.

Được rồi, có lẽ lạc lối không hoàn toàn là cách mà mọi chuyện diễn ra. Nhưng bà dành từng phút tìm kiếm Tara. Sau đó, Myra xuất hiện từ hư không, nói về du hành xuyên thời gian, về phép thuật. Simon quả quyết rằng mẹ anh đã vướng vào một đám người lang băm. Trong những sự kiện điên loạn nối tiếp theo sau, Simon tìm thấy được ý nghĩa lớn lao.

Gia đình.

Anh khát khao một gia đình bình thường khi còn là đứa trẻ dượng nào. Anh muốn một người cha biết bao nhiêu. Rồi Fin bước vào cuộc sống của mẹ anh, và cuộc đời Simon thay đổi.

Vậy nên, ngày mai là ngày đầu tiên của phần đời còn lại. Anh là minh chứng sống cho câu châm ngôn sáo rỗng đó.

Simon đã bắt được ánh lửa nhấp nháy đầu tiên của lâu đài khi vài giọt mưa bắt đầu rơi. Anh cúi cái mỏ liền đầu về phía trước và dùng ý chí điều khiển đôi cánh lớn giữ vững lâu hơn một chút.

Bình minh ló dạng và từ xa anh có thể nhìn thấy lính của Ian đang bắt đầu cho hoạt động của ngày mới. Tiếng quạ thông báo đêm tàn ngày rạng, dù bạn đang nhìn vào ngày mới.

Bay càng gần lâu đài, anh càng trở nên mệt mỏi hơn. Simon đã sẵn sàng lên giường ngủ. Cần đánh giắc vài tiếng trước khi báo cáo với Ian. Anh đã kiệt sức.

Trên tháp pháo cao nhất, anh nhìn thấy cửa mở và nhắm thẳng về nhà.

Khi vuốt chim ưng chạm sàn, Simon biến hình người và chân chạm mặt đá lạnh lẽo. Toàn bộ cơ thể anh trở lại hình dạng con người với một cái ngáp dài ngon lành. Từng bó cơ, từng đốt xương rạn vỡ và chuyển thành hình người đàn ông.

Đau như chết đi được.

Trước khi chân chạm sàn nhà, anh biết màn biến hóa này sẽ không giống mọi lần. Anh đã ép cơ thể vượt quá sức và nó đang báo lại rằng nó tức giận. Từng có một lần như thế, anh đã rơi vào giấc ngủ sâu và mất rất nhiều thời gian trong cuộc đời mình.

Simon muốn việc biến thân hoàn tất, biết rằng sẽ tốt hơn nếu bị phát hiện trần truồng trong lâu đài so với hình dạng một con ưng bị thương.

Ý nghĩ cuối cùng trước khi anh ngã xuống. Ai đã trái chẵn dưới sàn?

Helen vừa nhắc đầu khỏi chiếc gối trước khi Simon, trong thân thể trần truồng hoành tráng, rơi thành một đống dưới chân cô. Khuỷu tay anh gác lên má cô. Cô vươn tay chặt vật giữ đầu của anh khỏi rơi xuống nền đá.

“Simon?”

Không trả lời. Cô chẳng nghe thấy gì.

Tim cô nhảy dựng trong khoang ngực. Cô bò dậy, lần đôi tay khắp cánh tay và bờ ngực anh. “Simon?”, giọng cô cao lên trong điệu bộ thì thầm. “Làm ơn trả lời em đi.”

Tuy nhiên, anh không động đậy, không lên tiếng. Helen áp tai vào

ngực anh và nín thở.

Tim anh đập như trống điểm quân, chậm dần theo mỗi hơi thở sâu. Không thể kiềm chế bản thân, cô đổ rạp trên người anh. Còn sống. Anh ấy còn sống.

Khi lấy lại hơi thở, cô dờn mắt đủ xa để xem xét lồng ngực phập phồng. Anh đã kiệt sức. Ở mức độ nào đó, cô biết mệt mỏi là chứng bệnh duy nhất của anh lúc này. Cô tóm lấy gối và đệm mà mình đã lôi vào đây để trải nằm ngủ trong khi chờ anh về. Sau khi đặt đầu anh trên đệm, cô chèn một trong hai cái chăn bên dưới và xung quanh cơ thể anh.

Không ngăn được lo lắng, cô dành thời gian kiểm tra để chắc chắn anh không bị thương. Cơ thể anh rắn, khỏe và hấp dẫn đến chết người. Ngay cả khi ngủ, sức hút nam tính cũng choán lấy tâm trí cô và ham muốn kể từ lúc gặp anh bùng cháy lên. Cô muốn lướt bàn tay trên vùng bụng sáu múi và chiếc eo gọn gàng, nhưng làm thế trong lúc anh ngủ cảm thấy như hành vi xâm phạm, mặc dù cô ngờ là anh không cảm thấy phiền.

Cô chuyển tầm mắt khỏi cơ thể quyến rũ và phủ chăn lên người anh hoàn toàn. Liếc nhìn phía cửa, Helen từ bỏ ý định đi tìm quần áo cho anh.

Chắc anh ấy sẽ tỉnh lại sớm thôi. Cô quyết định sẽ nằm bên cạnh anh. Sau khi đóng cửa chớp và bình minh Scotland bùng dần, cô nhắc tám chăn thứ hai phủ lên bọn họ. Cô dùng cánh tay anh làm gối và cuộn tròn trong hơi ấm của anh.

Cô hít sâu một hơi, ngửi thấy làn da ẩm mùi mưa của anh có nồng độ mạnh. Mùi từ cơ thể anh thay đổi liên tục, cô khẳng định rằng đó là nước hoa được sinh ra từ loài chim ưng.

Cảm giác bay như thế nào? Bay trên những ngọn cây và quan sát những điều chưa từng có ai chứng kiến?

Và sói thì sao? Hình dạng mà anh biến hóa những ngày đầu tiên là gì? Cô nhớ mùi hoang dã toát ra từ anh. Về hung tợn ẩn sau đôi mắt.

Anh có đánh mất bản thân khi biến thành động vật?

Cảm giác thế nào nếu bị theo đuổi và dồn ép bởi một con quái thú và sau đó làm tình với một người đàn ông?

Helen chuyển mình áp sát vào anh lúc hơi ẩm lan tỏa từ vùng bụng và ngực cô cứng lên bên dưới làn váy ngủ dài mà cô đang mặc.

Với ý nghĩ riêng tư, bàn tay cô xò rộng đặt bên trên ngực trái, ngay trái tim anh.

Simon rên khẽ trong giấc ngủ, tay anh giữ lấy tay cô. Anh không thức giấc, nhưng đang cố kéo cô vào sát bên mình.

Buộc tâm trí phải tỉnh táo, Helen chạm môi vào ngực anh và nhắm mắt. An toàn. Thậm chí với cuộc chiến tàn khốc, các chiến binh sát phạt, cô vẫn thấy an toàn trong vòng tay anh.

CHƯƠNG 17

Làn sương ẩm bao lấy cơ thể khi anh trôi nổi trên những tầng mây trắng tinh khôi. Gió nâng anh lên làm anh chẳng phí chút sức lực nào. Đám mây bao quanh anh có mùi dâu tây, giữ anh thật gần nó và đưa anh chậm chậm sà xuống mặt đất.

Một giấc ngủ ngon, tinh dậy với cảm giác tỉnh táo và thả lỏng.

Và ấm áp.

Và không phải một mình.

Thậm chí chưa mở mắt, Simon cũng biết Helen đang cuộn tròn bên cạnh anh, một chân cô gác lên người anh. Sâu thẳm, ngay cả hơi thở cũng dâng lên luồng khí nóng trong lồng ngực và cơ thể ham muốn được đáp ứng.

Một lọn tóc nâu sáng phủ qua đôi mắt cô, cánh môi trái tim hé mở vừa đủ cho hơi thở đi qua. Cô xinh đẹp, cách cô cuộn lấy thân thể anh trong giấc ngủ đã tạo ra một dáng vẻ dễ bị tổn thương đến đáng yêu. Simon dám cược thanh gươm của mình rằng cô không thích cụm từ “dễ bị tổn thương”. Cô hoạt động tích cực để chứng minh bản thân, nhưng anh từng nhìn thấy thời điểm yếu đuối nhất của cô. Những giọt nước mắt anh chứng kiến chúng tuôn trào từ cô đã quá nhiều. Như mọi khi, mong muốn bảo vệ cô là lí do để anh thức dậy vào mỗi bình minh.

Anh quán cánh tay mà cô đang gói đầu quanh bờ vai cô, dán cơ thể mình vào người cô sát hơn. Helen thở dài trong giấc ngủ, đầu gối nhấc lên, chạm vào phần cơ thể mở rộng căng cứng của anh.

Simon nén một tiếng rên trong nỗi thất bại thảm hại. Anh kêu lên. Âm thanh từ sâu thẳm tâm hồn thoát ra.

Helen khẽ héch cằm, thậm chí trong giấc ngủ, cũng thật mời gọi.

Một gã đàn ông tốt tính hơn sẽ để cô mở mắt thức dậy. Simon không

phải. Anh cúi đầu đón lấy đôi môi mềm mại, ấm áp và ngọt ngào như mật của một loại hoa quả chín mọng. Helen nép mình gần hơn và để thoát ra tiếng ngâm nhỏ. Tiếng kêu của loài mèo trôi từ cánh môi cô tiêm nhiễm vào Simon. Khi đôi môi cô bắt đầu di chuyển, hơi thở tăng dần, anh biết cô đã thức giấc.

Cô do dự một lúc, khiến anh tự hỏi có lẽ nào người phụ nữ ngây thơ mà anh biết trong lần đầu gặp mặt lại xuất hiện. Thay vì vậy, Helen trườn cao hơn lên bờ ngực anh cho đến khi hai chiếc lưỡi chạm vào nhau. Các bó thần kinh trong người anh bật ra tia lửa hân hoan với mỗi cái chạm tay từ cô, mỗi âm thanh hài lòng cô thốt lên. Dù ma quỷ gì ám ảnh cô trước đó, Simon cũng đã đánh bại nó. Người phụ nữ đang hôn anh là một người phụ nữ tự tin, biết rõ điều cô ấy muốn.

Người phụ nữ của anh.

Simon trườn bàn tay xuống eo và áp lòng bàn tay lên bờ mông của Helen. Cô vịn mình, eo lưng ngúng ngẩy. “Chào buổi sáng”, anh khàn giọng thì thầm.

Hơi thở cô nghẹn lại khi anh kéo chân cô lên. “E... em không phải mơ chứ?”

Anh cười khẽ. “Với giấc mơ như vậy, anh chẳng bao giờ muốn rời khỏi giường.”

Đôi mắt xanh trong veo nhìn chằm vào anh, mí mắt nặng trĩu ham muốn. “Nhưng chúng ta đâu có nằm trên giường.”

“Em muốn tìm một cái giường à?” Anh nhận ra sàn nhà lạnh lẽo không phải nơi lý tưởng, nhưng ý nghĩ phải di chuyển trước khi có được cô, trước khi đưa cô đến thiên đường đầy sao, thật khôn khéo.

Nụ cười thẹn thùng thoáng trên môi, cô cúi người về phía trước và hôn lên ngực anh. Chiếc lưỡi miết qua đầu ngực đang căng lên, anh biết cô không muốn rút khỏi nơi trú ẩn riêng tư này còn hơn cả anh.

Simon áp bàn tay trước ngực cô và trêu đùa qua lớp vải áo. Helen nghịch ngợm cắn lấy đầu ngực anh. “Quý con.”

Cô lại cắn anh lần nữa. “Em đang ngủ say. Đừng cản việc của em”, cô bật cười.

“Nếu đây là việc của em, anh muốn nhìn thấy em chăm sóc anh.”

Helen di chuyển những ngón tay mình trên ngực anh và luồn chúng vào mái tóc anh.

Simon có ham muốn mãnh liệt muốn lật cô trở lại nhưng anh biết sàn nhà lạnh sẽ làm làn da cô có tì vết. Không, anh muốn xem cô ngồi trên người mình. Xem cô làm bất cứ điều gì cô muốn. Anh muốn mang lại sự thỏa mãn theo bất kì cách nào cô thích. Lạy Chúa, anh ước cô sẽ cho phép anh buông thả mình sâu thẳm bên trong cô.

Theo bản năng, Simon biết không nên thúc ép. Cái cách mà cô từng đẩy anh ra chứng tỏ một nỗi đau trong quá khứ. Anh không bao giờ được làm vậy với cô.

“Anh muốn em chăm sóc anh?”

Phải. “Chỉ khi anh có thể phục vụ em.”

Nụ cười ngớ ngẩn trên môi cô hơi phai đi và ánh mắt ngày càng nghiêm trọng. Không nói lời nào, cô vén viền áo ngủ qua gối và quỳ trên ngực anh. Anh có thể cảm nhận được nhiệt độ và mùi vị ham muốn của cô. Ánh mắt anh vẫn giữ nguyên trên người cô. Tay Simon đặt trên đùi cô khi cô vắt chéo hai cánh tay để cởi bỏ y phục.

Làn da cô mịn và mượt như lụa. Simon nhìn bàn tay mình di chuyển dần phía trên cặp đùi quyến rũ. Anh ấn ngón cái vào hõm hông, thưởng thức vùng lấp lánh che phủ nơi nữ tính. Không chạm vào đó, anh lướt ngón tay chai sạn của mình lên bụng cô và trượt dần qua eo cho đến khi ôm lấy bộ ngực hoàn hảo gọn trong lòng bàn tay. “Anh có thể vuốt ve em suốt nhiều năm không chán.”

Nghiêng người tới trước, Helen hôn anh. Cô xâm chiếm khoang miệng anh như quân địch công thành, không bắt tù nhân và không bỏ sót một điểm nào.

Nhiệt độ cơ thể cô dồn ép xuống người anh, bộ phận căng cứng vươn lên đủ gần để cảm nhận những nếp gấp.

Simon cảm thấy bản thân mất kiểm soát. Anh ngừng hôn và giữ hai bên gương mặt cô trong đôi tay mình. “Em chắc chắn chưa, tiểu thư?”

Tròng mắt cô đảo qua lại khi nhìn anh. “Em đang khóa thân trên người anh, Simon. Em nghĩ mình chắc chắn rồi.”

“Anh cần em. Ngay bây giờ.”

Cô cắn môi. “VẬY, ĐẾN VỚI EM ĐI.”

Buông ra một hơi thở, anh chuyển bàn tay mình tới hông cô, không mấy nỗ lực nâng cô dọc theo thân thể mình. Đôi mắt không rời khỏi cô, anh đẩy nhẹ mình vào cái động chặt chẽ của thân hình tuyệt mỹ đó. Họ cùng chung nhịp thở, nụ cười nhường chỗ cho sự hô hấp.

Cô càng siết lấy anh với lời nói đó. Anh rên thành tiếng.

“Đã rất lâu rồi”, cô nói với anh.

Tốt, anh nghĩ, trong đầu cô không có chỗ cho kẻ khác, trừ anh. “Anh sẽ làm em quên đi bất cứ ai trước đây”, anh tuyên thệ và nhấc bổng cô lên để tiến vào một lần nữa.

“Anh quá tự tin về bản thân”, cô trêu đùa.

Cô đảo tròn mắt khi anh chạm đến mặt sau của vách động. “Chúng ta. Anh tự tin về chúng ta.” Mọi thứ mà họ trải qua cùng nhau đều mang lại cảm giác hoàn hảo, như thể cô đã là một phần bị khuyết trong cuộc đời anh.

Lời nói trở thành vô dụng khi họ chuyển động cùng nhau. Cơ thể họ hòa vào nhau. Tay Helen lang thang trên hông, trên ngực anh. Cô tăng tốc độ và Simon tình nguyện đi theo sự dẫn dắt của cô. Anh buộc cơ thể mình phải tỉnh táo, không để bị cuốn vào cơn bão khoái cảm được gây dựng nên bởi niềm hạnh phúc được chôn chứa trong Helen.

Không thể kiềm chế hơn, Simon xoay người lại, đặt lưng cô trên

những tấm chăn. Anh ôm lấy hông cô và giữ hầu hết trọng lượng của mình để cơ thể cô không áp vào sàn cứng.

Cô trườn một chân lên hông anh và giữ lấy nó. “Đừng kiềm chế”, cô lý lẽ. “Em không vỡ ra được đâu.”

Với mệnh lệnh đó, anh cử động tích cực hơn, cảm nhận được sự nhượng bộ của cô khi cơ thể anh bị thít lấy, anh phóng thích bản thân mình. Đầu óc trống rỗng.

Một khoảng thời gian dài trôi qua trước khi một trong hai người dịch chuyển. Helen kinh ngạc vì trọng lượng cơ thể anh đè cô xuống sàn nhà. Cô thậm chí không nhớ những viên sỏi đã chen vào bả vai và cột sống mình như thế nào. Tứ chi cô mềm nhũn như bơ tan trong lửa. Cô không thể nhớ mình đã từng cảm thấy an toàn và khao khát, quá tuyệt vời và bầm dập như vậy trong quá khứ. Cô sẽ ghi dấu với một nụ cười mỉm và giữ lại khoảnh khắc này cho suốt phần đời còn lại của mình.

Xem xét số lần thân mật trước đây của cô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, không ai trong số họ đáng nhớ, Simon dễ dàng giữ vai trò “tuyệt nhất thế giới” trong mắt cô.

“Anh nghiền nát em mất rồi.”

“Phải, nhưng rất ỏn.” Cơ thể họ vẫn gắn với nhau, trơn mượt.

Anh trở người nhưng vẫn giữ cô áp vào mình. Cũng giống như anh không muốn rời khỏi chốn ấm áp, mời gọi nơi cô. Sỏi vụn long ra và rơi xuống.

“Anh có làm em đau không, tiểu thư?”

Cô gật đầu với tiếng cười nhỏ.

Simon tỏ ra nghiêm trọng và choàng tay qua vai cô. “Không sao đâu”, cô nói với anh, “Rất, rất ỏn”.

Anh hôn chóp mũi cô. “Anh không nên làm ở đây.” “Ồ, phòng của

anh nằm ngoài giới hạn rồi. Máy cậu bé đã xâm chiếm chỗ của anh để nhường phòng cho những người láng giềng.”

Thực tế, căn phòng của cô cũng bị trưng dụng và cô đang ở chung với Amber. Lâu đài rộng lớn trở nên chật chội.

“Anh hiểu rồi. Có lẽ anh sẽ đặt một tấm nệm lớn ở đây.”

Cô thích ý nghĩ đó nhưng nghi ngờ sự khôn ngoan của mình nếu cứ trải qua hàng đêm trong vòng tay Simon. Sau vài tính toán, cô biết khoảng thời gian hạn chế thụ thai, nhưng mọi chuyện sẽ thay đổi trong một tuần tới. Kiểm soát sinh nở là không cần thiết trong cuộc sống không tình dục của mình khi cô ở nhà, nhưng ở đây thì không.

“Em đoán rằng chuyện yêu đương không mỉm cười với em trong những lúc này.”

“Không. Không hề, đối với những quý cô có địa vị.” Cô cười. “Em không phải một quý cô có địa vị gì cả.” Simon đặt một ngón tay lên môi cô. “Có, Helen. Anh sẽ không cho phép ai nói hay đối xử với em khác đi.”

Cô quán chân mình quanh hông anh và anh cảm nhận bản thân mình bên trong cô đang rần rại. “Em từng chú ý đến vài chuyện.”

Anh kết dính đầu gối cô với bàn tay mình và vuốt ve vùng đùi nhạy cảm. “Đó là gì?”

“Em để ý rằng kể từ khi chúng ta về đây, đến thời đại này, anh luôn xù xì hơn trong những phát ngôn của mình, rất nhiều ngôn từ thế kỷ XVI tuôn ra từ đầu lưỡi anh.”

“Phụ nữ thích chất giọng đó. Khiến họ thét lên vì ham muốn.”

Ồ, làm thế nào anh biết chắc những điều mình phát biểu.

“Anh có sử dụng tài năng của mình thường xuyên không, ngài Simon?”

Helen cảm giác bàn tay anh trượt trên cơ thể mình. Ngón tay linh

hoạt của anh tìm thấy những điểm thích thú và bắt đầu di chuyển.

“Anh đã luyện khả năng của mình đủ để làm em hài lòng.” Cơ thể cô đáp lại những cái vuốt ve.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi em rời khỏi? Anh sẽ tìm ai khác để tiếp tục thực hành chẳng?

Helen ép những suy nghĩ về việc Simon nằm trong vòng tay người phụ nữ khác ra khỏi đầu mình và cố sống trong thời khắc hiện tại.

Và ngay lúc này, chết tiệt, cô cảm thấy khá tốt.

Cơn đói của Simon buộc họ phải rời xa thiên đường tạm thời. Khi họ xuất hiện trở lại, một trong những người đầu tiên nhìn thấy là Myra. Thoáng nhìn cô đã biết. Nhiều khi Helen nghĩ bản thân mình là một người trưởng thành, nhưng bây giờ cô cảm giác hai má mình đỏ bừng và bước chân bần chồn muốn chạy trốn.

“Cha cô đang tìm cháu”, bà nói với Simon. “Và Amber đang hỏi hai người đã ở đâu suốt đêm.” Lông mày Myra nhướng lên, cô vươn tay vuốt thẳng chiếc đệm ngủ của Helen. Bữa sáng đã qua, những âm thanh vọng lên từ dưới lầu chứng tỏ một ngày mới đã bắt đầu.

Và mình đang mặc một chiếc đệm ngủ. Helen muốn rụt người lại. Trở nên thân thiết với Simon hoàn toàn khác với việc loan báo cho cả thế giới. Thị tộc MacCoinnich đủ lớn để gọi là một thế giới thu nhỏ.

Simon giữ cánh tay quàng quanh eo Helen và không đáp lại mối bận tâm của Myra.

Simon mặc chiếc váy choàng mà anh cất trong hộc tường trên tháp pháo riêng tư của họ, ít ra trông anh cũng tính là có mặc đồ.

“Helen ngủ trên lầu. Cháu đang hộ tống cô ấy về phòng.” Myra, một quý cô thế kỷ XVI, nghiêm trang và chín chu, mặc váy đầm chầm sần với tay áo dài và cổ áo viền mà gò ngực không một vết tàn nhang, vỗ òa

trong nụ cười tươi tắn. “Ừ”, là tất cả những gì cô đáp lại. “Tôi nên đi thay quần áo.” Helen rời khỏi vòng tay Simon. “Cô sẽ bảo đảm Helen về đúng phòng mình”, Myra nói với Simon. “Cánh đàn ông đang cần những thông tin mà chỉ có cháu mới cung cấp được.”

Simon nhìn vào mắt Helen, thăm hỏi có ổn không nếu anh rời khỏi cô.

“Em ổn. Anh đi đi.”

Anh khum nắm tay ấn nhẹ đốt tay vào bên hàm cô và nháy mắt với Myra khi rời khỏi họ, rồi đi về phía hành lang.

Sự trêu ghẹo thậm chí cũng không dừng lại một lúc sau đó. Anh chạy bộ xuống hàng lang và vòng qua góc cầu thang. Một khi anh rời khỏi tầm nhìn, Helen mới chuyển mắt sang Myra, người đang nhìn cô như con mèo vừa bẫy được chuột.

“Sao ạ?”, Helen hỏi. “Không sao cả.”

Cả hai đều quay về phòng Amber và không nói thêm lời nào đến tận khi bước vào phòng.

“Em đây rồi. Tôi lo lắng quá.” Amber đã rời giường và mặc y phục chỉnh trang, choàng tấm áo trên vai.

Cô ấy mỉm cười. Helen không thể nhớ là đã từng thực sự nhìn thấy Amber cười cho đến lúc này chưa. Chắc chắn trước đó không phải một nụ cười rạng rỡ làm bừng sáng ánh mắt lẫn gương mặt như bây giờ. “Chị... chị đang cười.”

Amber nâng vạt áo choàng, nhún vai. “Nó hiệu quả gấp đôi cái chăn. Tôi đã ngủ một giấc đầy đủ. Tôi không nhớ nổi lần cuối mình ngủ ngon là khi nào.”

“Ôi, Amber, điều này thật tuyệt.”

“Nhưng còn em? Em trông như ngủ không ngon giấc. Em đã ở đâu thế?”

Helen liếc trộm Myra. “À vâng?”

Myra cứu lấy sự bối rối của Helen. “Chị thấy cô ấy và Simon đi xuống sảnh. Cùng nhau.”

Đôi mắt màu hổ phách của Amber mở to. “Ồ, cùng nhau sao?”

Myra gật đầu.

“Có gì mà âm ỉ. Chúng tôi là những người trưởng thành. Những người lớn cùng ưng thuận với nhau.” Helen không phải một thiếu niên cần nghe lời dạy dỗ. Không phải lời trách mắng từ những người phụ nữ này. “Tình thế bất tiện.”

“Thật không? Tại sao?”, Amber hỏi.

“Bởi vì...” Helen băng qua phòng, đi đến chỗ rửa mặt và đổ nước vào. “Simon thực tế gần như là anh em của chị”, cô nói và trở vào Amber, “hoặc ít ra là anh em họ. Hay một đứa cháu”.

“Chúng tôi biết Simon từ khi nó còn là một cậu bé”, Myra đính chính.

Helen nhúng cái khăn vào nước và vắt ráo. Cô lau mặt, cổ, lau nhiều hơn mức cần thiết. “Vâng, được rồi, anh ấy đâu còn là cậu bé nữa. Anh ấy đã lớn.” Và “phần” lớn lên đó thực sự tốt. Rất, rất tốt.

Helen cảm thấy hai má nóng bừng lần nữa. Ai đó đứng phía sau cô cười khúc khích. “Rất lớn rồi”, Amber thì thầm.

“Thư giãn nào, Helen. Chúng tôi mừng cho cháu, thật đấy.”

Khi cô quay lại, Myra và Amber đang đứng cạnh nhau. Hai người họ trông rất giống nhau với mái tóc đen dài phủ qua eo, cả hai cùng chiều cao, đôi mắt nâu hoàn hảo. Về nhà, Hollywood sẽ tóm họ ngay tức khắc.

“Thật không?” “Phải.”

Myra nghiêng đầu cùng với một nụ cười. “Nhưng cháu đã gặp cha

chúng tôi, đúng không?”

Đó có phải một câu hỏi đố? Dĩ nhiên cô đã gặp Ian. “Vâng?”

Amber liếc nhìn Myra, nụ cười bớt vui.

Tóc trên cổ và da Helen bắt đầu râm ran. Cùng loại năng lượng cô trải nghiệm khi khả năng của mình bộc lộ. Đó là dấu hiệu đặc trưng của bản thân cô báo hiệu về thông tin sắp sửa tiếp nhận. “Gì vậy?”

Myra trở một trong những chiếc ghế trong phòng, khuyến khích Helen ngồi xuống.

Dòng điện vô tận chạy dọc cánh tay Helen. Ngồi không giúp ích gì.

“Vâng?”

Myra nắm tay Helen vỗ về như thể cô là một đứa trẻ. Nỗ lực bình tĩnh của cô không hiệu quả. “Nếu một trong hai người không bắt đầu lên tiếng, tôi sẽ điên mất.”

“Cha cô... ừm. Phải, ông có vai trò như một người lãnh đạo gia tộc rất nghiêm khắc.”

Được thôi, Helen đã chứng kiến điều đó. “Vậy thì sao?” “Ông đón nhận tất cả những người du hành xuyên thời gian bằng những viên đá như thể họ là người của ông. Ông bảo vệ họ hoàn toàn, với Tara, Lizzy, Simon... và cả Todd.”

Amber ngồi cạnh Helen. “Cha xem em như người được bảo hộ, trách nhiệm của cha.”

Hài hước, Helen nghĩ Simon đã nhận vai trò đó. Nhưng Ian là thuyền trưởng con tàu này. Cô hiểu. “Tôi biết ơn điều đó.”

“Ông sẽ đối đãi với em như con gái của mình. Bảo vệ em như vậy”, Amber nói.

“Nhưng tôi đâu phải con ông. Ông không phải làm điều đó.”

“Nhưng ông sẽ làm như vậy. Chắc chắn.”

“Ông sẽ cho tôi ăn, giữ mái che trên đầu tôi. Tôi hiểu rồi.” Từ ánh mắt Myra và gương mặt Amber, cô không nhận thấy điều gì.

“Khi Tara và Duncan bị nhìn thấy đang ở với nhau, cha tổ chức đính hôn cho họ trong vòng một giờ...”

“Và khi Todd và cô bị phát hiện đang hôn nhau, ông hứa cũng sẽ làm như thế với bọn cô”, Myra xen vào.

Helen bắt đầu nhìn ra trọng tâm. “Vậy còn Lizzy?” “À, Lizzy...”, giọng Amber mờ dần.

“Nếu bọn cô không phải mạo hiểm cuộc sống hằng ngày, ông cũng đã buộc Fin cưới Lizzy rồi”, Myra trả lời.

Ánh sáng lấp lánh sau rèm mi cô. “Vì thế mọi người nghĩ nếu Ian phát hiện chuyện của Simon và tôi, ông sẽ thúc đẩy một cuộc hôn nhân chớp nhoáng?”

“Chớp nhoáng?”

Helen lắc đầu, quên mất những phụ nữ này không hiểu văn hóa nhạc pop. “Ông sẽ ép Simon cưới tôi.”

Khuôn miệng Myra mở thành chữ “O” hoàn hảo.

“Phải, đó chính xác là điều sẽ xảy ra.”

Đến lượt Helen bật cười. “Ông ấy có thể thử. Nhưng nó sẽ không xảy ra. Hơn nữa, tôi đã từng nghe về các mối yêu xa, nhưng cách hàng trăm năm là mối ràng buộc sẽ kết thúc trong ly hôn.” Khi đứng lên, lông trên cánh tay cô vẫn dựng đứng.

“Cháu đã nghe cảnh báo rồi nhé.”

“Vâng, cảm ơn, các quý cô. Thông điệp đã được gửi. Giờ thì, ai đó có thể giúp tôi thay trang phục và đi ăn chút đồ không? Tôi đang đói.”

Amber và Myra trao nhau một cái nhìn cùng nụ cười thấu hiểu.
Helen biết cô đã không nghe theo kết cục này.

Vậy là McNeil chạy theo phụ nữ nhà ta”, Ian gầm lớn.

“Cháu không nghe thấy tên McNeil. Thực ra, cháu có ấn tượng rõ ràng rằng một người lãnh đạo khác đang cầm quân.” Simon ngồi giữa cánh đàn ông và trình bày những gì anh nghe ngóng được.

“Cháu chắc không?”, Ian hỏi.

“Cháu không dám chắc điều gì cả. Cháu chỉ chuyên thông tin mình nghe được. Nhưng...”

“Nhưng thế nào?”, Fin đặt cốc bia xuống. “Con cảm thấy có gì đó không đúng.” “Như thế nào?”, Duncan hỏi.

“Mọi nơi cháu đậu, cháu đều nghe cùng một câu niệm chú cầu thần. Hầu như giống diễn viên học thoại, giống tên hề kể chuyện cười. Chúng đã cũ sau một thời gian rồi, làm thế nào những gã đó nói ra được.”

Todd đứng nhip chân. “Tây nào? Nhấp ngụm rượu punch nào con trai, hãy theo ta.”

Simon lắc đầu nhưng rồi thốt lên, “Có lẽ”.

“Thao túng. Như Grainna đã làm hàng trăm lần?”, giọng Ian chứng tỏ mức độ bận tâm.

“Grainna đã chết. Tất cả chúng ta đều nhìn thấy mộ chết.” Duncan gật đầu. “Không phải Grainna. Chúng ta đã biết nếu mộ có đào thoát. Nhưng là ai mới được chứ?”

“Ai đó biết về chúng ta.”

Ian nhip mấy đầu ngón tay vào cạnh bàn một cách chậm chạp và có tiết tấu. “Nếu một người Cao nguyên không phải Druid viết về chúng ta, hẳn sẽ loan truyền và toàn bộ Scotland sẽ đến cửa nhà ta để dán bảng

hiệu ma quỷ.”

“VẬY chúng ta đã gây chuyện với một Druid.” Simon gật đầu. “Con nghĩ cha nói đúng, Fin.”

Cian, người luôn trung thành với việc quan sát trong những ngày vừa qua, rời khỏi vách tường và lần đầu tiên lên tiếng kể từ khi bước vào căn phòng. “Một Druid đến từ tương lai.”

Tất cả đều quay về phía Cian. Simon muốn phủ nhận cảnh báo này. Nhưng anh không thể. Luôn luôn có khả năng rằng một kẻ nào đó đến từ tương lai sẽ săn đuổi họ ngay trong thời đại này.

“Có lẽ.”

Cian lắc đầu. “Cháu nói quá miễn cưỡng, một gã đến từ thời đại này sẽ phán chúng ta là ma quỷ, phù thủy. Một Druid biết về Grainna sẽ tóm bất kì ai trong chúng ta và không cần tập trung vào phụ nữ. Nhưng một Druid đến từ tương lai...”

“Sẽ nhận dạng các đặc điểm của những người phụ nữ mất tích ở tương lai và giả định được phần nào sức mạnh của họ”, Todd kết thúc suy đoán của Cian.

“Chính xác.”

Todd lắc đầu. “Tôi hy vọng Cian sai, nhưng tôi cho rằng điều này đúng.”

“McNeil có ý nghĩa gì?”

“Một cái tên được chọn ngẫu nhiên chẳng? Hay có lẽ bất cứ ai đứng đằng sau chuyện này đã bắt đầu tẩy não bọn lính với cái tên McNeil. Ai biết được?” Bản năng nghề nghiệp cảnh sát trong người Todd tỏa sáng. Anh ta có thể không có sức mạnh của Druid, nhưng đã đóng góp vô cùng lớn cho gia tộc.

Ian ngồi trở lại ghế, thở dài. “Thậm chí còn tệ hơn.”

“Chúng ta phải bảo vệ đám phụ nữ.”

“Chắc chắn”, Fin nói với các anh em.

Simon ngồi phía trước. “Cháu nghĩ mình có lẽ có một kế hoạch dành cho phụ nữ và đám trẻ.”

Mọi ánh mắt đổ về phía anh và anh bắt đầu nói.

Tất cả thành viên gia đình, trừ những đứa trẻ nhỏ nhất, ngồi quanh phòng sách của Ian. Bữa tối đã bắt đầu và sảnh chính đã thay đổi. Ít nhất thì Helen nghĩ vậy. Hai lần trong mỗi ngày, các chiến binh canh gác sẽ đổi phiên trong suốt bữa ăn. Những bô lão trong làng sẽ gặp Lora hoặc Tara để thảo luận về các vấn đề phát sinh. Nhu cầu cơ bản sẽ được đáp ứng vào buổi sáng. Chu kì hoạt động của pháo đài giống như tàu hải quân. Mọi người đều có nơi chôn và nhiệm vụ riêng của mình. Helen có thời gian rảnh rỗi vô tận.

Nếu cô thành thực với bản thân, cô biết mình chẳng bao giờ là một bà nội trợ hay đại loại thế. Hiện tại Amber đã cảm thấy khá hơn, họ bắt đầu thu thập các vật liệu cần thiết để chế tạo món trang sức gắn mặt đá du hành xuyên thời gian của mình. Tuy nhiên, những ngày tháng chờ đợi tưởng chừng vô tận này hết như chờ đợi tận thế.

Lizzy và Selma là những người cuối cùng bước vào phòng. Họ ngồi cạnh Tara và Briac. Hai đứa trẻ liếc nhìn nhau.

Helen cảm thấy mình cũng lạc lối như bọn trẻ. Vì có cả sự tham dự của chúng, hẳn điều gì nghiêm trọng đã xảy ra.

“Đủ mặt cả rồi, bắt đầu thôi.” Ian đứng ra sau, Lora đang ngồi trên chiếc ghế của ông. Helen nghĩ chúng sẽ hợp với từ ngại vàng hơn. Cô đã được nhắc nhở liên tục về sự vương giả của Ian và Lora, họ không thuộc hoàng tộc Scotland.

Helen nhìn thấy Simon bên kia căn phòng, ngồi cạnh lò sưởi. Anh nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén mà dịu dàng khi cô liếc về phía anh.

“Chúng ta có nhiều chuyện phải thông báo, và ít vấn đề cần thảo

luận.” Mắt Ian gặp Lizzy. “Ta biết là không hợp ý con, Elizabeth, nhưng làm ơn khoan bình luận cho đến khi ta nói xong.”

Vậy Lizzy là người theo chủ nghĩa hoài nghi.

Thật tốt khi biết điều đó.

Ian hít sâu một hơi và thở ra bằng đôi môi mím lại. “Ta sẽ bắt đầu với thông tin vừa biết được. Thông tin mà chưa ai trong mọi người từng nghe.”

Simon đảo mắt nhìn Ian. Rõ ràng, chuyện yêu đương của cô không phải là thông tin Ian muốn chia sẻ.

“Lora đã có một linh cảm.” “Mẹ, thật tuyệt”, Amber nói.

Đôi mắt ướt át của Lora cố giữ niềm hy vọng khi nhìn vào con gái út, nhưng thất bại.

Ôi, trời. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Lora liếc khắp phòng trước khi lên tiếng. “Ta nghĩ sau sự sụp đổ của Grainna thì tất cả chúng ta đều được sống bình yên, cùng nhau. Chưa lần nào ta nghĩ Scotland sẽ không được gọi là quê nhà của chúng ta mãi cho đến những ngày vừa qua.”

Mọi người trong phòng đều căng thẳng, nín thở chờ đợi Lora tiếp tục.

“Ta đã làm. Linh cảm của ta rõ ràng như trong suốt cuộc chiến với Grainna. Và cũng không bớt đi sự lo ngại.”

Tại sao giọng bà quá lo lắng như thế?

Ánh mắt Lora dừng lại ở chỗ con gái. “Amber, con gái yêu quý của mẹ. Chiếc áo choàng con mặc sẽ là thứ duy nhất giúp tâm trí con tránh khỏi cảm giác điên rồ.”

Amber thở gấp, giống hầu hết mọi người trong phòng. Lora nhanh chóng nói tiếp. “Nhưng vẫn có hy vọng.

Chỉ là hy vọng của con sẽ không được tìm thấy ở đây.”

“Ý mẹ là sao?” Amber trượt ra rìa ghế ngồi của mình. “Một Druid đang chờ con ở tương lai. Người đàn ông này, chiến binh này không giống với những người ở đây, sẽ là người giúp được con.”

Helen có cảm giác đôi vai bứt căng. Vậy ra vấn đề túng quẫn chủ yếu là Amber không sống ở Scotland thế kỷ XVI. Vậy thì sao? Helen đề ý rằng dường như một nửa số người trong phòng này đều phối ngẫu với những người thuộc lục địa khác, thời đại khác.

“Mẹ đang nói gì vậy?”

“Con cần phải theo Simon và Helen khi hai đứa rời đi và... ở lại đó.”

Và gót giày đã nện xuống, sự đã định. “Trong bao lâu?”, Amber hỏi.

“Mẹ không nhìn thấy thời gian kết thúc của con ở tương lai. Mẹ thấy khoảng trống trong cuộc sống của mẹ và cha con khi con rời đi.”

“Mãi mãi?”

“Điều này thật khó nói, con gái. Linh cảm của mẹ con không đi xa hơn.”

Sự tĩnh lặng bao trùm mỗi góc ngách căn phòng. Những đôi mắt bắt đầu rom róm. Có lẽ ngoại trừ Cian, nhưng một lần nữa, anh ta gần như thật đáng sợ. Hấp dẫn nhưng đáng sợ.

Lizzy, luôn luôn sâu sắc, đã phá vỡ sự im lặng. “Nhưng một chút tầm nhìn tương lai đó không phải điều mang tất cả chúng ta ngồi với nhau đêm nay. Còn chuyện gì khác đang diễn ra?”

Lora nhìn Amber khi tin tức vừa rời đã nhấn chìm cô ấy.

Ian tiếp tục.

“Amber không phải là người duy nhất cần đi đến tương lai.”

“Cái gì?”, Tara hỏi, nhìn chăm chăm vào chồng mình. Mọi người đều

lắm bả những câu ngạc nhiên của họ.

Helen không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Simon.

Ian đã giơ một bàn tay ra hiệu im lặng. “Bình tĩnh nào. Simon, sao cháu không giải thích những gì cháu nghe ngóng được.”

“Một toán chiến binh đã đóng quân chính xác ở nơi chúng ta dự đoán. Đó là những chiến binh đáng gờm buộc ta phải quan tâm. Vì họ ở rất gần, cháu đoán họ là những người có khả năng sẽ đạt được bất cứ điều gì họ muốn trong trường hợp chúng ta thất thủ trên mặt trận trấn thủ vùng vịnh.”

“Chúng sẽ không thắng được”, Fin tuyên bố.

“Có lẽ không. Có lẽ được. Chúng ta không có bằng chứng mà chỉ có đức tin vào khả năng để đảm bảo kết quả cho cuộc xung đột này. Câu hỏi đặt ra không phải thắng hay bại, mà là lí do họ khởi đầu cuộc chiến.”

“Họ là chiến binh, điều họ phải làm thôi”, Myra nói. “Khi còn bé cha cũng kể với chúng con về những trận chiến như vậy.”

Ian nghiêng đầu. “Phải, ta từng kể, con gái. Nhưng chuyện này khác.”

“Đây cũng không phải một trận chiến phép thuật, đúng chứ?”, Lizzy hỏi. “Không hẳn.”

“Con không thích nghe điều đó.”

Helen nhìn thấy căng thẳng gia tăng trên gương mặt những người phụ nữ. Simon giơ tay lên ra hiệu mọi người ngừng bàn tán. “Cháu nghĩ rằng kẻ đứng sau cuộc vây hãm này là một Druid.”

Simon tiếp tục, “Bọn cháu tin hẳn là Druid, và đến từ tương lai”.

Ai đó vừa rít vào một hơi. Những đứa trẻ ngồi thẳng lưng lại. Không ai hỏi han hay nói gì thêm.

“Nhóm chiến binh này chỉ có một mục đích duy nhất.” Simon nhìn chăm chăm vào Helen. “Chúng theo đuổi phụ nữ nhà ta. Cụ thể hơn, là mọi người.” Anh từ từ chuyển ánh mắt sang Tara, Lizzy, Myra, Amber và Selma.

Nếu Amber không phải người duy nhất đi đến tương lai, kẻ thù không phải theo đuổi cánh phụ nữ, vậy điều đó có nghĩa là...

“Cha sẽ gửi tất cả phụ nữ và trẻ em đến thời đại an toàn”, Lizzy nhồm nhỏi ghé và lắc đầu, “và để nam giới ở lại chiến đấu sao?”.

“Cuộc chiến này không bao giờ bao gồm cả em, tình yêu à”, Fin nói với vợ.

“Ồ, đừng nói với em kiểu đó. Em sẽ chiến đấu bên cạnh bất cứ người đàn ông nào ngoài kia và đá thật mạnh vào mông một vài tên.”

“Elizabeth, thôi nào.”

Helen quan sát cuộc chiến vợ chồng. Nếu tình huống không quá nghiêm trọng, cô muốn có một gói bỏng ngô lúc này và ngồi xem buổi diễn. Lizzy trông giận dữ. Fin đối mặt bà ấy và không có vẻ gì đang nhượng bộ.

Dán mắt vào Duncan, Tara nói. “Chúng ta ràng buộc nhau. Em sẽ không đi đâu mà không có anh.”

“Đúng vậy. Đó là lí do chỉ có con và Lora ở lại. Những người khác phải đi. Chúng ta sẽ sơ tán mọi người về phía đông nam, nơi kẻ thù không chiếm đóng. Mọi người sẽ đi. Tara và Lora thì ẩn náu tại đây.” Ian đứng dậy và lên tiếng. Chất giọng trầm trọng của ông không có chỗ cho bất cứ tranh luận nào trong phòng. Dù Lizzy rõ ràng muốn thách thức.

“Helen?”, Ian gọi. “Vâng?”

“Ngôi nhà mà Simon đề cập ở tương lai, vị nữ chủ nhân sẽ chấp nhận chúng ta chứ?”

“Bà Dawson có trái tim thần thánh. Bà sẽ không bao giờ tha thứ nếu cháu không nói ‘có’.”

Ian gật đầu với Simon. “Quyết định như vậy. Simon và Cian sẽ hộ tống phụ nữ và trẻ em, bảo vệ họ đi tới đó.”

Lizzy bắt đầu lên tiếng cùng lúc khi Myra tranh luận.

Đám trẻ túm tụm nhau dự đoán hân hoan về chuyến phiêu lưu của chúng. Amber chuyển đến ngồi cạnh mẹ, nắm bàn tay bà.

Helen đứng dậy và giơ tay như học sinh lớp ba. “À, xin thứ lỗi?”

Bọn trẻ nhìn cô nhưng vẫn thì thầm với nhau. Lizzy ném vài cái rít nữ quyền cho chồng mình, Myra giữ tay trên cái bụng căng tròn của mình.

“Xin lỗi?”, Helen hét lên. Cả phòng im lặng.

“Cháu xin lỗi, nhưng có một điều không thỏa đáng trong kế hoạch.”

“Là gì vậy, cô gái?”, Ian hỏi.

“Chúng ta không biết cách nào để đến được tương lai.” Lora cao giọng. “Trong linh cảm của ta, ta nhìn thấy Amber và cháu đeo chuỗi vòng giống với cái đã mang cháu đến đây. Tiến hành chế tạo món trang sức đó càng sớm, cháu sẽ càng nhanh chóng trở về thời đại của mình an toàn.”

“Nhưng sẽ ra sao nếu những thứ đó biến mất khi chúng ta đến LA^[1]?”

“Những chiếc vòng cổ biến mất khi cháu về đây lần thứ hai vì nó chưa được tạo ra. Lần đầu cháu đến những viên đá lớn đã không tạo ra những mẫu đá nhỏ. Ta hoàn toàn yên tâm khi nói rằng một khi sợi dây nằm trên cổ cháu lần nữa, nó vẫn sẽ ở đó.”

Lora cố giải thích hợp lý theo cái cách rời rắm.

“Nếu Amber vẫn ở trong thời đại của cháu, vậy làm thế nào mọi

người quay về được?”

Simon di chuyển đến cạnh Helen. “Anh và em sẽ đưa họ về.”

Tuyệt. Công viên giải trí du hành xuyên thời gian sẽ đi một chuyến nữa. Helen vượt qua hàng dặm máy bay còn ít hơn chuyến du hành xuyên thời gian của cô.

“Tôi sẽ đưa họ về”, Cian khắc kỷ cất tiếng từ phía sau cha mình. “Trong khi Helen và Amber chế tác vòng cổ, họ nên làm cả dao găm.”

”Hai. Họ nên rèn hai con dao găm. Một cho Cian, cái còn lại dành cho mọi người ở đây. Chúng ta cần triệu tập gia đình của mình nếu họ không thể tự quay về”, Duncan nói.

”Anh nghĩ rằng những viên đá khác, các viên lớn, sẽ không hoạt động à?”, Lizzy hỏi.

“Chúng ta sẽ chẳng biết được trừ khi cố thử sử dụng chúng. Nhưng chúng ta biết thực tế là vòng cổ của Helen hoạt động.”

Đầu óc Helen quay cuồng trong nhiều giờ tiếp theo khi cả gia đình tranh cãi về sự cần thiết phải đưa phụ nữ và trẻ em ra khỏi chốn nguy hiểm.

Tara hỏi về tính cần kíp nhưng không muốn bọn trẻ của mình có mặt trong lâu đài khi cuộc chiến diễn ra và kẻ thù truy đuổi.

Liz phản đối tất cả mọi chuyện. Bà đã tức giận. Vài lần Helen để ý thấy cơ thể bà nhấc khỏi mặt đất. Giờ đó là chuyện người ta không hẳn nhìn thấy mỗi ngày. Lúc này cần một hộp bóng ngô và Jujus.

Amber, rõ ràng đang bối rối vì việc phải rời khỏi, cô hướng đôi mắt lóng lánh xem trận chiến gia đình.

Myra chụm đầu với Todd và trò chuyện bằng tông giọng mềm mại hơn.

Trong khi Helen quan sát vở diễn, Simon đã chuyển đến cuối phòng và nói chuyện với Cian.

Những tiếng gầm gừ cãi vã tiếp tục vang lên khi tâm trí Helen bắt đầu lang thang. Ai đó đang tiến hành chiến tranh trên lãnh địa MacCoinnich được cho là một Druid. Được rồi, xem xét quá khứ của họ, điều này không phải quá cường điệu.

Làn da Helen bắt đầu râm ran.

Một Druid đến từ tương lai và chỉ muốn săn lùng phụ nữ. Tại sao?

Helen lại gio tay lên, hai đầu mày dính vào nhau.

Khi không ai chú ý, cô đặt ngón tay lên miệng và huýt sáo như trong sân vận động.

Mọi người ngẩn ra.

“Simon, anh nói những tên côn đồ đó muốn săn lùng phụ nữ và một gã đàn ông có mối liên kết thế nào đó với tương lai. Tại sao?”

“Tara, anh và mẹ đã biến mất không dấu vết. Myra, thậm chí Grainna cũng thế, nếu nói về mặt kỹ thuật. Một Druid đến từ tương lai, kẻ biết về sự mất tích của mọi người có khả năng là kẻ thù. Chúng ta biết đàn ông mạnh không kém gì phụ nữ các em với các quyền năng thừa kế, nhưng gã đàn ông đó tin rằng sức mạnh thuộc về những người phụ nữ.”

“Và hẳn thềm muốn sức mạnh chính là lí do à?”

Lần này đến lượt Todd trả lời, “Nói tôi nghe nào Helen, nếu Simon không tìm thấy cô trong rừng khi nó ở đó và cô bị mắc kẹt ở quá khứ, cô có cố sống cố chết tìm đường về nhà không?”

Cô gật đầu. “Ý kiến hay.”

Ian cao giọng và đặt dấu chấm hết cho cuộc họp gia đình. “Amber và Helen có nhiều việc phải làm trong thời gian sắp tới.”

“Sao phải vội vậy?”

“Chiến tranh sắp diễn ra, tiểu thư. Khi nó bắt đầu, tất cả mọi người

cần phải chạy khỏi đây hàng dặm và hàng ngàn năm. Chúng tôi hy vọng có thể dẫn dụ kẻ thù rằng mọi người đang đi về phía nam và hy vọng chúng đuổi theo.

Sau đó chúng ta có thể lên phương án tấn công và đổ quân bao vây phía sau. Càng sớm đưa mọi người thoát khỏi vòng nguy hiểm, chúng tôi càng nhanh thực hiện được kế hoạch của mình.”

“Cần phải chuẩn bị cho đám trẻ.”

“Không có thời gian chung diện đâu. Simon nói ngôi nhà mọi người sắp đến sẽ nằm tách biệt.”

“Đúng vậy. Nhưng quần áo của bà Dawson không hợp với bất cứ ai ở đây cả.”

Lora vẫy tay. “Đừng bận tâm. Chúng ta tin thời đại của cháu vẫn dùng vàng.”

Helen cười. “Vâng, nó trị giá lên đến cả ngàn đô một ounce vào tháng trước.”

Todd huýt sáo. “Wow.”

“Tôi hiểu, nền kinh tế đang như cái cầu tiêu và vàng tuôn qua mái nhà.”

“Cháu và bạn của cháu sẽ có kinh phí để hỗ trợ mọi người”, Ian nói. Chúng ta cần hành động nhanh chóng. Không tranh luận nữa. Nếu ai có mối quan tâm chính đáng, chúng ta sẽ thảo luận, nhưng quyết định đã được đưa ra.”

“Cha?”, Myra gọi.

“Sao, con gái?”

Cô ấy xoa bàn tay trên bụng. “Chúng ta không biết du hành xuyên thời gian có an toàn cho đứa trẻ chưa chào đời không.”

Ian hơi chùn vai, ông đi lại quanh bàn, rồi nắm lấy đôi tay Myra.

“Đứa trẻ là một phần của con.”

“Nhưng, điều này chưa từng được thực hiện trước đây.” “Chúng ta sẽ kêu gọi chỉ dẫn từ đảng Tổ tiên. Tuy nhiên, con có chấp nhận nguy cơ sẽ ở lại khi mang thai và ỉn nấp trên lâu không? Todd sẽ lo lắng, phân tâm. Cả hai biết cái giá sẽ thế nào.”

Todd choàng cánh tay quanh người vợ. “Em sẽ ổn thôi. Hơn nữa, nếu em đến phòng sinh ở thời đại của anh, họ sẽ có phương pháp y học tuyệt vời để xoa dịu con đau.”

“Chị có thể chứng thực”, Lizzy nói.

“Anh biết em đang sợ. Chết tiệt, tất cả chúng ta đều sợ, nhưng phải làm điều đúng đắn.” Todd hôn lên chóp mũi Myra và kéo cô vào vòng tay mình.

Gia đình này sắp chia rẽ và họ yêu thương nhau quá nhiều khi phải chứng kiến bất cứ điều gì tệ hại xảy ra cho đối phương.

Tim Helen căng lên trong lồng ngực. Cha mẹ không quan tâm cô đủ để quanh quẩn cô suốt ngày, cả những lúc vui hay buồn. Không giống nhiều đứa trẻ mồ côi khác mà cô lớn lên cùng, Helen không có bất cứ ảo tưởng nào về cha mẹ hoàn hảo, những người đã ra đi đột ngột. Người chịu trách nhiệm việc sinh cô ra đời đã bỏ rơi cô. Đơn giản thế thôi.

Helen học cách để sống mà không được gia đình yêu thương, hoặc phải có trách nhiệm với người khác. Ở mức độ nào đó, chúng là may mắn của cô. Chỉ là Helen không cảm thấy mà thôi.

Chú thích:

[1] LA: Los Angeles

CHƯƠNG 19

Helen là thợ chụp ảnh chứ không phải thợ kim hoàn. Thế nhưng hơn một năm nay, kể từ ngày có được cái vòng cổ, cô biết rõ hình thù cũng như kiểu dáng của nó. Vậy mà cô lại không biết làm cách nào để sửa lại cái vòng. Thậm chí cô còn không biết vật này được làm từ chất liệu gì, chỉ biết rằng nó không được tạo nên bởi bất kì một loại đá quý hay kim loại quý nào.

Amber chăm chú nhìn bản phác thảo và lên tiếng hỏi, “Đó có phải là nút thắt của người Celtic không?”.

“Nếu xét rạch rời thì cũng không hẳn thế. Những đường đan này lỏng hơn.”

“Không hoàn hảo bằng.” “Đúng vậy”

Helen nhặt viên đá nhỏ lên và xoay qua xoay lại trong tay.

“Thật khó mà tin viên đá nhỏ lại có những khả năng như vậy.”

“Thật khó mà tin tôi sẽ phải rời khỏi đây vĩnh viễn.”

Helen đặt hòn đá xuống và dành toàn bộ sự chú ý cho Amber. “Cô có một gia đình tuyệt vời. Tôi thật không thể nào hình dung được những chuyện cô sắp phải trải qua.”

Kể từ lúc tuyên bố Amber sẽ ra đi, họ không hề đả động gì tới chuyện này. Bởi vì chưa biết được sẽ phải làm gì nên họ quyết định sẽ bắt đầu với những con dao trước. Họ đã sử dụng một loại kim loại phổ thông để tạo ra con dao và đang trong quá trình chế tác một chuỗi dao chắc chắn cho cả hai. Chỉ còn sót lại một viên đá, chẳng rõ với mục đích gì. Họ không biết sẽ phải làm gì với nó cả. Điều này cũng chẳng quan trọng lắm. Amber và Helen chưa làm xong cái vòng cổ hay thậm chí chưa thực sự bắt đầu chế tác mà chỉ mới có những ý tưởng sơ bộ.

“Hồi tôi còn nhỏ, tôi thường mơ tưởng rằng một ngày nào đó mình

sẽ kết hôn. Tôi biết rằng chỉ khi có chồng, tôi mới có thể rời khỏi gia đình mình. Nhưng khi chị Tara xuất hiện, rồi chuyện gặp Simon và những người khác, tôi biết việc rời khỏi nhà không còn là một lựa chọn nữa.”

“Điều gì đã khiến chị nghĩ tới điều này?”

“Tôi không chịu được khi có ai đó đụng vào tôi, huông hồ gì một gã nào đó không thuộc gia đình mình.”

“Chà chà, chưa có ai thật à?”

“Ừ.”

“Chị chưa từng được hôn ư?”

“Chưa.”

“Có nghĩa là chị còn trinh?” Amber gật đầu. “Ừ.” “Lẽ ra tôi phải nhận ra điều này từ trước. Chà, chán nhì?!” Amber gượng cười. “Em sẽ không nhớ những gì em chưa từng biết đến.”

“Ừ thì đúng... nhưng mà... tệ thật. Tôi xin lỗi.”

“Thì tệ mà, tôi cũng từng thấy vậy. Mọi người xung quanh tôi đều đã tìm thấy tình yêu của riêng mình. Một phần trong tôi cũng muốn được như thế.”

“Theo mẹ chị thì, chị sắp tìm thấy rồi đấy.”

Amber lắc đầu. “Mẹ tôi nói rằng một người đàn ông sẽ tìm thấy tôi trong tương lai, và rằng anh ta sẽ chìa bàn tay ra để cứu giúp tôi. Chẳng có chỗ nào mẹ đề cập chuyện tôi sẽ tìm thấy tình yêu hay thậm chí là đam mê cả.”

Helen thấy má Amber thoáng ửng hồng khi cô nói những lời cuối. “Khi tôi nghĩ đến một bàn tay chìa ra cho tôi, tôi nghĩ tới một ai đó có thể làm tôi cảm thấy an toàn, ấm áp và được chăm sóc.” Được yêu. “Tôi nghĩ người đàn ông với một bàn tay như thế không đơn thuần là một tấm chăn ấm, mà còn hơn thế nữa.”

Tiếng gõ cửa làm họ ngừng trò chuyện. “Simon đấy.”

Amber đi tới và mở cửa. Simon bước vào. Anh mặc chiếc quần bó và áo sơ mi trắng dài quá hông. Trong nhiều ngày qua thì đây là lần đầu tiên anh có vẻ thư thái. “Trông cô khỏe hơn rồi”, anh nói với Amber

“Cô thấy khỏe hơn nhiều rồi.”

“Nhưng cô đang lo lắng về chuyện tương lai.” “Đúng vậy.”

Helen thấy mình như “kì đà” khi phải chứng kiến hai người trò chuyện. Họ thân thiết như thể anh em, và dĩ nhiên yêu thương nhau sâu đậm.

“Cô sẽ không đơn độc đâu. Bọn cháu sẽ giúp cô, đúng không nào, Helen?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Amber áp bàn tay lên một bên má của Simon. “Cám ơn cháu”

Simon vỗ vỗ bàn tay của Amber và đi tới đứng cạnh Helen tại bàn. Anh đứng gần đến nỗi cô cảm thấy sức nóng tỏa ra từ người anh và ngửi thấy mùi da thịt của anh. Cả cơ thể cô như vừa được kích hoạt và cô tựa vào gần anh hơn. Simon không hề né tránh khi một phần thân thể cô tựa hẳn vào anh. Anh đưa một ngón tay vuốt nhẹ mu bàn tay của Helen và cô biết rằng anh cũng rất vui khi gặp cô. “Em làm tới đâu rồi?”

“Cũng chưa đâu vào đâu cả. Hẳn là anh nghĩ rằng chuyện này sẽ dễ dàng. Em đeo cái vật chết tiệt này suốt.

Em nhớ từng chi tiết. Sợi dây khá dày nên viên đá này hẳn phải được buộc bởi một nút thắt Celtic. Nhưng ngoài chuyện này thì còn một số cái nữa, và bức hình này không hiển thị được chi tiết lắm.” Helen phe phẩy quyển sách đã du hành đến Scotland cùng với cô. Trong cơn tức giận, cô đã quăng quyển sách vào ba lô. “Tất cả chất liệu dùng để chế tác ra nó thì gần như là vô dụng. Không phải vàng, hay đồng, hay bạch kim. Chỉ là hợp kim thép.

“Giống như kim loại chế tác ra con dao?”

Helen gật đầu. “Đúng vậy. Có lẽ đó là những gì chúng ta cần sử dụng. Thép của con dao khó có thể rỉ sét.”

“Theo anh nhớ thì hình như viên đá được bọc lại ở mặt sau với sáu cái máu giữ chặt lấy nó.”

“Em hoàn toàn quên chuyện này.”

Helen phác thảo những cái máu trên bảng vẽ của cô. “Vẫn còn thiếu một cái gì đó”, Simon nói “Giả như em có một bức ảnh.” Máy ảnh của mình. Helen lục trong ba lô và lấy ra cái máy ảnh. “Em có nhờ người chụp ảnh em với một ông già quần váy tại quán rượu trong đêm đầu tiên em ở Scotland. Em đã đeo sợi dây này.”

Amber tới đứng đằng sau họ khi Helen mở máy ảnh lên. Thật may, cái máy vẫn còn dùng được. Cô xem lướt qua những tấm ảnh mình đã chụp. Phong cảnh, những người đang đi lại quanh khách sạn, những tòa lâu đài cổ bỏ hoang được chụp từ xa.

“Đó là gì thế?”, Amber hỏi.

“Xe hơi đây.”

“Những thùng xe tự di chuyển?”

Helen ngưng xem lướt những tấm hình và quay sang Amber. Rồi Helen nhận ra sự việc sẽ kì cục ra sao khi cô ấy du hành về tương lai. Ít nhất thì Helen cũng biết về quá khứ và hiểu rằng mình không thể trông đợi chuyện người ta di chuyển bằng xe hơi, hay dùng máy tính, hay sử dụng công nghệ. Dĩ nhiên, Amber đã được kể về tương lai nhưng cô ấy chưa từng thấy bất cứ thứ gì của tương lai, cho tới bây giờ. “Đây là những cỗ xe được gắn động cơ. Chúng tôi gọi nó là xe hơi.”

Mắt Amber sáng lên một niềm thích thú nhỏ. Helen ghi nhớ trong đầu rằng cô phải cho Amber xem kỹ từng bức ảnh mà cô đã chụp để giúp Amber chuẩn bị trước.

“Đây rồi.” Helen tìm thấy bức ảnh và phóng to ra. Kí ức về chiếc vòng cổ lụa lướt tràn qua óc cô. “Không cần phải đoàn mò nữa rồi.”

“Tuyệt thật.” Amber cầm lấy chiếc máy ảnh từ tay Helen và chăm chăm nhìn bức hình. “Hình vẽ của em thật hoàn hảo.”

Những điều mà Helen cho là điều bình thường, hiển nhiên lại là những phát minh vĩ đại đối với Amber. “Đây”, cô nói, lấy lại cái máy ảnh.

Với một vài điều chỉnh, Helen tắt đèn flash và đứng nhích ra sau. “Đúng sát vào nào, Simon”, cô hướng dẫn. “Đã nhiều năm rồi anh không có chụp hình.” Anh đứng gần Amber và vòng tay ôm vai cô ấy.

“Cháu đang làm cái gì thế?”

“Nhìn sang đây nào”, Helen nói với Amber, “Cười nào”. Nụ cười của Amber gượng gạo và không tự nhiên.

Nhưng Helen cũng chụp tấm ảnh. Sau một vài tấm thì Amber đã bắt đầu thoải mái hơn và hỏi, “Em đang chụp ảnh chúng tôi sao?”.

Helen cứ tiếp tục chụp. “Đúng vậy.”

“Nhưng nó chỉ tạo ra những âm thanh nhỏ.”

“Và nó có thể hoàn thành những công việc lớn.” Amber nghiêng đầu sang một bên và một nụ cười tuyệt đẹp làm sáng rõ gương mặt cô.

“Được rồi.”

Helen tiến lại gần và cho hai người xem cô đã chụp được gì.

Simon nhìn những bức ảnh với thái độ dễ chịu trong khi Amber tỏ ra ngạc nhiên phấn khích. “Tôi đây này.”

Helen cười khúc khích. “Đúng vậy.”

Amber đặt một bàn tay lên cánh tay Helen. “Xin em hãy chụp ảnh cả gia đình tôi. Nhà tôi. Để tôi có thể ngắm nhìn họ khi tôi nhớ nhà.”

“Được quá đi chứ.”

Bất thành linh, Amber chộp lấy Helen và ôm chặt. “Em đã cho tôi một món quà tuyệt vời.”

Cô liếc qua Simon khi anh nháy mắt với cô. “Tôi chưa có làm gì mà.”

“Em đã cho tôi một thứ để có thể nhớ tới mọi người trong nhà. Không phải tôi sẽ quên họ, nhưng cái này sẽ giúp tôi ra đi mà đỡ đau khổ hơn.” Một giọt nước mắt rớt xuống má Amber.

Helen cảm thấy mắt mình ngấn nước. “Thôi nào, đừng làm vậy. Chỉ làm tôi khóc bây giờ.”

Buông Helen ra, Amber túm chân váy lên và vội vã chạy ra cửa. “Này, cô đi đâu thế?”

“Đi nói với mẹ tôi.” Rồi cô đi mất.

Ngay khi cánh cửa đóng lại, Simon vòng một tay ôm lấy eo Helen và hôn lên trán cô. “Em đã tặng cho cô một thứ mà ngay cả tiền cũng không mua được.”

“Chỉ là tấm hình thôi mà.”

Anh lắc đầu. “Một gia đình sẽ vội cầm lấy thứ gì khi nhà họ bốc cháy?”

“Những thứ có giá trị.”

“Không đâu, tiêu thư ạ, họ sẽ mang đi những tấm ảnh.”

Những bức hình về kí ức gia đình mà tiền bạc không thể thay thế được.”

“Em chẳng có tấm ảnh gia đình nào cả. Chẳng có nổi một gia đình để chụp hình với họ”, cô lí nhí.

Simon cầm lấy cái máy ảnh và đặt trên bàn, rồi vòng cánh tay còn lại ôm lấy cô. “Anh rất lấy làm tiếc khi em đã phải sống cô độc một mình.”

Lớp vỏ cứng cáp bọc quanh những cảm xúc về việc phải lớn lên là một đứa trẻ mồ côi bắt đầu rạn nứt. “Anh sẽ không nhớ những gì anh chưa từng biết đến”, những lời của Amber tuôn ra từ miệng cô.

Simon không dễ bị thuyết phục.

Anh nâng nhẹ đầu cô và đặt môi mình lên môi cô. Nụ hôn của anh đầy đam mê. Nó lấy mất hơi thở của cô và nhỏ đi thanh sắt chắn ngang trái tim cô. Cánh tay cô vuốt ve bờ vai anh, nhưng anh không đi xa hơn, chỉ đang tận hưởng nụ hôn ngọt ngào đầy hứa hẹn.

Sau lưng họ, ai đó tăng hắng và Helen gần như là nhảy dựng lên. Simon vẫn giữ lấy cô bên mình.

Cả hai nhìn về phía cánh cửa cùng một lúc. “Mẹ.”

Đứng trước cửa là Lizzy và bà đang mỉm cười. “Đừng để mẹ chen ngang.”

Simon trợn mắt. Hai người đã có một mối quan hệ lành mạnh.

“Con à...” Bà bước vào và đóng cánh cửa. “Con nên đóng cửa lại.”

“Bọn cháu chỉ hôn nhau thôi”, Helen chống chế Lizzy xua xua tay trong không khí. “Không phải chuyện đó. Máy ảnh của con vẫn còn ở đây và cả những viên đá nữa. Ai đó sẽ nghĩ gì khi bắt gặp chúng đây.”

“Amber vừa mới đi khỏi rồi ạ.”

“Mẹ biết. Con bé nói máy đưa đã chụp ảnh.”

Rời khỏi vòng tay của Simon, Helen cầm máy ảnh lên và nhắm. “Amber muốn có hình của mọi người.”

Lizzy tới đứng cạnh Simon và mỉm cười. “Nếu ta sắp phải ra đi, ta cũng sẽ muốn như thế.”

“Mẹ cũng sắp rời khỏi đây mà”, Simon nhắc.

“Chỉ trong một thời gian ngắn thôi mà. Không đời nào

Fin có thể tổng khứ mẹ dễ dàng như thế được.”

Helen chụp một vài tấm trước khi Liz ngăn cô. “Chúng ta sẽ chụp chung với cả gia đình trước khi chúng ta ra đi. Không cần phải làm một mớ bây giờ đâu.”

Sau khi tắt máy, cô nhét nó vào túi. Để nó bên ngoài đồng nghĩa với việc chuốc lấy rắc rối. “Dù gì thì em cũng nên quay trở lại với việc này thôi.” Helen bắt đầu đan những miếng kim loại với nhau. Ít nhất thì chuyện này cũng không đến nỗi khó.

“Mẹ nói chuyện riêng với con một lát nhé?”, Lizzy hỏi con trai mình.

“Được ạ.” Simon quay sang Helen. “Anh sẽ trở lại ngay.”

Sảnh nhà khá vắng vẻ. Simon biết rằng có một tên lính canh đang gác trên đầu dãy cầu thang, và không nằm trong phạm vi nghe thấy.

“VẬY LÀ... Con và Helen...?”, Liz hỏi Simon

Chuyện này mới. Mẹ anh chưa bao giờ quan tâm đến chuyện tình cảm của anh. Anh cho rằng bà không nghĩ rằng anh có thể dính líu đến những chuyện tình cảm. Lizzy không ngạc. Giả vờ như bà ngạc sẽ xúc phạm bà. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Simon sẽ phải kể cho bà hết mọi chuyện.

“Helen và con.”

Liz chống hai tay lên hông và định la rầy con. Tuy nhiên, bà không giỏi chuyện la rầy cho lắm. “Mẹ thích con bé.”

Simon mỉm cười. “Con cũng vậy.” “Con bé khá sáng dạ”

“Con cũng nghĩ như vậy.”

“Thông minh, nhưng không hoàn toàn sẵn sàng có thể ở đây... cùng con.”

“Mẹ đang có ý gì đây mẹ?”

“Con biết rõ là ở đây không có những hiệu thuốc ngay góc đường để mua thứ này thứ kia. Mẹ đã phải một mình nuôi con trong suốt mười ba năm đầu tiên. Chuyện này không hề dễ dàng.”

À, phải rồi. Mẹ anh đang tính giảng cho anh một bài về chuyện phòng tránh thai. Dù cho không hẳn là chuyện này tồn tại ở thời đại này.

Lizzy tiếp tục. “Cái cách mà tất cả chúng ta sinh nở ở đây... Cứ như thế... nó... nó khởi sự từ trong trứng nước hay sao ấy.”

“Nó khởi sự từ tình dục, mẹ à.”

Bà khẽ nghịch ngợm tay anh. “Con phải đối xử tử tế với con bé ấy.”

“Mẹ thực sự nghĩ phải nói với con chuyện này à?” Cách này hay cách khác thì anh vẫn cảm thấy nội dung cuộc trò chuyện đang xúc phạm mình. Mẹ anh phải là người biết rõ anh hơn ai hết thấy. Hai mẹ con đã cùng trải qua biết bao nhiêu sóng gió cùng với nhau.

“Mẹ là một người mẹ, vì thế, mẹ phải lo. Mẹ có quyền phải lo. Tình dục tạo ra những đứa trẻ, hẳn mẹ không cần nhắc con chuyện này, và con của con là cháu nội của mẹ. Con lớn lên mà không có cha trong một thời gian dài. Mẹ biết rằng con không muốn con của con phải chịu cảnh tương tự. “Mẹ à!” Simon đặt một bàn tay lên vai mẹ để ngăn những lời la rầy. “Helen và con đều đã lớn cả rồi. Chúng con sẽ tự lo lấy chuyện của mình. Nếu mẹ hiểu rõ con, và con biết rằng mẹ rất hiểu con, mẹ không cần phải lo lắng.”

“Mẹ vẫn lo.”

“Con yêu mẹ vì điều này.” Nụ cười của anh chợt biến thành vẻ khó chịu. “Nhưng đừng xúc phạm con.”

Anh im lặng nhìn mẹ mình đang quá đổi kinh ngạc. “Mẹ không có ý xúc phạm con.”

“Nhưng mẹ đã làm vậy” “Mẹ xin lỗi.”

“Con biết.”

Simon bỏ lại mẹ trong sảnh và trở về căn phòng Helen đang làm việc. Khi cô mỉm cười với anh thì cơn giận với mẹ đã biến mất.

Tuy nhiên những lời mà mẹ anh đã nói vẫn còn ở lại.

Nơi trú ẩn bí mật Helen mong đợi được chia sẻ với Simon trong những ngày còn lại của họ ở thế kỷ XVI hiện đang được tu sửa thành căn nhà cho Tara và Lora. Dù cho đang giận dữ tột cùng nhưng chuyện gây hấn với một mình Simon không phải là chuyện đáng làm. Cô mệt đến nỗi chẳng làm được chuyện gì ngoài chuyện ngủ vùi.

Rốt cuộc thì sau một vài ngày miệt mài, chiếc vòng cổ cũng được hoàn thành. Với chuyện này thì sự thật rằng họ sớm phải ra đi đã trở nên rõ rệt.

Helen cố chụp hình của cả gia đình ở nhiều nơi khác nhau trong lâu đài. Từ những tháp cao, cô chụp cảnh những ngọn đồi xung quanh. Những tấm cuối cùng chụp tòa lâu đài sẽ phải chờ cho tới khi họ đi khỏi. Không ai được phép ra ngoài những bức tường mà không có binh lính bảo vệ và tất nhiên chỉ để chụp những bức ảnh tâm phào cũng không ngoại lệ.

Những tấm ảnh, nhất là những tấm ảnh kỹ thuật số, tồn tại mãi mãi. Những tấm ảnh này rồi sẽ dẫn tới đâu, cô suy tư.

Những ai sẽ nhìn thấy chúng và chúng có sức ảnh hưởng ra sao tới tương lai? Liệu khi chụp những tấm hình này, cô có đang thay đổi tương lai không? Chẳng phải là một nhiếp ảnh gia nghệ thuật chụp hình với mong đợi được trưng bày tại bảo tàng Smithsonian, Helen nhận ra rằng những tấm hình này có thể sẽ nằm trong dữ liệu nào đó của chính phủ cộng tác Tài liệu “X” về khả năng tồn tại chuyện du hành xuyên thời gian.

Việc cô tải chúng về bằng cách nào, cất chúng ở đâu sẽ phải tính toán thật cẩn thận. Mọi phương án bảo mật an toàn đều phải được tính toán kỹ. Mỗi tấm hình được bỏ vào máy tính đều được đề thời gian và địa điểm chụp. Mặc dù chức năng này sẽ khó thực hiện được trong thế kỷ XVI.

Mà dù cho nó thực hiện được đi chăng nữa thì hẳn chuyên gia phân tích dữ liệu nào đó sẽ nghĩ rằng chiếc máy tính đã bị hỏng.

Helen đứng bên chậu nước, vĩa nước lên mặt và lên cổ. Chuyện này thì không thể tính là tắm được. Cái có vớ vẩn để không phải tắm thật không thể chịu nổi và nhiều người lại cùng có ý tưởng này. Cô không cần phải đợi nữa. Chuyến trở về của họ chỉ cách chưa tới hai mươi giờ nữa thôi. Một khi đêm xuống, họ sẽ rời đi, tìm một chỗ nào đó tĩnh lặng tuyệt đối, và hấp... về với thế kỷ XXI. Tốt nhất là họ phải về tới sân sau nhà bà Dawson, bằng không thì họ sẽ chường mặt lên báo và được khắc họa như một băng dị hợm ăn mặc trang phục của thời Trung đại.

Kế hoạch ban đầu là Helen, Simon, Amber cùng Cian sẽ đáp xuống Scotland để chặn đường Philip và coi thử anh ta đang âm mưu chuyện gì. Vì những vấn đề mới phát sinh, quan trọng hơn, chuyến đến Scotland sẽ phải hoãn lại cho đến khi họ đưa mọi người đến nhà của bà Dawson.

Người bạn tội nghiệp của Helen sẽ được một phen hú vía khi họ đến. Bà ấy sẽ thích chuyện này. Bà ấy sẽ thích cả những phần nhỏ nhất của chuyện này. Bà Dawson luôn yêu thích trẻ con nhưng chưa từng được ban cho một đứa con nào.

Hãy cẩn thận với những gì bà ao ước? Chuyện trở thành bà ngoại sắp ngón trọn cuộc đời của bà Dawson.

Tiếng gõ dồn dập nện vào cánh cửa bên dưới sảnh làm Helen tỉnh khỏi những suy tưởng. Tim cô đập liên hồi trong lồng ngực khi cô chạy ra cửa.

Những tiếng la ó bắt đầu kèm theo những tiếng đập cửa. “Chúng ta đi ngay thôi.”

Helen mở toang cửa và nhìn đám hỗn loạn. Bọn trẻ chạy nhào vào ba mẹ mình với những cặp mắt mở to và những đôi môi run rẩy. Simon chỉ mặc mỗi chiếc váy bên trên hông, đập cửa rầm rầm khi chạy xuống sảnh.

Ian chạy hướng ngược lại và to tiếng ra lệnh, “Chỉ mang theo những vật dụng cần thiết và mặc nhanh quần áo. Mọi người sẽ đi trong một tiếng nữa”.

”Chỉ trong một tiếng? Chuyện gì đã xảy ra vậy?” “Quân đội của kẻ địch đang tới đây”, Ian giải thích “Trong bao lâu nữa thì họ sẽ tới?”

“Hai ngày. Tụi con cần phải rời khỏi đây và chúng ta sẽ thông báo cho những người khác ngay khi con đi khỏi.” Ian áp tay lên một bên má của Amber. “Ta xin lỗi vì con phải ra đi như thế này.”

Amber gật đầu, cô ngăn tiếng thở mạnh khi Ian quay đi và chạy khỏi sảnh.

“Được rồi, đám nhóc. Tụi con đã nghe ông nói rồi đấy. Mặc đồ nhanh lên và chỉ mang theo những gì các con có thể mang. Selma, Briac, hãy giúp những đứa khác.” Tara nắm lấy tay Amber và dẫn cô đi.

Helen định đi theo nhưng Simon ngăn cô lại. “Mọi chuyện ổn chứ?”, cô hỏi anh.

Gian sảnh nhanh chóng trống trơn, và mọi người đang lũ lượt đi theo hướng của Ian.

“Anh muốn chỉ cho em thấy nhiều điều hơn nữa chứ không phải chỉ bó buộc trong những bức tường này. Nhưng chúng ta không còn thời gian.”

Cô thở dài và dựa vào bờ ngực rộng của anh trong một lát. “Đừng lo, Simon ạ. Gã trong cửa hàng nói rằng cái vòng cổ này có thể được dùng nhiều hơn một lần.”

Anh cười và đặt hai tay lên mặt cô. Sau một cái nhìn sâu dường như có thể xuyên thấu, anh hôn nhẹ lên môi cô và quay người để đi theo

Ian.

Chỉ một nụ hôn nhẹ thôi nhưng cả cơ thể cô như hân hoan xao động.

“Helen?”, Tara gọi từ phòng Amber, làm cô trở lại với thực tại.

Mưa liên hồi quất vào họ khi họ cưỡi ngựa qua vùng Cao nguyên. Họ chỉ mới đi được hai tiếng, nhưng lại có vẻ như đã hai mươi tiếng trôi qua. Helen cần phải cưỡi chung ngựa với Briac để Simon có thể bảo vệ những người phụ nữ khác và bọn trẻ. Briac vẫn ngồi vững dù cho Helen đã gần như lồi nó khỏi lưng ngựa ít nhất là hai lần.

Cô đã cố ghì lấy bờm ngựa nhưng không dễ gì bám trụ được. Cô thề rằng sẽ không bao giờ nguyên rửa chiếc xe của mình khi nó không thể chạy nhanh hoặc khi bị hỏng ngay những lúc không mong đợi nhất. Ít nhất thì một chiếc xe sẽ có trần, máy điều hòa và những chiếc ghế nệm êm ái. Hắc Mỹ Nhân, hay tên gì đó của con ngựa mà họ đang cưỡi, thì không có nổi một cái yên đàng hoàng.

Dù rằng đang than thâm trong bụng, Helen không tỏ ra bất cứ điều gì cho người khác thấy. Myra không tỏ vẻ gì dấu chỉ là một tiếng ré lên dù cho cô gái tội nghiệp đang mang bầu bảy tháng. Amber không nói một lời nào kể từ khi cô rời khỏi pháo đài. Họ rời khỏi với Lora, Tara, Duncan và Fin nhưng bốn người bọn họ chỉ là những người hộ tống, không nằm trong hội phải du hành tới tương lai.

Nhìn cảnh Amber chia tay cha mình thật là không chịu nổi. Mắt của Ian ngân ngấn và môi ông run lên khi Amber leo lên lưng ngựa. Ít nhất thì cô ấy đã có một gia đình trong một thời gian dài. Nhưng rốt cuộc thì cô ấy sẽ phải ở lại trong tương lai, một mình, không có gia đình.

Không nhận ra mắt mình đang chú ý tới đâu, cô nhìn chăm chăm vào tấm lưng rộng của Simon khi anh dẫn nhóm người du hành xuyên qua khu rừng rậm. Duncan dẫn đường phía trước và thi thoảng vòng ngược trở lại. Fin đi lẫn giữa bọn họ và Cian đi ngoài rìa. Mặt trời đã lặn và những tia nắng cuối cùng đang dần tắt.

Khu rừng mở hướng ra một bãi cỏ và Duncan dừng toán người lại. “Chỗ này được đây.” Mưa bắt đầu nhỏ hạt hơn, chỉ còn lất phất. Điều này giúp họ an tâm phần nào.

Với khoảng không rộng khoảng mười mét vuông, vẫn có đủ không gian để thấp sáng một vòng tròn vây quanh tất cả họ ở bên trong. Hy vọng rằng kế hoạch sẽ thành công và chỉ trong một giờ nữa thôi Helen sẽ đứng dưới làn nước ấm. Nếu không có những mối nguy hiểm như chiến tranh, bạo lực, hay chuyện bắt cóc phụ nữ nhà MacCoinnich bởi những kẻ thù tàn bạo thì Helen có thể không cần đề cao cảnh giác.

Cuộc sống thời Trung đại không hề hấp dẫn chút nào cả.

Xoa xoa mộng sau khi trượt khỏi lưng ngựa, Helen đứng tách ra khi những thành viên trong gia đình nói lời từ biệt nhau. Duncan và Tara dành thời gian để an ủi lũ trẻ rằng họ sẽ sớm đoàn tụ. “Hãy nghe lời cô Lizzy và cô Myra nhé”, Tara bảo chúng.

“Này Briac, con hãy chỉ huy mọi người khi các chú bác vắng mặt nhé”, Duncan nói, đồng thời vỗ vỗ vai con trai mình. Dù rằng cậu nhóc đang ở độ tuổi thiếu niên, nhưng cậu vẫn kìm lại giọt nước trong mắt mình. Cả người cha cũng vậy. Không phải vì có thể Helen sẽ kể cho ai khác rằng cô đã chứng kiến chuyện này. Nhưng những người đàn ông Cao nguyên đã thuộc nằm lòng nguyên tắc khát khe cô hữu “không khóc”. Cô không thể ngăn mình tự hỏi rằng liệu họ có “không khóc” nổi hay không khi mất đi một cánh tay. Điều gì đó đã bảo cô rằng họ sẽ không khóc.

Tara đang ôm ghì lấy Amber. “Đáng lẽ ra chị phải đoán biết được. Mọi chuyện bỗng nhiên quá yên ắng trong một thời gian dài.”

Amber không cảm nước mắt. Chúng lặng lẽ rơi xuống mặt cô. “Hồi xưa ấy, chị đã đứng cảm đến với gia đình em, giờ thì đã đến lúc để em nói gót chị. Chắc hẳn là đáng Tổ tiên sẽ cho rằng như vậy là sự cân bằng.”

Helen cố mở mắt to ra để ngăn những giọt nước mắt. Duncan và Fin đang ôm lấy em gái mình, ra sức nói những lời động viên, khích lệ. Về hy vọng. Nhưng khi Lora bước tới, có vẻ mọi người đều gần như nín thở.

Lora cầm lấy hai tay Amber và niềm xúc động làm bà nghẹn ngào, những lời nói mạnh mẽ của bà như nghẹn lại, “Đứa con xinh đẹp của ta. Khi bẻ trên ban cho cha con và mẹ một đứa con nữa, mẹ chỉ có một ước

nguyện duy nhất. Mẹ cầu nguyện cho tất cả các con có một cuộc đời lâu dài và hạnh phúc. Duncan đã tìm thấy một nửa hoàn hảo của mình là Tara. Con bé rất dí dỏm, mạnh mẽ và mang lại tiếng cười cho gia đình chúng ta. Myra sẽ chẳng thể nào tìm thấy hạnh phúc với một người đàn ông ở thời đại của chúng ta. Đơn giản là họ không phải dành cho con bé. Và Todd đã chứng minh được điều đó. Nó tài giỏi và hơn cả thế, nó là người cha tốt, người chồng hoàn hảo. Còn Lizzy...”.

Lora bật cười qua làn nước mắt. “Những điều con bé nói. Ôi lạy chúa, tất cả chúng ta đều nghĩ về những điều ấy nhưng chỉ có con bé là dám nói ra và thậm chí còn làm cho cha các con phải lắng nghe. Fin rất may mắn khi tìm thấy con bé và Simon. Gia đình chúng ta có đủ đầy những đứa trẻ khỏe mạnh và ngập tràn tiếng cười.”

Lora mím chặt môi, những giọt nước mắt rớt xuống, nhưng bà vẫn tiếp tục nói.

Helen mặc nhiên khóc, không quan tâm nữa. Mưa không đủ to để mọi người đổ lỗi cho mưa làm ướt mắt.

Lora đặt một tay lên một bên má của Amber. “Nhưng tiếng cười của con đã biến mất trong một thời gian. Ngày qua ngày, trái tim của mẹ lại vỡ thêm một mảnh. Đứa con xinh đẹp của mẹ đang héo mòn và mẹ không thể làm gì được cho con, ngoài việc đứng nhìn”, những lời nói của Lora nghẹn lại thành những tiếng thì thầm khản đặc. “Và rồi Helen xuất hiện và cho chúng ta hy vọng. Cho con hy vọng. Dù cho mẹ không thể nào tận mắt chứng kiến con hạnh phúc, nhưng ít nhất thì đáng Tổ tiên cũng cho mẹ hy vọng rằng con sẽ tìm được hạnh phúc cho mình.”

Amber bật ra tiếng nấc lớn.

“Nếu trong kiếp này, mẹ con mình không thể gặp lại nhau nữa, con hãy biết rằng mẹ sẽ lại gặp con ở kiếp sau. Mẹ yêu con rất nhiều.”

Amber vòng tay qua vai mẹ mình và khóc òa lên. Helen phải quay mặt ra chỗ khác. Tình thương của Lora quá đổi lớn lao đến nỗi có thể đời non lấp bể. Ít nhất thì Amber cũng sẽ luôn biết được rằng mẹ luôn quan tâm đến cô.

Simon đến đứng bên cạnh Helen, tay anh vòng qua vai cô. Anh khẽ đặt môi lên thái dương của cô trong im lặng nhưng đầy thấu hiểu. Cô cảm thấy thật nhẹ nhàng.

Cho dù nỗi đau khổ chia ly cô đang chứng kiến chẳng phải của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn quá đỗi. Trong giây phút này, Helen nguyện rằng trong tương lai cô sẽ cố gắng hết sức mình để giúp đỡ Amber. Theo một nghĩa nào đó thì cả hai đều mồ côi. Nếu có điều gì đó Helen biết rõ nhất thì đó là cách làm thế nào để trở thành một người phụ nữ thiếu bóng dáng gia đình.

Về chuyện này thì hiển nhiên Helen đã trở thành chuyên gia rồi.

Amber và Lora buông nhau ra, và nhiều lời từ biệt tuôn ra.

Khi Helen quay lại thì hầu như mắt cô không còn ướt nữa.

“Chị sẵn sàng chưa?”, cô hỏi Amber.

Sau khi chùi nước mắt bằng mu bàn tay, Amber cố gượng cười và gạt đầu. “Sẵn sàng rồi.”

Lizzy đã chỉ cho Helen câu thần chú để di chuyển họ du hành xuyên thời gian. Liz nghĩ câu thần chú sẽ mạnh hơn nếu được đọc từ người đeo vòng cổ và đã nghĩ rằng Amber sẽ rất đau buồn, không thể đọc được.

Bà đã đúng.

Những người sắp phải đi, sáu người lớn và tám đứa trẻ, đứng thành vòng tròn. Những người lớn đứng xen kẽ với lũ trẻ, để an ủi chúng. Simon lấy con dao ở thắt lưng ra. “Mỗi chúng ta phải nhỏ ra một giọt máu”, anh nói với mọi người.

Nhưng khi anh chuẩn bị ấn dao vào tay mình thì Helen giật nảy lên. “Không!”

Anh ngừng lại và nhướng mày nhìn cô.

“Không. Đó không phải là cách em đã làm trong lần đầu hay lần thứ hai em đi xuyên thời gian.” Và bọn trẻ không cần bất cứ căng thẳng nào

thêm vào những chuyện chúng đang phải trải qua. Dù cho Cian đang có một viên đá du hành xuyên thời gian trong con dao ở thắt lưng, Helen nhìn sang Amber cầu cứu.

“Chị và tôi nhé.” Amber gật đầu.

Helen chìa tay ra để lấy con dao từ Simon. Anh trao nó cho cô và đứng lùi lại.

Cẩn môi mình, Helen cứa con dao vào lòng bàn tay và máu rỉ ra. Cô đưa con dao cho Amber và nhìn cô ấy làm điều tương tự.

Ngay khi Simon đã lấy lại con dao, Helen nắm hai tay mình với nhau và rồi đặt một tay lên cái vòng đang đeo ở cổ.

Amber làm điều tương tự.

Helen chìa tay phải ra cho Briac và chìa tay trái ra cho con gái của Myra - Aislin.

“Chúng ta cần lửa.” Duncan bước lên. “Để tôi.”

Chỉ bằng cái phẩy tay, một vòng lửa cao hơn một mét bao quanh họ. Helen đã được cho biết rằng quyền năng Druid của Duncan là lửa nhưng cô chưa từng chứng kiến nó cho đến lúc này.

“Cám ơn anh”, cô nói.

Liếc qua Liz để tìm sự khích lệ, Helen bắt đầu. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh. Hãy đưa chúng con vượt biển, đến nhà bà Dawson. Chỉ một giờ trôi qua kể từ khi Simon và Helen còn ở đó. Hãy giữ cho chúng con được mạnh khỏe, vẹn toàn. Hãy để cho những đứa trẻ được an toàn. Hỡi đáng Tổ tiên, nếu đồng thuận, hãy cho chúng tôi được ra đi, ngay lúc này.”

Một tia chớp lóe sáng trên nền trời đêm. Một nỗi lo lắng xâm chiếm Helen. Trong giây cuối cùng, cô bắt gặp ánh mắt của Simon nhìn mình. Nụ cười đang nở rộ trên môi anh.

Và rồi, tất cả rơi vào hoảng loạn.

Cơn buồn nôn xuyên qua cơ thể cô và đang dâng lên cổ họng.
Không giống trước đây, chuyến du hành này thật quá đau đớn.
Chuyến du hành xuyên thời gian biến mất giữa không trung.

Khi đã ổn định lại, Simon nghe thấy tiếng ai đó hét lên. Cả Helen và Amber đều bỏ nhào xuống đất, ngay trong sân sau nhà bà Dawson. Simon đi đến bên Helen trong khi Liz và Cian đi đến chỗ Amber.

Ơn trời, cô ấy còn thở.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Chắc là họ đã bất tỉnh”, Cian đáp.

“Simon? Cháu đó phải không?”, bà Dawson gọi từ hiên sau nhà.

“Vâng, là cháu đây.”

“Ồ, trông như cháu đã mang cả gia tộc tới.” Đúng thế thật.

Helen tỉnh dậy. Khi nào cô còn nằm đó bất động thì khi ấy bụng dạ anh còn còn cào không yên.

Anh nâng cô trong vòng tay của mình và bế cô vào nhà. Phía sau anh, Cian bế Amber và những người khác đi theo sau.

“Có phải Helen đó không?”

Simon tránh trả lời bà. Giọng nói hoảng loạn của bà Dawson làm tim anh ngưng một nhịp.

Amber động đậy khi Cian đặt cô lên ghế sofa của bà Dawson. “Amber à?”, Liz gọi cô.

Simon bắt gặp ánh mắt của Cian. “Anh giúp cô ấy tỉnh dậy à?”

“Không hề.”

Simon đặt một tay lên má Helen, dịu dàng bảo cô, “Thôi nào Helen. Đến lượt em rồi đấy tiêu thư”.

Ai đó đưa anh một chiếc khăn chườm trán, anh đặt lên trán cô. Khi mắt cô chớp chớp và bắt đầu hé mở, anh thở hắt ra.

“Ồ... ở đâu vậy?”

“Chúng ta đến nơi rồi. Bà Dawson đang ở đây.” “Con bé không sao chứ?”, bà Dawson hỏi.

Helen khẽ động dậy chân tay. “Cô ấy không sao?”

Simon giúp Helen ngồi dậy, anh vòng tay ra sau lưng để đỡ lấy cô. “Em có đau ở đâu không?”

“Không. Em nghĩ rằng em chỉ bất tỉnh thôi.” “Cả em và Amber.”

Helen nhìn qua anh để tìm Amber. Amber mỉm cười yếu ớt với họ.

Fiona, con gái của Tara và Duncan giải thích, “Em nghĩ rằng gánh nặng phải mang quá nhiều người cùng một lúc đã làm cho hai người bị như vậy đấy anh Simon”.

Helen lắc nhẹ đầu để xoa đi cơn choáng váng. “Em nghĩ Fiona nói đúng”, cô thêm vào, “lần tới chúng ta sẽ đi hai người một”.

“Ta sẽ đi pha cà phê. Có vẻ như mọi người đều cần.”

“Cám ơn bà”, Helen nói với bà Dawson.

“Chúng cháu xin lỗi đã xâm chiếm nhà bà như thế này”, Simon nói với bà Dawson khi bà đang ra khỏi phòng khách.

“Ta chắc rằng cháu có lí do và ta trông đợi được nghe chúng. Ta rất vui vì các cháu đã trở lại. Sau mấy ngày đầu, ta bắt đầu từ bỏ hy vọng rằng ta sẽ lại được thấy các cháu.”

Helen ôm lấy cánh tay Simon. “Mấy ngày đầu ư?” “Cháu đã đi hơn hai tuần rồi, cháu yêu ạ.”

“Nhưng em tưởng rằng anh nói chúng ta có thể chọn thời điểm để trở về?” Ánh mắt nài nỉ của Helen bắt gặp Simon.

“Anh cũng tưởng rằng chúng ta có thể làm vậy.”

“Rõ ràng rằng các vị Tổ Tiên không thích chúng ta muốn trở về lúc nào thì về.”

“Thế còn Philip thì sao?”

“Giờ đừng có lo lắng về hắn ta nữa.”

Bà Dawson quay trở lại phòng, mỉm cười, “Ta nghĩ phải tìm phòng cho tất cả mọi người”.

“Ôi bà Dawson, cháu xin lỗi. Chúng cháu không còn cách nào khác.” Helen đứng lên, nhưng Simon giữ lấy tay cô đề phòng trường hợp đầu óc cô chưa hoàn toàn ổn định lại.

Bà Dawson mỉm cười với Helen. “Trông con đáng yêu quá. Ta không nghĩ ta có thể nhìn thấy con mặc váy, nói chi đến chiếc váy to vĩ đại như thế này.”

Helen cười. “Đây là tất cả những chuyện bực mình ở Scotland đấy ạ.”

“Chúng cháu rất cảm kích và biết ơn sâu sắc sự hiếu khách của bà.”

Hai má bà Dawson trở nên ửng đỏ. “Làm sao ta có thể chối từ chứ? Nhà ta cũng là nhà mọi người mà. Luôn như thế. Chỉ là ta không biết mình có đủ giường không nữa.”

“Xin bà đừng lo lắng về điều này. Như thế nào cũng đủ cả.” Liz bước lên. “Cháu là Liz, mẹ của Simon.”

“Ôi, cháu xin lỗi”, Simon đề nghị với mẹ, “Để cháu giới thiệu mọi người”. Anh bắt đầu với những người lớn và sau đó tiếp tục với bọn trẻ, hầu hết chúng đang bận ngắm nghía xung quanh phòng và thì thầm với nhau.

Bà Dawson đón chào tất cả với sự đáng mến. Nụ cười thường trực

trên môi bà. Có vẻ như bà hạnh phúc vì ngôi nhà mình đang đầy ắp người. Và Simon thấy biết ơn bà về điều đó.

Dù rằng cảm thấy vô cùng phần khích trong cả buổi chiều, những đứa nhỏ nhất cũng bắt đầu mệt mỏi. Helen đề nghị dẫn bọn trẻ tới chỗ ngủ và rời khỏi phòng cùng với bà Dawson và những người phụ nữ.

Cian ở lại, nhìn căn phòng và cười. “Vậy ra đây là thời đại của cháu?”

“Cũng có thể nói vậy. Với tất cả mọi người cùng ở đây thì bây giờ cháu mới cảm thấy rằng đây thực sự là thời đại của mình. Mới tháng trước thôi, cháu sẽ không cho là như thế.”

Cian lướt tay dọc theo một cây đèn. “Đây là điện sao?” Simon gật đầu. “Nó dùng để vận hành hầu như là mọi thứ.”

“Hmmm... Cả căn nhà rất ấm nhưng không có ngọn lửa nào cả.”

“Nhờ lò sưởi đấy. Có lẽ là chạy bằng ga. Một nguồn nhiên liệu khác.”

Cian bước tới bức tường và gõ những đốm tay lên đó. “Làm cách nào mà gõ trở nên lóng mịn như thế này chứ?”

“Đó không phải là gõ. Chắc là vũa đấy. Về cái này thì chú phải hỏi Helen hoặc bà Dawson. Hỏi cháu còn sống ở thời này thì cháu còn quá nhỏ nên không thêm quan tâm đến chuyện những bức tường được xây lên như thế nào. Sẽ có nhiều thứ nữa chú muốn biết.” Hương thơm cà phê từ trong bếp tỏa ra ngào ngạt. “Cháu đi lấy cà phê.”

“Ở đây không có người hầu sao?”

Simon cười. “Thật ra thì bà Dawson có người giúp việc nhưng tới đêm là họ phải về.”

Simon để Cian ở lại một mình trong phòng và lục quanh nhà bếp để tìm ly tách. Anh rót hai tách cà phê và mang lên một tách cho Cian. Cian uống một ngụm và gật gù tán thành.

“Trước khi những người phụ nữ quay trở lại, ta phải nói với cháu điều này.”

Simon liếc nhìn về phía cửa ra vào. “Chuyện gì thế?” “Con dao của ta đã biến mất.”

“Chú có làm rơi nó bên ngoài không?”

“Ta đã cất nó cẩn thận ở trong túi. Giờ thì nó đã biến mất.”

Simon đặt tách cà phê một bên. “Chuyện này có nghĩa là gì?”

Ánh mắt của Cian hướng về phía sàn nhà. “Ta cũng không biết nữa. Để an toàn nhất thì Helen lại phải đích thân đưa chúng ta trở về nhà khi thời khắc đến. Việc mất thêm những viên đá sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Simon đồng ý, tuy thế khi anh nhìn Cian đang ngó nghiêng xung quanh nhà, việc mất con dao có vẻ như không làm chú ấy bận tâm chút nào. Cứ như thể Cian đã mong đợi chuyện con dao của mình sẽ biến mất.

CHƯƠNG 21

Helen bắt gặp Simon đang ngồi trước lò sưởi trong thư viện của bà Dawson. Mọi người đều đã lên giường. Một vài người phải nằm chung, nhưng bọn trẻ thì chẳng màng đến chuyện này. Chúng cứ dồn dập hỏi Liz và Myra hết câu này sang câu khác với một niềm phấn khích tột cùng cho đến khi mệt lả và ngủ thiếp đi.

“Anh đây rồi”, Helen nói khi cô bước vào phòng và đóng cửa lại sau lưng. Cô đã tìm thấy một cái quần jean và một cái áo thun lẫn trong đống đồ trong phòng, bà Dawson nói rằng đó là đồ của bà ấy. Chiếc váy có thể làm cô phân nào đấy cảm thấy mình như một quý cô thật sự nhưng được thoát ra hàng mớ tầng tầng lớp lớp vải thì thật tự do.

Simon xoay xoay ly nước màu hồ phách trong tay và cười với cô. Anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình trên sofa. Khi cô đến ngồi cạnh, anh vòng một tay qua vai cô, kéo cô sát vào mình, và thở dài. “Anh nhớ em quá.”

Cô muốn nhắc anh rằng họ gặp nhau rất chi là thường xuyên, dù vậy cô biết ý anh thật sự là gì. “Giờ thì chẳng còn đội quân hay gia tộc nào bắt chúng ta phải rời xa nhau nữa.”

“Đúng vậy, chẳng còn ai có thể làm chúng ta rời xa nhau.” Anh hôn lên thái dương cô và hớp thêm một ngụm rượu.

“Gì thế?”

“Anh nghĩ là whisky.”

Helen lấy ly rượu từ tay anh và uống một ngụm. “Dễ chịu.”

“Vậy mà anh nghĩ rằng các cô gái không thích mùi vị của whisky cơ đấy.”

Cô nhắc hai chân lên sofa và đặt tay lên đùi anh. “Em lớn lên cùng với whisky và bia chứ không phải vang hay rượu ngọt.”

Anh cười và nói, “Thật dễ chịu khi thưởng thức ly rượu mà không cần phải lo chuyện bị tấn công”.

Helen thở hắt ra. “Em không nhận ra rằng mình đã căng thẳng như thế nào về cuộc chiến cho đến khi chúng ta đến đây và mỗi ngày không còn nữa. Em không hình dung được làm sao mà anh có thể sống như vậy ngày này qua ngày khác.”

Simon vuốt ve bờ vai cô khi anh nói. Những làn sóng hân hoan râm ran trôi dọc cánh tay cô. “Từ năm ngoái trở về trước thì mọi thứ rất yên bình ở Scotland.

Đó là sau chuyện của Grainna. Nhà MacCoinnich đã huấn luyện anh để chuẩn bị cho chiến tranh, huấn luyện anh trở thành một chiến binh hộ vệ. Anh còn không chắc là mình sẽ phải sử dụng những kỹ năng này.

Cái nhìn xa vắng trong mắt Simon làm Helen phải hỏi, “A... Anh đã giết người bao giờ chưa?”.

Anh nhìn cô. “Liệu em có lo lắng không nếu câu trả lời là có?”

“Không... em nghĩ là không. Ở một nơi như thế, trong hoàn cảnh đó, em nghĩ đây là chuyện không thể tránh khỏi.”

Ánh nhìn của anh lại hướng về đồng lửa. “Anh đã từng giết người.”

Helen nuốt khan. “Chuyện này có ám ảnh anh không?” “Thỉnh thoảng anh có nghĩ về điều này nhưng ám ảnh thì không.”

Cuộc đời họ thật quá đối khác nhau. Làm cách nào đó mà họ có thể tìm thấy điểm chung, quả thật là một điều kì diệu. Helen nhìn làn khói bay lên từ ngọn lửa và tựa đầu vào vai Simon.

“Chúng ta phải về giường của mình thôi. Ngày mai chúng ta sẽ có nhiều nhiệm vụ mới phải hoàn thành đây.”

Helen ngồi thẳng dậy và nhíu mày. “Giường mình? Em cứ nghĩ rằng tụi mình sẽ...” Cô nín thinh. Chẳng cần phải nói với anh cô cho rằng họ sẽ ngủ chung một giường vì giờ họ đã ở trong thời đại của cô rồi. Hiện

tại Cian đang ngủ trong căn phòng mà Simon từng dùng khi còn ở nhà bà Dawson.”

“Em nghĩ gì thế, cô gái?” Thái độ của anh vẫn bình thản nhưng mắt phải có chút sáng lên.

“Không có gì”, cô nói, đồng thời đứng lên. “Chắc là em phải tìm con mèo của bà Dawson để ôm ấp nựng nịu vì anh muốn ngủ riêng phòng.”

“Em muốn anh ngủ chung với em à?”

Ồ, anh không dễ dàng vậy đâu. “Không, không, em sẽ đi tìm con mèo. Ngủ ngon nhé Simon!”

Cô đi về phía cửa, bỏ mặc Simon đang hít thở thật mạnh và tiếng động khe khẽ phát ra từ cổ họng của anh chỉ sau khi cô mới bước được dăm ba bước.

Nhưng khi nghe thấy tiếng gầm gừ vang dội trong phòng, Helen không thể kiềm chế được và liếc nhìn qua vai.

Một con báo đen nặng gần cả trăm cân đang đứng lẫn trong tấm váy và chiếc sơ mi của Simon.

Helen kinh hoàng. Cho dù cô biết Simon và con thú là một nhưng vẫn không tìm được con hoẵng sợ đang dâng lên. Ánh lên trong ánh mắt của con vật sẵn mồi là hình ảnh một con thú hoang dã và nguy hiểm.

Cái đầu con báo Simon cúi xuống và tiếng rống nhẹ vang lên từ cái hàm dài.

Helen bất giác lùi ra sau. “Simon, anh đang định làm gì thế?”

Anh lắc đầu và tiến một bước về phía cô.

Cô tiếp tục lùi ra sau và với tìm tay nắm cửa. “Em nói rằng em chỉ nựng nịu một con mèo nhà thôi mà.”

Toàn thân anh run lên, gạt phất điều cô vừa nói và anh từ từ tiến tới

gần hơn.

Không kịp suy nghĩ, Helen quay người bỏ chạy. Cô hét lên mừng rỡ khi tìm thấy cầu thang và phóng lên.

Phía sau cô, Simon đang đuổi theo.

Cô chạy về phòng mình, Simon đuổi theo sát nút. Khi đã vào phòng, Simon đẩy cửa đóng lại. Đuôi anh ve vẩy hết bên này đến bên kia. Cặp mắt mèo rùng khóa lấy cô, và anh liếm mép.

“Simon?” Cô bước về phía sau, mắt không rời khỏi anh. “Như vậy không công bằng chút nào.”

Anh gằm lên và đầu gối của Helen va vào thành giường, cô ngã nhào xuống nệm, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Với cú nhảy nhẹ nhàng, Simon đáp xuống giường và khóa cô dưới chân mình.

Nếu có tình huống nào đó mà Helen không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ mắc phải thì đó là nằm dưới chân một con báo nguy hiểm mà không hề hoảng sợ chút nào.

Chiếc lưỡi dài, ẩm ướt liếm một bên má cô, và lần đầu tiên, cô đưa tay sờ Simon. Lông anh rất mềm mại, rất ẩm và dễ chịu.

Anh liếm cô lần nữa.

“Thôi được rồi, anh có thể ngủ ở đây”.

Anh khẽ gằm lên như thể tán thành và biến hình. Trong một tích tắc, anh trở lại là anh nhưng không còn một mảnh vải che thân. Anh hôn cô.

Cơ thể cô bắt đầu giãn ra và cô vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, kéo cả người anh lên trên người mình. Những ngón tay của anh nhẹ lướt dọc một bên người cô và len lỏi luôn vào thắt lưng của chiếc quần jean.

Cô ngừng hôn anh. “Anh sẽ không thể làm vậy với những chiếc

vuốt”, cô nói và nghịch ngợm cắn nhẹ vào tai anh.

“Đúng thế. Nhưng thay vào đó anh sẽ xé toạc quần áo của em. Dùng chiếc lưỡi mèo rùng để nhám nháp từng milimet làn da ngon lành của em.”

Helen đỏ bừng cả người. “Nhưng như vậy không làm em thích một tí nào hết.”

Simon hôn lên khóe môi cô rồi từ từ dịch xuống cổ. “Thật sự là có đó.”

“Em nói vậy hồi nào?”, cô chối.

“Em đâu cần phải nói. Anh có thể ngửi thấy những khao khát của em mà.”

Cô uốn người trên chiếc giường, có cảm giác như chiếc quần jean chặt cứng. “Không đời nào anh ngửi được điều đó.” Simon tóm lấy gấu áo của cô và cởi nó ra. Anh bỏ qua chiếc áo lót và tiến tới mở nút quần jean.

“Anh là một con thú săn mồi ngoại cỡ. Anh có thể ngửi thấy nỗi sợ hãi ban đầu của em và hơi nóng tỏa ra từ người em. Anh ngửi thấy mùi khao khát của em. Những bản năng này vẫn còn lưu lại dù cho lột động vật không còn nữa.”

Anh đã mở xong nút quần và kéo nó xuống hông cô. Cô thở gấp, như một con mèo. Những lời của anh kích thích cô. Khi tiếng chiếc quần jean rơi phịch xuống nền nhà, Simon ngược lên mỉm cười với cô khi anh nhẹ nhàng kéo hai đầu gối của cô ra.

Với nỗi khao khát dâng trào, anh tựa vào đùi cô và nín thở. “Em có muốn anh nếm mùi vị của em khi bản năng mèo rùng vẫn còn lưu lại không?”

Cả cơ thể cô trào dâng niềm khát khao mãnh liệt và đầu nhũ hoa của cô cứng lên. Anh đọc được suy nghĩ của cô và cúi đầu mình xuống.

Lưỡi anh lướt nhẹ trên ngực cô. Helen gục ngã trên giường, hai chân dang rộng để mặc anh làm điều anh muốn.

Simon cười, cũng có thể đó là tiếng gầm gừ, cô không thể phân biệt được. Lưỡi anh chạm vào cô từ bao giờ không còn quan trọng nữa. Anh khám phá ra những góc ngách cơ thể mà cô chưa từng nghĩ rằng có tồn tại. Cô cảm thấy cả cơ thể mình ướt đẫm.

Làm cách nào người đàn ông này có thể xua đi mọi sự e dè của cô? Trước đây, cô chưa bao giờ tìm kiếm sự thoải mái từ một người đàn ông, chắc chắn là cô chẳng bao giờ chủ động bắt đầu một mối quan hệ, nhưng với Simon, thế giới của cô đã bắt đầu rộng mở.

Trong căn nhà đông đúc này, cô chỉ nghĩ tới một chuyện là làm sao để thỏa mãn anh.

Đáng ra cô không nên tận hưởng sự vui thú với anh như hiện thời. Bởi lẽ thời gian hai người bên nhau rất ít ỏi.

Có cái gì đó tận sâu trong cơ thể cô bắt đầu siết chặt. Dục vọng trở nên không thể kiềm chế được. Ngay khi cơ thể cô bắt đầu thăng hoa, cô thấy Simon đã mạnh bạo hơn và đẩy cô lên tới đỉnh. Helen lấy tay che miệng để không thét lên khi cơ thể dâng trào khoái cảm.

Cô chưa kịp hồi phục thì Simon lại đi vào trong cô. Cả cơ thể anh phủ lấy cô, đi sâu vào cô. “Mùi vị của em thật tuyệt quá.”

Anh cảm thấy thật tuyệt diệu. Cơ thể anh bao trùm lấy cô và giữ cô an toàn. Tất cả những gì Helen có thể nghĩ được lúc này là làm thế nào để thỏa mãn anh, cho anh tất cả những gì cô có. Một tiếng nói nhỏ vang lên trong đầu cảnh báo cô, nhắc cô nhớ rằng sự gần gũi này sẽ chỉ rơi vào tuyệt vọng nếu cô không cẩn thận.

Phớt lờ lời cảnh báo, cô khóa hông anh bằng hai chân mình để anh tìm thấy nhiều khoảng trống bên trong cô hơn.

Anh rên lên và bắt đầu tới đỉnh.

Anh không hề nhẹ nhàng, khá mạnh bạo nhưng cô thích như vậy.

Tất cả những căng thẳng của tuần trước, tất cả những ngày ở thời đại của anh nhẹ nhàng trôi đi khi anh khiến cô váng vất bởi những khao khát và đam mê.

Trong đời mình, chưa có người đàn ông nào khiến cô thỏa mãn đến như vậy. Helen thăng hoa một lần nữa, và Simon ngăn tiếng kêu của cô bằng đôi môi của anh.

Tiếng rên rỉ của cô chìm trong nụ hôn của anh và anh phóng thích mình bên trong cô.

“Ôi Simon!” Cô chạm vào lưng anh, ôm chặt anh khi cơ thể anh thôi cử động và hơi thở của anh bắt đầu điều hoà trở lại. “Thật là...” Tuyệt vời. Phi thường. “Màu nhiệm.”

Cả cơ thể cô vẫn còn run rẩy vì những đợt sóng năng lượng nóng rẫy. Cũng giống như cảm giác cô có được khi khả năng của bản thân dẫn cô đến thứ mà mình tìm kiếm.

Simon ngẩng đầu lên, và sức nặng của anh trên người cô vơi đi phần nào. Ánh mắt sâu và cử động nhẹ của khóe môi cho cô biết rằng anh rất thích lời khen ngợi. Ngón tay cái của anh nhẹ lướt trên môi cô. “Em thật là kì diệu.”

“Ồ, xem người đàn ông có cái lưỡi mèo rùng nói kìa”, cô cười.

Anh nhướn mày. “Em thích chứ?”

Chỉ mới nghĩ tới đó, cơ thể cô đã run rẩy. “Người ta nên đặt ra luật để cấm đoán khoái cảm như thế.”

“Anh chắc chắn là ở đâu đó người ta đã ban ra một cái luật như thế.” Anh lật người, nằm xuống bên cạnh cô và kéo cô nằm sát vào anh, kéo chân đắp cho cả hai.

Simon vuốt ve cánh tay cô, hai mắt cô mơ màng. “Simon?”, cô thì thầm.

“Sao em?”

“Chuyện này không có gì sai đúng không? Việc anh ở bên em như thế này? Em biết rằng mẹ anh...”

“Em không cần lo lắng về mẹ anh.”

“Nhưng chẳng phải là trong thời đại của anh thì chuyện này là cảm kị hay sao?”, cô nhìn vào mắt anh, mỉm cười.

“Chúng ta đâu có ở trong quá khứ. Ngoài ra, mẹ anh đã hiểu rằng anh là một người đàn ông trưởng thành.” Về mặt của anh trở nên suy tư.

“Em không muốn đặt anh vào tình thế khó xử.”

“Em muốn anh rời đi sao?” Cơ thể anh căng lên. Đầu anh nhô khỏi chiếc gối.

Tay cô ôm ghì lấy thắt lưng anh. “Chúa ơi, không. Chỉ là em không muốn anh cảm thấy khó xử. Lizzy là một người thấu hiểu, nhưng bà cũng là một người mẹ. Có vẻ như cả gia đình rất hay quan tâm đến chuyện của nhau.”

Simon luôn chân mình vào giữa hai chân cô và nằm trở lại. “Họ rất quan tâm đến nhau, vì thế họ sẽ theo dõi và bình luận mọi chuyện. Em đừng lo lắng về gia đình anh.”

Khẽ mỉm cười, cô rúc vào người anh.

Simon cảm thấy cơ thể Helen đã giãn ra. Bàn tay cô đặt trên hông anh, chân anh nằm giữa hai chân cô.

Phụ nữ thật có sức hấp dẫn chết người. Anh luôn lạc lối mỗi khi ở bên cô, ngoại trừ đó là một lối để chinh phục cô. Là một con mèo rừng, nhu cầu này càng lan dọc sống lưng đến tận chóp mũi.

Từng có một thời gian dài trong lốt thú, thỉnh thoảng Simon đã đánh mất bản thân mình trong bản năng của những con vật anh chọn biến thành. Những giác quan như khứu giác, thị giác, thính giác đều mạnh mẽ hơn con người nhờ những bản năng này. Anh không hề đùa

với Helen khi nói rằng con vật trong anh không hề rời khỏi anh hoàn toàn lúc anh trở lại hình dạng con người.

Sau một vài năm kể từ lần đầu anh biến hình, anh bắt đầu thấy các giác quan của mình được cải thiện đáng kể. Những khả năng này tạo nên một chiến binh như anh hiện tại. Anh có thể nghe thấy tiếng kẻ địch đang tiến đến gần, ngửi thấy sự sợ hãi toát lên từ chúng. Và tất nhiên anh có thể ngửi thấy sự ham muốn toát ra từ người yêu của mình.

Những cảm xúc của Helen tuôn ra không giống người khác. Mùi của cô làm anh như hóa điên. Anh cũng có thể ngửi được thời kì sinh sản như một con vật ngửi được từ bạn tình của nó. Vậy tại sao, khi anh ngửi mùi của Helen, anh không thể chỉ thỏa mãn cô bằng chiếc lưỡi của mình? Tại sao anh không ngăn nổi mình chiếm hữu cô ấy bằng thứ động lực nguyên thủy?

Tại sao anh lại gieo vào cô những hạt giống của mình trong khi anh hiểu rõ khả năng hạt giống này sẽ nảy mầm và khả năng cô mang trong mình đứa con của anh là rất lớn.

Helen rên lên trong lúc ngủ và rúc sâu hơn vào người anh.

“Anh đây, anh đây”, anh khẽ thì thầm với cô.

Philip bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của Malcom qua vách kính. “Cô ả đã biến mất.” Malcolm chộp lấy ống nghe với những đốt tay tái mét, “Mày đã tìm khắp nơi chưa?”.

Philip gật đầu, biết rõ rằng cảnh sát sẽ lưu lại từng từ một. Việc đòi hỏi quyền riêng tư ở chốn lao tù là nằm mơ giữa ban ngày. “Thư kí của em nói cô ấy đã gọi khi em còn ở Scotland, vì thế em đã chờ đợi cho đến khi quay trở lại Mỹ để thông báo cho chính quyền.”

Tất nhiên Philip không đời nào mong muốn chuyện cảnh sát sẽ nghĩ hấn có chút dây mơ rễ má nào với sự mất tích của Helen. Những tội lỗi của người anh trai có thể sẽ dây dưa sang hấn nếu hấn không cẩn thận. Một phụ nữ mất tích ở nước ngoài và người anh là phạm nhân giết

người không thể là dấu hiệu tốt đảm bảo cho sự tự do của hắn. Chính vì vậy mà chính quyền đã triệu tập hắn hai lần để thẩm vấn. Và mỗi lần tra hỏi thì tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Tất nhiên là không có bằng chứng nào rồi, chẳng có người nhà nào của đương sự đòi hỏi một cuộc điều tra gắt gao. Người ta tìm thấy những những miếng gạch dính máu trong thùng rác ở phòng tắm của Helen, nhưng chưa đủ để có ai đó có thể nghi vấn đó là vết thương chí tử. Ai đó ở chung dãy nhà khai rằng họ đã gặp Helen sau khi cô bay đến Scotland.

Cô đã đi với một người đàn ông to lớn mà không phù hợp với nhận dạng của Philip. Chẳng còn gì khác ngoài chuyện phạm tội của anh trai nên cảnh sát chẳng tra hỏi hắn nữa.

Tuy nhiên, toàn bộ chuyện này làm Philip nháp nhồm không yên. Malcolm và hành trình tìm kiếm tự do thông qua Helen đã khơi mào cho mớ lộn xộn này. Gần đây, Philip không thể nào rũ bỏ cảm giác rằng sự tự do của Malcolm đồng nghĩa với lao tù dành cho mình. Việc đổi chỗ với anh trai không hề nằm trong danh sách “việc phải làm” của hắn.

Malcolm liếc qua vai để nhìn người cảnh sát đang canh gác ở cửa. “Lúc gọi điện, ả có đang ở Mỹ không? Tao nghĩ ả đã bay qua Châu Âu chứ.”

“Theo tin nhận được thì cô ấy có bay qua Châu Âu.

Chiếc vé khứ hồi vẫn nằm cùng với một số thứ khác của cô ấy ở Scotland, điều đó cho thấy rằng cô ấy không trở về cùng cách cô ấy đã rời đi. Cảnh sát nói rằng cô ấy gọi đến sở từ căn hộ của mình. Thư kí của em hiệu Helen cũng rõ như cô ta hiệu em, cô ta nhận ra giọng của Helen. Dù vậy, Helen không thể cùng lúc ở hai nơi được.”

Điều đó có nghĩa rằng giả thuyết của Malcolm về viên đá có thể đúng. Ánh mắt người em cũng dẫn Malcolm đi đến cùng một kết luận.

“Nếu Helen gọi từ Mỹ thì rất có khả năng ả sẽ lộ diện sớm thôi. Mà đã kiểm tra chỗ bà lão ả hay lui tới chưa?”

“Đã nói chuyện qua điện thoại. Bà ta có vẻ lo lắng về sự mất tích của Helen.”

Mal nhú mày. “Mày nên đến gặp bà ấy. Bà ấy không có thân thích gì, đúng không?”

Không, và giờ thì điều này thật may quá. Philip cảm thấy mình đang ngã theo anh trai. Nếu Helen đang lẫn trốn, có lẽ cô ấy sẽ chạy tới chỗ bà Dawson.

Philip đã gặp người phụ nữ này một lần khi bà đến sàn đấu giá để tìm Helen. Hắn có một cảm giác khủng khiếp rằng người phụ nữ này có thể nhìn thấu mình, nhìn sâu vào tâm hồn hắn. Hắn không muốn lặp lại chuyện này một lần nữa.

“Tôi nay em sẽ gọi cho bà ấy.”

“Tốt hơn hết là mày nên đích thân đến nhà bà lão.”

Lệnh đã được ban ra.

Philip cố nặn ra một nụ cười. “Được thôi.”

Dù cho đang ở sau song sắt, Malcolm vẫn thắng. Philip biết anh trai mình có những tài cán gì và biết rằng tình cảm của mình dành cho anh trai cũng không giúp hắn giữ được mạng nếu không làm chuyện này.

“Gọi cho tao vào ngày mai, hai giờ.” Malcolm đập máy và đẩy chiếc ghế sắt, đứng dậy. Người lính gác phía sau hắn đứng thẳng người và gạt đầu khi Malcolm đi ngang qua.

Philip từ từ đặt ống nghe xuống và nhìn anh trai mình khuất dạng. Càng cách xa thì áp lực mà anh trai đặt lên hắn càng yếu. Philip đã tập cho mình tránh bị bàn tay của anh trai thao túng.

Nhưng những người khác thì không thể như vậy. Ngay cả người cảnh sát dẫn Mal về lại buồng giam cũng không đáng tin. Philip có thể điều khiển suy nghĩ của những người xung quanh, nhưng Malcolm cũng có được khả năng như vậy và còn vượt xa hơn, có thể xóa đi mọi khát khao

của một con người.

Khi họ còn nhỏ, Malcolm sẽ xài mánh khốe này với giáo viên trong trường. Ban đầu thì mọi chuyện chỉ là vô tư kiêu trẻ con. Tôi xứng đáng được điểm A, cô Benito nhanh chóng tin vào chuyện tôi ở trong lớp cả ngày. Với vài trường hợp hiếm hoi, một giáo viên có thể thoát khỏi sự thao túng của anh trai Philip và đánh dấu “vắng mặt” khi gã không ở trong lớp. Và rồi những giáo viên này sẽ “tự nhiên” làm những điều hoàn toàn sai trái ngay trước mắt tụi học sinh.

Philip nhớ chuyện một giáo viên dạy Đại số ba mươi mấy tuổi, đã lập gia đình và là mẹ của hai đứa con. Malcolm ghét giáo viên đó. Malcolm ngồi trước một khán phòng trong buổi minh họa tác hại của ma túy ở phòng của cảnh sát trưởng và hắn đã bẻ cong ý chí của người giáo viên như bẻ cong một nhánh cây con. Khi tất cả học sinh đã tập trung đông đủ, cảnh sát mang mớ thuốc phiện ra để dạy cho học sinh cái gì nên tránh thì người giáo viên nhảy bổ ra khỏi ghế, chạy lại bàn và bắt đầu bỏ vào miệng bất cứ viên thuốc phiện nào cô ta có thể tóm được. Cô ta la hét điên dại như thể đang bị hội chứng Tourette^[1]. Đám học sinh hú hét cười lồng lộn trong khi cảnh sát và nhà trường cố gắng kiềm chế cô.

Cô bị sa thải và cảnh sát cho cô đi điều trị tâm thần trong bảy mươi hai giờ trước khi xóa án. Malcolm chẳng bao giờ phải lo chuyện đụng độ với cô nữa.

Hiếm khi nào Malcolm tự vấy bẩn tay mình. Gã sẽ khiến những đứa bự con hơn làm điều đó.

Nhưng những đứa bự con thì chẳng làm được trò trống gì và điều này đã tống Malcolm vào tù.

Philip nhớ rõ những hình ảnh và video về cái cách mà gã anh trai đã giết người phụ nữ.

Bất cứ ai trong bồi thẩm đoàn cũng sẽ nhớ rõ những tấm hình đó. Dù cho Malcolm đã cố như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng không thể điều khiển nội tâm trí của tất cả mọi người để được tại ngoại.

Dù vậy thì trước khi phiên xét xử được mở ra, một vài thẩm phán đã

bị giết. Philip có thể mang tính mạng ra mà cược rằng anh trai mình đứng đằng sau những vụ này.

“Anh đang chờ ai à?”

Philip lắc đầu để xua đi những chuyện này và nhìn lên người lính canh. Gã khốn.

Bên ngoài nhà lao, Philip đi ngang qua một vài thân nhân và tiến về chỗ đậu xe. Sau khi ngồi vững sau tay lái, hắn khởi động, bật hệ thống sưởi và xua đi hơi lạnh trong không khí.

Hắn cầm quyển nhật kí của cha mình ở chiếc ghế bên cạnh lên, lật mở những trang có đánh dấu, đã sờn mòn vì sử dụng nhiều, và đọc lại những gì hắn đã thuộc nằm lòng.

Tôi tìm thấy viên đá được giấu trong hộp tampon đã voi đi một nửa. Con khốn đó nghĩ rằng tôi ngu. Nghĩ rằng một gã đàn ông sẽ chẳng đời nào tới chỗ này. Nghĩ rằng mình sẽ chẳng đời nào nhìn vào cái hộp này. Tôi không ngu. Tôi biết ả đã dùng nó để đi gặp hắn ta. Tôi chưa biết là bằng cách nào nhưng tôi sẽ tìm hiểu. Bằng cách này hay cách khác, tôi sẽ tìm ra mọi chuyện.

Philip lật trang.

Về đến nhà từ câu lạc bộ đêm và thấy nhà tắm tan hoang. Claire trở nên hoảng loạn. Cô ta đổ lỗi cho tôi đã phá hoại cuộc đời của cô ta. Mình ư, người đã ở bên cạnh cô ta trong suốt những năm qua ư - người đã nuôi nấng đám con hoang của cô ta như thể con ruột của mình ư. Người cô ta phải yêu là tôi, không phải hắn. Cô ta sẽ chẳng đời nào gặp lại hắn nữa.

Cô ta phải học cách yêu tôi, bằng không sẽ chết già trong hao mòn khốn khổ.

Những trang tiếp theo cũng chỉ là những chuyện này. Cha mẹ của Philip thường xuyên cãi vã, và mẹ hắn đã rơi vào tuyệt vọng, điều mà Dennis Lyons không biết đến. Dennis căm ghét tình trạng cáu bẳn của vợ mình cũng nhiều như việc ông yêu bà ta... và ông căm ghét bản thân

mình vì chuyện này.

Cô ta quay trở lại bệnh viện. Lần này cô ta nhốt mình trong xe và để xe chạy trong khi cánh cửa gara vẫn còn đang đóng. Bác sĩ nói cô ta sẽ qua khỏi nhưng họ muốn đưa cô ta đến một trong những nhà thương điên. Tôi nghe thấy cô ta làm bầm gì đó về viên đá lúc cô ta được tiêm thuốc an thần. Họ phải tiêm cho cô ta gì đó để bình tĩnh trở lại.

Tôi đã cố hết sức để cái vật khôn kiếp này hoạt động. Nhưng nó không hề nhúc nhích. Khi cô ta ngủ, tôi đặt viên đá vào tay cô ta và vật này sáng chói lên như một ngôi sao. Tôi phải vật lộn dữ lắm mới có thể lấy nó khỏi tay cô ta. Khi cô ta tỉnh dậy, cô ta nhìn tôi chăm chăm như thể cô ta biết được điều tôi đã làm.

Tôi không thể giết chết tên khôn đã làm cô ta trở nên như thế. Hắn đã mang cô ta đi. Tôi sẽ phải làm cái vật khôn kiếp này hoạt động chỉ để bóp chết hắn.

Những trang sau hoàn toàn trống. Philip biết kết thúc ra sao. Mẹ hắn đã thành công trong việc kết liễu cuộc đời mình bằng cách lái xe lao xuống vực. Cha của hắn, à không, cha dượng chết già trong hao mòn khôn khổ. Philip và Malcolm là những bằng chứng góp guốc về cuộc đời phí hoài của Dennis. Tất cả những chuyện này xảy ra trước ngày sinh nhật tròn năm tuổi của Philip.

Malcolm nhớ về mẹ của mình, nhưng Philip thì hầu như không nhớ điều gì cả. Hắn chỉ nhớ được những tiếng la hét, bệnh viện, và đám tang. Sau những chuyện đó thì hết người trông trẻ này đến người trông trẻ khác nuôi hắn và anh trai lớn lên. Mal thao túng từng người một, cứ như cách gã đã làm với những giáo viên. Nếu gã không thích, bọn họ không thể giữ được việc làm lâu dài.

Khi Dennis chết, Philip tìm thấy cuốn nhật kí và một chiếc túi đựng viên đá. Đó chỉ là viên đá, không hơn không kém. Ngoài chuyện có một viên như thế này, hoặc một viên giống hệt viên đá này được đeo trên cổ của Helen trong hình dáng của một cái vòng cổ. Viên đá Dennis bỏ lại đang nằm trong phòng giam cùng với Malcolm.

Và giờ thì Helen biến mất, cứ như mẹ của hắn thi thoảng vẫn như

vậy trước khi mang viên đá đi.

Để khám phá ra những bí mật ẩn chứa trong viên đá, Helen phải xuất đầu lộ diện. Vì không có bất cứ một người thân thích nào, có lẽ cô ta sẽ chạy tới bên người duy nhất mà đối với cô ta như thể mẹ mình.

Philip cài dây an toàn và định vị sau tay lái.

Đã đến lúc phải đích thân đến thăm bà Dawson.

Chú thích:

[\[1\]](#) Hội chứng Tourette là một dạng rối loạn chức năng khu vực kiểm soát vận động ở não bộ.

Amber lặng lẽ ngồi ngoài mái hiên sau nhà bà Dawson. Trừ bà Dawson thì những người khác đã rời nhà từ sáng sớm. Bọn trẻ đã đi cùng Helen, còn những người khác thì đang lựa cho mình những bộ quần áo phù hợp và sắm thêm đồ đạc để đáp ứng các nhu cầu sống trong thời gian sẽ lưu lại ở thế kỷ này. Khi được rủ đi cùng, Amber xua tay. “Tôi có nhiều thời gian để khám phá mà. Ngoài ra thì việc tôi mặc cái áo choàng này sẽ khiến người khác nghi ngờ đấy. Chúng ta không nên gây ra bất kì sự chú ý nào khi đang ở đây.”

Cái cơ của cô để không phải đi cùng mọi người không phải không chính đáng, tuy nhiên sự thật là cô cần thêm thời gian để tập thích nghi với thế giới mới của mình. Myra đã cảnh báo cho cô biết về những tiện nghi hiện đại và cũng có cho cô biết trước rằng ở thế kỷ này ồn ào ra sao. Những cảnh báo của Myra cũng không thể nào phản ánh đúng và đủ sự thật được. Mọi người đổ ra xung quanh họ và những cảm xúc méo mó phức tạp của một số người lạ ấy lại len lỏi luôn qua những kẽ hở trong chiếc áo choàng bảo vệ của Amber.

Cô cần phải tìm ra cách khác để bảo vệ mình, cách nào đó tiện lợi hơn. Việc mặc áo choàng mọi lúc có thể giúp cô ngẩng đầu dễ dàng hơn, nhưng chuyện này sẽ thu hút những ánh mắt tò mò. Từ những gì Helen kể thì một chiếc áo choàng dài đến chân không thể nào có chỗ trong cái nóng ở California. Lizzy đang tìm kiếm một kiểu quần áo nào đó có thể đáp ứng được mong muốn của Amber, và sau đó họ sẽ hóa phép lên nó trước khi họ được triệu tập trở lại thời đại của mình.

Trong tiếng thở dài, Amber cầm tách trà đã uống hết lên và đứng dậy để tiến về phía nhà bếp. Những quây bếp phẳng lì và những bếp lò không cần dùng lửa để đốt làm Amber mỉm cười. Cô lướt tay dọc theo hộc đá và mở nó đủ lâu để cảm nhận được hơi lạnh bên trong tỏa ra. Trên những chiếc kệ chất nhiều bình thủy tinh, bên trong bình chứa đủ loại chất lỏng với nhiều màu sắc khác nhau. Cô cảm thấy như thể mình đang xâm phạm chốn riêng tư của người khác khi trộm nhìn vào trong đó, vì thế cô ngưng lại, không khám phá cái tủ lạnh nữa.

Amber nghe thấy tiếng bước chân của bà Dawson ngoài sảnh. “Cháu đây rồi”, bà nói với một nụ cười trên môi. “Ta đang tự hỏi không biết rằng cháu muốn khám phá ở đâu trước tiên.”

Amber cảm thấy một nỗi lo sợ dâng lên. “Cháu xin lỗi nếu có xâm phạm...”

“Vớ vẩn. Cháu có thể làm bất cứ điều gì mình thích. Bằng không, cháu có thể học hỏi bằng cách nào đây?” Bà Dawson tới ngồi trên một chiếc ghế đầu tại bàn bếp.

“Bà tốt quá!”

“Đâu phải ngày nào ta cũng có một quý cô xinh đẹp từ hàng thể kỷ trước bầu bạn cùng đâu. Ta cược rằng cháu có một hai câu hỏi về mọi thứ ở trong căn phòng này, đúng không?”

Mắt Amber quét một lượt cả phòng. “Vâng ạ”, cô nói. “Vậy thì cháu cứ hỏi”

Khẽ mỉm cười, Amber chỉ vào đồ vật đầu tiên cô thấy. “Cái này dùng để làm gì vậy ạ?”

“Đó là lò nướng bánh mì. Cháu để lát bánh mì vào những khe này, sau đó ấn nút này và một hai phút sau, bánh mì sẽ được nướng chín ở cả hai mặt.”

Cô đặt những ngón tay của mình trên nút gạt. “Cháu làm được chứ?”

“Ồ, tất nhiên rồi.”

Amber ấn nút gạt và nhìn phía trong của chiếc máy đồ ửng lên. “Thật kì diệu.”

Tiếp đến bà Dawson kê tên tất cả đồ vật trong phòng. Từ máy pha cà phê, đồ khui nắp hộp, máy rửa chén... quá nhiều tên gọi với quá nhiều tính năng nên Amber chưa thể tiêu hóa hết được. Thật quá đổi phi thường và quá choáng ngợp.

Làm thế nào mà Myra có thể sống được ở đây khi chị ấy không có

bất cứ một ai hiểu về thời đại này để hướng dẫn chú? Khi chị cô trở về, cô sẽ phải hỏi điều này mới được.

Chuông điện thoại reo lên khiến Amber nhảy dựng. “Đó chỉ là một cái điện thoại.” Bà Dawson nháy mắt và cầm lấy điện thoại để nghe máy. “A lô?”

Amber không muốn nghe, nhưng bà Dawson đột nhiên cứng đờ người khi đang nói chuyện điện thoại. “Ôi, tôi xin lỗi cậu Lyons à, nhưng hiện tại thì tôi đang bận quá. Cậu có phiền gì không nếu phải quay trở lại sau một giờ nữa?”, bà Dawson dùng một tay che ống nghe rồi thì thầm. “Đó là sếp của Helen. Anh ta đang đứng ngoài cổng.”

“Vì sao anh ta lại tới đây.” Bà Dawson nhún vai. “Xin chờ một lát nhé, cậu Lyons.” “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Anh ta có vẻ nghi ngờ. Nếu chúng ta không gặp, e là anh ta sẽ lãng vãng ở đây đúng lúc Helen và những người khác trở về.”

“Nếu cho anh ta vào thì có an toàn không?” Chỉ có một người giúp việc đang ở loanh quanh. Thế thì chưa đủ để tự phòng vệ trước một người đàn ông.

“Anh ta chưa bao giờ đe dọa bà cả.” Bà Dawson hướng sự chú ý trở lại người đàn ông trong điện thoại. “Cậu Lyons à, xin mời cậu vào. Tôi sẽ nhờ Amber đón cậu tại cửa trong khi tôi tìm gì đó phù hợp hơn để mặc.”

Sau khi dập điện thoại, bà Dawson vẫy tay ra hiệu cho Amber đi về phía cửa trước. “Cháu hãy ra nói chuyện với anh ta một vài phút, xem thử khả năng đặc biệt của cháu có thể khám phá ra thứ gì không. Bà sẽ gọi cho Helen để đảm bảo rằng nó không quay trở về lúc anh ta còn ở đây.”

Trái tim của Amber đập liên hồi trong lồng ngực. Cô biết là mình cần phải tiếp khách như thế nào, nhưng người này là mối đe dọa của Helen, hay ít nhất là họ nghĩ vậy. Ngay khi cô đến cửa thì tiếng gõ cửa của Lyon vang lên ở sảnh. Cô đặt bàn tay lên ngực rồi vịn tay cầm.

Người đàn ông đứng ở cửa ra vào cười nhẹ và nụ cười sáng rõ lên khi mắt anh ta bắt gặp cái nhìn của Amber. “Cô là Amber phải không?!”

“Đúng vậy. Bà Dawson sẽ xuống ngay thôi. Mời anh vào nhà.” Amber đứng né sang một bên và để người đàn ông bước ngang qua, phớt lờ con bồn chồn trong bụng. Việc những người phụ nữ ở thế kỷ này gặp những người đàn ông mà không có người giám hộ cận kề là chuyện bình thường. Tuy biết vậy, nhưng trải nghiệm này thật quá mới đối với cô.

“Cám ơn cô”, Philip nói. “Cô là y tá của bà Dawson à?”

Amber lắc đầu. “Tôi chỉ là khách thôi.”

Anh ta nghiêng nhẹ đầu sang một bên. “Vậy à?”

Nếu anh ta có mặc áo khoác thì hẳn cô đã đề nghị được cởi giúp áo khoác của anh ta. “Chúng ta cùng vào phòng sách đợi bà Dawson nhé. Bà ấy sẽ xuống ngay thôi.”

“Được thôi.”

Amber cảm thấy ánh mắt Philip đang nhìn mình khi cô dẫn anh ta vào căn phòng tối. “Anh có muốn uống gì không?”

“Thôi được rồi. Cám ơn cô.”

Vừa ngồi xuống mép ghế sofa, Philip đã chăm chú nhìn Amber. Cuộc trò chuyện của họ đã ngừng lại và sự im lặng khó xử trùm lên căn phòng. “Anh Lyons à, hôm nay anh đến đây có việc gì thế?”

“Bà Dawson và tôi có một người bạn chung và cô ấy đang mất tích. Tôi đang hy vọng là bà ấy có thông tin nào đó.”

Amber không thể biết được liệu người đàn ông này có nói sự thật hay không bởi chiếc áo choàng đang trùm lên vai cô. Cặp mắt đen của anh ta không nói ra những suy nghĩ ẩn chứa.

“Philip.” Bà Dawson vừa chống gậy vừa bước vào phòng. Amber ngó chiếc gậy nhưng không nói một lời nào về nó cả. Người phụ nữ lớn tuổi

khập khiễng đi lại chỗ họ và Philip đứng lên.

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền bà, nhưng tôi hy vọng bà nghe được tin gì đó.”

“Tôi e rằng mình cũng chẳng biết gì thêm.” Bà Dawson quay sang Amber. “Cháu đi bảo Marvis pha trà giúp bà nhé.”

“Tôi đã đến không đúng lúc nên sẽ không ở lại lâu đâu”, Philip nói, “Tôi nghĩ rằng Helen cũng muốn tôi thi thoảng đến thăm bà”. Hướng nhìn của anh ta chuyển sang Amber. “Nhưng tôi thấy rằng bà đã có người bầu bạn.”

“Cậu không cần phải lo cho tôi đâu, tuy vậy tôi rất cảm ơn vì cậu đã quan tâm tới tôi. Cậu có nghe được gì thêm từ phía chính quyền không?”

Philip ngậm ngừng một lát rồi lắc đầu. Amber không chắc là bà Dawson có để ý đến sự do dự của anh ta không nhưng cô thì có. Cố gắng không gây thêm sự chú ý nào, Amber thò một tay ra khỏi tấm áo choàng để điều chỉnh lại sức nặng tâm lí đang bao trùm lên cô. Tim cô bắt đầu đập rộn ràng và cô cảm thấy có một cơn đau đang nhói lên sau tai phải.

Không có vẻ là Philip sẽ ở lại đây lâu và có thể là cô sẽ đánh mất cơ hội được đọc suy nghĩ của người đàn ông này

“Họ đã nói chuyện với nhân viên của tôi và đã tiến hành thẩm vấn những người hàng xóm.”

“Tôi nghĩ là sớm muộn gì con bé cũng xuất hiện thôi.” Hai mắt Philip nhú lại. “Điều gì khiến bà nhận xét như vậy?”

“Con bé là một cô gái năng động. Có thể nó đã tìm thấy một người đàn ông nào đó và người đó đã đưa nó đi.” Bà Dawson thật khéo léo biết bao khi có thể đưa ra một lời giải thích đáng được ngợi khen cho sự mất tích của Helen.

“Trong trường hợp đó thì bà không nghĩ là cô ấy sẽ gọi điện sao?”

Amber hát chiếc áo choàng tuột xuống một bên vai và hít một hơi thật sâu.

“Cậu đã yêu ai bao giờ chưa, Philip?” “Tôi nghĩ là chưa.”

Amber tóm lấy mép áo choàng và kéo nó tuột xuống. Căn phòng như chao đảo. Một cơn buồn nôn dâng lên trong cổ họng Amber.

Bà Dawson và Philip đang mãi trò chuyện với nhau nên không ai chú ý đến cô cả.

Amber ôm cái áo choàng vào lòng. Sự lo lắng của bà Dawson đang dâng lên trong đầu Amber.

Marvis đang nghi ngờ về sự xuất hiện của những vị khách lạ trong nhà bà Dawson, lo rằng họ ở đây cốt để lấy đi phần nào đó gia tài của bà.

“Tình yêu khiến con người ta làm những chuyện rồ dại.” Cơn đau sau vành tai lan ra cả đầu và lòng bàn tay Amber bắt đầu đổ mồ hôi.

“Helen có bao giờ kể cho bà nghe về người đàn ông của cô ấy không?” “Không.”

Amber cảm nhận rõ một cơn đau dữ dội do từ này gây ra, cho thấy rằng bà Dawson đã nói dối.

“Tôi hy vọng rằng bà đã đúng. Nếu vậy thì cuộc tìm kiếm uông công vô ích rồi.” Những lời nói của Philip làm một cơn đau tương tự dấy lên. Anh ta không muốn Helen xuất hiện cùng một người đàn ông nào khác bên cạnh. Anh ta nói dối, nhưng mà vì sao chứ?

“Liệu anh có nghĩ rằng cô ấy sẽ trở về cùng với vị hôn phu của mình không?”

Philip quay sang nhìn cô chăm chú.

Bà Dawson để mắt đến tấm áo choàng và ép mình không lộ ra sự lo lắng.

“Miễn là cô ấy quay trở về, còn chuyện cô ấy về với ai thì tôi không quan tâm.”

Lại là những lời nói dối.

Tiến tới gần hơn, Amber miễn cưỡng nở nụ cười. “Cháu hy vọng bà nói đúng, bà Dawson.”

Cứ mỗi bước chân lại gần Philip, cô cảm thấy nặng trĩu như thể đang bước đi trong bùn lầy. Có cái gì đó đen tối đang ngự trị bên trong người đàn ông này, nhưng Amber không thể đọc ra. Cô để chiếc áo choàng khoác hờ trên hai cánh tay. Khi cô đi tới đủ gần, cô giả vờ vấp ngã.

Philip đưa tay ra để đỡ cô. Khi những ngón tay của anh ta chạm vào làn da cô thì những lớp bùn lầy bao quanh cảm xúc của anh ta biến mất, thay vào đó là vũng nước bẩn có thể nhìn thấy được.

Philip Lyons không phải là một người đàn ông vô tội đang tìm kiếm bạn mình.

Tốt hơn hết là Helen nên tránh xa anh ta.

“Ôi, tôi vụng về quá. Thật cảm ơn anh”, cô nói với Philip trước khi buông tay anh ta. Đáng ra cô phải giữ tay anh ta lâu hơn để biết thêm về những bí mật của anh ta nhưng cô không thể chịu đựng nổi những cơn đau mà sự hiện diện của anh ta đã gây ra cho cô.

Bà Dawson tiến tới để giúp Amber kéo áo choàng lên vai. “Con cảm cúm của cháu chưa bình phục, cháu yêu. Cháu nên khoác áo vào.”

Khi chiếc áo được phủ lên người Amber, những đợt sóng cảm xúc trong căn phòng cũng trở nên yên ắng. Cô bắt đầu thở dễ dàng hơn.

“Tôi phải đi thôi”, Philip nói. “Nếu bà biết điều gì thêm thì hãy cho tôi biết nhé.”

“Sẵn lòng.”

“Rất vui được gặp cô.” Philip gật đầu với Amber và bước đi bên cạnh bà Dawson khi họ cùng rời khỏi phòng.

Amber ngồi sụp xuống sofa, vẫn còn kiệt sức vì những khoảnh khắc phải sử dụng đến khả năng của mình.

Khi bà Dawson quay trở lại căn phòng, chiếc gậy đã biến đi đâu mất và bà cũng không còn tập tễnh nữa. “Ôi chúa ơi, cháu không sao chứ?”

“Vâng, cháu không sao.” Tuy nói vậy nhưng bàn tay cô đang run rẩy.

“Cháu không giỏi nói dối đâu.”

“Đúng vậy, cháu không giỏi nói dối. Nhưng người đàn ông đó thì có đấy.”

“Chuyện này nói sau. Để bà gọi cho Helen và tìm thứ gì đó giúp cháu lấy lại bình tĩnh đã.”

Cách nhà bà Dawson hai dãy nhà, Philip nhấn biểu tượng trên điện thoại của mình và mở âm thanh lên. “Uống cái này đi cháu”, hắn nghe tiếng bà Dawson.

Tốt lắm, họ còn chưa rời khỏi phòng khách. “Gì thế ạ?”

“Cái này nặng hơn rượu vang một xíu. Có vẻ như cháu cần uống nó.”

Philip nhớ lại màu sắc trắng bệch trên gương mặt xinh đẹp của Amber. Có điều gì đó đã làm cho cô gái hoảng sợ.

“Cháu đỡ hơn chưa?”

“Vâng, đỡ nhiều rồi ạ.”

Âm điệu nặng nề trong giọng của cô gái vang lên rõ ràng hơn lúc hắn vẫn còn ở đó. Vì vừa mới trở về từ Scotland nên hắn nhận ngay ra chất giọng này.

“Người đàn ông đó không hề lo lắng cho sự an nguy của Helen.”

Philip giữ yên điện thoại trong tay. “Cháu chắc chứ?”

“Anh ta đã nói dối về chuyện chính quyền. Nói dối về mong muốn Helen sẽ trở về cùng với người đàn ông của cô ấy. Anh ta đang truy tìm cô ấy.”

“Cháu có biết là tại sao không?”

“Không. Nhưng anh ta sẽ không để cô ấy vượt khỏi tầm mắt mình một khi đã tìm thấy. Về chuyện này thì cháu có thể nói chắc chắn.”

Bàn tay Philip nắm lại.

“Chúng ta cần phải cảnh báo Helen.”

Hắn đập mạnh vào bảng điều khiển xe hơi. “Mình biết ngay là họ nói dối. Bà già đó biết con ả đang ở đâu.” Hắn vắn âm thanh lớn hơn.

“Họ đang trên đường về nhà”, giọng bà Dawson nghe xa dần.

“Liệu có an toàn không?”

“An toàn hơn việc con bé ở ngoài một mình. Khi ở đây, con bé sẽ được mọi người bảo vệ.”

Mọi người là những ai?

“Có vẻ như chúng ta đã tránh vỏ dưa, gặp phải vỏ dứa. Vừa mới chạy trốn một cuộc chiến, lại gặp ngay chuyện này.”

“Philip chỉ là một người đàn ông. Không phải một đạo quân mà các cháu đã bỏ lại sau lưng. Nào, đến đây, hãy vào bếp giúp ta. Việc làm bánh luôn làm ta cảm thấy thư thái hơn”, giọng bà Dawson chìm dần xuống khi họ rời khỏi căn phòng.

Philip ném cái điện thoại sang một bên.

Helen không hề mất tích. Cô ả đang chạy trốn. Cô ả xinh xắn tóc dài đã biết các bí mật của hắn. Nhưng chuyện này không thể xảy ra.

“Giờ thì sao?” Helen vuốt mặt mình. “Cháu nghĩ rằng mọi chuyện đã rõ ràng. Cháu phải lộ diện, bằng không cháu sẽ mang tới nguy cơ làm mọi người bại lộ.”

“Cháu sẽ giải thích chuyện mất tích của mình như thế nào đây?”, Myra hỏi.

“Bà Dawson đã giải thích hộ cháu rồi. Cháu đã gặp một anh chàng. Chúng cháu đã có một cuộc vui ra trò. Và giờ thì cháu quay trở về.”

Simon nháy mắt với cô.

“Cháu không được đề cập đến tên của Simon đấy”, Lizzy nói.

“Cháu biết chứ. Cháu sẽ bịa chuyện gì đó.”

“Cô phải tránh xa Philip ra. Người đàn ông này không chỉ đơn thuần là muốn cô trở về an toàn đâu”, lời nhắc nhở tinh táo của Amber làm Helen nhớ ra rằng đây không phải là một trò chơi.

“Anh ta sẽ không đời nào rình mò tôi ở chốn công cộng đâu. Tôi không hề thấy anh ta rình mò theo dõi mình.”

“Em cũng chưa từng nghĩ anh ta có thể đột nhập vào nhà mình. Nhưng mà chúng ta đã thấy anh ta làm vậy.” Simon vừa nói vừa đặt một bàn tay mình lên tay cô.

Bọn trẻ đang ăn bánh quy chocolate trong bếp cùng với bà Dawson. Cian đứng ở cửa để lắng nghe cuộc trò chuyện, và như thường lệ, không góp lời nào trong khi Lizz, Myra, Simon và Amber giúp Helen nghĩ ra bước hành động kế tiếp.

Những chiếc váy đã được cất đi cùng với những thanh gươm thời Trung Cổ. Vũ khí duy nhất luôn thường trực bên họ là quyền năng của từng người. Dù những phép thuật này sẽ rất hữu dụng với Myra khi cô dùng tâm trí để điều khiển đồ vật di chuyển hoặc với Lizzy khi bà có thể bay đi nếu cần thiết, nhưng Helen vẫn cảm thấy thật bất lực. Tất nhiên

là Simon có thể hóa thành một con thú và chiến đấu với kẻ thù nhưng chuyện này dễ gì mà không gây sự chú ý từ phía công chúng. Ngay cả bọn trẻ con cũng có thể thực hiện những trò điên khùng nào đó.

Có lẽ đã đến lúc Helen tự nghĩ ra ý tưởng hay ho nào đó. Cô xoa xoa những ngón tay với nhau khi đang suy nghĩ.

“Em sẽ đi cùng với Amber tới sở cảnh sát còn anh hoặc Cian sẽ chờ ở bên ngoài.”

“Anh không thích ý tưởng này chút nào.”

“Em không thể cứ ần nấp mãi, Simon. Ngoài ra, chúng ta cần phải biết là Philip đang âm mưu chuyện gì?”

“Anh ta nhắm vào em đấy”, Amber nhắc lại.

“Anh ta đã dễ dàng tiếp cận được tôi hằng nhiều năm nay. Tại sao bây giờ đột nhiên lại muốn vậy? Có điều gì đó ở đây tôi chưa hiểu lắm.”

Lizzy gác chân lên bàn cà phê. “Cháu biết gì về đời tư của người đàn ông này không? Hẳn ta chưa kết hôn, đúng không?”

“Chưa ạ” “Còn về gia đình hẳn thì sao? Có anh chị em nào không?” “Cái này thì cháu không biết. Hình như là có lần nào đó anh ta đề cập chuyện ba mẹ đã qua đời. Đó là tất cả những gì cháu biết.”

Lizzy liếc qua Myra. “Chị nghĩ là chị cần em giúp một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Người cộng sự cũ của Todd, tên Jake. Chỉ là anh ta không già đâu.” Lizzy với tay lấy điện thoại. “Chẳng hiểu sao chị lại không nghĩ ra chuyện này sớm hơn. Làm người phải biết tùy cơ ứng biến.”

“Liệu có an toàn không?”, Myra hỏi.

“Sao lại không chứ? Sự thực là chúng ta đã già đi trông thấy. Nếu anh ta vẫn còn là cảnh sát, anh ta có thể giúp điều tra về lý lịch của Philip. Xem thử có gì đó trong quá khứ của hắn có thể giúp ta biết được

hiện tại hẳn đang âm mưu chuyện gì không.”

Lizzy rời phòng với chiếc điện thoại không dây trong tay.

Helen nhún vai và ngó sang Simon. Hàm anh bạnh ra, vẻ mặt anh cau có. Quá đủ cho những ngày vô ưu vô lo. “Anh ta chỉ là một con người bình thường thôi mà”, cô trấn an anh.

“Ai mà biết được.”

“Tôi cũng nghĩ như Simon”, Amber thêm vào, “Tôi cảm thấy anh ta khá quen thuộc”.

Helen rời mắt khỏi Simon. “Cô nói quen thuộc nghĩa là sao?”

“Những người xa lạ luôn cố ẩn giấu sau lớp mặt nạ dối trá và ít thể hiện nhưng việc đọc được những suy nghĩ của họ khá dễ dàng. Còn với người đàn ông này, tôi cần phải hạ thấp sự đề phòng của mình hơn nữa để đào sâu vào tầng lớp suy nghĩ của anh ta. Anh ta rất cảnh giác, cứ như thể anh ta biết được ai đó đang trộm nhìn vào tận sâu tâm hồn mình. Tôi nghĩ anh ta là một Druid.” Amber kéo chiếc áo choàng vào sát mình hơn.

Simon đứng dậy và bắt đầu bước quanh phòng. “Nếu hẳn là một người trong số chúng ta thì không thể nào biết được hẳn có khả năng gì.”

Helen không thấy được đây là một vấn đề đáng ngại. Philip có thể đang che giấu điều gì đó, nhưng tận sâu trong cô, cô không nghĩ anh ta là người nguy hiểm. “Giữ bạn ở gần, giữ kẻ thù gần hơn. Cách duy nhất để biết được anh ta đang muốn gì là hãy tiếp cận anh ta.”

“Không được.”

Đầu Helen ngoảnh về phía Simon. “Vì sao chứ?” “Hẳn rất nguy hiểm”, giọng Simon rất kiên quyết.

Thật may là họ đang không ở thế kỷ XVI, bằng không thì Helen sẽ cảm thấy rằng mình không thể không nghe theo ý anh. Và vì như vậy

nên cô không cần phải nghe.

“Chúng ta chưa biết chắc mà.” “Khi chưa chứng minh được thì hẳn vẫn còn nguy hiểm.” Myra, Amber và Cian lắng nghe khi Simon giậm mạnh chân xuống nền.

“Em nghĩ rằng em hiểu anh ta hơn anh đấy.”

Cơ hàm của Simon giật nhẹ. “Có thể là em hiểu hẳn nhưng bọn anh rất rõ về Druid. Bọn anh đã chứng kiến những trò tàn ác mà ma quỷ đã làm. Còn em thì chưa.”

Có cái gì đó bên trong cô đang run rẩy. Tuy nhiên nhiều năm sống một mình trên đời đã khiến Helen không chịu ngã theo ý của Simon dễ dàng như vậy. Đúng là có cái gì đó từ Philip đã luôn làm cô không yên. Cô cứ nghĩ rằng anh ta có vẻ quan tâm đến cô theo cách mà một người đàn ông quan tâm một người phụ nữ.

Giờ thì cô hiểu rằng còn lí do quan trọng hơn thế. Tuy vậy, anh ta không phải là người nguy hiểm. Cách duy nhất cô có thể chứng minh được là đến gần người đàn ông đó và cho mọi người thấy rằng anh ta không làm gì cô cả.

Helen không nhận thấy căn phòng đã trở nên im ắng ra sao cho đến khi Lizzy quay trở lại. “Tôi đã để lại lời nhắn... Ồ, chuyện gì thế?”, Liz cúp điện thoại và nhìn con trai mình trước khi ngó sang Helen.

Thời gian nặng nề trôi qua và không ai nói lời nào. “Có ai đó làm ơn nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì không?”

Myra đằng hắng. “Helen muốn đối đầu với Philip và Simon đang giải thích cho cô ấy hiểu Philip nguy hiểm như thế nào nếu hẳn thực sự là một Druid.”

“Cháu không muốn đối đầu với anh ta, cháu chỉ muốn thám thính xem thử anh ta đang âm mưu chuyện gì thôi. Cháu không thể cứ ngồi yên ở đây và ần nấp mãi.”

Khi Liz gật đầu, Helen nghĩ rằng mình đã có được một sự ủng hộ.

“Người đàn ông này đột nhập vào nhà cháu và theo cháu đến tận châu Âu để do thám. Hắn không phải là một anh chàng trong dàn đồng ca. Điều này không có nghĩa rằng hắn là một kẻ giết người nhưng cũng không phải là hắn vô hại.” Lizzy bước tới trước Helen và phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng. “Ta đã gọi cho Jake ở đồn. Nếu gặp may, chúng ta sẽ sớm biết điều gì đó từ anh ta và chúng ta có thể tìm thêm thông tin. Việc ẩn mình trong một vài ngày không làm ai chết cả.”

“Trừ khi Philip quay trở lại đây và phát hiện ra cháu. Rồi thì sao nữa?”

“Thì xung quanh em là những người có thể bảo vệ em”, Simon nói.

Trong suốt cuộc đời mình, Helen chỉ sống dựa vào bản thân. Chuyện gì sẽ xảy ra khi những người này trở lại thời đại của họ? Ai sẽ là người đứng ra bảo vệ cô đây?

Không, Helen chỉ có thể dựa vào chính mình. Cô đã được học vài điều từ trải nghiệm cuộc sống đường phố. Một vài kiến thức của dân thị thành có thể trở nên hữu ích.

“Được thôi.” Cứ để anh nghĩ rằng mình đã thắng. Với vẻ mặt của Simon thì có khả năng là họ sẽ phải tranh cãi tới sáng nếu Helen không chịu nhượng bộ.

CHƯƠNG 23

Thật không thể tin được là tôi lại đang ngồi bên cạnh cô thế này.” Jake Nelson nhìn mẹ của Simon chăm chú. Từ những gì Fin đã kể cho Simon nghe về ông ta thì anh không chắc là mình có thể tin tưởng người này được bao nhiêu. Cũng có một thời Jake thân thiết với Todd như anh em, nhưng ông ta không làm cho mẹ của Simon và Fin dễ chịu lắm khi họ còn đang sống ở thế kỷ XXI. Theo lời Fin thì đã có mấy lần Jake dọa sẽ giao Liz và Fin cho cảnh sát và chẳng đời nào tin những câu chuyện về việc du hành xuyên thời gian hay về những phép thuật của họ.

Simon đang tự hỏi liệu Nelson đã tin vào điều gì sau khi chứng kiến chuyện Fin và Liz biến mất ngay trước mắt ông ta chỉ mới hai năm trước. Cũng không thể chối cãi là mẹ anh và cả cô Myra đều già đi. Và Jake thì đã gặp cô Myra trước đó rồi.

“Chúng tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ lại quay về.”

Ánh nhìn của Jake lướt qua Myra và liếc xuống chỗ chiếc bụng căng tròn của cô. “Liệu không nguy hiểm cho cô hay sao khi cô... du hành trong điều kiện này?”

Myra xoa xoa bụng mình. “Có vẻ như chúng tôi đều ổn cả.”

“Todd đâu rồi?”

Một sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt của Myra. “Anh ấy đang ở nhà. Vì sự an toàn của chúng tôi và lũ trẻ, chúng tôi phải đi mà không có anh ấy.”

“Lũ trẻ?”, Jake chưa kịp hỏi về chúng thì có tiếng chân chạy dòn dập trên hành lang vào phòng khách.

Fiona và Aislin chạy biến vào phòng, Jake và Kyle đuổi theo sau lưng.

“Bắt được rồi nhé!”, Kyle reo lên.

Mặt đất dưới chân họ bắt đầu rung lên khi máy đưa con gái dừng lại.

“Aislin, ngừng ngay đi”, Myra mắng con gái của mình, vì biết rằng chính nó là đứa đã làm mặt đất dưới chân rung chuyển.

Aislin luồn qua sau lưng mẹ và căn phòng yên ắng trở lại. “Con xin lỗi.”

Myra vòng tay ra sau lưng con gái và kéo nó lại gần. “Chúng ta đang có khách.”

Jake và Kyle đang thờ hỏn hỏn, đứng thẳng lên và lặng lẽ nhìn Jake Nelson.

“Jake”, Myra gọi con trai tới bên mình. Khi thằng bé đến cạnh cô, cô chỉ tay về phía Jake lớn. “Con yêu, mẹ muốn con gặp người đàn ông mà cha con và mẹ đã đặt tên con theo tên người ấy. Jake Nelson, đây là con trai chúng tôi, Jake Blakely.”

Mặt của Jake Nelson thuôn dài ra như sáp chảy. Nelson có thể thấy là nhóc Jake nhỏ trông giống Todd như đúc. Con trai của Todd kiêu hãnh chìa tay ra cho người đàn ông kia bắt.

“Cha của con kể về chú suốt.” “Thật sao?”

“Thật ạ. Cha con nói, chú như một người anh trai mà ông không bao giờ có được.”

Nelson hít sâu vào và từ từ thở ra. “Khi con gặp lại cha mình, hãy nói với cha rằng... rằng chú cũng nghĩ như vậy về ông ấy.”

Jake gật đầu. “Vâng, thưa chú.”

Liz bảo bọn trẻ vào chơi ở một căn phòng khác để người lớn nói chuyện.

“Còn cậu, cậu là Simon à?”, Jake nói sau khi bọn trẻ rời khỏi phòng.

Simon gật đầu.

“Lẽ ra cậu phải là một cậu nhóc thiếu niên chứ nhỉ?”

“Hồi ấy thì tôi đúng là thế.”

Jake đưa ánh nhìn về phía Helen. “Và cô là người phụ nữ đã mất tích gần đây. Tôi có cần phải tin rằng tất cả những người mất tích đều dính dáng tới chuyện du hành xuyên thời gian không vậy?”

“Nếu là anh thì tôi không cần nghĩ xa xôi đến vậy đâu?”, Liz nói với ông ta. “Hơn một thập kỉ qua chúng tôi chẳng có khách khứa gì cả. Helen tình cờ đến với chúng tôi. Chúng tôi không tìm cô ấy.”

“Cô cũng là một Druid sao?”

Helen nhún vai. “Người ta bảo tôi như vậy. Nhưng mà thật khó chối cãi bởi những điều tôi đã chứng kiến trong một tháng nay.”

Liz kể vắn tắt về những lí do đã mang họ đến thế kỷ XXI. Khi họ đề cập đến việc muốn được Jake giúp đỡ, Simon và Helen bắt đầu dẫn dắt cuộc trò chuyện.

“Và các bạn muốn tôi kiểm tra lý lịch gã Philip này?” “Chúng tôi muốn biết tất cả những gì anh có thể tìm được về hắn ta. Gia đình, bạn bè... những nơi hắn thường lui tới ngoài giờ làm việc.”

“Tôi không phải là một thám tử tư đâu nhé. Tôi là một cảnh sát.”

“Anh ta đã đột nhập vào căn hộ của tôi. Tôi bắt gặp lúc anh ta đang rời khỏi đó.”

“Anh ta có lấy đi thứ gì không?” “Không”, Helen nói. “Nhưng anh ta đã theo tôi đến Scotland.” Jake lấy ra một quyển sổ nhỏ từ túi áo khoác. “Đánh vần tên anh ta xem nào.”

Helen đánh vần họ tên của Philip, cung cấp cả địa chỉ và số điện thoại nơi làm việc. Sau khi Jake cất quyển sổ đi, anh quay sang Liz. “Đề coi tôi có thể làm được gì. Mọi người sẽ ở lại đây trong bao lâu?”

Cô lắc đầu. “Chúng tôi cũng chưa biết nữa. Nhưng không giống như trước đây, chúng tôi biết chúng tôi có thể quay trở về và biết cách ra đi. Helen đang giữ chìa khóa.”

Jake nhú mày nhìn về phía Helen. “Theo tôi thì nếu gã Philip này muốn hãm hại cô thì lẽ ra gã đã làm bây giờ rồi. Tôi đoán là gã đang tìm một vật gì đó. Một vật cô đang nắm giữ.”

“Tôi chẳng có gì cả. Trước khi tôi đi Scotland, anh ta đã hiểu tôi như lòng bàn tay.”

Jake đứng dậy và mọi người trong phòng đứng dậy theo. “Ngày mai tôi sẽ thông báo cho mọi người.”

Khi tới cửa ra vào, ông ta dừng lại. “Cô có định biến mất thêm lần nào nữa không thế, Helen?”

Lông trên tay Simon dựng ngược lên. Helen nhìn về phía anh với một nét không chắc chắn. “K... không, dù gì thì chắc cũng không lâu dài đâu.”

“Vậy thì cô nên cân nhắc việc đi tới đồn càng sớm càng tốt. Hãy nói với họ là cô không phải đang mất tích và bảo họ dừng cuộc tìm kiếm lại. Sẽ có nhiều điều để nghi ngờ nếu người khác phát hiện ra cô. Cô là người duy nhất có đầy đủ nhân dạng, thông tin để có thể bị dò ra, sẽ không có ích lợi gì khi người ta phát hiện ra một nhóm vô danh tính đang ở đây đâu.”

“Được rồi.”

Simon bước lên phía trước. “Cháu sẽ tiễn chú ra xe.” Mắt trái của Jake giật nhẹ nhưng ông ta không phản đối khi đi cùng Simon ra ngoài, bỏ lại những người khác ở sau lưng.

“Ta có thể làm gì thêm cho cậu đây, Simon?”

Thông minh đấy. “Về chuyện nhân dạng. Cháu nghĩ là chú có thể cho cháu biết tên của ai đó có thể tạo ra cái này.”

“Chuyện làm giấy chứng minh giả là phạm pháp đấy.” “Chúng ta đều biết rõ cháu không phải là một tên tội phạm. Cháu cần bảo vệ Helen mà không phải lo lắng chuyện bị trục xuất khỏi đây. Dù cháu cũng chẳng biết họ sẽ trục xuất cháu đến chỗ nào.”

Jake khịt khịt mũi. “Cậu không có năng lực gì đặc biệt để giúp mình trốn thoát được sao?”

Simon búng tay trong không khí và một ngọn lửa nhỏ bắn tóe lên trời. “Dù có biến hóa ra ai thì cũng không thể ngăn chuyện cảnh sát sẽ săn lùng. Việc để lộ cho cả thế giới biết chúng cháu có những khả năng gì là một chuyện tồi tệ. Chúng cháu chẳng muốn đám phóng viên lũ lượt kéo đến đây cắm trại đâu.”

Với tay tới cửa xe, Jake mở cửa và đặt một chân lên xe. “Để coi ta có thể làm được gì. Nhưng cậu sẽ không kiếm được thông tin từ ta đâu. Ta yêu thích công việc của mình, và ta vẫn còn muốn có cơm ăn. Ta đã bị quản thúc hơn một năm trời sau chuyện mẹ cậu và Fin biến mất đột trước. Ta giúp các người chỉ vì Todd nhưng ta phải lo cho các con của mình trước hết.”

Simon gật đầu. “Cháu hiểu. Cháu rất biết ơn chú nếu chú có thể giúp chúng cháu bất cứ điều gì.”

Anh đứng lùi ra để Jake ngồi vào sau tay lái rồi rời khỏi khuôn viên nhà bà Dawson.

Không ai có thể hiểu được mong muốn phải bảo vệ gia đình của mình bằng Simon cả.

Anh quay trở lại căn nhà và càng quyết tâm bảo vệ họ hơn.

Helen cảm thấy như thể mình là một cô nhóc tuổi mới lớn đang lên ra khỏi nhà. Một phần trong cô thích chuyện có nhiều người xung quanh lo lắng cho mình, nhưng cô đã luôn sống một mình. Chỉ tuân theo những nguyên tắc do mình đặt ra chứ không phải do một người nào khác... Vì thế việc phải chờ cho Simon và những người còn lại tán

thành những điều mình muốn làm không phải là bản chất của cô. Một điều tốt khi trong nhà có nhiều người là cô có thể dựa vào người này, người kia rồi chuồn đi.

Cô nói với Myra rằng cô đang ở với Simon, nói với Simon là cô đang ở với Liz và nói với bà Dawson là cô đi ngủ một lát. Cô chẳng thấy Cian đâu cả, không hẳn là cô sẽ nói gì với anh ta. Người đàn ông này làm cô lo lắng. Những người hay im lặng không bao giờ làm gì cho cô. Cian là một người như thế và còn hơn thế nữa.

Hôm qua Jake gọi đến để báo với Liz rằng Philip không có tiền án tiền sự nào cả. Cũng chẳng có những vụ vụn vặt, hay phạm pháp thời vị thành niên. Hắn có một người anh trai, người này thứ gì cũng ôn trù chuyện trong sạch. Đang thụ án chung thân vì cưỡng hiếp và giết người mà không có khả năng được mãn hạn sớm. Theo Jake thì Philip thỉnh thoảng ghé thăm anh trai mình, nhưng không có gì có vẻ bất thường. Cảnh sát đã triệu tập Philip đến để thẩm vấn một vài lần vì chuyện mất tích của Helen. Vì không có gì ngoài chuyện có một người anh trai là phạm nhân nên họ thả hắn đi.

Philip không phải là nguyên nhân làm cô mất tích và cô không thích ý nghĩ rằng hắn bị buộc tội cho những gì hắn không hề làm.

Trang bị kỹ càng với một câu chuyện đã thuộc nằm lòng, Helen lái xe rời khỏi nhà bà Dawson và sẵn sàng để chạm trán sếp mình. Hôm nay là thứ Tư. Sẽ có nhiều chuyến hàng được chuyển tới, vì thế khu nhà đấu giá sẽ có nhiều người hơn thường lệ. Dù chắc rằng mình đã bị sa thải, cô vẫn nghĩ tốt hơn hết là phải tỏ ra hối lỗi để làm tăng thêm tính thuyết phục cho sự vắng mặt bất ngờ của mình.

Tay cô run lẩy bẩy khi đỗ xe vào bãi đậu và tắt máy. “Sẽ chẳng có gì nguy hiểm hết.” Cô thì thầm trấn an mình trong khi bước xuống. Cô đi vào từ cửa chính dù biết rằng những chiếc camera chữa theo hướng khu vực này lúc nào cũng hoạt động.

Một tiếng hét từ phía sau tòa nhà vang lên, báo hiệu cho Helen biết rằng cô đã bị phát hiện.

“Ôi thánh thần thiên địa ơi.” Lisa chạy nhào quanh những cái bàn

và tới ôm chặt lấy cô. “Chị cứ nghĩ rằng em đã chết.”

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng ngực của Helen. Cô chưa từng nghĩ có ai đó sẽ nhớ cô. Ít ra thì cũng không giống như thế này. “Không chết đâu.”

Lisa buông ra và nhìn cô, rồi kéo cô lại để ôm lần nữa. “Ôi trời ơi, em làm chị sợ chết đi được. Em đã ở đâu vậy? Em không sao chứ? Em có bị thương ở đâu?”

“Em xin lỗi vì đã làm chị lo lắng. Em đã gặp một anh chàng...”

“Một anh chàng?”

“Vâng, một anh chàng Scotland hấp dẫn tuyệt vời...” “Em đã mất tích hai tuần đấy. Cảnh sát đã tra hỏi tất cả mọi người. Bọn chị nghĩ rằng em đã chết và giờ em lại nói rằng em đã đi du hí với một anh chàng?”

Vẻ mặt lo lắng của Lisa chuyển thành vẻ tổn thương. “Em biết làm vậy thật quá thiếu trách nhiệm. Anh ấy đưa em tới một căn nhà ở xa. Em đã đánh mất điện thoại di động. Và ôi trời ạ, mọi việc thật như phát điên lên. Em xin lỗi đã không cố tìm cách nào đó để báo với mọi người rằng em không sao.”

“Chị hy vọng anh ta xứng đáng.”

“Liệu có chàng trai nào xứng đáng như vậy chứ? Có lẽ em đã bị sa thải rồi, đúng không?”

Lisa khoanh tay trước ngực và thổi một lọn tóc nhuộm vàng ra khỏi mắt. “Không đơn thuần là em chỉ nghỉ phép hai tuần để đi nghỉ mát mà quên xin phép sếp. Philip cũng lo lắng cho em nhiều như bọn chị vậy.”

Helen liếc qua vai Lisa để nhìn về phía phòng trung bày. “Anh ấy có đây không?”

“Anh ấy đã đến nhà kho vài phút trước rồi.”

Phớt lờ tiếng tim đập thành thịch, Helen nói. “Tốt hơn hết, em phải

cho anh ấy biết là mình vẫn còn sống.”

“Nên như thế.”

Khi Helen đi quanh căn phòng, Lisa gọi với theo. “Này, em phải kể cho chị nghe toàn bộ câu chuyện về gã trai Cao nguyên của em đấy nhé.”

Helen hình dung ra cảnh Simon trên lưng ngựa và mặc váy. Nét mặt cô có lẽ đã thay đổi sao đó khiến Lisa huýt sáo và nháy mắt. “Tuyệt vời hả?”

“Em đã có hai tuần thật khó quên.” Trong lời cô không hề có một chút dối trá nào.

Helen nghe những giọng nói vang lên trong nhà kho trước khi cô rẽ góc và thấy Philip đang đứng với hai người đàn ông, họ đang đặt tấm trải bàn ăn thời phong kiến xuống.

“Philip”, Helen khẽ gọi và chờ cho hắn quay lại phía cô. Trong một giây ngắn ngủi, Philip trông không hề ngạc nhiên khi thấy cô, nhưng vẻ mặt của hắn nhanh chóng chuyển qua vô cùng lo âu. “Helen?”

Cô giơ hai tay lên trời. “Rõ ràng là đã trở về từ cõi chết.” Philip đi nhanh lại chỗ cô và ôm chầm lấy cô. Cô trở nên cứng đờ, vì chưa bao giờ gần gũi với người đàn ông này như vậy.

Những người vận chuyển đứng nhìn.

Không thể tránh né cái ôm, Helen vỗ vỗ lưng hắn và cố thoát ra khỏi vòng tay này. “Tôi xin lỗi vì đã để mọi người phải lo lắng.”

Hắn không buông cô ra ngay và da Helen bắt đầu cảm thấy râm ran. Hắn siết chặt cái ôm của mình và cô nhận ra rằng người đàn ông đang ôm mình mạnh mẽ hơn cô nhiều, làm cô tự hỏi việc đến đây một mình như thế này có phải là một chuyện khôn ngoan hay không. Khi thả cô ra, hắn vẫn để hai tay lên vai cô và bóp chặt.

Cái va chạm của hắn lạnh băng, ánh mắt u tối. “Cô đã ở chỗ quái nào

thế hả?”

“Chuyện này rất phức tạp”, cô giải thích.

“À ông Lyons, ông muốn những thứ còn lại được đặt ở đâu?”

Philip vẫn để một tay lên vai cô và quay trở lại với những người vận chuyển. “Để toàn bộ ở sát bức tường phía đông. Tôi sẽ bảo Lisa đến và hoàn tất việc này.”

Họ gật đầu và trở lại công việc.

Philip vẫn để tay mình trên vai Helen và dẫn cô ra khỏi nhà kho, vào văn phòng.

Hắn giao việc cho Lisa rồi đóng cửa lại.

Sự lo lắng ít nhiều đã biến mất và mắt Philip dò xét cô từ trên xuống dưới. Chúng dừng lại trước ngực cô một lát rồi lại trở lại khuôn mặt cô.

“Philip à, tôi xin lỗi. Đáng ra tôi phải tìm cách để gọi cho anh.”

Hắn tựa vào bàn và chờ cô giải thích.

Mười phút sau, Helen đã kể toàn bộ câu chuyện bịa đặt được tính toán kỹ lưỡng của mình. Câu chuyện có vẻ khá thuyết phục, ngay cả cô cũng thấy thế.

“Tôi nên sa thải cô ngay lập tức.”

“Nếu anh làm vậy thì tôi cũng cho là đáng lắm.” “Cô nói với bà Dawson là mình đã trở về chưa?” Helen gật đầu. “Tôi đã gọi cho bà ấy ngay khi về đến.” “Thế còn phía cảnh sát thì sao? Chúng tôi đã khai báo về việc cô mất tích.”

Không có điều gì Philip nói làm người khác cảnh giác, nhưng cái cách mà cặp mắt hắn cứ chăm chăm nhìn cô làm tim cô nhảy loạn lên. “Tôi sẽ gọi điện thoại cho họ. Tôi không hề nghĩ rằng mọi người lại lo lắng cho tôi đến như vậy khi tôi chỉ nghỉ một vài ngày.”

“Nếu cô báo trước thì chúng tôi đã không như thế.” Hấn có vẻ thành thật và Helen bắt đầu cảm thấy tội lỗi về lời nói dối của mình. Có lẽ Amber đã sai về người đàn ông này, có lẽ hấn chỉ đang lo lắng về tình trạng của cô. Nhưng tại sao hấn lại rình mò quanh căn hộ cô ở chứ? Và tại sao hấn lại theo cô đến Scotland?

“Lisa nói với tôi rằng anh đã theo tôi đến Scotland.” Philip đẩy bàn đứng lên, mắt rời khỏi cô. “Tôi cho rằng cô muốn được hỗ trợ. Tôi không nghĩ là mình đang chen ngang...”

“Không phải như vậy.”

Hấn ngắt lời, “Tôi không quan tâm đến chi tiết”. Anh ngồi xuống ghế. “Tôi xin lỗi.”

“Cô có biết là cảnh sát đã thẩm vấn tôi không?”, một sự giận dữ thể hiện qua lời nói.

“Tại sao lại là anh?” Giờ đã đến lúc để đặt câu hỏi. Có thể sẽ giúp phát hiện ra lí do hấn đột nhập căn hộ của cô.

“Tôi là sếp của cô. Chúng ta đều ở Scotland lúc cô biến mất.”

Lời giải thích khá thuyết phục.

Đã đến lúc hé lộ thêm sự thật. “Hôm nay tôi có nói chuyện với mấy người hàng xóm và họ bảo rằng họ thấy ai đó giống anh đến căn hộ của tôi ngay sau khi tôi rời đi.”

Tay hấn ngập ngừng khi với lấy cây bút trên bàn. “Tôi đến căn hộ của cô sau khi cô mất tích. Chắc hẳn là họ thấy tôi lúc đó.”

Helen lắc đầu. “Kì cục thật, nhưng họ nói là một người đàn ông mặc vest đã ở đó sau cái ngày tôi đi. Hấn là họ đã nhầm anh với ai đó. Nhưng anh là người duy nhất tôi biết có mặc vest.”

Mắt Philip nhìn sâu vào mắt cô. Chúng lạnh lẽo và xuyên thấu. Helen có cảm giác ớn lạnh

“Đó không phải là tôi.”

“Được rồi.”

Nhưng mọi chuyện chưa xong.

“Tôi nên đi thôi. Tôi phải báo cho cảnh sát biết rằng tôi không hề mất tích.”

Philip hát cảm lên. “Tôi rất mừng là cô không chết.” Da Helen lại bắt đầu râm ran và cô cầm lấy cái vòng cổ. Nó thật ấm khi ở trong tay cô và gợi nhắc cho cô nhớ đến những người đang chờ cô ở nhà bà Dawson. Cô phải về nhà ngay thôi trước khi có ai đó đi tìm mình.

“Tôi xin lỗi.”

“Cô nên thế. Tôi sẽ phải cân nhắc lại về công việc của cô.” “Tôi cho rằng mình đã bị sa thải rồi chứ.”

“Tôi nên làm thế và không cần cân nhắc gì thêm.”

Bất cứ người sếp nào cũng sẽ làm vậy. Sự thật là hắn chưa nói cần cô làm gì cho hắn cả.

“Có gì cô cứ liên lạc với tôi”, giọng hắn vang lên, làm cô ngừng lại trước khi rời khỏi phòng. “Lần tới dù cô có thật sự mất tích đi chăng nữa, người ta cũng sẽ không cố công đi tìm cô đâu.”

Đó là một lời cảnh báo. Hoặc có thể là một lời đe dọa. “Vâng, tôi cũng nghĩ là anh nói đúng.”

"Cô ấy ở chỗ quái nào thế?"

Simon đang điên cuồng. Anh đã tìm mọi góc ngách trong nhà mà chẳng thấy Helen đâu.

Xe của cô cũng mất tiêu.

"Cô chắc là cô ấy ôn thôi", Myra vừa nói vừa từ tốn băng qua phòng. "Có lẽ cô ấy chỉ cần chút khí trời."

"Nếu là thế thì cô ấy đã nói với một trong số chúng ta." Không, Simon đã thấy điều gì đó trong mắt cô sớm hôm đấy. Cô có vẻ lặng lẽ hơn ngày thường.

Amber đặt một tay lên vai anh. "Cô ấy muốn đương đầu với Philip. Cháu có nghĩ cô ấy sẽ đi một mình không?"

Chết tiệt, anh hy vọng cô không quá mù mờ trước mối đe dọa từ hẳn ta. Nhưng anh biết tối hôm đó cô cương quyết đến nhường nào. "Phải, cô ấy sẽ làm thế."

"Helen là đứa thông minh, nếu con bé đi đến chỗ anh ta, con bé sẽ không gặp anh ta một mình đâu", bà Dawson nhắc điện thoại lên và quay số.

Căn phòng chìm trong thinh lặng trong khi bà Dawson nói chuyện.

"Chào Lisa, cháu yêu. Bà Dawson đây."

Bà ngừng lại, gật đầu rồi mỉm cười. "Vậy là con bé đã ở đó?"

Vai Simon thả lỏng. Ít nhất thì anh đã biết.

"Tốt rồi. Bà có thể nói chuyện với Philip không?" Miệng bà Dawson há hốc, lưng cứng đờ. "Bà hiểu." Căn phòng dường như lạnh cóng.

“Cháu vui lòng báo cho anh ta biết là bà đã gọi nhé. Được rồi.” Bà Dawson gác máy. “Helen đã đến đó. Con bé kể cho Lisa câu chuyện nó mất tích và có cuộc nói chuyện ngắn với Philip trước khi rời khỏi.”

“Vậy là cô ấy đang trên đường về đây?”

Mắt bà Dawson mở to. “Con bé rời khỏi đó hơn một tiếng rồi.”

Liz bước tới. “Văn phòng cách đây bao xa?” “Ba mươi phút.”

Simon chạm vào thanh grom của mình nhưng tay anh chỉ thấy lớp vải jean trên hông. “Philip đang ở đâu?”

“Anh ta đi ngay sau Helen. Bảo Lisa khóa cửa.”

Tất cả mọi thứ vẫn ở trong đầu Simon. Lẽ ra giờ cô ấy đã trở lại.

Có chuyện không ổn rồi.

Con đường ngoại ô dẫn đến nhà bà Dawson hiếm khi có nhiều xe cộ qua lại, đó là một trong những thứ mà Helen thích nhất về vị trí ngôi nhà.

Cô rẽ qua chỗ khúc quanh và chân đạp mạnh phanh. Một chiếc xe chắn ngang đường, chặn cả hai làn xe.

Chiếc xe nhỏ gọn của cô rít lên khi dừng lại ngay trước càng xe của chiếc sedan.

Adrenaline chảy nhanh trong huyết quản của cô, cơ thể cô rần rật vì lo sợ. Cả hai bàn tay đều ở trên vô lăng, Helen siết chặt nó và chăm chăm nhìn mui xe. Dây an toàn đã giữ cô ở yên tại ghế ngồi và không để cô bay qua kính chắn gió. Chúa ơi, cô suýt chết trong một tai nạn giao thông đơn giản. Cô đã có thể du hành xuyên thời gian, chống lại một đám đàn ông lực lưỡng sử dụng grom ở trong rừng, nhưng chạm trán với một gã điên rồ nào đó chỉ vì cái xe bị hỏng giữa đường thì rõ là ngớ ngẩn.

Helen tựa đầu trên vô lăng và cố hít thở.

Sau vài giây, cô đưa mắt nhìn cái xe phía trước xe mình và phớt lờ cơn ngứa đang châm chích dưới làn da.

Cô tháo dây an toàn và rời xe, tự hỏi liệu tài xế của chiếc xe kia có bị bất tỉnh. Tại sao không có vẻ gì là có người ngồi ở ghế trước?

Không hề suy nghĩ, Helen chạy tới chiếc xe. “Hey, có ai ở trong không?”

Không có câu trả lời.

Cô đến bên cửa xe và nhìn qua lớp kính. Các chỗ ngồi trống rỗng.

Tiếng sỏi trượt lạo xạo trên vỉa hè đằng sau Helen. Trước khi cô kịp quay lại nhìn xem cái gì gây ra tiếng động, một cơn đau nhức đập vào đầu cô.

Thế giới mờ đi trước mắt cô và khi cô ngã xuống, lọt vào tầm mắt cô là đôi giày đen của đàn ông.

Có lẽ dòng máu tương tự với người anh trai chảy trong huyết quản hấn mạnh mẽ hơn hấn thừa nhận nhiều. Philip dõi mắt theo bộ ngực Helen phập phồng khi cô thở. Hấn không định đánh cô mạnh đến vậy. Hấn chỉ muốn làm cô choáng váng, giờ thì giấc ngủ sâu mà cô đang chìm vào khiến hấn lo ngại. Biết đâu cú đánh của hấn đã gây ra tổn hại gì đó cho cô.

Cổ tay bị trói, miệng bị bịt, không khó khăn để không chế cô một khi cô tỉnh lại. Nếu cô tỉnh lại.

Nhờ nền kinh tế xuống dốc tệ hại và việc thu hồi bất động sản, hấn tìm được một ngôi nhà bỏ hoang không xa nơi hấn bắt Helen.

Hấn đã để xe hơi của mình trong gara một ngôi nhà khác cách đó vài dặm.

Bây giờ tất cả những gì hấn cần là làm cho con khốn điên khùng này tỉnh lại.

Hấn cần câu trả lời. Malcolm cần câu trả lời.

Rất may, nhân viên bất động sản ngân hàng đã thấy cần duy trì điện nước cho ngôi nhà nên vẫn để yên. Philip nhấp nước từ cái chai nhựa và mắt vẫn canh chừng tù nhân của hấn.

Từ sâu thẳm trong lòng, hấn biết Malcolm cần người phụ nữ này để tồn tại. Việc cô ta nói dối hấn không chớp mắt, rằng cô vừa trở lại bang sau mối quan hệ ngắn ngủi với một người đàn ông, đã khiến thứ gì đó bên trong hấn sôi sục vì thịnh nộ.

Tất cả phụ nữ đều là kẻ dối trá. Đầu tiên là mẹ hấn. Giờ là Helen.

Và ai mà tưởng được rằng đã có lúc hấn cần nhắc việc ngược đãi cô ta.

Không phải lúc này.

Hấn cực kì ghét những kẻ dối trá.

Philip đã nghe được vài cuộc trò chuyện trong mấy ngày qua ở nhà bà Dawson. Bất cứ ai lên tiếng trong căn phòng đó cũng biết quá nhiều về hấn, về anh trai hấn. Họ biết hấn đã đến căn hộ của Helen. Biết hấn cần thứ gì đó từ cô. Nhưng họ không biết đó là gì.

Bọn họ đều có vẻ là người nước ngoài. Dốt nát. Bọn họ chỉ hỏi những câu ngớ ngẩn về những thứ thật đơn giản như ti vi và máy tính.

Học sinh lớp Một nào cũng biết Google là gì.

Từ khówek mắt, Philip nhận thấy Helen vừa cử động. Hấn vẫn ở trong bóng tối và chờ đợi.

Helen rên rỉ và ngọ nguậy trên tấm thảm trải sàn tiền sảnh. Philip đã đặt cô cạnh bức tường trong cùng và đóng cửa phòng. Hấn mở một bóng đèn nhỏ trong phòng tắm bên để có chút ánh sáng hắt vào phòng.

Đôi mắt cô chớp mở. Cơ thể cô đông cứng. Philip bật cười.

Helen gắng gượng ngồi dựa vào tường. Cô đảo mắt kiếm tìm trong bóng tối nhưng Philip biết cô không thể nhìn thấy hắn.

Hơi thở cô ngắt quãng vì đau đớn.

Hắn gõ chân vào tường.

Từng cơ bắp trên người Helen căng ra. Đôi mắt cô nhìn về phía hắn. Philip có thể thực sự cảm thấy nỗi sợ hãi dâng lên từng chập từng chập của cô. Nó hâm nóng hắn và cơ thể hắn bùng bùng hưng phấn. Thật bệnh hoạn, hắn biết, nhưng hắn thích điều đó.

“Cô nên nghe lời đám bạn dốt nát của mình và ở lại.” Helen rên rỉ đằng sau miếng khăn bịt miệng.

“Tôi sẽ tháo khăn, Helen. Cô sẽ không hét lên.” Hắn đưa khẩu súng điện đang cầm trong tay lên và bóp cò. Âm thanh và ánh sáng tràn đầy góc tối của sảnh.

Nỗi sợ của Helen dâng lên cao hơn và Philip cảm thấy máu dồn đến hạ bộ của mình.

CHƯƠNG 25

Da cô ròn rợn, bông rớt. Đầu cô đập mạnh. Philip xé băng keo bịt miệng cô. Cảm giác đau trên má không sánh bằng cơn đau vì súng điện. Cô không hét mà quan sát hắn. Tay hắn quá vững vàng, ánh mắt hắn quá thoải mái.

“Tại sao?”, giọng cô nghẹn trong cổ.

“Tôi khinh bỉ những đứa nói dối. Bất cứ thứ gì cũng có thể chịu đựng được ngoài một con ả dối trá.”

Làm sao hắn biết cô nói dối? Và hắn đề cập đến lời nói dối nào? “Làm ơn, Philip, hãy thả tôi đi. Anh không muốn làm vậy đâu.”

Hắn gi sát bề mặt kim loại lạnh ngắt của cây súng điện vào da thịt bên má cô và miết nó chạy xuống cằm.

Cô chuẩn bị tinh thần cho một cú sốc mới nhưng nó không đến.

“Tôi không muốn. Nhưng cô không cho tôi lựa chọn.

Giờ tôi sắp hết thời gian rồi và tôi cần phải biết thứ này hoạt động thế nào.”

Hắn gõ súng điện lên mặt đá trên cổ cô. Hắn không thể biết sức mạnh của viên đá, nhưng hắn nhìn chăm chăm vào nó bằng sự mê hoặc bệnh hoạn.

“Anh đang nói c... chuyện gì vậy?”

“Tôi tin là cô hiểu”, hắn nói khi nâng mặt đá khỏi cổ cô và chà xát nó bằng ngón tay cái của mình. Mùi tởm trong hơi thở hắn trộn lẫn với hơi thở của cô khi nhìn gần hơn.

“Tôi không hiểu.”

Philip bao những ngón tay của mình vòng quanh mặt đá và giật lấy

sợi dây. Lực kéo cần cổ và mẩu kim loại nghiền vào da cô. Con đau lan xuống tấm lưng.

Nghe cô rên rỉ, Philip mỉm cười. Helen có thể cảm nhận được sự rạn nứt của hắn. Cô không chắc làm thế nào mình biết tâm lý hắn đang sụp đổ nhưng cô biết. Mỗi lần hắn chạm vào cô với nụ cười trông nham hiểm nhiều hơn là mỉa mai, ánh mắt hắn lại mất tập trung.

“Làm ơn.”

“Làm ơn, làm ơn”, hắn bắt chước giọng cô. “Chỉ cần cho tôi biết thứ này hoạt động thế nào, Helen, và tôi sẽ vui vẻ thả cô đi.” Nói cứ như nhận biết bay ấy. Như thế cô có thể chạy đến chỗ cảnh sát và đá đít hắn vào tù à? Không lẽ nào.

“Tôi không biết chuyện gì...”

Hắn tát văng lời lẽ khỏi miệng cô. Cô ném thấy vị máu. “Cô đã bay đến Scotland, đăng ký khách sạn, và trở về Mỹ chỉ trong vài tiếng đồng hồ, gọi đến văn phòng từ căn hộ của cô. Cô làm điều đó như thế nào hả Helen?”

Đầu óc cô vùng vẫy khỏi sự kìm hãm của hắn. Chết tiệt, cô nên học cách đốt mông một gã đàn ông bằng lửa, thế thì cô đã có thể bỏ chạy. Simon! Anh ấy sẽ biết phải làm gì. Máy người phụ nữ với phép thuật huyền bí của họ sẽ biết làm cách nào thoát khỏi tình huống quái quỷ bất khả kháng này.

“Điều đó không thể nào. Tôi đã ở Scotland.” “Một thời gian ngắn.”

“Thả tôi ra”, cô nài nỉ.

“Chỉ đến khi cô nói cho chúng tôi biết thứ này hoạt động thế nào.”

Chúng tôi? Chúng tôi là những tên khôn kiếp nào?

“Nó hoạt động ra sao?”

Hắn cầm súng điện di chuyển trên người cô một vài tác và siết lấy cò.

Cơn buồn nôn thiêu đốt cổ họng cô. Cô vùng vẫy đôi tay bị trói. Nếu tay cô mà tự do...

“Đó là một tai nạn. Nó chỉ có tác dụng với tôi”, cuối cùng cô nói.

Hắn ấn môi vào tai cô và bao phủ cả người cô.

Mỗi thớ cơ trên người cô cố giữ mình bình tĩnh. “Giờ chúng ta hãy đến đâu đó.”

Hắn hít một hơi thật sâu, như thể hấp thụ hết mùi của cô lên cơ thể hắn trước khi rời ra.

Một hơi thở dài chịu đựng thoát khỏi buồng phổi khi thân hình nóng hổi của hắn không còn bám lấy cô nữa. Với khoảng cách có được, tâm trí cô đấu tranh lần nữa. Phía sau hắn, một hành lang mờ mờ. Giọng cô vang vọng xung quanh, tạo cảm giác rằng ngôi nhà trống không. Cô di chuyển bàn chân mình ra trước mặt, khôi phục tuần hoàn máu.

“Tôi không biết mình có thể khiến nó hoạt động lần nữa không”, cô nói dối.

“Nỗi đau là phương pháp giúp trí nhớ tuyệt vời.”

Cô có thể bắt viên đá hoạt động. Với một chút máu, một bài ca đơn giản. Sau đó, hấp, cô sẽ trở lại Scotland.

Cô nhắm mắt và sự thư giãn căng lên trong lồng ngực. Cô sẽ quay lại Scotland, thoát khỏi Philip.

“Nếu nó chỉ có tác dụng với tôi, tại sao anh phải phạm tội để tìm hiểu bí mật về nó?”

Philip ngược nhìn trần nhà. “Tội ác? Huh, tôi đoán cô nói đúng. Dòng máu gia đình.”

Helen kéo chân lại và bắt đầu nhích về phía tường.

Súng điện vẫn gí sát vào người cô. Cô cần đôi tay mình tự do để

chạm vào viên đá và dịch chuyển thời gian. Bị bất tỉnh sẽ ảnh hưởng đến cuộc trốn chạy của cô.

“Đó không phải anh, Philip. Anh không phải anh trai mình.”

Ánh mắt hắn chậm chậm chuyển về phía cô và trông đen giập dữ đảo qua lại.

“Cô biết gì về anh trai tôi?”

Chúa ơi, sao cô lại nói điều đó? “Tôi... Anh đã nhắc đến một lần... Tôi nghĩ vậy.”

Hắn lắc đầu. “Thử tiếp đi, Helen, lời nói dối đó không hiệu quả.”

“Tôi không chắc mình đã nghe ở đâu.”

“Tôi chưa bao giờ nói đến Malcolm. Không có ảnh gia đình xung quanh để bất cứ ai nhìn thấy.”

Malcolm? Trước đây cô đã nghe cái tên này ở đâu? “Anh không phải anh ta”, cô nhấn mạnh. “Anh không muốn làm hại tôi.”

Hắn bước hai bước đến chỗ cô và kéo cô đứng dậy. Cả cơ thể hắn ép cô vào tường. Cơ bắp cứng rắn trên hạ bộ của hắn ấn vào bụng cô, một nỗi sợ tràn khắp người cô. Kí ức về những lão già trong nhà nuôi dưỡng lướt qua tâm trí cô. Cô luôn cố gắng thoát khỏi họ. Cô muốn thoát khỏi Philip.

“Tôi không biết. Làn da run rẩy của cô và mùi khiếp hãi toát ra từ mỗi lỗ chân lông...” Hắn ép hông mình về phía cô.

“Không”, cô thì thầm. Simon. Cứu em.

Hắn vươn một tay tóm lấy cần cổ cô bằng những ngón tay dài. “Nói tôi biết nó hoạt động thế nào.”

Cô gật đầu. “Tôi sẽ chỉ anh.” Những ngón tay hắn siết chặt.

“Tôi cần đôi tay mình được tự do.”

Cô ho lên và cố tránh khỏi gọng kìm của hắn. “Nếu cô nói dối...”

“Tôi không nói dối.”

Bàn tay hắn rời khỏi cổ cô, lặn vào phía trước cổ áo và viền quanh gò ngực. Cô nhắm mắt, khóa chặt cảm giác của mình. Hắn tiếp tục di chuyển cho đến khi bàn tay vòng quanh eo và kéo cô rời khỏi vách tường.

Chóp mũi hắn rúc vào cổ cô khi hắn chạm vào tấm lưng. “Không.”

Hắn cười rộ. Nhanh như chớp, hắn xoay người cô lại và xô cô vào tường, giật băng keo dán quanh cổ tay cô.

Da cô nóng rát như thể bị xé toác đến rỉ máu.

“Cử động chậm thôi, Helen.”

Đó là một lời cảnh báo. Không phải hắn quan tâm việc cô cản cử động chậm rãi.

Hắn mất chút thời gian để rời khỏi cô, khiến cô tự hỏi có phải động cơ bất cóc của hắn đã thay đổi.

Tránh xa hắn một chút, cô mất thời gian xoa xát cổ tay rướm máu vào lòng bàn tay. Cô nắm lấy mặt dây chuyền và cảm nhận hơi ấm. Chỉ mình tôi. Cô van nài trong đầu.

“Quay người lại”, Philip quát nạt.

Cô nhận ra hắn đứng cách không đủ xa. Cơ hội hắn sẽ du hành với cô rất cao. “Anh phải cho tôi chút không gian.”

Lùi một bước là tất cả những gì hắn đồng ý. “Chỉ tôi xem.”

“Nó sẽ không phát huy.” “Làm đi.” Hắn nghiên hàm.

“Được rồi.” Cô liếc từ đầu đến chân hắn. “Anh đứng quá gần, nhưng là anh tự tìm quan tài nếu hiện tại nó làm tổn hại anh.”

Nó không làm tôi đau, nhưng nó sẽ thiêu cháy bất cứ gì xung quanh tôi.”

Hắn lùi thêm hai bước, cho cô tự do. Nó phải hiệu quả.

Cô bắt đầu thì thào lặng lẽ. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này...”

“Cái gì? Cô đang nói gì vậy?”

“Con triệu hồi quyền năng thần thánh”, dù cô nói lớn tiếng hơn, cô không nghĩ là Philip sẽ nhận lấy từng chữ.

Mái tóc Helen bắt đầu bị xoắn lại với sức mạnh của cơn gió lùa qua căn phòng. Lửa bắt đầu bùng cháy xung quanh cô.

Philip xoay người nhìn quanh, rồi nhìn chăm chăm vào cô. “Cái quái gì vậy?”

“Đưa tôi băng qua biển cả”, cô nói lớn hơn tiếng ồn trong phòng.

Philip bước lên phía trước và Helen giơ tay nỗ lực ngăn hắn đến gần. Một luồng điện chập chờn trong lốc xoáy bắt đầu nhấn chìm cơ thể cô và đánh văng kẻ thù của cô vào bức tường đằng xa.

“Trở lại với gia đình Simon.”

Khi thế giới lắng lại, gương mặt Philip đực ra.

Helen giơ ngón tay giữa của mình lên như một lời tạm biệt tĩnh lặng.

Simon tìm thấy xe cô đậu cách nhà bà Dawson không xa. Anh chuyển từ lốt chim ưng sang sói để cô đánh hơi mùi của Helen. Không hiệu quả. Bất cứ nơi nào cô đi, đều không lưu dấu vết. Mặt đường không cho phép để lại bất cứ dấu ấn nào. Nhược điểm lớn của thế kỷ này mà Simon phải quan tâm.

Anh biến hóa thành đôi cánh một lần nữa và tìm kiếm bất kì dấu hiệu nào trên đường. Khi mặt trời khuất sau chân trời và nhiệt độ rời khỏi bề mặt trái đất, một phần linh hồn anh cũng trôi theo nó.

Anh đã không bảo vệ được cô. Gia đình mới của anh. Tìm kiếm một tình yêu chưa bao giờ nảy sinh trong tâm trí anh kể từ khi trở thành một người đàn ông, nhưng anh đã tìm thấy tình yêu với Helen. Tìm thấy rồi đánh mất cô. Có lẽ nếu anh nói với cô rằng cô phải sinh con cho anh thì cô đã cẩn thận hơn.

“Nếu” và “có lẽ”, anh sẽ phát bệnh mãi tới khi tìm được cô. Nhưng cô đã ở đâu?

Trên đường trở về nhà bà Dawson, anh đã có ý định giết Philip. Simon biết người đàn ông đó đứng sau sự mất tích của Helen. Bản năng chiến binh trong anh muốn gọi hắn ra, kết liễu hắn với một nhát gươm. Dĩ nhiên là sau khi tìm thấy Helen, anh mới kết thúc hắn.

Họ sẽ gọi Simon là kẻ sát nhân. Anh thì tự gọi nó là công lý.

Nhưng rồi sau đó, anh sẽ bị buộc phải quay về thế kỷ XVI hoặc sống trong thế kỷ này như kẻ bị truy nã. Không, anh không thể mạo hiểm.

Helen hẳn không muốn trở về thời đại của anh.

Câu hỏi đặt ra là, liệu anh có thể trở về mà không có cô?

Di động của Philip kẹp bên tai khi hắn rời khỏi căn nhà trống. Đầu gối hắn run rẩy khi chửi đồng. Con quý cái dối trá đã biến mất. Biến mất hoàn toàn!

Hắn nổ máy xe và gầm rú trên đường ngoại ô. Chỉ trong vài phút, hắn đã bảo lính gác đêm ở nhà tù gọi Mal nghe điện thoại.

“Sao?”

“À lại biến mất, một lần nữa.”

Mal buông ra tiếng thở. “Bằng cách nào?”

Philip lựa lời cẩn trọng. Biết rằng những tên lính gác sẽ lắng nghe từng chữ một.

“Em không chắc. À giữ nó...”, Philip không nhắc đến từ viên đá, mặc định Malcolm sẽ biết nó là gì. “Sau đó nói với không khí. Xin ban sức mạnh.” Lời lẽ của hắn nghe thật điên rồ, hắn biết thế.

“Sao, à đã nói gì?”

“Một điều gì đó yêu cầu sức mạnh.”

“Mày không thể kể cho cái mớ chết tiệt đó có ý nghĩa hơn được hả, Phil, từ đầu đến cuối như thế nào.”

Philip đấm vào tay lái khi vượt đèn đỏ. “À nói, tôi cần xin sức mạnh. Đưa tôi vượt qua biển cả, về với gia đình Simon.”

Có khoảng ngừng kéo dài. Hắn nghĩ có lẽ điện thoại đã bị ngắt.

“Mal?” “Tao đây.”

“Anh có hiểu điều đó không?”

“Có. Tao hiểu. Chuyện gì xảy ra tiếp theo?”

Đó là đoạn hắn bị hồ đồ. “Em không biết. Một con bả chết tiệt trong nhà nhẩy ra từ hư không và hấp. Cô à biến mất.”

“Giống ảo thuật trên sân khấu à?”

“Không có gương.” Philip lùi xe vào nhà kho và đỗ đúng vạch. Bất cứ ai tìm Helen sẽ đến đó trước tiên. Philip cần lấy một vài thứ và biến mất thật nhanh. Hắn thậm chí còn không biết lí do. Chẳng giống như Helen có một đại gia đình sẽ tìm kiếm cô như lần đầu cô mất tích. Bà Dawson sẽ không hỏi về cô sớm như vậy. Tuy nhiên, cái cách mà lớp da hắn gai báo cho hắn biết cần lần khỏi thị trấn ít ngày. Sau đó hắn bắt đầu hiểu ra... nếu Helen có thể biến mất tức thì như thế, cô cũng có thể quay lại rất nhanh. Dẫn cảnh sát đến thẳng nơi hắn giam giữ cô. DNA của hắn hiển nhiên rải rác khắp nơi ấy.

Con quỷ cái! Hắn đã làm gì? Và tại sao?

“Nếu anh được thả”, Philip nói với anh trai. “Anh phải tới chỗ em.”

Mal cười rúc rích. “Nếu tao được tạm tha, tao sẽ tới chỗ mày. Tao còn nơi nào để đi nữa?”

Tín hiệu ngập ngừng và tắt hẳn.

Helen tiếp đất vào giây phút cơn gió ngừng thổi, đứng trên mấy đầu ngón chân. Cô không rõ nơi mình vừa hạ cánh, nhưng không phải là không sẵn sàng nếu bị tập kích.

Những bức tường đá quen thuộc của lâu đài, nội thất ẩm ướt và tối màu chiếm lấy giác quan cô.

Sau lưng cô, ai đó thở mạnh.

Helen chăm chú nhìn vào khoảng tối nơi phát ra âm thanh.
“Helen?”

Tara. Tạ ơn Chúa.

Helen hạ đôi tay xuống, cô thậm chí không nhận ra mình đã giơ chúng lên trước mặt để phòng thủ.

Tara và Lora bật khỏi giường, lơ lửng.

Khi mọi người trong phòng nhận ra không có sự đe dọa, Helen rên rỉ. Toàn bộ adrenaline và sự sợ hãi nhiều giờ qua thoát qua một tiếng thét.

“Ôi không. Chuyện gì đã xảy ra?”, giọng Lora luồn vào suy nghĩ của cô và một cánh tay ấm áp choàng lấy đôi vai run rẩy. Hai người phụ nữ giúp Helen đứng vững và ngồi vào chiếc ghế bên lò sưởi.

Tara ấn ly nước vào tay cô. Helen uống vội để dập tắt cơn khát của mình. Ngón tay Lora lướt qua những vết thâm tím và ruộm máu trên khuôn mặt Helen.

“Cháu không sao.”

Tuy nhiên, sự lo lắng trong ánh mắt những người phụ nữ này không nhạt đi.

“Những người khác vẫn khỏe.”

Đôi vai Tara bớt căng thẳng. “Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

Helen nghĩ đến Philip, bàn tay hằn trên người cô, hơi thở hôi hám của hấn phả trên gương mặt cô.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ khe khẽ.

Lora vội vàng chạy đến mở cửa, Ian bước vào.

Ian nhìn chăm chăm, nắm tay siết chặt bên hông của ông. “Cháu có chắc là mình ổn chứ, cô gái?”

Helen gật đầu, không hoàn toàn quen với thực tế rằng Lora và Ian có thể trò chuyện với nhau mà không cần to tiếng bày tỏ. Lora rõ ràng đã gọi ông vào phòng bằng khả năng đặc biệt của bà. “Bị thương nhẹ, chưa đến mức vỡ vụn.”

“Ai đã làm vậy với cháu?”

“Cháu nên nghe lời Simon. Anh ấy đã đúng.” Sau một hơi thở sâu, Helen kể lại chi tiết vụ bắt cóc cùng những hành vi điên cuồng của Philip.

Ian đứng xa lắng nghe. Lora nắm tay cô và Tara thì vỗ về đôi vai.

“Tất cả những điều đó chỉ xảy ra trong vài giờ à?”, Ian hỏi. “Ý ông là sao? Chúng cháu đã ở thời đại của cháu bốn ngày rồi.”

“Cháu chỉ vừa đi được nửa ngày ở thời đại của ta.” Helen lắc đầu. “Cháu muốn quay lại thời đại của cháu gần với lúc cháu rời đi. Nhưng nó không xảy ra. Cháu nghĩ những viên đá di chuyển mọi người theo ý muốn.”

“Các đảng Tổ tiên có quyền năng tối thượng với những viên đá. Hẳn phải có lí do gì cho sự trì hoãn điếm đến của cháu và nhanh chóng quay lại đây”, Lora nói.

“Chiến tranh ở đây bắt đầu chưa?” “Không có”, Tara trả lời.

“Một vài tên trong số kẻ thù của chúng ta đã bị bắt, nhưng không có gì khác xảy ra.”

Helen rùng mình. “Với một gã Philip hành xử như anh trai sát nhân của hắn, Malcolm, cháu không biết phải đi đâu.”

Tara siết đôi vai cô.

Ian ngẩng đầu. “Cháu vừa nói tên gì?” “Philip, ông chủ của cháu.”

“Không phải tên đó.”

“À, Malcolm? Anh trai của Philip. Kẻ đang ở tù vì tội giết người.”

Helen có thể trông thấy những bánh răng suy luận xoắn lại trong đầu Ian. “Malcolm?”

“Đúng ạ? Nhưng sao? Nó có ý nghĩa gì với ông chẳng?”

”Có lẽ. Kẻ ta nghe lần nữa, từ đầu đến cuối, mọi chuyện mà Philip đã

nói với cháu.”

Lần này khi Helen thuật lại sự kiện, Ian ngồi tựa cạnh bàn, điều hòa hơi thở và dự đoán lời cô nói.

“Philip biết về chiếc vòng cổ, nhưng không biết sức mạnh thực sự của nó.”

“Đó là những gì cháu suy đoán được. Hấn chỉ nói về cảm giác của hấn. Chúng tôi thế này, chúng tôi thế kia. Hấn điên rồi.”

“Có thể. Hoặ, hấn cũng là Druid như anh trai của hấn.” “Ông nghĩ vậy? Cháu chưa từng nhận thấy bất cứ điều gì đặc biệt ở hấn. Hấn cuốn hút, dường như có được mọi thứ hấn muốn trong đời, nhưng còn gì khác hơn thì... chẳng có gì.” Ngoài vài giờ ban nãy, Helen sẽ cược rằng Philip không đủ khả năng làm hại bất cứ ai.

Cô đã làm.

“Cô không biết rằng cô có quyền năng mãi tới khi đến đây”, Tara cho biết. “Gã này có thể chỉ thiếu khả năng.”

“Hấn không biểu hiện như thế.” “Và hấn theo đuổi cái vòng.”

“Không, cháu thấy không phải. Hấn không giật nó khỏi cổ cháu. Hấn đã có nhiều cơ hội.”

Lora ngược lên đón lấy ánh mắt của chồng. “Có lẽ hấn đang giữ một trong những viên đá khác ở tương lai.”

Tùng đầu dây thần kinh trong cơ thể Helen căng thẳng. Lông tóc dựng đứng trên cánh tay cô. “Vâng. Tất nhiên, hấn có thể có nó. Anh trai hấn ở trong tù và không thể đi đâu. Malcolm có thể sử dụng viên đá để tẩu thoát.”

Ian xoa cằm. “Gã đàn ông dẫn đầu các chiến binh chống lại chúng ta... hấn tên là Malcolm.”

“Ôi, Chúa ơi. Cháu đã dẫn hấn đến chỗ mọi người.” Ian xoa mỗi bên tâm của cô đi. “Hấn đã ở đây một thời gian dài trước khi cháu đến, cô

gái. Thậm chí nếu đó là cùng một người, hành động của hắn cũng không phải lỗi do cháu.”

Helen đứng trên đôi chân run rẩy. “Cháu phải về, ngăn cản Philip kể với anh hắn bất cứ điều gì.”

Lora nắm lấy tay cô. “Cháu cần nghỉ ngơi. Cháu sắp ngã quy rồi.”

“Lora nói đúng, Helen. Hơn nữa, không có cách nào đảo ngược những chuyện đã xảy ra. Các đảng Tổ tiên đã cảnh báo chúng ta về chuyện du hành xuyên thời gian sẽ thay đổi quá khứ”, Tara nói.

“Nhưng Simon và mọi người. Họ không biết chuyện gì xảy ra với cháu. Họ sẽ...”

“Lo đến phát bệnh, ta biết. Thư giãn nào. Họ luôn luôn có thể trở lại đây khi sử dụng con dao của Cian.”

Điên cuồng lắc đầu, Helen chỉ ra lỗ hổng trong kế hoạch. “Không, họ không thể. Dao của Cian không nằm trong túi chú ấy khi tụi cháu tiếp đất.”

“Vậy còn viên đá của Amber?”

“Nó vẫn còn.”

“Vậy họ vẫn còn đường về.”

Tara choàng tấm chăn qua vai Helen. Tấm vải nặng tạo cảm giác an toàn và cơ thể cô bắt đầu tan vào giấc ngủ. Chết tiệt, cô đã quá mệt mỏi. Hơn hẳn thời điểm nào trong cuộc đời trước đây của cô.

“Đợi qua đêm. Chúng ta sẽ có cái nhìn rõ ràng hơn về những gì phải làm vào ban ngày.”

“Vợ ta nói đúng, cô gái. Bên cạnh đó, nếu Simon nhìn thấy cháu bây giờ, nó hẳn sẽ phải ngồi trong tù nói chuyện với cháu.”

“Trông cháu tệ lắm à?”

Vẻ mặt của Tara trở nên u ám. “Cháu nhìn không ổn.” Helen buông một tiếng cười khẽ, sau đó thì rơi lệ. Tara vòng tay ôm lấy cô. “Ổn rồi. Cháu đã ở đây.” “Cháu cứ nghĩ hắn sẽ giết cháu.” Cường bức cháu. “Hắn không làm được.”

Helen ôm lấy người phụ nữ đó và để mặc cảm xúc của cả một ngày dài tuôn trào.

CHƯƠNG 27

Khi điện thoại di động reo lần đầu tiên, Philip không bắt máy. Trước lúc bình minh, hắn cho xe rời đường cao tốc và hướng vào con đường sỏi đá hoang vắng. Nơi này trông cứ như là địa điểm mà các gia đình đạp xe đi cắm trại cuối tuần, tách biệt khỏi thế giới xung quanh. Rất phù hợp. Hắn không muốn trông thấy bất cứ ai, chẳng muốn nói chuyện với ma nào cả. Hắn ra khỏi xe một lúc để đi vệ sinh trước khi bò vào băng ghế sau. Mắt hắn liếc thấy tín hiệu đèn led màu xanh lục đang chớp trên điện thoại và lấy nó.

Tin nhắn của lính gác đêm ở nhà tù.

Malcolm đã biến mất và họ biết Philip đã nói chuyện với hắn đêm hôm trước.

“Tự vắc xác về đây, không thì bọn tao sẽ đi lùng mày. Tùy mày chọn.”

Đó là một lời đe dọa.

Philip vùi mặt vào tay. “Tốt hơn hết là quay lại ngay đi, Mal. Nên quay lại thì hơn.”

Chỉ trong một lát, cuộc sống yên ổn cả đời của hắn đã biến mất. Có lẽ đó là do mối quan hệ với anh trai hắn, cũng có thể thực tế đã trở mặt và lao tới giáng cho hắn một cú tát đau điếng. Dù đó là gì thì Philip biết rằng cuộc đời hắn sẽ không còn như trước được nữa. “Nên biết thế khi tôi lôi Helen ra khỏi xe của ả.” Phải, hắn biết cuộc đời hắn đã thay đổi mãi mãi.

Nhưng khi những tia sáng đầu tiên bắt đầu ánh lên trên nền trời, hắn cố gắng nhận thức vấn đề bằng lý trí.

Hối hận. Hắn cảm thấy thế chẳng? Không hoàn toàn. Ăn sau tất cả là cảm giác phẫn khích hắn đã trải nghiệm khi nhân khẩu súng điện vào làn da của Helen, khi cảm nhận cô ả cố gắng trong vô vọng giữ vững

tâm lý. Chỉ nghĩ về điều đó thôi cũng khiến cả người hấn căng cứng thêm lần nữa.

Hấn hạ lưng ghé ngả ra sau, mắt mơ màng nhắm lại. Hấn sẽ biết phải làm gì sau vài giờ nhắm mắt.

Một giấc ngủ ngắn và hấn sẽ khỏe.

Từng bắp thịt trên người Helen như gào thét phản đối khi cô tỉnh dậy.

“Thuốc giảm đau”, cô lẩm bẩm khi vẫn đang nằm sấp.

“Dì chỉ có mỗi trà thôi”, Tara đáp lời từ bên kia căn phòng. Helen thình lình mở một mắt và nhắm lại nhanh chóng. Thế kỷ XVI. Không nhà vệ sinh; đàm dài lướt trượt; những gã đàn ông xấu xí, to lớn mặc váy. Một trong những ngày này, cô chỉ muốn thức dậy mà không suy nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài việc uống cà phê sáng hoặc có lẽ chạy một vòng quanh khu nhà. Chết tiệt, lần cuối cô làm như vậy là khi nào?

Một tháng.

“Nói với cháu nó có chất cafein đi.”

Tara cười khúc khích. “Không chắc nó có hay không. Dù vậy vị của nó vẫn rất tuyệt.”

Helen chớp chớp con mắt đang mở và nhăn mặt ngòai dậy. “Này, dì muốn nói rằng cháu trông khá hơn đấy.”

“Dì đang an ủi cháu thôi.” Cô cảm thấy đau nhức vùng da quanh môi nơi băng dính bịt miệng cô và phần mềm trên mắt nơi Philip đã đánh cô. Thậm chí sau đầu cũng đau như búa bổ. Ồ, phải, hấn đã hạ gục cô ở chỗ đó.

Cô quả thật là một kẻ khờ bất lực. Một con thỏ ngọc nghé đang chờ con cáo vồ lấy.

“Đây.” Tara đưa cho cô một tách. Cô ân cần nhận lấy và đưa lên môi mình.

Thật chẳng ngọt ngào chút nào. Hơi ấm chạy dần xuống cuống họng cô làm dịu vết thương. “Cảm ơn.” “Ước gì có ít đá lạnh để cháu chườm mắt.” Helen đưa tay lên mắt phải và rên khẽ.

“Nó tệ lắm ư?” “Cháu sẽ sống”

“Nhưng đau phải không?” “Vâng ạ.”

Tara đặt tay lên chân Helen và an ủi. “Nếu Cian ở đây, chúng ta sẽ chữa lành cho cháu trong tích tắc.”

Hài thật, Cian không có vẻ là tuýp người biết chữa bệnh. Nhưng cô biết về khả năng trị thương cho người khác của anh ta. “Bà Lora đâu rồi?”

“Ồ, ừ, bà và ông Ian rời phòng khoảng một giờ rồi. Dì nghĩ họ đang tìm hiểu xem phải làm gì tiếp theo.”

“Tìm hiểu gì chứ? Cháu cần phải trở lại và cố ngăn Philip...” “Cháu không thể thay đổi quá khứ. Nếu Malcolm đã thực hiện điều đó trong thế kỷ này thì cháu không thể làm gì được. Quá nhiều sự kiện sẽ bị xóa sổ nếu Malcolm đứng sau những vụ tấn công tương tự như trong thế kỷ của cháu.”

“Có lẽ nó không phải là quá muộn.”

Tara lắc đầu. “Giả như đúng thực anh trai của Philip là người gây ra mọi sự nháo nhào ở đây. Cháu biết đấy, gã đã cử người quấy quả chúng ta hơn một năm rồi. Nếu ngăn chặn điều ấy xảy ra đồng nghĩa với việc Simon sẽ không chiến đấu ở Cao nguyên vào ngày cháu vô tình đi vượt thời gian. Các cháu có thể sẽ không bao giờ gặp nhau. Những gã đuổi theo cháu có thể...”

“Cháu hiểu rồi.” Ồ, cô thật sự hiểu.

“Một trong những lí do chúng ta không sử dụng các viên đá trong

những năm qua là vì chúng ta sợ rằng mình sẽ gây ra một hành động kinh khủng nào đó và vô tình xoá mất những điều quan trọng hơn đã xảy đến. Chuyện này không giống như việc bỏ lỡ món pizza, hay một thanh chocolate.” Ánh mắt Tara trôi dạt vào miền kí ức.

“Tóm lại, chúng ta tránh tất cả các chuyến đi. Chúng ta đã nghĩ rằng như thế là tốt nhất.”

“Có điều, cháu chắc chắn không thể ở lại đây, và lũ trẻ nhà dì không thể ở lại đó.”

“Tất nhiên là không. Nhưng cháu chẳng thể xoá bỏ những gì đã làm. Một cuộc gọi, một tin nhắn, và Philip sẽ kể lại cho anh trai hẳn biết cách cháu sử dụng những viên đá. Nếu gã là một Druid, gã sẽ trốn được khỏi nhà giam. Nếu gã không phải...”

Nhưng Helen biết chắc rằng anh trai của Philip và cuộc chiến điên dại của Malcolm với gia tộc McCoinnich là cùng một người. Cô dám cược cả tháng lương cho chuyện này.

“Đó là cùng một người.”

“Cháu không biết đâu.”

“Cháu biết.” Cơ thể Helen rung lên với linh cảm rõ rệt. Đó là quyền năng Druid của cô, và cô biết khi nó đang lan toả khắp người. Ngay bây giờ, nó đang chạm mức cao ‘C’.

“Dù có là thế thì cháu cũng không thể thay đổi được điều đó.”

Đây hoàn toàn là lỗi của Philip. Hẳn phải là người khắc phục việc này chứ không phải thành viên nhà MacCoinnich.

Chưa bao giờ cô thấy mình bình tĩnh như thế này. “Tất nhiên.” Mang Philip lại đây. Bắt hẳn chấm dứt cuộc chiến ngu ngốc này.

“Tất nhiên gì?” Đôi mắt Tara nhìn vào Helen.

Helen đá chặn ra và bước xuống giường. “Cháu cần dì giúp cháu chinh tề.”

“Tại sao?”

“Cháu sẽ về nhà.”

Đồng hồ quả lắc trong phòng của bà Dawson đánh chuông giữa trưa.

Simon rời ghế và dợm bước về phía cầu thang.

“Cháu đi đâu đây?”

“Cháu chờ đủ rồi, Cian. Cô ấy ở đâu đó ngoài kia.

Cháu cần phải tìm cô ấy.”

Cian đứng chặn giữa anh và cánh cửa. “Amber nói không cảm nhận được Helen ở đâu cả.”

“Cô Amber có thể sai.”

“Điều đó đã từng xảy ra chưa?”

Chưa bao giờ. “Chuyện gì cũng có lần đầu tiên.” “Không phải chuyện này. Kiên nhẫn đi.”

“Kiên nhẫn cái con khi.” Người phụ nữ của anh biến mất và chỉ ngò ì một chỗ thì làm sao tìm được cô ấy.

Ánh mắt của Cian hướng về phía Simon.

Không khí tĩnh lặng bao trùm họ và chẳng ai nói lời nào. “Cháu yêu cô ấy.”

Simon định chối bỏ lời cáo buộc. Anh không thể.

Cian dời ánh mắt.

“Chúng ta sẽ cùng tìm cô ấy.”

“Phải có người ở lại với cánh phụ nữ.”

“Cháu nói cứ như bọn họ yếu ớt lắm đấy. Cả hai chúng ta đều biết quyền năng của họ hơn hẳn chúng ta.” Cian quay đi.

“Không ai trong chúng ta biết lái xe hơi và một con ngựa sẽ vô dụng ở chốn này.”

Cian nhún vai. “Đây là lúc để học lối sống của thế kỷ này, hoặc là sẽ bị nó trói buộc. Chú sẽ tìm chủ nhà và mượn bà ấy phương tiện di chuyển.”

Một kế hoạch, họ đã có một kế hoạch.

Simon đi ra phía sau ngôi nhà, vào bếp của bà Dawson, đó là chỗ mà anh rất thường xuyên bắt gặp bà chăm sóc cho những đứa trẻ hầu ăn trong nhà. Một kế hoạch, họ đã có một kế hoạch. Anh nghe thấy giọng của Selma mắng lũ trẻ cùng lúc nhận thấy một tia sáng từ cửa sổ phía sau.

“Cian”, anh rống lên, chạy bỏ về phía ánh sáng.

Anh chạy qua bà Dawson đang sững sốt và lũ trẻ trở mắt nhìn luồng ánh sáng hòa quyện trong sắc cầu vồng.

Ngoài trời, gió thổi tung lên, đưa những chiếc lá lìa cành xuống đất.

Simon cảm nhận được sự hiện diện của gia đình sau lưng mình khi gió lặng và một người phụ nữ đơn độc đứng giữa vùng ánh sáng.

Cô quay sang anh và tìm anh lơ nhịp.

Helen.

Anh chẳng tốn chút hơi sức nào khi khóa cô trong vòng tay, áp chặt người cô vào người mình. “Nói rằng anh không nằm mơ đi.”

“Không phải mơ đâu”, cô lẩm bẩm. Tay cô giữ chặt lấy anh.

“Anh nghĩ là anh đã mất em.” Anh xoay cô lại đủ lâu để nhìn sâu vào mắt cô. Đó là lúc anh nhìn rõ hơn khuôn mặt cô.

Mọi góc ngách trong cơ thể anh trở nên lạnh buốt. “Ai đã làm điều này?”

Cô cứng đờ người lại. “Em không sao.”

“Ai?” Anh sẽ giết kẻ đã gây ra những vết bầm trên mặt cô. Simon đưa ngón tay lên vết bầm tím dưới mắt cô và co rúm người khi cô nhăn mặt vì cái chạm nhẹ của mình.

“Bình tĩnh.”

“Đừng bảo anh bình tĩnh. Nói anh biết là kẻ nào dám động vào em, tiểu thư.”

Helen ghì chặt bàn tay anh. “Không, cho đến khi anh thề sẽ chờ để làm bất cứ điều gì. Ian nói với em anh sẽ giết hắn ta.”

“Phải, Ian đúng.”

“Ian cũng đồng ý rằng chúng ta cần Ph... chúng ta cần người đã làm điều này để quay lại thời đại của anh. Để chấm dứt cuộc chiến.”

Simon chớp mắt và tập trung vào đôi môi sưng phồng của Helen. Anh có thể nhìn thấy những vết hằn xù xì trên da cô do bị ai đó bịt miệng. Cô đã phải chịu đựng những gì khác nữa?

Simon đặt môi mình lên thái dương của cô, ước gì anh có thể chữa lành cho cô bằng một nụ hôn. Mặc dù anh không cảm thấy gì, nhưng vẫn dành sự dịu dàng cho người phụ nữ trong vòng tay mình, dù cơn thịnh nộ bên trong bản thân đang thống trị. “Là ai, Helen?”

“Ian và em đều tin rằng anh trai Malcolm của Philip, bằng cách nào đó hắn đã có được một trong những viên đá. Chúng em nghĩ rằng gã là người đã gây chiến trong thời đại của anh. Chúng ta cần phải bắt Philip và đưa hắn về thế kỷ XVI.”

“Philip đã làm điều này?”

Môi dưới của Helen run lên, bốn mắt nhìn nhau. “Chúng ta cần hắn còn sống, Simon.”

Anh đã có câu trả lời cho mình.

Mỗi dây thần kinh trong cơ thể anh lóe lên sự bức thiết phải biến thân... biến thân thành bất cứ thứ gì, bất kì loài động vật nào có thể đưa anh tới chỗ gã đàn ông đã động tay vào người phụ nữ của anh.

“Chúng ta sẽ tìm thấy hắn. Không ai muốn hắn bị trói và bị phanh thây nhiều hơn em đâu. Nhưng chúng ta phải làm việc này cho đúng.”

Anh muốn tranh luận, nhưng cần Helen cung cấp chi tiết thêm về nơi Philip có thể ẩn nấp. Simon đã xem xét kỹ căn nhà và văn phòng của hắn nhưng chẳng tìm thấy gì.

Simon siết chặt hàm.

Helen thư giãn trong vòng tay anh, thực sự đổ sụp vào anh. Anh giữ cô khỏi ngã và quàng tay quanh eo cô như chiếm hữu.

Anh sẽ tôn trọng yêu cầu của Ian.

Philip sẽ quay trở lại thế kỷ XVI mà vẫn còn sống. Thoi thóp.

Không giống những lần trước, Simon ngồi trong vòng tròn với những người phụ nữ. Ánh sáng lập lòe soi sáng từ ngọn nến cháy rực hắt bóng lên các bức tường. Lòng bàn tay anh ngứa ngáy vì không làm gì. Mẹ anh mất hơn một giờ để tìm đúng câu thần chú truy tìm trong hy vọng dò ra Philip trước khi hắn có cơ hội chạy quá xa.

“Sẵn sàng chưa”, Lizzy hỏi. “Rồi”, Simon gất.

Helen ném cho anh một ánh mắt nghiêm khắc.

“Cùng tiến mau.” Myra xoa cái bụng tròn lẳn của cô. “Tối nay em bé đạp mạnh quá.”

“Không phải em bắt đầu chuyển dạ đấy chứ?” Myra lắc đầu. “Trời, không phải. Chỉ là mệt thôi.”

Lizzy và Amber thờ dài.

Ánh mắt Simon đổ dồn về cái bụng của Myra và không suy nghĩ, chuyển sang nhìn cái eo thon của Helen. Có phải cô ấy đang mang thai con mình? Còn quá sớm để nói.

Helen với lấy tay anh và ánh mắt anh lại chu du trên khuôn mặt của cô.

Dạ dày anh xoắn chặt lại và siết chặt tay. “Em không sao.”

Cô nói thế. Cian có thể chữa lành vết thương của cô, nhưng vẫn còn nỗi ám ảnh ẩn trong đáy mắt.

“Bắt đầu thôi”, Amber nói.

Simon nắm chặt tay Amber và chờ những người khác làm theo. Những ngón tay Amber giật giật trong tay anh, anh nhìn thấy đôi mắt cô đảo qua lại giữa Helen và anh. Mối cô thoáng nhếch lên, trước khi chuyển ánh nhìn sang mẹ anh.

Cian đứng ngoài vòng tròn cùng với bà Dawson. Đồ nội thất trong phòng khách đã được dọn và nén được cắm vòng tròn quanh họ. Một ngọn nến được đặt chính giữa để họ tập trung vào nó.

Ngay khi Myra nắm lấy tay Lizzy, ngọn lửa xung quanh họ bùng lên một ít. Mặc dù không nói một lời, nhưng sức mạnh quyền năng làm bầu không khí xung quanh như vỡ ra.

“Hình dung hình ảnh Philip trong đầu con để chúng ta tìm kiếm”, Lizzy chỉ dẫn. “Sẵn sàng chưa?”

“Dạ rồi.”

“Vâng.”

Simon mừng tượng hình ảnh Philip trong tâm trí và thả ánh mắt nhìn ngọn lửa.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi

quyền năng thần thánh. Giúp chúng con tìm thấy kẻ thù, bất cứ nơi nào hần đi, bất cứ nơi nào hần có thể ở.”

Những ngọn lửa xung quanh họ rực lên. Chẳng mấy chốc lửa từ cây nến trung tâm cuộn lại thành một quả cầu và ở đó, hình ảnh ngôi nhà bà Dawson xuất hiện. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Simon nghĩ hình ảnh sẽ không thay đổi, anh đoán Philip đang ở gần đây. Nhưng sau đó, hình ảnh biến đổi và vụt lên cao di chuyển về hướng đông cách xa ánh mặt trời. Ánh đèn thành phố lu mờ dần và những cây xương rồng trên sa mạc rải rác trong khung cảnh.

Họ bắt đầu bay lên khỏi sàn.

“Em có biết đây là đâu không?”, Simon hỏi Helen.

”Có thể là bất cứ nơi nào.”

Hình ảnh chậm chậm biến đổi vượt qua những ngọn đồi cho đến khi tiến lại gần một dốc đá. Tất cả mọi chuyển động bên trong quả cầu ánh sáng dừng lại.

“Trời quá tối.” Amber chăm chú nhìn về phía trước.

Một cái gì động đậy lao ra trước mắt họ.

“Chó sói”, Helen thì thầm.

Simon héch cằm và nhắm mắt lại. Anh hình dung con sói đang đi săn với tầm nhìn trong đêm. Quay vào xem đi, anh dỗ dành con vật bằng tâm trí.

“Ở đó lần nữa.”

“Simon, con có thể tiếp cận nó không?”, Lizzy hỏi. Anh cảm thấy cái lạnh lẽo của buổi đêm làm cho mũi rét cóng và cảm nhận nhịp tim quen thuộc của một con sói hoang. “Vâng.”

“Tiếp cận cái gì?”, Helen hỏi.

Hãy để tôi vào. Simon nói chuyện với con vật thông qua sự kết nối

mà đáng Tổ tiên đã ban tặng trong khi Lizzy giải thích cho Helen những gì anh đang làm.

“Simon có thể nói chuyện với động vật, nhìn xuyên thấu chúng. Nó phải làm điều này một lần khi còn ở trong vòng tròn. Nếu có thể thâm nhập được vào đầu của con thú, có lẽ chúng ta có thể tìm ra nơi đó là ở đâu.”

Khi mẹ anh nói xong, Simon cảm thấy con vật sẽ di chuyển sang một bên và tự nó nhảy vào. Simon lắc đầu và mở mắt con sói. Thế giới xoay vòng lặng lẽ trong sắc màu đen, trắng, và xám nhưng hình ảnh rất sắc nét. Anh ngửi thấy hương thơm của dầu và lửa trại. Simon xoay con vật xung quanh để tìm kiếm ánh sáng. Mắt anh nhìn thấy chiếc xe duy nhất đang ở trong khu cắm trại vắng ngắt.

Con sói nhích về phía trước, đôi tai vểnh lên cảnh giác và ánh mắt sắc bén.

Một tiếng lách cách lớn làm nó ngừng cử động.

Cửa xe bên ghế hành khách mở ra và một bàn chân bước ra, sau đó là bàn chân thứ hai.

Simon buộc con vật lùi lại sau bụi cây và theo dõi. Mũi anh giật giật bởi một mùi hương quen thuộc hơn bất kì mùi nào trước đây. Mùi hương của Helen.

“Đã tìm thấy hần.”

Tiếng gầm gừ thoát ra từ cổ họng Simon và Philip thì cứng đờ.

Rất dễ khiến con sói tấn công, bỏ lại người đàn ông đã chết.

“Hần ở đâu?”, Helen hỏi bằng giọng bình tĩnh. Simon buộc con sói ở yên rồi quay đi.

“Simon?”

“Anh đang tìm.”

Khi Philip cảm thấy hiểm họa đã qua, hắn bước tới đồng lửa trại đốt sẵn và Simon điều khiển cho con sói bỏ đi. Lăn theo mùi của những chiếc xe, anh tìm được lối đi đã mòn dấu chân người cho đến khi thấy một con đường trải nhựa và tấm biển chỉ dẫn.”Hẻm Núi Đá Đỏ.”

“Em biết chỗ đó ở đâu”, giọng Helen tràn đầy hy vọng.

Simon đưa con sói ra khỏi đường chính và phóng thích nó khỏi sự kiểm soát của mình.

Anh chớp mở mắt, nhìn thấy màu đen và trắng, rồi nhắm mắt lại.

“Simon, anh không sao chứ?”

Anh gật đầu. “Anh ổn.” Lắc đầu vài cái, tầm nhìn của anh đã rõ ràng.

Lizzy cảm ơn Tô tiên và đóng vòng tròn bằng một luồng hơi nhẹ thổi tắt những ngọn nến. Họ từ từ đáp xuống mặt đất.

“Hẻm Núi Đá Đỏ cách bao xa?” “Vài giờ nếu đường vắng.”

Simon giúp Helen đứng lên. “Lấy áo khoác. Chúng ta cần phải đi ngay bây giờ, trước khi hắn di chuyển. Chúng ta sẽ đem hắn từ đó đến chỗ Ian và quay lại đây khi chúng ta hoàn thành.”

“Bình an nhé”, Lizzy nói.

“Chúa phù hộ, lên đường bình an.” Cian lắc tay Simon.

Chỉ có vầng trăng khuyết chiếu rọi trên lối đi khi họ rẽ từ con đường chính để vào hẻm núi, nơi họ hy vọng sẽ tìm thấy Philip. Helen tắt đèn xe và động cơ. Simon ngồi sát bên cô, mắt nhắm lại.

“Hắn vẫn còn ở đây.”

Simon hẳn đã phải sử dụng một trong những loài vật ăn đêm để theo đuôi con mồi của họ. Helen rùng mình, cô biết rằng Philip không còn cơ hội nào.

“Anh sẽ bắt hắn. Khi nào xong anh sẽ gọi em.” “Hắn có thể mang theo vũ khí.”

Mắt Simon chiếu vào cô. “Một khẩu súng?”

Helen lấy hai tay ôm cổ. Nhớ lại việc con dao của Philip trên cổ mình khiến cô sợ hãi. “Em không nghĩ là súng. Đó hẳn là một con dao.”

Simon bắt lấy tay Helen và lướt ngón cái dọc theo hàm cô. “Anh sẽ giết hắn bằng con dao mà hắn đã dùng để tổn thương em.”

Không nghi ngờ gì, anh sẽ làm thế. “Chúng ta cần hắn còn sống.”

Simon xoa nhẹ đôi môi cô bằng ngón tay cái rồi cúi xuống ngậm lấy chúng. Nụ hôn của anh ngắn nhưng nồng nàn, chạm đến nơi sâu thẳm trong tâm hồn cô. “Hắn sẽ phải hối hận vì đã chạm vào em, tiểu thư.”

Cô nuốt khan và nói một cách khó nhọc, “Em biết”. “Hạ thấp cửa sổ xuống và chú ý lắng nghe. Nhưng cứ ở lại đây cho đến khi anh gọi.”

“Hãy cẩn thận.”

Simon nhướn mày và nháy mắt với cô trước khi mở cửa rồi trượt ra khỏi xe. Vòm sáng đã thôi không còn nhấp nháy khi anh bước ra khỏi cửa vài bước chân.

Tiếng kêu của một con sói khiến Helen rúm ró hết cả người trong chỗ ngồi. Tiếng kêu the thé từ các loài động vật hoang dã khác vang lên theo hướng ngược lại. Một tràng tiếng hú vọng lên trong sự im lặng của màn đêm, che giấu bất kì âm thanh nào mà Simon tạo ra khi di chuyển.

Helen mỉm cười mặc cho mức độ nghiêm trọng của tình hình và cố thả lỏng người chờ đợi.

Nhưng chưa tới hai phút, cô đã không chịu được.

Kiên nhẫn không phải tính cách của cô.

Helen thò đầu ra ngoài cửa sổ để tránh thứ ánh sáng đang lấp đầy bầu trời đen kịt. Cô cảm thấy mình nhỏ bé, như người phụ nữ ngốc nghếch chạy xuống tầng hầm khi biết nhân tình đang ở đó, cô cố gắng mở to mắt và đong tai lên. Vì một vài lí do, ngòi sau tay lái làm cô cảm thấy nguy hiểm hơn. Thành viên của gia tộc MacCoinnich đã dạy cô một điều, đó là tin vào linh cảm của chính mình. Cô có một khả năng thiên phú, thứ có thể mang lại an toàn cho cô.

Để Simon đơn độc đi tìm một kẻ điên không hề dễ dàng với cô. Cô biết cãi nhau về quan điểm với Simon sẽ không giúp cô tiến xa hơn. Ngoài các tính cách rất hiện đại, anh có vài đặc điểm hoàn toàn giống người Trung Cổ, đó là một trong những dấu ấn nơi anh mà cô thích nhất. Giống như cách anh nhấn giọng khi ở trong vai trò chiến binh hoặc người yêu. Cô yêu điều đó.

Helen dừng lại và đặt một tay lên ngực. Không, cô yêu anh.

Ngay khi mọi thứ quay trở lại bình thường, cô sẽ nói với anh.

Giá mà cuộc đời cứ như mơ.

Philip tiến về phía đông lửa trại nhỏ. Hắn rất lạnh, hơi hám, và không quan tâm gì đến những con sói lang thang trong đêm ngoài sa mạc.

Malcolm ở nơi quái quỷ nào thế?

Họ đã bàn bạc về hẻm núi này rất lâu trước khi biết viên đá có thể làm được những gì. Trước đây khi cuộc sống của họ trở nên tồi tệ, họ đã từng đến hẻm núi với cha mình. Hấn gạt đi những kí ức đau thương và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

Hấn đang làm cái quái gì vậy?

Cảnh sát muốn tra hỏi về sự mất tích của anh trai hắn. Và nếu Helen từng xuất hiện ở bất kì nơi chết tiệt nào sau khi đã biến mất, cảnh sát sẽ muốn làm nhiều việc hơn là chỉ nói chuyện với hắn.

Hấn luồn tay vào tóc và thở dài đầy thất vọng. Lạy Chúa, hắn đang làm cái gì thế này?

Một con sói khác hú lên gần hắn hơn một chút so với những con khác. Hấn nhồm người, nheo mắt lại một cách bất lực để tìm xem âm thanh phát ra từ đâu.

Một chuỗi tiếng hú vang lên từ phía sau, giống như trả lời cho tiếng kêu của con đầu tiên.

Có phải chúng đang vây quanh hắn? Philip đứng nhón chân lên, ước lượng khoảng cách đến chiếc xe, và thấy nhẹ nhõm. Chỉ vài thước. Hấn có thể đến đó một cách dễ dàng nếu đám sói muốn tấn công.

Hấn quay lại bên đồng lửa, vòng tay ôm quanh người để giữ ấm, và suy nghĩ về tình trạng của mình. Bình thường hắn là người điềm đạm, vững vàng trong lúc khủng hoảng.

Tuy nhiên, khi hắn bắt cóc Helen, một cơn khát máu chẳng biết từ nơi nào bỗng trào ra. Chết tiệt, hắn đã choáng, kể từ khi đó cho đến tận lúc này. Ngay cả bây giờ, đã sau vài ngày, cơ thể hắn vẫn còn căng cứng người và tim đập điên cuồng mỗi khi nhớ lại nỗi sợ trong đôi mắt cô.

“Mày là kẻ bệnh hoạn”, hắn tự nhủ. Nhưng môi hắn lại nhếch lên thành nụ cười bệnh hoạn. Có lẽ đây là nơi sự điên rồ bắt đầu, trong bóng đêm của sa mạc được bao quanh bởi sói săn và không khí mùa

thu lạnh lẽo.

Có lẽ... Hấn sững người, cơ thể hấn lúc này đây là một ví dụ tốt nhất về khúc gỗ, tóc gáy dựng lên tua tủa. Hấn từ từ đưa tay sang túi hông bên phải, nơi cất con dao mà hấn kê vào cổ Helen, ánh mắt chậm chậm tính toán. Bên phía vai phải, cạnh xe hấn, là một cảnh tượng khiến hấn phải hít sâu.

Chặn ngay lối thoát của Philip là một con sói hung dữ. Nó đứng nhìn chăm chú, lông xù lên, và tuôn ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Ồ, cần tao đi”, hấn thì thầm khi từ từ rút ra con dao. Cách đuổi chó hoang kinh điển là gì? Là tự lộ diện và gào to hét lớn, hay là giữ im lặng và chờ đợi con chó xem hấn không phải là mối đe dọa và tự bỏ đi?

Con sói nhìn chăm chăm vào mắt hấn, há miệng để lộ hàm răng. Tiếng gầm gừ rồi sau đó là tiếng rít lên khiến Philip thấy sợ hơn.

“Đi đi!”

Con sói tiếp tục rít lên những âm thanh xuyên thấu qua màn đêm, càng lúc càng dữ dội hơn.

Philip vô thức bước lùi.

Một tiếng động đằng sau khiến hấn dừng lại. Một con sói khác xuất hiện bên phải hấn.

Di chuyển sang bên trái có vẻ tốt hơn so với các hướng khác. Nỗi sợ hãi dâng lên và siết chặt cổ hấn như lưỡi hái tử thần. Hấn không thể nào tới được chiếc xe mà không bị thương. “Xéo đi!”

Những con sói từ từ tiến lại gần hơn.

Hấn quơ con dao ra phía trước cứ như nó là một thanh gươm. Một thứ đồ vô dụng trong tình huống hiện tại. Mấy con sói sẽ không để hấn có cơ hội sử dụng nó.

Hấn xoay về bên trái, con sói ngẩng đầu lên và hú. Mỗi bước rời xa con sói là Philip lại tiến gần hơn đến đồng lửa. Không còn nghi ngờ gì

nữa, hắn sẽ sớm bị phỏng nếu tới gần thêm.

“Cảm giác như thế nào khi trở thành con mồi mà không phải thợ săn?”

Câu hỏi vọng đến từ phía sau, gần bên tai bằng một giọng rất thấp và chết người, Philip cảm thấy bàng quang thất lại và một dòng chất lỏng ấm nóng chảy dọc theo đùi, làm ướt đôi bốt của hắn. Hắn quay tròn một vòng, định đâm vào bụng người đàn ông phát ra câu đó. Với tốc độ ánh sáng, người đàn ông lách sang một bên, tước con dao ra khỏi tay Philip và gí vào cổ họng hắn.

Bóng đêm vẫn bao trùm. Trong sự im lặng kì lạ này, trong chốc lát chỉ còn hơi thở của Philip thoát ra khỏi đôi môi của hắn, chiếc quần staccato tạo ra một số tiếng động.

Hắn nhận ra người đàn ông đặt con dao ngay cổ hắn. Anh ta là một người bạn của Helen, người mà Philip đã lưu ý từ lúc theo dõi nhà bà Dawson.

“Mày muốn gì?”

Con dao kề sát hơn vào các tĩnh mạch đập ở cổ. Philip chết cứng.

Con thình nộ thù địch toát ra ngôn ngôn từ người bạn của Helen. Hắn hầu như cảm thấy đôi mắt người đàn ông nhìn xuyên qua hắn như thể đang khoan lỗ đằng sau sọ mình.

“Mày. Chết. Chắc. Rồi.”

Tiếng gầm gừ của con sói khiến người đàn ông chú ý. “Simon?”

Philip nghe thấy giọng của Helen nhưng không dám quay đầu vì nguy cơ lưỡi dao sẽ cắt vào da thịt.

“Tôi đã nói em phải đợi trong xe cơ mà.” Lũ sói lại bắt đầu gầm gừ.

“Bảo bọn chúng im đi”, giọng Helen vang lên từ trong bóng tối.

Simon liếc về phía sau Philip, và con dao trượt khỏi cổ hắn ta. Đó có

thể là cơ hội duy nhất Philip chạy trốn được. Trong một khoảnh khắc, hắn nghiêng đầu và thoát khỏi Simon.

Hắn chỉ chạy được gần hai mét trước khi bị một lực nặng như tàu chở hàng tông ngã xuống đất trong tiếng hét xung trận của chiến binh.

Thế giới quay cuồng. Một nắm đấm nện xuống mặt hắn. Mọi thứ tối sầm. Những con sói hú vang trong đêm, và nắm đấm khác rơi trên bụng hắn nơi gần tim.

Simon đẩy Philip ra. “Đứng dậy.”

Philip bị đẩy khỏi đấu trường. Nhìn vào mắt Simon, Hắn biết anh ta sẽ giết hắn nếu có cơ hội.

“Simon? Thôi nào. Chúng ta cần hắn còn sống.” Helen đứng cách họ vài bước, giọng cô mềm mại. Đôi mắt cô liếc nhanh Philip rồi sau đó quay trở lại với Simon.

Philip không cần biết lí do.

Simon cúi xuống nắm lấy áo sơ mi của Philip, lôi hắn dậy, lắc cho đến khi răng hắn va lập cập. Nét dữ dội trên mặt Simon từ từ chuyển thành một nụ cười. “Bọn tao sẽ không cần mày lâu lắm đâu, Philip.”

Helen đi ra đằng sau Simon và đặt một tay lên lưng anh. “Chúng ta nên đi thôi.”

“Được. Hãy đưa tên khốn này tới nơi mà hắn phải hiểu rõ những gì xảy sẽ ra với loại đàn ông bắt nạt phụ nữ tay không tác sát.” Simon đặt tay lên cổ Philip và bóp chặt. Chỉ cho đến khi Philip thoi thóp thở anh mới nói lỏng.

Khi Simon vẫy cánh tay còn lại, lửa từ lòng đất lan nhanh ra thành vòng tròn bao quanh họ, và Helen bắt đầu niệm thần chú.

Họ đến pháo đài lúc trời gần sáng. Sảnh chính rải rác những người đàn ông, hầu hết họ đang ngủ trong lúc các lính gác khác canh giữ.

Simon thay quần áo và đeo guơm. Cảm nhận sức nặng của vũ khí ngay trên hông mình. Philip bị bịt miệng và trói chặt, chờ Ian tập hợp cánh đàn ông cùng đồng hành với họ rời pháo đài.

Fin gặp họ ngay dưới chân cầu thang. “Thật tốt khi nhìn thấy con, chàng trai.”

“Cô ấy ớn”, Simon nói trước khi Fin kịp thốt ra câu hỏi của mình. “Tất cả bọn họ đều ớn.”

Họ ôm chầm lấy nhau.

Fin gật đầu. “Cha có nghe tin Helen đã bị tra tấn trước khi con bé quay lại đây.”

“Cô ấy là người duy nhất chịu đựng đau khổ do hấn ta gây ra.” Và Simon thề rằng sẽ không còn bất kì ai khác được phép làm thế.

“Nhưng hấn sẽ sống.”

“Đó là điều cần thiết.” Simon nghiêng đầu sang một bên. “Chỉ trong lúc này.”

Fin nắm vai của Simon. “Chúng ta sẽ kết thúc cuộc chiến này và đón gia đình mình về nhà.”

... và Helen sẽ quay về thời đại của cô ấy. Simon không muốn nghĩ về điều đó ngay lúc này.

“Fin!”, giọng Ian vọng xuống từ phía đầu cầu thang. Cả hai nhìn lên và thấy Ian ngoắc họ lên lầu.

Họ giữ im lặng cho tới khi đến căn phòng nhỏ kín đáo mà cánh phụ nữ thường dùng. Duncan và Todd đang ở trong với các quý cô. Helen đã tìm thấy một chiếc váy, tóc cô giờ gọn gàng với kiểu bím truyền thống.

“Chúng ta gặp rắc rối”, Ian thông báo lúc đóng cửa. “Như mọi khi”, Helen lăm bắm khi cô đến bên Simon.

Anh tự động ôm lấy cô.

Duncan bước về phía trước. “Dường như gã đàn ông bị bắt từ trại của Malcolm đã gặp phải một tai nạn đáng tiếc.”

“Tai nạn gì cơ?”

“Có vẻ như hắn ngã vào lưỡi gươm của một lính canh trong lúc cố gắng trốn thoát.”

Simon gục xuống thở dài.

“Điều đó có nghĩa gì?”, Helen hỏi.

“Gã đã chết, cô bé.”

“Không, điều đó không đúng, Simon. Em tin chắc như vậy. Chúng ta phải làm gì để tìm anh trai của Philip?”

“Chúng ta không còn cách nào cả. Tên tù nhân là người dẫn đường cho chúng ta”, Fin giải thích.

“Simon đã từng tìm thấy hắn trước...”

“Anh tìm ra những kẻ tay sai đã từng làm việc cho hắn, nhưng không phải là Malcolm.”

“Tên tù nhân không khai bất cứ điều gì có thể tìm kiếm hắn sao?”

Duncan cười. “Lòng trung thành của một người đàn ông khiến anh ta không tiết lộ những bí mật của chủ mình.”

Helen nheo mắt. “Vậy, trong suốt thời gian giam giữ, mọi người không tra khảo gã sao?”

Simon mỉm cười với Helen. “Khát máu sao, cô gái?” “Thì cứ cho đó là một lợi thế khi sống trong thời đại này.” “Gã sẽ không nói gì đâu, cháu yêu. Kín miệng như thể đã bị chúng ta cắt mất lưỡi”, Ian giải thích.

“Làm gì bây giờ?”, Tara hỏi.

“Chúng ta cần truy tìm gã. Tìm kiếm một người đàn ông có thể khó khăn như thế nào chứ?” Helen quay sang Ian.

“Việc này không hề dễ dàng. Cao nguyên rất rộng lớn, Helen. Những gì cháu nói không dễ dàng thực hiện như thế đâu.”

Simon nhận thấy sự thất vọng trên mặt Helen. Cô đưa tay ôm lấy cánh tay còn lại, các ngón bám chặt vào lòng bàn tay mình.

“Cháu đã từng tìm thấy Simon trên một lục địa khác và trong một thời đại khác. Cháu tin chắc mình cũng có thể tìm thấy Malcolm trong cùng khu vực lân cận.”

“Em có thể làm điều đó, phải không cô bé?”

“Hẳn rồi. Tại sao lại không nhỉ?” Helen nhún vai và đảo mắt một vòng quanh phòng trước những cặp mắt ngạc nhiên. “Nhìn gì chứ? Tất cả chúng ta đều có quyền năng thiên phú. Chỉ là của cháu không thường hữu dụng... ừ thì, cho tới tận lúc này.”

Ian để lộ nụ cười hiếm hoi khi ông liếc nhìn sang con trai lớn nhất của mình.

Duncan nhún vai và quay sang Fin.

“Chúng tôi phải giúp như thế nào?”, Fin hỏi trong lúc cọ sát hai lòng bàn tay với nhau.

Cô ngần ngừ. “Cháu cần được miêu tả nhân dạng của gã. Không bị tác động gì cả. Cháu có thể nói chuyện với Philip...”

“Không!”, Simon hét lên.

“Đó không phải là sự lựa chọn hàng đầu của em nhưng hẳn ta biết Malcolm.”

“Còn gì khác mà em có thể sử dụng?”

Helen đặt hai lòng bàn tay vào nhau và úp lên mặt, vỗ nhẹ vào mũi trong lúc suy nghĩ. “Chúng ta tin là Malcolm đã có một trong những

viên đá, đúng không?”

“Phải.”

“Những viên nhỏ hơn được làm từ những viên lớn. Còn những viên khác đâu?”

“Được cất giấu ở pháo đài”, Ian bảo cô. “Đưa chúng cho cháu. Cháu có ý này.”

Ian gật đầu với Duncan. Fin và Duncan nhanh chóng rời khỏi phòng, đi lấy những viên đá.

Simon cúi sát vào tai Helen. “Em nghĩ chúng ta thực sự có thể làm được điều này không?”

Cô mỉm cười ngần ngại. “Này, em là một người du hành xuyên thời gian. Em đang có thông báo ‘tìm người’ đây.”

Anh cười, đưa tay chạm lên gò má mềm mại của cô. “Thật tốt khi lại được nhìn thấy nụ cười của em lần nữa.”

Helen nghiêng mặt áp sát vào tay anh. “Chúng ta sẽ vượt qua điều này.”

CHƯƠNG 29

Helen đặt những viên đá thành một hàng và tập trung. Những ngón tay cô ngứa ran, không biết là do lo lắng trong những ngày vừa qua, hay do sức mạnh quyền năng mà cô có.

Cô vuốt ve cái vòng trên cổ và hít một hơi thật sâu. Làn da cô râm ran cho đến khi lướt tay trên những viên đá, cảm nhận một viên rung lên. Cô nhắc nó lên và đặt sang bên cạnh.

“Có phải nó không?”

“Không, nó là viên đá trên vòng cổ của em.” Cảm giác thật rõ ràng khi cô lướt sang viên tiếp theo. Cô hình dung Amber và nhanh chóng chuyển viên đá về phía bên phải. “Của Amber đây”.

Cô nghĩ đến Cian. Nhưng khi cô nhắc viên đá đó lên cô lại không để nó vào đồng bỏ đi. “Đây là của Cian.”

Nhưng chúng ta không biết liệu sự thù hận của chú ấy có đưa Malcolm đến đây không.”

Nhìn chằm chằm vào những viên đá còn lại, ánh mắt của cô mờ đi. Helen xòe tay ra và nhắm hờ mắt.

Malcolm, nào nhóc, mày là viên nào?

Cô ngửi thấy hơi lửa và mưa. Lúc đầu, cả hai bàn tay râm ran, khiến cô tự hỏi liệu mình có muốn thu hẹp phạm vi tìm kiếm. Nhưng ngay sau đó, cảm giác râm ran biến mất, nhường chỗ cho hơi nóng lan dần. Một luồng hơi lạnh chạm vào lòng bàn tay khi cô đưa tay sang những viên đá bên phải. Vẫn nhắm mắt, cô cảm nhận được hơi nóng toát ra từ một viên. Khi tay cô chạm vào nó, làn hơi nóng bỏng da như muốn cháy lên tận đỉnh đầu. “Viên này.”

Mọi người trong phòng thở ra. “Giờ sao?”, Lora hỏi.

Helen nhặt viên đá lên và mỉm cười. “Chúng ta sẽ đi tìm tên khốn kiếp đó và bắt hắn dừng lại.”

“Chúng ta? Không có chúng ta.” Simon chỉnh lại từ sau lưng cô.

“Gì cơ?”

“Chuyện đó quá nguy hiểm đối phụ nữ...”

“Thôi đi, Simon. Em không mong cái chết hay điều gì đến với mình. Trừ phi anh có thể dùng thứ này làm kim chỉ nam tìm anh trai Philip, anh chẳng có lựa chọn nào ngoài việc đưa em đi cùng.”

Simon chống đôi tay to bè lên hông, sẵn sàng chiến đấu với cô.

“Con bé nói đúng đấy.”

Fin bước tới. “Và nếu hỏi con bé có điếm gì giống mẹ con không thì ta bảo rằng tranh cãi với con bé chỉ tốn thời gian thôi.”

Helen mỉm cười.

“Con không thích thế.” Simon lờm cha dượng của mình. “Chiến trường không có chỗ cho phụ nữ.”

“Đồng ý”, Ian lên tiếng.

Helen định mở miệng phản đối.

“Đừng bận tâm”, Tara bảo cô. “Họ sẽ cấu kình thảo luận chuyện này vài phút, cầu nhàu về sự yếu ớt giới tính của chúng ta và sau đó sẽ xếp càng lại thôi.”

Duncan trừng mắt nhìn vợ. “Gì? Em nói lấp à?”

Lora cười khúc khích.

Ian lắc đầu. “Cô bé nói đúng đấy. Không thể cố làm được điều này mà không có sự giúp đỡ của Helen. Chúng ta sẽ bảo vệ cô bé, Simon. Cô bé sẽ không bị làm hại chừng nào ta còn sống.”

Todd, người giữ im lặng suốt buổi thảo luận bước ra khỏi cửa. “Tôi sẽ đưa Philip đến và gặp mọi người ở sân trong. Tôi không biết gì về cô nhưng tôi nhớ vợ con mình. Làm xong chuyện này đi thôi.”

“Tốt lắm”, Fin bước đến bên Todd. “Đề anh giúp.” Helen nhìn xuống chiếc váy của mình. “Em phải thay cái này ra.”

“Khi thật”, Simon lăm bằm khi dẫn cô rời phòng để thay trang phục.

Mưa ngấm dần lên người họ khi những chú ngựa băng qua mấy ngọn đồi xanh ngắt. Ian phải dùng quyền năng của mình nhiều lần để đẩy cơn mưa nặng hạt ra xa. Helen vẫn ướt sũng.

Simon ngồi sau cô trên lưng con Kong, hai người họ đi trước dẫn đường. Helen lướt tay trên những viên đá cô nhét vào túi quần. Da cô ngứa ran và rợn rợn, viên đá là một cái la bàn. Cô đưa tay chỉ về phía tây, những người còn lại đi theo.

Bữa tiệc nhỏ khi họ rời pháo đài là lúc rạng sáng. Giờ thì đã quá trưa. Họ không bắt gặp bất kì người nào kể từ lúc rời đi, và nét mặt của cánh đàn ông cho thấy họ đang lo lắng.

Helen liếc nhìn Fin. Ông dẫn theo con ngựa chở Philip. Bị vắt ngang qua lưng gàn mông ngựa, chắc chắn Philip chẳng thoải mái gì. Nhiều lần trong chuyến hành trình, Helen nhận thấy Philip đang cố gắng quan sát nơi họ đi qua. Nhắc cao đầu hẳn là quá khó khăn nên giờ hẳn cứ để đầu gục xuống. Cô muốn tỏ ra chút ít thương cảm, nhưng rồi nhớ lại nỗi kinh hoàng mà hẳn buộc cô phải trải qua.

Nửa dặm đường kế tiếp, viên đá lạnh hơn và sóng lưng cô lạnh buốt. “Dừng lại.”

Simon giật dây cương ghìm ngựa. “Chuyện gì vậy?” Có gì đó không ổn. Họ đã đi đúng hướng nhưng không khí thay đổi và từng thớ thịt trên người cô bảo cô phải dừng lại.

“Shhh”, Fin thì thầm.

Tất cả mọi người im phăng phắc. Cả Philip cũng nhận thấy phải giữ yên tĩnh hoàn toàn. Ian vẫy tay về phía đông. Todd và Fin thúc ngựa tiến lên từ từ.

Simon cho Kong đi đến hàng cây gần nhất và giữ lấy dây cương ngựa của Philip thay Fin khi ông đi tới ngang anh.

Ian và Duncan vòng qua phía đối diện Fin và Todd. Chú chim ưng của Ian bay vút lên trời. Bọn họ di chuyển lặng lẽ đáng kinh ngạc. Họ biết điều gì sẽ đến. Tựa như chờ đợi một trận động đất nhưng không biết khi nào thì nó sẽ xảy ra.

Và rồi mặt đất rung chuyển bởi tiếng vó ngựa. Hơn hai chục tên kỵ sĩ chia nhau ra để tấn công mỗi bên.

Cô đã dẫn họ đến chỗ chết, Helen chắc chắn thế.

Những người đàn ông cao lớn dữ dội vung gươm và khiên che chắn cơ thể hét lớn ngay khi họ bị phát hiện.

Cánh tay Simon ôm chặt lấy cô hơn.

Philip ngọ nguậy trên lưng ngựa, đôi mắt hấn mở to như cái đĩa lót tách trà.

Helen rướn người tới, đôi mắt nhìn vụ việc chắc hẳn sẽ là một vụ thảm sát. Bọn họ chênh lệch quá lớn.

Sau lưng cô, Simon lăm bắm gì đó. Bỗng nhiên mấy con ngựa chở kẻ địch tấn công Fin và Todd đột ngột dừng lại, hất bọn kỵ sĩ rơi xuống đất.

Simon đưa mắt nhìn Ian và Duncan đã đánh ngã được nửa tá kỵ sĩ. Bọn chúng lồm cồm bò bằng chân. Sét chia đôi bầu trời.

Duncan vung gươm cắt đầu kẻ địch. Máu phun thành dòng bắn vào đầu ông.

Helen nhắm nghiền mắt tránh né sự tàn bạo của chiến trận nhưng không thể chìm lâu trong bóng tối được. Dù có rùng mình thì cô vẫn phải tiếp tục theo dõi. Con chim ưng rít lên và lao xuống đầu một kẻ

địch.

Simon vẫn ẩn mình sau hàng cây, giữ cô tránh xa nguy hiểm. Anh giúp đỡ bằng cách anh có thể làm. Helen để ý thấy cơ thể anh chùng lại và đôi mắt anh tập trung vào lũ ngựa mà kẻ địch đang cười.

Từng người một rơi khỏi yên ngựa, bởi Simon hay bởi người nhà MacCoinnich, Helen không biết. Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Người đổ máu nằm khắp nơi, cơ thể lạnh dần trên nền đất ướt, đón cái chết chậm chạp và đau đớn.

Cơn buồn nôn dâng lên trong cổ họng cô và có nguy cơ phun ra. Đây là cuộc sống và cái chết thời Trung Cổ mà Simon đã nói đến. Làm thế nào anh có thể sống với những kí ức sống động đến vậy trong tâm trí mình? Làm thế nào cô sống được ở đây?

Fin hét lên cảnh báo. “Chờ đó.”

Simon giữ cô chặt hơn. “Yên nhé, Kong”, anh thì thầm với con ngựa.

Mặt đất dưới chân họ rung chuyển như trận động đất mà Helen dự đoán.

Những con ngựa không còn người cưỡi chạy thực mạng khỏi trận chiến. Một số con khác cũng chạy theo, vài kỵ sĩ thành công leo lên lưng ngựa nhưng lại không thể điều khiển chúng.

Các thi thể rải rác dưới mặt đất, chỉ còn lại một vài chiến binh còn chiến đấu. Gươm gập gươm, rồi đâm vào da thịt cho đến lúc chỉ còn hai người đứng vững. Họ rút lui nhanh chóng.

Chỉ khi họ phóng ngựa trên con sườn dốc về phía tây, Helen mới thở phào nhẹ nhõm.

Toàn thân cô run lên khi nhìn những người đàn ông đã trở thành một phần của gia đình mình quay lại bên cô.

Duncan cưỡi ngựa vượt ào qua họ, Kong nhảy tránh sang bên, Helen tóm chặt lấy eo Simon.

Duncan ra phía sau hàng cây và mười lăm giây sau trở về cùng với Philip đang đu đưa trên móng ngựa. Trong suốt cuộc chiến, Helen đã không để ý Philip trượt dần khỏi ngựa để lên đi khi đôi tay còn bị trói.

Duncan quẳng hẳn xuống đất sau khi dừng lại. Hắn đập mạnh đầu, ngẩng phắt lên và trừng mắt nhìn bọn họ.

“Chúng ta cần phải đuổi theo những kẻ bỏ chạy”, Ian lên tiếng.

“Như thế chẳng phải nguy hiểm quá sao?”, Helen hỏi. “Phải. Chúng sẽ dẫn ta tới kẻ mà chúng ta đang tìm kiếm. Mạo hiểm cũng phải làm thôi.”

Philip không còn tỉnh táo nổi. Dạ dày cứ như bị tống ngược lên rồi đập vào vai, và mắt phải thì sưng húp không mở được. Thế này thì cái chết sẽ là người bạn đồng hành tốt hơn hẳn. Sau khi chứng kiến cảnh tượng những người đàn ông chém giết nhau bằng guom, hắn nghĩ không chuyện gì có thể tồi tệ hơn thế. Và rồi, trong một khoảnh khắc sau khi trượt xuống lưng ngựa, hắn tưởng mình đã tìm được tự do. Không phải hắn biết sẽ đi đâu hay làm thế nào để sống sót, mà như thế sẽ tốt hơn hẳn việc nằm chết dưới gót giày của đám man rợ kia.

Helen đom đàng và thỏa mãn ngồi sát bên người yêu. Philip muốn xé tan cô ả thành từng mảnh nhỏ. Cô ả là nguồn gốc cho mọi đón đau hắn đang phải hứng chịu, là nguyên do hắn rơi vào thế giới kì lạ này. Hắn đã nghe lỏm được chút thông tin từ người áp giải mình. Hắn biết bọn họ đang tìm kiếm ai đó và họ nghĩ hắn có thể sẽ hữu ích để tìm ra kẻ đó. Chẳng có gì quá đáng khi cho rằng đội quân nhỏ đang chiến đấu khắp trên ngọn đồi ẩm ướt kia là một phần của đội quân lớn hơn. Hắn hy vọng đội quân còn lại ấy sẽ giỏi hơn.

Philip nghĩ rằng những người đàn ông đó có những thứ vũ khí khác theo ý muốn của họ. Một kho vũ khí diệu kì. Hắn để ý thấy người đàn ông to lớn đã nhấc bổng hắn lên tựa như lông hồng, lửa bắn ra từ tay ông ta. Hắn làm thế quái nào có thể chống lại điều đó chứ? Động đất và sét đánh diễn ra cùng lúc như thể trong phim vậy. Hắn đã văng bậy liên tục chỉ với một từ “F”.

“Chúng ta gần tới rồi”, Helen tuyên bố. “Qua khỏi ngọn đồi đó.”

Một người trong số họ rời đội ngũ. Philip cố gắng ngẩng đầu nhìn người đó phóng nước đại trước khi không thể gắng gượng được nữa. Hắn vừa bị choáng vừa buồn ngủ khi con ngựa chở hắn dừng lại đột ngột.

Hai trong số những người còn lại, người đứng đầu và con trai ông ta lao tới trước trong khi hai gã khác thì mắt hút theo hướng ngược lại.

Khói bốc lên ở khoảng cách gần, cho thấy có một cái trại. Simon giúp Helen xuống ngựa và cô đứng cạnh nó.

Không thêm khách sáo, Simon đẩy Philip rơi phịch xuống đất, khiến hắn khó chịu vì cả hông và đùi đau nhức do cú rơi gây ra.

Trên đầu họ, con chim săn mồi mà Ian mang theo giờ lao vút lên, di chuyển như một thứ vũ khí. Simon đứng nhìn chăm chăm theo hướng con chim bay về phía khu trại có khói bốc lên.

Ánh mắt Helen ngó từ Simon qua Philip và ngược lại. Cô liếc nhìn bầu trời nhưng vẫn giữ yên lặng.

Không nói một lời, Simon bỏ lại con ngựa, tóm lấy tay Philip và đẩy hắn về phía trước. “Đi”, anh hét lên, buộc Philip phải bước tới trước.

Helen theo sau Simon, mắt cô vẫn dõi nhìn tìm kiếm trên bầu trời.

“Phải hắn không?”, cô hỏi.

“Phải”, Ian giải thích cho sự chọn lựa của ông.

Họ tiến thêm vài mét nữa, lồi xềnh xệch Philip đang ngật ngã như kẻ buồn ngủ.

“Bọn ta tới để thương lượng. Chấm dứt đổ máu”, giọng Ian vang vọng xuyên qua vùng Cao nguyên ẩm ướt.

Một cái lều lớn nằm giữa khoảnh đất quang đãng nhỏ. Những đống lửa rải rác khắp mặt đất. Những người đàn ông được trang bị vũ khí cầm

trên tay những thanh gươm khổng lồ và cúi thấp người như sẵn sàng lao vào chiến đấu. Philip sẽ không có cơ hội khi đang bị trói chặt như thế này. Mà dù nút dây có lỏng lẻo thì hắn cũng sẽ không sống lâu được nếu mấy người này nghĩ hắn không còn hữu ích.

“Ta đã quen với đồ máu.” Một giọng nói vang lên từ trong lều. Những người đứng xung quanh nó đã sẵn sàng cho một cuộc chiến.

“Người chiến đấu vì cái gì? Đất đai, vàng... hay người là lính đánh thuê?”

Người đàn ông vô hình bật cười, giọng gằn khàn vì tuổi tác. “Không còn như vậy nữa.”

“Vậy thì là gì?”, Ian hỏi lại. Philip đứng nhìn.

Simon thúc hắn tới trước và che chở Helen bằng cơ thể mình. Sương mù biến thành những giọt mưa, làm tăng thêm sự khốn cực.

“Ta muốn thứ mà người phụ nữ của các người có thể đáp ứng.”

Fin cười, nhưng Philip để ý thấy ông siết chặt thanh gươm của mình.

Helen được giấu kín đằng sau Simon. Trang phục của cô không làm người trong trại nhận ra cô là phụ nữ. Chỉ ít là ở một khoảng cách nhất định.

“Phụ nữ của chúng ta? Có đầy ở Cao nguyên đấy.” “Không phải là loại phụ nữ người nói. Chúng ta đều biết ta nói về chuyện gì.”

Tâm trí Philip đang giằng co. Giọng nói đó nghe rất quen thuộc. Có lẽ là do nó không có âm hưởng của người Scot, hoặc có thể là cách nói vòng vo trong giao tiếp.

“Phụ nữ của chúng ta không có ích gì với người cả.” “Còn phải chờ xem.”

“Nhưng họ sẽ không là một phần trong cuộc đàm phán của chúng ta.” Ian liếc qua nhìn Simon đang tóm chặt tay Philip và thúc hắn bước tới trước hai bước. “Đồ máu chấm dứt ngày hôm nay, Malcolm. Họ gọi

ngươi là Malcolm?”

Philip loạng choạng. Simon giữ chặt hắn và đẩy hắn đi chuyển.

“Làm sao ngươi biết tên ta?”

“Không phải người nào của ngươi cũng chết nhanh chóng cả”, Ian đáp.

“Đồ máu sẽ chấm dứt khi ta có thứ mình muốn. Ở đây, bọn ta đông hơn. Nhưng ta là người độ lượng nên sẽ cho các ngươi vài phút khởi đầu thuận lợi.”

Ian phá ra cười và sấm trên bầu trời kêu ùng ùng.

“Ngươi mới là người cần thêm người đây.”

Giọng nói trong lều cũng cười và rồi chủ nhân của giọng nói xuất hiện. Gã cầm một cái nỏ chia xuống đất. Mái tóc xám dài chạm vai. Làn da phong sương bao bọc những cơ bắp căng cứng trên cánh tay và ngực. Philip sờn gai ốc và tim đập thình thịch. Không thể nào.

“Nỏ của ta sẽ loại ngươi trước.”

Một tiếng cách lớn phá vỡ sự im lặng. Mọi con mắt quay sang Todd.

Trong tay anh là khẩu súng của thế kỷ XXI. Malcolm chết lặng.

“Ngươi hiểu rõ độ nguy hiểm của nó, phải không?” Malcolm gật đầu, mặt gã hướng thẳng về phía Philip. “Đặt nỏ xuống”, Todd ra lệnh, “Viên đạn của ta sẽ bắn trúng ngươi nhanh hơn bất kì mũi tên nào”.

“Đồ khôn kiếp”, Philip làm bậm.

“Chúng ta có một người có thể thuyết phục ngươi tìm môn thể thao mới.” Khi Ian gật đầu, Simon đẩy Philip xuống đoạn đê ngăn.

Philip bị vấp và loạng choạng vài bước chân mới đứng lại được. Và khi ấy, hắn chỉ còn cách cái lều vài mét. Cách vài mét với anh trai mình. “Mal?”

Mặt Malcolm nhăn nhúm kinh hoàng. Sự nhận thức ập tới và cơn tức giận của gã tăng đến đỉnh điểm. “Làm thế quái nào?”

Philip cũng nói y như vậy. Malcolm trông như một lão già sáu mươi tuổi. Trong khi chỉ vài ngày trước cũng trong chính hình hài đó, Malcolm là một gã đàn ông ba mươi tuổi.

“Chúa ơi, anh già rồi”, Philip buột miệng không lựa lời. Mal xông tới túm lấy cổ áo Philip. Gã xoay hẳn sang trái, rồi sang phải. Philip không thể đứng vững với đôi tay bị trói quặt ra sau. “Mày thì không.” “Làm sao?”

“Viên đá chết tiệt hút tao khỏi nhà tù, đến cái địa ngục này. Ba mươi năm ở vùng đất bị Chúa từ bỏ này.”

“Tại sao anh không quay về?”

“Mày cho là tao không nghĩ đến điều đó sao, đồ đầu đất? Viên đá biến mất. Tao cần một trong số những người phụ nữ của họ để đưa tao quay về.”

Philip nuốt khan và liếc nhìn Simon đứng đằng sau hẳn. “Họ có đưa theo một người đi cùng.”

Lần đầu tiên trong nhiều năm, Philip mở tâm trí mình cho anh trai hẳn và cho phép dòng suy nghĩ của người khác thâm nhập vào tâm trí mình.

Malcolm nhìn lên theo Philip về hướng Helen.

Máu trong người Helen như đông cứng lại. Mọi cặp mắt đổ dồn vào cô ngay cả khi Simon đã đẩy cô ra sau lưng anh.

Fin nhích đến gần hơn, Duncan cũng làm tương tự. “Ta không muốn làm hại ả. Chỉ cần ả để ta về nhà thôi.

Một khi ta ra đi, đồ máu sẽ chấm dứt.”

“Nếu người không có ý làm hại, hãy bảo người của người rút lui”, Ian nói.

Malcolm đưa tay lên ra hiệu, thái độ đăm bình lính dụ xuống nhưng họ vẫn không hạ tay.

Ian sốt ruột. “Không đủ.”

“Đây là trại của ta. Luật của ta.”

“Cuộc sống trên đất của bọn ta không dạy người điều gì sao? Người đang ở trên đất của ta, đã sát hại người của ta. Người sẽ làm như ta nói”, giọng Ian khiến Helen tự động ưỡn thẳng lưng.

Malcolm liếc nhìn Todd thật nhanh rồi lôi Philip ra chắn giữa gã và họng súng. Philip cố giằng người ra khỏi con đường nguy hiểm nhưng Malcolm đã siết chặt tay hắn và giữ hắn đứng yên tại chỗ. Philip mặt cắt không còn giọt máu.

Môi Malcolm khê động tỏ vẻ chán ghét. Gã nhắm mắt lại.

Tiếng ồn từ phía sau lưng khiến Helen xoay người lại. Một tá đàn ông chẳng biết từ đâu xuất hiện dưới bóng phủ của những hàng cây, một số ngồi trên lưng ngựa, số khác thì đứng trên mặt đất.

Duncan và Ian điều khiển ngựa quay đi để lưng họ đầu vào nhau. Fin và Todd cũng làm như vậy.

Bị phục kích.

Simon kéo Helen vào sát người mình.

Cô đưa mắt nhìn sang Philip và anh trai hắn, một người của Malcolm đang tháo dây trói cho hắn.

“Trại của ta. Luật của ta. Trao người phụ nữ đó cho ta và các người có thể đi.”

Tay Helen nắm lấy cái vòng trên cổ. Cô có thể trốn thoát nhưng những người khác thì không.

Phải có cách nào khác. “Helen?”, Philip gọi cô. “Người không thể có cô ấy.”

“Bọn chúng đông hơn”, Helen thì thầm với Simon. “Ngay cả khi chúng ta giết được chúng, thì chúng ta có thể sẽ bị thương hoặc tệ hơn.”

Cái siết tay của Simon mạnh bạo hơn. “Không.”

Phải có một lối ra, một lối để thoát thân khỏi vòng vây của kẻ địch. Cô nhớ lại các cuộc đối thoại với Lizzy về di chuyển thời gian. Các nút dây thần kinh trên bàn tay Helen bắt đầu nhảy nhót. “Không bao giờ được cố gắng trở về thời điểm mà cháu đã từng ở đó. Tổ tiên Elise đã xuất hiện để cảnh báo chúng ta đề phòng chuyện đó.”

Là thế!

Helen quay sang Simon. “Anh có nghĩ rằng quyền năng điều khiển tâm trí của Malcolm lên những gã đàn ông này sẽ tan biến khi hắn ra đi không?”

“Sẽ là thế, nhưng...”

Cô đặt một ngón tay lên môi mình. “Vậy thì hãy tin em.” “Đi đi, Helen.”

“Cô gái không đi đâu cả”, Ian hét lên.

“Ông Ian”, Helen gọi lớn. “Hãy nhớ những lời thông thái của Elise.” Helen hy vọng rằng bằng cách nói ra tên của Tổ tiên, những người khác sẽ hiểu và làm theo. “... người phụ nữ thông thái, đã từng đến thăm ông cách đây vài lần?”

“Bà ấy không thể giúp chúng ta lúc này, cô gái à.” Helen liếc nhìn Malcolm đang bòn chôn.

“Cháu nghĩ bà ấy sẽ chấp thuận sự hy sinh của cháu vì mạng sống của mọi người.”

Malcolm mỉm cười.

Fin dợm bước tới chỗ họ. Một mũi tên bắn ra ngay phía trước ngựa của ông, ngăn ông lại.

Helen đưa tay lên. “Không sao đâu ạ.” Cô nắm lấy tay Simon. “Anh ấy sẽ đi với tôi.” “Không”, Malcolm hét lên.

Helen hít một hơi sâu lấp đầy hai buồng phổi rồi từ từ thở ra. “Tôi không có lí do nào để tin rằng ông sẽ đối xử tốt với tôi khi chuyến đi kết thúc. Simon sẽ đi cùng hoặc cả hai anh em ông có thể xuống địa ngục.”

“Chúng ta chỉ cần giết ả và lấy cái vòng trên cổ ả thôi”, Philip lên tiếng.

Chết tiệt thật, cô chẳng hề nghĩ đến việc đó. “Quan sát tốt đấy, sếp, nhưng theo cách đó thì nó không hoạt động đâu.” Cô sờ cái vòng trên cổ mình. “Nó thuộc về tôi. Tôi là người duy nhất có thể làm nó hoạt động.”

“Ả nói thật không?”, Malcolm hỏi Philip. “Em biết thế quái nào được chứ?” “Simon sẽ đi cùng tôi.”

“Em có biết mình đang làm gì không?”, Simon thăm thì hỏi. “Yeah. Nhưng mạo hiểm đấy. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta hạ cánh.”

Simon kéo cô vào người anh. “Chúng ta sẽ mạo hiểm cùng nhau.”

Chúa ơi, cô đã hy vọng rằng anh sẽ nói thế. Cô thật sự không muốn hạ cánh ở sai thời điểm mà không có anh bên cạnh. Cô gật đầu.

Họ tay trong tay cùng nhau đi xuống dốc.

“Simon?”, Fin gọi.

“Không sao đâu, cha. Elise là người phụ nữ khôn ngoan. Hãy có niềm tin.”

“Ông không thích thế”, Ian cầu nài và sét chớp lòa bầu trời, làm lũ ngựa hoảng sợ.

“Chỉ cần chăm lo cho những người ở đây thôi”, Simon đề nghị, chân vẫn bước đều.

Helen chòng chọc nhìn Philip. Ngay khi cô ngửi thấy mùi hôi thối của làn da Malcolm, cô đứng lại.

Cô luồn tay vào giữa những nếp gấp trên trang phục, lấy ra con dao găm của Simon. Malcolm vươn tới chộp lấy cánh tay cô nhưng bị Simon chặn lại trong nháy mắt. “Thư giãn đi. Tôi chỉ cần một ít máu thôi.” Lưỡi dao cắt vào ngón tay cô.

Philip nhăn mặt.

“Đồ vô dụng”, Helen nói với ông chủ cũ của mình.

Cô nhỏ máu thành một vòng tròn nhỏ quanh họ, hy vọng nó đủ để di chuyển họ đúng thời điểm mà không chạm vào hai người kia. Khi đã xong, cô gật đầu với Simon thấp lưà vòng tròn. Cô nắm tay Simon và bắt đầu đọc thần chú.

Malcolm nhấp nhồm không yên vì phẫn khích.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh.” Sự thay đổi quen thuộc trong không khí và hơi nóng tăng dần từ vòng lửa như nghiền nát giọng cô. Thay vì cất cao giọng, cô giữ ở mức chỉ cô và Simon nghe được. “Hãy quay trở lại nước Mỹ”, cô hạ giọng thấp hơn nữa. “Trở lại năm 1978. Nếu các vị tổ tiên linh thiêng, đón chúng con bây giờ rồi để chúng con đi.”

Trên lý thuyết đó là năm trước khi Simon hoặc Helen ra đời. Là thời điểm mà Philip và Malcolm chỉ là những đứa trẻ.

Helen liếc thấy Philip đang nhìn cơn lốc xoáy bao quanh họ. Malcolm rút một con dao ra khỏi quần, trên mặt mang theo nụ cười tự mãn.

Tình trạng phi trọng lực bao quanh họ, làm cơ thể những người khác yếu đi. Helen bám chặt lấy Simon, đôi mắt không rời kẻ thù của mình.

Một luồng gió bốc họ khỏi vòng tròn, đè ép Philip và Malcolm xuống đất.

Mọi thứ dừng lại. Malcolm cố đứng vững trên chân mình nhưng trước khi làm được thế, gã ôm lấy bụng và gập đôi người lại. Con dao trong tay gã rơi xuống.

“Mày đã làm cái quỷ gì thế?”

Philip không bao giờ đứng dậy được. Hắn ôm đầu và máu chảy tràn từ đôi mắt.

“Tôi đưa các vị tr... trở lại”, cô lắp bắp, không tin nổi những gì mình chứng kiến.

Helen rời mắt khỏi người hấp hối. Trời tối, vắng vắng là âm thanh của các phương tiện giao thông cho biết chỗ họ đang ở gần đường quốc lộ.

“Hẻm núi”, Simon đề nghị. Cùng hẻm núi mà họ đã tới trước đây.

Philip lăn lộn la hét trong đau đớn. Tiếng khóc của hắn vang rền trong đêm tối. Tóc hắn rụng dần và móng tay bung khỏi ngón.

“Con khốn”, hắn cố nói những lời cuối.

Trước mắt cô, làn da Philip bị kéo căng rồi tự rúm rỏ. Mùi hôi của da cháy sém xộc vào mũi cô. Cả hai người đàn ông quằn quại tại chỗ cho đến lúc không cử động được nữa. Cô vùi mặt vào vai Simon, không thể nhìn thêm.

Khi âm thanh câm bật, Helen chớp mắt và chỉ thấy một đống nhỏ tro bụi. Trong vài giây, một cơn gió lướt qua cuốn lớp tro tàn vào sa mạc hoang vu lạnh lẽo.

Những khủng hoảng chấn động đã trải qua mấy ngày gần đây và cả tháng trước ngồn ngộn trong người Helen, khiến cô run rẩy trong vòng tay Simon.

Anh vuốt tóc cô, thì thầm vào tai cô những lời xoa dịu, “Chúng ta

không sao”.

“Em biết.”

“Hắn sẽ không bao giờ làm tổn thương em được nữa.”

“Em biết.”

“Làm sao em biết bọn họ sẽ chết?”

“Em không biết. Không thật sự biết.” Cô đẩy anh ra và nhìn xuống mặt đất nơi hai người đàn ông đã nằm chỉ vài phút trước. “Mẹ anh kể cho em về Elise, vị tổ tiên đến với các anh sau khi Grainna chết. Bà nói không được sử dụng những viên đá để quay về thời điểm mà anh đã sống trước đó.”

Simon gật đầu. “Bà ấy không nói rằng chúng ta sẽ chết nếu làm thế.”

“Mẹ anh bảo nó sẽ gây đau đớn cùng lúc với bản thể trẻ hơn hoặc già hơn đang tồn tại của chúng ta. Em nghĩ nếu chúng ta có thể dịch chuyển Philip và Malcolm trở lại thời điểm họ đã sống, chúng ta có thể tước vũ khí của họ và đưa bọn họ ra trước pháp luật.” Kí ức về sự tan chảy của da thịt Philip lướt nhanh qua đầu cô.

Cô rùng mình. “Em không biết họ sẽ chết.”

Kéo cô trở lại vòng tay mình, anh nói, “Đó không phải lỗi của em. Em không giết họ. Có lẽ các tổ tiên quyết định xét xử linh hồn già cỗi của họ, và để yên cho linh hồn trẻ thơ. Giờ họ vẫn còn là con nít, nếu chúng ta thật sự ở năm 1978”.

Sa mặt tối đen, khó thấy được ánh trăng trong đêm. “Anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra với viên đá của Malcolm, cái viên mà gã dùng để di chuyển đến thời đại của anh?”

“Nếu Malcolm sống ở thời đại của anh ba mươi năm, gã đã đến nơi rất lâu trước khi những viên đá nhỏ được tách ra từ những viên lớn hơn. Chúng đã không tồn tại. Thực tế là em và cô Amber vẫn có viên đá của mình bên người khi dịch chuyển, chứng tỏ hai người là những người

duy nhất nên sở hữu mấy viên đá ấy suốt đời. Viên của chú Cian đã biến mất, như thế chú ấy sẽ không du hành xuyên thời gian theo ý muốn được.”

“Anh có chắc không?”

“Không.” Simon bật cười. “Anh chỉ biết những gì mình thấy.” Ánh mắt anh trở lại với những tàn tro nhỏ li ti trên mặt đất.

“Kết thúc rồi”, Helen thì thầm.

Simon vuốt tóc và hôn lên đỉnh đầu cô. “Kết thúc rồi.” Giờ họ có thể sống cuộc sống của mình.

Helen đưa mỗi lần vài người thuộc gia tộc MacCoinnich về nhà họ. Trong lần cuối cô quay lại để đưa Simon và Cian, Ian và Lora hỏi cô có thể đưa họ theo cùng để nói lời tạm biệt với Amber không.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Helen hầu như không còn đủ thời gian để nói lời từ biệt của mình. Lizzy ôm ghì lấy cô trong vòng tay và nhắc cô nhớ rằng họ ở đó nhưng chỉ cần một ý nghĩ thoáng qua thôi là cô đã có thể gặp nếu cần tới họ.

Nhưng sống ở thế kỷ XVI không đơn giản chỉ là một sự hy sinh mà Helen có thể làm. Bên cạnh đó, bà Dawson cần có cô. Amber cần có người bầu bạn và người hướng dẫn. Nơi thuộc về cô là thời đại của mình, không phải là đây, nơi thuộc về Simon.

Cả hai không nói chuyện với nhau, chuyện chia tay đã khiến cô khóc suốt mỗi khi nghĩ tới.

Với đại bộ phận người nhà MacCoinnich, an toàn là để họ ở trong pháo đài, Helen đưa Ian cùng Lora về theo.

Khi con lóc ngừng, Lora là người thấy Amber đầu tiên. Cả hai lao vào ôm chầm lấy nhau.

“Ôn Chúa, mẹ đã lo lắng cho con.”

Lora kéo con gái hơi nhích ra xa, nhìn cô từ đầu đến chân, và ghi nhớ. “Bộ quần áo này hợp với con.”

“Chúng có cảm giác hơi lạ”, Amber thừa nhận. “Rồi con sẽ quen thôi.”

“Mẹ chắc chứ? Con phải ở lại sao?” Đây là lần duy nhất Helen nghe Amber dò hỏi về số phận của cô ấy.

“Phải, con gái. Con sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình ở đây.”

Amber cúi gầm mặt xuống đất.

“Hai người hẳn phải là Lãnh chúa MacCoinnich cùng phu nhân. Tôi là bà Dawson.” Bà Dawson bước xuống nấc thang cuối và ngắt lời họ.

“Cháu xin lỗi, bà Dawson, cháu nên giới thiệu bà”, Helen nói.

“Cháu còn nhiều việc phải bận tâm, cô gái thân mến. Đừng băn khoăn. Chúng ta hãy rời khỏi chốn lạnh cóng này. Các vị không cần phải vội quay về ngay, đúng không?”

Ian ngược nhìn trên nóc nhà và quay sang con gái.

“Chúng ta còn vài phút.”

“Tốt, vậy được rồi. Mời vào.”

Họ bước qua cửa sau căn nhà. Đầu Ian hơi cúi xuống và hướng về phía trước. “Cian, cho cha xem pháo đài này coi. Nói cho ta biết nó còn thiếu gì.”

Thay vì đi theo họ, Simon đứng lại cạnh Helen, tay đặt lên lưng cô, dìu cô tới ghế sofa và ngồi xuống cạnh cô. Ian và Cian biến mất sau góc nhà.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ai đó gọi nhà mình là một pháo đài”, bà Dawson cười khúc khích.

“Và sẽ chẳng còn gọi thế nữa, tôi chắc đấy.”

“Tôi có thể giúp bất cứ chuyện gì cho các vị không?” Lora đảo mắt ngó quanh và kinh ngạc trước những món đồ hiện đại thú vị. “Cám ơn bà, nhưng không cần giúp gì đâu. Helen nói với tôi rằng bà đã chào đón con gái tôi trong ngôi nhà của mình như thể con bé là một người thân của bà vậy.”

Bà Dawson vỗ nhẹ lên tay Lora. “Tôi đã không được ban phúc với những đứa con của mình nhưng tôi luôn cầu nguyện cho bọn chúng. Dường như Chúa đã ban hai đứa con này cho tôi, đầu có chút muộn màng. Đầu tiên là Helen, giờ là Amber. Mặc dù tôi biết chúng không

phải là con tôi, song hai đứa nó luôn được chào đón và tôi sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình để bảo vệ bọn nhỏ.”

Lora nắm lấy tay người phụ nữ lớn tuổi. “Tôi không thể bày tỏ hết lòng biết ơn của mình.” “Đó là vinh hạnh của tôi.”

Helen liếc nhìn Simon đang lắng nghe hai người phụ nữ trò chuyện, biểu hiện trên mặt anh thật khó đoán.

Ian quay lại phòng. “Căn nhà được xây dựng chắc chắn, mạnh mẽ. Đủ để chịu nổi những lần xuất hiện gây động đất của Finlay.”

“Nó đã trải qua chấn động thế rồi. Ông Dawson từng khẳng khái đòi gắn thiết bị đo lường động đất cỡ bảy độ richter. Chúng tôi còn có cả chỗ tránh bom dưới tầng hầm xây từ những năm sáu mươi.” Bà Dawson bước vào.

“Cháu không biết bà có một tầng hầm”, Helen nói. Cô chưa từng nhìn thấy nó.

“Cũng là căn phòng bí mật thứ hai. Hai mươi năm trước, loại phòng này khá phổ biến.”

Helen liếc quanh, tự hỏi một căn phòng như vậy có thể giấu ở đâu.

“Nó không phải ở đây đâu, cô bé. Ta sẽ chỉ cho cháu. Cũng có khi ta sẽ cho cháu thấy cả bộ sưu tập súng của ông Dawson, lúc chúng ta ở đó.”

“Bà Dawson, tôi không có ý đó.”

“Tôi yêu chồng mình nhưng ông ấy đôi lúc hơi bị hoang tưởng. Chuyện thường xảy ra khi bạn tham gia phục vụ trong mấy cuộc chiến. Rồi chúng tôi có cuộc chạy đua vũ trang, chiến tranh lạnh. Tất cả chúng tôi đều tưởng rằng mình có khi sẽ bị tấn công bằng vũ khí hạt nhân.”

Lora mắt sáng lên.

“Ông bà đừng lo. Mọi chuyện đã qua. Nền kinh tế của chúng tôi suy sụp nhưng chúng ta vẫn sẽ ổn.”

“Bà có chắc Amber sẽ không phải là một gánh nặng?” “Thôi đi. Một cô gái thì có thể ăn hết bao nhiêu? Chúng tôi sẽ ổn. Ông Dawson đã để lại cho tôi khá dư dả.” Bà Dawson mỉm cười lúc nghĩ tới người chồng quá cố của mình.

Ian tháo túi da được buộc quanh eo mình và đưa nó cho bà Dawson. “Cái này có thể giúp bà.”

Bà Dawson gạt đi nhưng ông vẫn dúi nó vào tay bà lúc nói những lời cuối, “Là cho bà. Con bé là con gái út của chúng tôi”.

Không nhìn vào túi, bà Dawson đặt nó lên bàn. “Con bé an toàn ở đây.”

“Vâng, chúng tôi biết rõ điều này”, Lora nói với bà ấy. Ian liếc nhìn vợ. “Chúng ta phải đi rồi.”

Lora gật đầu và đứng dậy.

Họ nhanh chóng chia tay. Mắt Amber ầng ậc nước lúc cô ôm anh trai, Simon và cha mẹ mình. “Con yêu cả nhà.”

Lần cuối quay lại, Helen tự chỉnh được thời gian.

Hoặc cô đã giỏi hơn trong việc điều khiển nó, hoặc các vị tổ tiên đã động lòng trước những nỗ lực của cô. Lần cuối này chẳng hiểu sao cô cảm thấy nó dễ dàng hơn. Ít vất vả hơn.

Ian tặng cô nụ cười hiếm hoi và cảm ơn tất cả những gì cô đã làm. Lora ôm và hôn lên má cô. “Chúa phù hộ con.” Cô thực sự không hiểu mấy về những gì họ nói tới, song tất cả mọi người đều nói như thể nó là một phước lành, thế nên Helen mỉm cười và cảm ơn những tình cảm mà Lora đã dành cho cô.

Bọn trẻ nói lời chào tạm biệt và quay về phòng, ông bà chúng đi trước dẫn đường. Tara và Duncan là những người nói lời tạm biệt tiếp theo, rồi đến Myra và Todd. Khi chỉ còn lại Fin và Lizzy trong phòng, Helen nói một lời chia tay ngập trong nước mắt, cảm ơn họ trong thời gian qua.

Simon không thể giữ tay ở yên. Anh giữ Helen ở sát ngay bên cạnh, không xa hơn một hoặc hai bước chân. Cô đã khá ôn cho tới thời điểm này, anh lo lắng cô sẽ đột nhiên biến mất trong nháy mắt.

Họ đã không có lúc nào ở một mình kể từ lúc quay trở lại sau cái chết của Philip và Malcolm. Chẳng có chút thời gian cho bọn họ ở cùng nhau.

Helen đôi mắt với cha mẹ anh, lệ tràn bờ mi. “Cám ơn vì tất cả mọi thứ”, cô nói.

“Bọn ta đã chẳng làm gì cho cháu.”

“Điều đó không đúng. Hai bác đã nuôi dạy một cậu con trai tuyệt vời.” Mắt cô dừng lại trên anh, bừng sáng, dấu còn vương đầy nước mắt. “Nếu không có anh ấy, cháu đã chết ngay từ ngày đầu tiên.”

Simon thấy vẻ mặt nghiêm nghị của mẹ khi bà nhìn anh. “Simon là một người đàn ông, nó tự mình chọn lựa, rèn luyện cuộc đời mình”, Fin thêm vào. Có nỗi đau ẩn giấu sau cái nhìn của cha anh.

“Thế cũng tốt, cháu đến từ nơi chẳng mấy ai có được cha mẹ tử tế, bọn họ cuối cùng cũng trở nên tinh quái theo đủ kiểu.”

Lizzy bật cười, xua tan tình trạng căng thẳng và u ám trong căn phòng.

“Và chính các bác là những người đã bảo cháu phải tin tưởng vào khả năng đặc biệt của mình, tin tưởng vào nó. Lizzy, bác đã giúp cháu tin vào chính mình. Thế nên cháu sẽ luôn biết ơn các bác.”

“Chẳng có lí do gì cho những giọt nước mắt này cả. Cháu có thể đến thăm. Nếu có ai đó trên thế gian này có thể làm được, thì đó chính là cháu.”

Helen liếc nhìn quanh phòng, mắt cô hướng xuống sàn. “Vâng, cháu cũng đoán thế.” Cô lau đi những giọt nước mắt vương trên má và quay sang Simon. “Em cần phải đi.”

Nỗi đau đón tràn qua anh khi nhìn chăm chăm vào cặp mắt sung húp của cô. Anh có thể làm được chuyện này.

Cuộc sống đích thực cần có sự hy sinh và đưa ra những quyết định đúng đắn cho tất cả chứ không chỉ riêng ai.

Mẹ anh và Fin đã lùi lại nhưng vẫn không rời khỏi phòng. Simon kéo Helen lại gần, tim anh đập mạnh trong lồng ngực. “Anh yêu em, cô bé.”

Cô khóc nức nở trong ngực anh. “Em cũng yêu anh.” Những lời như thể tiếng nhạc vọng trong tâm trí anh, khiến cho mọi thứ xung quanh như nhòa đi. “Chúng ta không cần phải rời xa nhau.”

Helen hôn anh, chặn lại những từ ngữ. Anh đã quên mất cha mẹ mình, căn phòng nơi họ đang đứng, và chỉ đơn thuần là cảm nhận tuyệt vọng ẩn sau những nụ hôn của cô. Khi cô dứt ra, cô buộc mình nở nụ cười giả tạo trên môi. “Em không thể ở lại đây, Simon. Và vì em yêu anh rất nhiều nên không thể yêu cầu anh rời đi. Gia đình anh cần có anh.”

Anh gật đầu và mỉm cười. “Đúng. Gia đình của anh rất cần có anh.”

Helen cắn môi dưới và bước ra khỏi vòng tay anh.

Sau đó, vì thời gian của anh cũng sắp hết, anh quay sang phía cha mẹ mình.

Lizzy nức nở và nhào vào vòng tay anh. “Mẹ biết. Tất cả chúng ta đều biết.”

Simon ôm mẹ và nhìn chăm chăm vào Fin.

“Lora đã có một linh cảm”, Fin giải thích.

“Cháu không hiểu gì cả”, Helen nói từ phía sau lưng họ. Simon hôn mẹ mình và ôm xiết cha trước khi quay lại với Helen. “Em là gia đình của anh lúc này, Helen. Em chính là người anh cần phải bảo vệ. Em là người anh muốn được ở bên.”

Helen há hốc miệng. “Ý anh là anh sẽ đi cùng với em?” “Phải, nếu

em cho anh cơ hội đó.”

Cô vòng tay quanh cổ anh. Nước mắt ngập tràn vì nỗi đau đã chuyển thành những giọt nước mắt vì vui sướng. “Em sẽ có anh”, cô cười.

“Như vợ anh”, anh nói với cô.

Cô dừng hôn Simon và nhìn chăm chăm vào mắt anh. “Đó là một lời đề nghị?”

Đó là yêu cầu.

Anh liếc nhìn mẹ mình. Người phụ nữ đã dạy cho anh biết tất cả mọi điều về phụ nữ thời hiện đại. “Phải, đúng vậy.”

Helen hôn anh lần nữa, lần này cô tan chảy trong vòng tay anh.

“Em có chấp nhận không?”, anh hỏi lúc môi cô rời khỏi môi mình.

“Dĩ nhiên, em đồng ý.” Cô đẩy anh ra và ôm Lizzy lần cuối. “Nếu không có gì ngăn trở, tụi con sẽ tới thăm.”

Lizzy gật đầu. “Mẹ biết.”

Simon ôm cha mẹ mình lần cuối cùng. “Hãy gửi lời từ biệt của con tới những người khác.”

“Bọn ta sẽ chuyển lời.”

Fin và Lizzy thoái lui, trả lại căn phòng cho Helen.

Vợ tương lai của anh thì thầm qua hơi thở, lẩm nhẩm thần chú giúp họ du hành xuyên thời gian. Tất cả mọi thứ Simon từng biết, cha mẹ yêu thương, gia đình của anh, thế giới của anh, rời xa dần. Khi họ bị cuốn vào vòng xoáy, anh nhìn sâu vào mắt Helen và thấy tâm hồn cô bừng sáng.

“Anh yêu em, cô bé.”

“Em yêu anh, chiến binh biến hình của em.”